O magie de neimblanzit

Allison Saft

O magie de neîmblânzit

Traducere din limba engleză de

Oana Duşmănescu

EDITURA TREI

2023

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Autor: Allison Saft

Titlul original: A Far Wilder Magic

Copyright © 2022

Copyright © Editura Trei, 2023

pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti

Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-2043-7

ISBN (EPUB): 978-606-40-2104-5

Editori: Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial: Magdalena Mărculescu

Redactare: Loreta Budin

Design copertă: ©Kerri Resnick

Ilustrație copertă: © Em Allen

Hartă: Rhys Davies

Director producție: Cristian Claudiu Coban

Dtp: Mihaela Gavriloiu

Corectură: Cristina Teodorescu

Lorina Chițan

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau

parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise.

Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Pentru cei cu visuri imposibile şi pentru cei care cred că e imposibil să visezi: vă aşteaptă atât de multe lucruri frumoase la orizont!

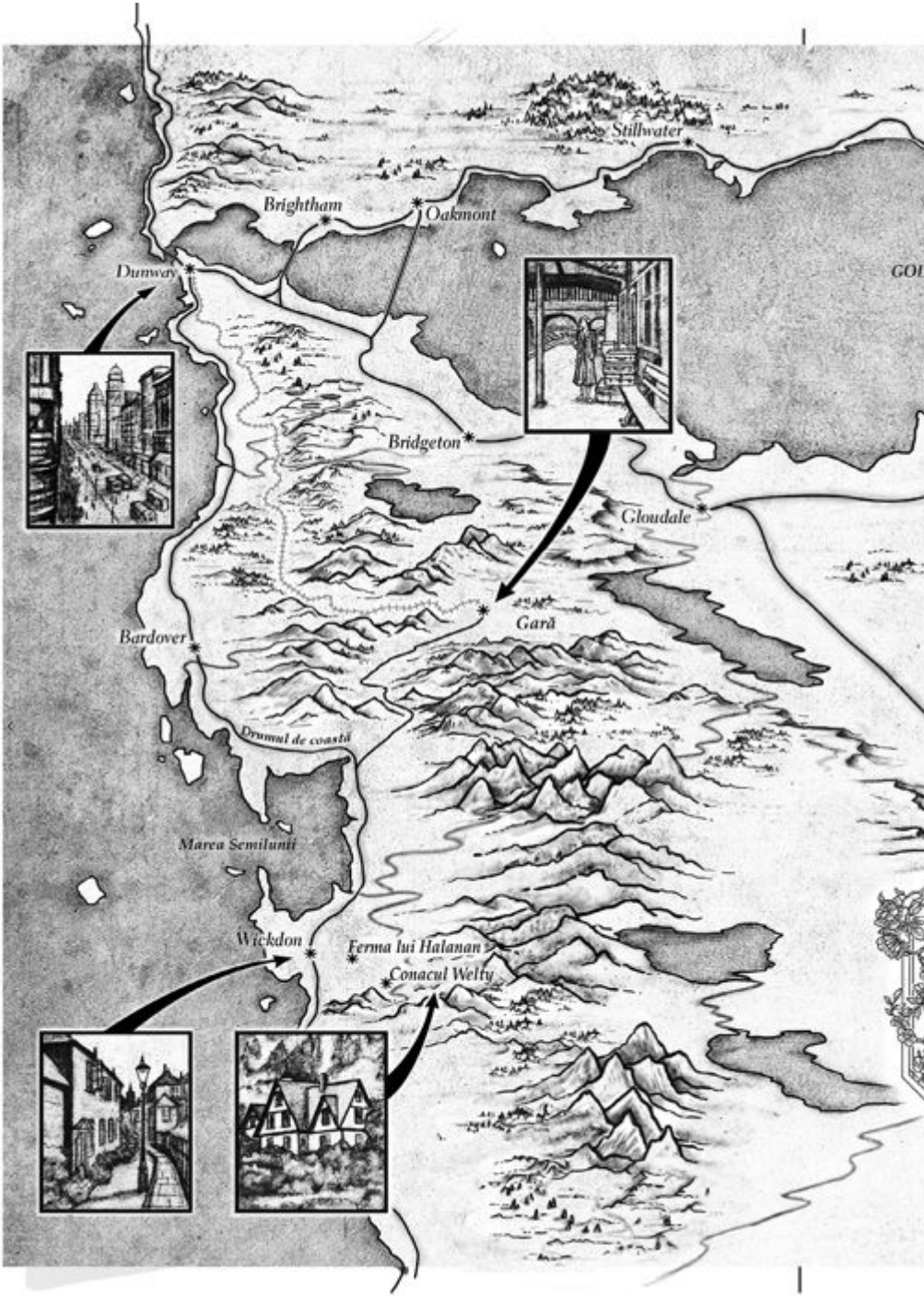
Stillwater
Brightham
Oakmont
Dunway
Bridgeton
Gloudale
Gară
Bardover
Drumul de coastă
Marea Semilună
Wickdon
Ferma lui Halanan
Conacul Welty

1

Margaret n-ar trebui să fie afară în seara aceasta.

E prea rece pentru mijlocul toamnei – genul de răcoare care ia prin surprindere chiar şi copacii. Ieri-dimineaţă, frunzele de la fereastra ei ardeau în lumina soarelui, roşii ca sângele şi aurii ca mierea. Acum, jumătate dintre ele s-au veştejit şi au căzut ca nişte pietre, iar ea nu vede altceva decât orele lungi de lucru care o aşteaptă. O mare de chestii moarte.

Este exact genul de gând pentru care ar dojeni-o doamna Wreford. Margaret aproape că o aude: O singură dată ai 17 ani, Maggie. Sunt moduri mult mai bune de a-ţi irosi această vârstă decât având grijă de casa asta nenorocită, crede-mă pe cuvânt.

Faza e că nu toată lumea îşi poate permite să-şi arunce adolescenţa pe fereastră.

Nu toată lumea vrea să fie ca Jaime Harrington şi prietenii lui, să sară în apă de pe stânci şi să bea alcool ieftin de contrabandă după ce iese de la serviciu.

Margaret are prea multe responsabilităţi pentru tâmpenii de genul ăsta – şi, mai important de-atât, nu-s lemne de foc. Cum plouase până la refuz în urmă cu două zile, frigul se instalase la conacul Welty ca la el acasă. O aşteaptă acolo

afară, în noapte, şi o aşteaptă şi înăuntru, privind-o hain din vatra plină cu cenuşă albă.

Oricât de mult ar urî să spargă lemne chiar în momentul ăsta, nu prea are de ales.

Ori îngheață acum, ori îngheață mai târziu.

Sfârşitul zilei sângerează peste munți, aruncându-şi lumina roşiatică în întreaga curte. După ce soarele va asfinți complet, se va face şi mai frig. Noaptea trecută tremurase ore la rând fără să poată adormi şi acum o dureau toate, de parcă ar fi stat înghesuită într-o cutie de pantofi. Nu merita deloc să amâne cea mai neplăcută sarcină casnică şi să se simtă la fel şi mâine.

Mai bine să înghețe acum.

Îndesându-şi peste urechi pălăria în formă de clopot a mamei sale, Margaret iese pe verandă şi-şi târşâie picioarele prin frunzele de pe jos până în curtea din dos, unde mormanul de lemne se înalță ca un turn în spatele unei roabe ruginite. Apa de ploaie s-a strâns în roabă şi pare argintată de chiciura prea timpurie, în care se reflectă o sclipire a cerului vinețiu la amurg. Când întinde mâna ca să ia un buştean din morman, îşi vede propria față obosită. Arată epuizată şi se simte la fel.

Margaret aşază buşteanul pe butuc şi-şi ia toporişca. Când era mică şi slăbănoagă, trebuia să-şi adune toată forța în fiecare lovitură. Acum, lama toporului cade uşor ca fulgul. Şuieră prin aer şi se înfige în lemn cu un trosnet sec, care alungă o pereche de ciori de pe creanga lor. Fata apucă mai bine mânerul – apoi şuieră printre dinți pentru că o aşchie i se înfige în mână.

Îşi cercetează sângele care izvorăşte din liniile palmei, apoi şi-l linge. Frigul i se culcuşeşte în rană şi gustul vag de cupru îi amorţeşte limba. Ştie că ar fi trebuit să curețe mânerul înainte de a se răni din nou, dar nu are timp. Niciodată nu are destul timp la dispoziție.

În mod obişnuit, s-ar fi pregătit mai bine pentru venirea iernii, dar mama ei plecase deja de trei luni şi sarcinile domestice se aglomeraseră. Are ferestre de chituit, țigle de înlocuit, piei de pregătit. Ar fi fost mult mai uşor dacă ar fi învățat alchimie, aşa cum îşi dorise dintotdeauna mama ei, dar, indiferent cât de înfometată sau disperată va fi, nu va ajunge niciodată la asta.

Oamenii spun că alchimia înseamnă multe lucruri. Pentru cei mai pragmatici dintre oamenii de ştiință, e procesul de distilare a materiei până la esența sa, o cale de a înțelege lumea. Katharii cu frică de Dumnezeu susțin că poate purifica orice, inclusiv pe oameni. Dar Margaret ştie adevărul. Alchimia nu înseamnă nici progres, nici mântuire. Nu-şi poate scoate din păr duhoarea pucioasei.

Înseamnă valize făcute şi uşi zăvorâte. Înseamnă sânge şi cerneală pe duşumele.

Va supraviețui şi fără alchimie până când mama ei se va întoarce acasă – dacă se va întoarce acasă. Margaret îşi reprimă acest gând de îndată ce se naşte în mintea ei. Evelyn călătoreşte des pentru cercetările ei şi s-a întors întotdeauna.

Doar că acum îi ia mai mult timp decât de obicei.

Unde eşti de data asta?

Cu ani în urmă, când încă mai avea chef de astfel de lucruri, se suia pe acoperiş şi încerca să-şi închipuie că vede la o mie de mile distanţă, până în acele locuri fantastice care o ademeneau pe Evelyn departe de ea. Dar, indiferent cât de mult s-a străduit, nimic nu s-a materializat vreodată. Nu zărea decât asta: drumul prost, neasfaltat, care cobora de pe versantul muntelui; oraşul adormit, sclipind vag ca burta unui licurici în depărtare; şi, dincolo de câmpurile aurii de secară şi de stufăriş, Marea Semilunii, care scânteia în negreala sa ca o noapte înstelată.

Darul imaginației o ocolise, iar Wickdon este tot ceea ce cunoaşte. Nu-şi poate închipui o altă lume.

Într-o seară ca asta, toată lumea e la adăpost de frig, fierbând supă şi rupând bucăți de pâine neagră. Această imagine o deranjează puțin. Îi convine să fie singură – îi e mai bine decât ar fi crezut. Doar sumbra perspectivă a cartofilor fierți de la cină îi stârneşte invidia. Stomacul îi ghiorăie exact când o pală de vânt o loveşte în ceafă. Frunzele încă vii se leagănă deasupra capului ei, şuierând ca înaintarea mareei.

Taci, pare că spun ele. Ascultă.

Aerul încremeneşte, într-un fel straniu. Pe brațe, fata îşi simte pielea de găină.

Şaptesprezece ani în aceste păduri şi codrul nu a înspăimântat-o niciodată, dar acum bezna se aşază densă şi înşelătoare pe pielea ei ca o peliculă de sudoare rece.

O creangă trosneşte la lizieră, ca un foc de armă. Margaret se răsuceşte spre acel sunet, cu toporul ridicat şi cu dinţii dezveliți.

Dar acolo e numai Bucluc, ogarul ei. Pare deopotrivă maiestuos şi caraghios, cu urechile lui supradimensionate ciulite şi cu blana lui arămie strălucind. Margaret îşi coboară arma, iar lama acesteia se loveşte bubuind de pământul înghețat.

Probabil că Bucluc se strecurase afară pe uşă când ea nu fusese atentă.

— Ce cauți aici? întreabă ea, simțindu-se ca o proastă. M-ai speriat.

Bucluc dă absent din coadă, dar se tot îndreaptă spre pădure şi tremură de concentrare. Probabil simte şi el electricitatea din aer, ca o furtună care se pregăteşte să izbucnească. O face să-şi dorească să aibă o puşcă în mână, nu un amărât de topor.

— Lasă, Bucluc.

Câinele nici măcar nu-i aruncă vreo privire. Margaret oftează exasperată şi răsuflarea i se transformă în abur. Ştie că nu poate concura cu niciun miros. Când Bucluc simte vreunul, n-o să-l abandoneze pentru nimic în lume. E un câine de vânătoare foarte bun, deşi jumătate de timp e încăpățânat ca un asin.

Apoi îşi dă seama şocată cât de ieşiți din formă sunt amândoi – şi cât de mult îi lipseşte fiorul vânătorii. Doamna Wreford

are dreptate, în felul ei. Viața chiar înseamnă mai mult decât să aibă grijă de conacul ăsta în ruină, mai mult decât să-şi irosească vârsta de 17 ani pentru a supraviețui. Dar ceea ce nu va pricepe niciodată doamna Wreford este că nu are grijă de casa asta pentru ea însăşi, ci pentru Evelyn.

Înainte să plece într-o călătorie, mama ei spune întotdeauna acelaşi lucru: De îndată ce adun tot ce-mi trebuie pentru cercetările mele, vom fi din nou o familie. Nu există pe lume promisiune mai dulce. Familia lor nu va mai fi nicicând întreagă, dar Margaret prețuieşte acele amintiri de dinainte mai mult decât orice. Înainte ca fratele ei să moară şi tatăl ei să plece, iar alchimia să topească toată tandrețea mamei sale. Le păstrează ca pe nişte pietre prețioase, întorcându-le pe toate fețele în mintea ei până când devin netede, calde şi familiare.

În fiecare săptămână, toți patru mergeau în Wickdon la cumpărături şi, de fiecare dată, Margaret o ruga pe mama ei s-o ducă în brațe acasă. Chiar şi când crescuse prea mult ca să mai pară o dorință rațională, Evelyn o lua în brațe şi spunea: – Cine ți-a dat voie să te faci aşa mare, domnişoară Maggie?

Şi o săruta până când fetița chițăia de atâta râs. Lumea se umplea şi se împestrița de un soare cețos când se scufunda în brațele mamei sale şi, deşi drumul spre casă avea vreo opt kilometri, Evelyn nu se plângea niciodată şi nici nu o lăsa jos.

După ce Evelyn îşi va termina cercetările, lucrurile vor sta altcumva. Vor fi împreună şi vor fi din nou fericite. Acest lucru merita efortul de a-şi suspenda viața. Îşi ridică toporul şi loveşte din nou buşteanul. Se apleacă să adune surcelele şi atunci un fior i se scurge pe după guler.

Priveşte într-acolo, spune vântul. Priveşte.

Încet, Margaret îşi ridică privirea spre pădure. Nu e altceva decât întuneric dincolo de părul ei răvăşit de vânt. Nimic în afara şoaptelor frunzelor de deasupra capului ei, din ce în ce mai zgomotoase.

Şi apoi o vede.

Mai întâi, nu pare a fi mare lucru. Un rotocol, plutind ca o barcă prin desiş. Un truc al minții ei zăpăcite. Apoi o pereche de ochi rotunzi scânteiază din beznă, fără să clipească. Urmează un bot ascuțit, de pe care umbrele se preling ca apa.

Ca o dâră de ceață deasupra mării, o vulpe albă şi cât Bucluc de mare păşeşte în razele lunii. Margaret n-a mai văzut nicicând o vulpe ca aceasta, dar ştie exact ce este. O ființă străveche, mult mai bătrână chiar şi decât copacii sequoia care se înalță lângă ea.

Hala.

Toți copiii din Wickdon cresc cu legenda acestei hala, dar prima dată când a auzit una în apropierea casei sale şi-a dat seama că familia sa este diferită.

Biserica Kathară îi descrie pe hala şi pe cei din speța ei – demiurgii – drept demoni. Dar tatăl ei i-a spus că nimic din creația lui Dumnezeu nu poate fi malefic. Pentru yu'adiri, hala e sacră, purtătoarea cunoştințelor divine.

N-ar strica să-i arăți puțin respect. Margaret încremeneşte.

Privirea halei e în întregime albă, ochii ei nu au pupile, iar fata simte greutatea acestei căutături ca o lamă în ceafă. Fălcile animalului se deschid, ca un avertisment care face ca lucrul acela mic şi animalic dinăuntrul lui Margaret să tragă un țipăt. Lui Bucluc i se ridică părul de pe spinare şi scoate un mârâit.

Dacă va sări la ea, vulpea îi va sfâşia beregata.

— Bucluc, nu!

Disperarea îi înăspreşte vocea, suficient cât să rupă vraja din jurul câinelui.

Acesta se apropie de ea, cu urechile în vânt, absolut uluit.

Şi, înainte ca Margaret să înțeleagă ce s-a întâmplat, înainte să aibă timp să clipească, vulpea a dispărut.

Respirația îi tremură. Vântul o îngână, străbătând frunzele cu un zgomot tăios, pâlpâitor. Margaret se îndreaptă împleticindu-se spre Bucluc, cade în genunchi în fața acestuia şi-l cuprinde cu brațele pe după gât. Ogarul miroase dezgustător – acea duhoare stătută de câine ud –, dar e nevătămat şi asta e tot ce contează.

Inima lui bate la unison cu a ei, cel mai frumos lucru pe care l-a auzit vreodată.

— Cuminte, băiatul, şopteşte ea, urându-şi vocea tremurândă. Îmi pare rău că am ţipat la tine. Îmi pare foarte rău.

Ce s-a întâmplat, ce-a fost asta? În timp ce gândurile i se limpezesc, uşurarea se transformă într-o revelaţie îngrozitoare. Dacă fiara e aici, în Wickdon, Vânătoarea Semilunii va urma în scurt timp.

În fiecare toamnă, hala apare undeva în codrii de pe coastă. Şi rămâne acolo preţ de cinci săptămâni, terorizând aşezarea aleasă până când se evaporă din nou, în dimineaţa de după Luna Rece. Nimeni nu ştie exact de ce zăboveşte sau unde se duce, sau de ce devine din ce în ce mai puternică odată cu luna în creştere, dar cei mai bogaţi oameni din Noul Albion au făcut un sport naţional din apariţia sa.

Turiştii vin aici cu surle şi trâmbiţe înainte de eveniment. Vânătorii se înscriu şi ei alături de alchimişti, în speranţa că vor deveni eroii care-l ucid pe ultimul demiurg rămas în viaţă. Şi în noaptea Lunii Reci urcă toţi în şa pentru a vâna fiara. Cercurile au putere alchimică şi legenda spune că demiurgii nu pot fi ucişi decât la lumina lunii pline. Aşteptarea face vânătoarea cu atât mai dulce.

Participanţii şi spectatorii laolaltă sunt mai mult decât doritori să plătească preţul sângelui pentru onoarea de a vâna hala la apogeul puterilor sale. Cu cât mai distructivă e fiara în acel anotimp, cu atât mai palpitantă e vânătoarea.

Vânătoarea nu se mai organizase în Wickdon de aproape 20 de ani, dar Margaret auzise fragmente de poveşti şoptite pe la docuri. Urletele câinilor înnebuniţi de magia fiarei, trosnetul prafului de puşcă, ţipetele cailor sfâşiaţi, dar care încă

trăiau. Din copilărie, vânătoarea nu fusese altceva decât un mit scăldat în sânge.

Un eveniment pentru eroii din Noul Albion, nu pentru fete de la țară cu tați ce se trag din yu'adiri. Nu fusese nicicând ceva real. Dar acum e aici.

Suficient de aproape încât să poată participa. Suficient de aproape încât să poată câştiga.

Gândul că-şi va dezamăgi tatăl o supără, dar ce-i mai datorează lui acum? Faptul că este pe jumătate yu'adiră nu-i dă dreptul de a se împrieteni cu hala. În plus, poate că, dacă ar ucide-o pentru o cauză nobilă, i-ar aduce astfel cel mai frumos ultim omagiu. Pe Margaret n-o interesează să-şi audă numele slăvit prin cârciumi; nu a tânjit vreodată după considerația cuiva, în afară de cea a mamei sale.

Când închide ochii, silueta lui Evelyn în contre-jour umple întunericul. Cu spatele la conac, cu valizele în mâini, cu părul ca o panglică aurie care flutură în bătaia brizei. Plecând. Mereu plecând.

Dar dacă Margaret câştigă, poate că va fi deajuns pentru a o convinge să rămână.

Marele premiu înseamnă bani, glorie şi hoitul halei. Majoritatea vânătorilor l-ar considera un trofeu, un obiect pe care-l împăiezi şi-l agăți pe un perete. Dar Evelyn are nevoie de el pentru cercetările ei legate de magnum opus. Potrivit mamei sale, misticii din trecut credeau că, dacă un foc alchimic ar arde oasele unui demiurg, s-ar obține prima materia – substanța de bază a tuturor lucrurilor.

Iar din acel eter divin, un alchimist putea făuri piatra filosofală, care garantează nemurirea şi abilitatea de a crea totul din nimic.

Biserica Kathară consideră erezie orice încercare de a distila prima materia, aşa că, dintre toţi alchimiştii din Noul Albion, doar cineva ca Evelyn ar îndrăzni să cerceteze. Crearea pietrei e singura ei ambiţie. Îşi petrecuse ani întregi căutând rarele manuscrise care explicau cum se face asta şi, în urmă cu trei luni, a plecat din ţară pentru a urmări o altă pistă. Dar acum hala – una dintre piesele lipsă ale cercetării sale – este aici.

Bucluc se zbate în strânsoarea ei, readucând-o pe Margaret la realitate.

— A, nu, n-ai voie.

Îl apucă cu ambele mâini de urechi, apoi îl sărută în creştetul capului. Cățelul se fereşte. Margaret nu-şi poate opri un zâmbet. Una dintre marile plăceri ale vieţii ei e să-l chinuie pe Bucluc.

Cățelul îşi scuturră urechile revoltat când fata îi dă, în cele din urmă, drumul, apoi se îndepărtează de ea. Rămâne acolo, cu capul ridicat într-un gest regal, cu limba atârnând, cu o ureche rozalie întoarsă pe dos. Pentru prima oară în ultimele zile, fata râde. Câinele o iubeşte; dar ascunde bine acest lucru, cu mândrie şi dramatism. Însă Margaret îl iubeşte fățiş, mai mult decât pe orice altceva pe lume.

Gândul acesta o trezeşte la realitate. Bucluc e un câine genial de vânătoare, dar nu mai e deloc tânăr. Nu e dispusă să-i rişte viaţa pentru o aberaţie ca vânătoarea asta. Nu are

timp să se pregătească, de-abia are bani să plătească taxa de înscriere şi nu are nicio legătură cu vreunul dintre alchimiştii de încredere, pentru că niciunul nu este cu adevărat de încredere. Pot participa doar echipe formate din două persoane – un trăgător şi un alchimist.

De altfel, ea ştie o singură cale sigură de a ucide un demiurg. Alchimia de care e nevoie... Mai degrabă ar muri decât să vadă pe cineva încercând asta din nou.

Chiar dacă ar mai exista vreo metodă, nici n-ar conta. Dacă ar afla cineva că o fată din neamul yu'adirilor participă la vânătoare, oamenii i-ar transforma viața într-un adevărat coşmar. Supraviețuise atât de mult doar pentru că stătuse deoparte. E mai bine aşa, îşi spune ea. Mai bine să spinteci iute beregata acestei fragile speranțe, în loc s-o laşi să lâncezească precum un lup în laț. În străfundul inimii sale, Margaret ştie cum se va sfârşi povestea asta. Ce li se întâmplă oamenilor care tânjesc la lucruri care nu li se cuvin. Poate că-ntr-o altă viață ar îndrăzni să viseze. Dar nu în asta.

Vânătoarea acestei vulpi nu-i va aduce decât pieirea.

2

Wes se trezeşte când se loveşte brusc cu fruntea de geamul rece.

În timp ce taxiul iese dintr-o groapă de pe drum, huruitul motorului seamănă suspect de mult cu un hohot de râs. El înjură pe sub mustață, frecându-şi capul ca să alunge durerea care iradiază – şi apoi, cu marginea mânecii, îşi şterge uşor saliva adunată în colțul gurii.

N-ar putea spune că străzile pline de gropi din Fifth Ward sunt mai bine întreținute, dar e de-a dreptul caraghios. I s-a spus că durează o oră şi jumătate ca să ajungă în Wickdon de la gară şi, în ritmul acesta, se va considera norocos dacă nu se trezeşte cu o contuzie serioasă la cap până când va ajunge la uşa lui Evelyn Welty.

— Eşti treaz acolo, în spate?

Hohn, şoferul lui, rânjeşte în oglinda retrovizoare. E un bărbat de vârstă mijlocie, cu un chip amabil şi muşcat de vărsat de vânt şi cu o mustață blondă, care se încreţeşte spre capete. Ca să plătească drumul, Wes va trebui să-i dea aproape toate economiile sale. Dacă totul merge conform planului, nu se va întoarce prea curând în oraş.

— Dap, spune Wes cu o falsă voioşie. E rustic pe-aici, ha?

Hohn izbucneşte în râs.

— N-o să găseşti prea multe maşini sau străzi asfaltate când ieşi din Wickdon, mă tem. Sper că ştii să călăreşti.

Nu ştie. Singurii cai pe care i-a văzut vreodată sunt fiarele enorme şi încete care trăgeau trăsurile pline cu bogătaşi, plimbându-le prin parc. În plus, e destul de sigur că, dacă iei

lecții de călărie, cineva o să te bată măr când află. Copiii din Fifth Ward nu călăresc.

Povestea asta cu ucenicia îi pune deja răbdarea la încercare şi nici măcar n-a început încă.

Nu te mai plânge, îşi reaminteşte. E numai vina lui că a ajuns unde a înțărcat mutu' iapa. În mare parte. Puțin. Aproape deloc.

În ultimii doi ani, Wes trecuse prin mâinile foarte multor profesori de alchimie.

Prima oară când a fost exmatriculat, mama s-a înfuriat, dar a fost de partea lui. A doua oară, s-a înfuriat din cauza lui. A treia oară l-a tratat cu tăcere. Şi astfel s-a perpetuat acest cerc al furiei şi al mirării, până săptămâna trecută. Când i-a spus mamei sale că pleacă în Wickdon, aceasta l-a pus să stea jos şi i-a cuprins mâinile cu atâta tandrețe, încât şi-a adus aminte cu greu că ar trebui să-l deranjeze acest gest.

— Te iubesc, a thaisce[1]. Ştii bine că te iubesc. Dar te-ai gândit că poate nu eşti făcut să devii alchimist?

Normal că se gândise. Lumea e hotărâtă să-i aducă aminte la tot pasul că fiul unor imigranți banvish nu va fi niciodată un alchimist adevărat. Dar nu se gândise la asta niciodată mai mult decât acum, când vedea o nouă şuviță căruntă în părul mamei sale.

---

[1] Comoara mea – în irlandeză (N.t.).

Uneori, credea că ar fi mai bine să-şi găsească o slujbă undeva, să facă orice, pentru ca familia lui să nu mai sufere. De când cu accidentul tatei, Wes văzuse cum mama venea acasă după turele suplimentare şi-şi înmuia mâinile în parafină fierbinte în fiecare seară. Văzuse cum sora sa mai mică, Edie, se subția şi cum sora lui mai mare, Mad, devenea din ce în ce mai posacă. În majoritatea nopților rămânea treaz, întrebându-se ce e în neregulă cu el: de ce nu poate reține mai mult de jumătate din ceea ce citeşte, de ce nu poate da un sens cuvintelor nefamiliare de pe pagină, de ce talentul nativ sau pasiunea nu-i poate compensa „limitele" în ochii profesorilor săi. Toate îl înfurie, îl îngrijorează şi-i fac silă de el însuşi.

Wes ştie că posedă un soi de magie înnăscută, un tip de vrajă ceva mai banal decât alchimia. Când vorbeşte, oamenii îl ascultă. Şi, deşi acest dar i-a asigurat toate perioadele de ucenicie, nu l-a ajutat deloc să le păstreze. De îndată ce pică un examen scris, vede justificarea în ochii instructorilor săi ca şi cum aceştia de-abia ar fi aşteptat ca băiatul să le confirme bănuielile. Întotdeauna ochii lor spun acelaşi lucru: N-ar fi trebuit să mă leg la cap cu unul ca tine. E clar ce vor să spună, de fapt, deşi nu o zic niciodată în față. Banvish.

Nu mai există niciun alchimist bun în zona metropolitană Dunway la care să nu fi eşuat deja – exceptându-i pe cei care anunță de la început: NICIUN

BANVISH NU E BINE PRIMIT. Niciun alchimist în afara lui Evelyn Welty, care locuieşte într-un oraş atât de mic, că nici măcar nu se află pe hartă.

Emoțiile şi răul de maşină îi fac stomacul să se zvârcolească. Lasă geamul jos şi-şi scoate capul în bătaia vântului. Deasupra sa, cerul se întinde atât de albastru şi de întins,

încât i se pare că se va îneca dacă inspiră prea profund. În oraş, totul e cenuşiu: smog şi asfalt şi griul monoton al golfului. Dar aici peisajul se schimbă mai repede decât poate el urmări. De-a lungul ţărmului, stâncile crestate sunt înveşmântate în tufişuri spinoase şi flori sălbatice albastre. Dincolo de el, copacii mereu verzi se întâlnesc cu înalţii arbori sequoia. Lui Wes îi trece prin cap că toate crengile răsturnate ale brazilor seamănă cu nişte degete mijlocii.

Când le-a spus vecinilor lui unde se duce, ei i-au servit aceleaşi vechi platitudini.

Oraş mic! Nu se întâmplă prea multe! sau Mă rog, măcar acolo e aer curat.

Dintre toate comentariile bine intenţionate pe care le-a primit, promisiunea aerului curat e, categoric, cea mai mare minciună. Desigur, aici nu e poluare, dar aerul are gust de sare – şi, mai rău, cu sutele de foci zăcând pe nisip, pute a alge coapte la soare şi a peşte putrezit.

S-a zis cu farmecul provincial.

Îi trece prin cap că vântul o să-i răvăşească părul, pe care şi l-a dat pe spate cu grijă azi de dimineaţă, sub îndrumarea răbdătoare a surorilor sale. Închide din nou geamul şi-şi priveşte reflexia. Din fericire, e încă intact. Christine şi Colleen practic i-au sudat părul cu naiba ştie câte tone de gel. Nimic, nici măcar un singur fir de păr nelalocul lui nu are voie să strice o primă impresie perfectă.

— Deci, Hohn, zice Wes, vii des pe-aici?

— Când eram mai tânăr, veneam. Aveau cele mai tari vânători de vulpi din toată țara. De fapt, dacă zvonul e adevărat, Wickdon găzduieşte marea vânătoare în următoarele câteva săptămâni. Va fi prima care are loc de când eram eu de vârsta ta.

Mare parte a țării înnebuneşte când aude de marea vânătoare, cum a numit-o Hohn. Wes nu se consideră un practicant extrem de devotat al credinței sumice, dar întregul concept al Vânătorii Semilunii e un pic cam eretic chiar şi pentru principiile sale laxe.

În tradiția sumică, se spune că Dumnezeu a sculptat demiurgii din propria sa carne. Ei sunt divinitatea întruchipată şi, prin urmare, trebuie să le arăți teamă şi respect. Mama le îngroapă statuetele în ghivecele plantelor şi le agață cu dragoste icoanele pe pereți. Uneori, le şopteşte o rugăciune când pierde ceva sau le cere să-i pună o vorbă bună la Dumnezeu, de vreme ce acesta este, se pare, prea ocupat să-şi bată capul cu tot ceea ce se petrece în jur. Katharii numesc acest fel de venerație în cel mai bun caz idolatrie şi, în cel mai rău caz, erezie. E

acelaşi dispreț care-i atrage în cartierele de imigranți ca să arunce cu pietre în vitraliile bisericilor sumice.

Wes nu ştie sigur ce crede Hohn sau ce versiune a acestui Dumnezeu venerează, dacă venerează vreuna. Nici nu vrea să fie aruncat din taxi, aşa că zice:

— Aşa să fie?

— Nu ai prea multe motive să vii pe-aici, dacă e să fiu sincer.

În oglindă, Wes surprinde expresia curioasă a lui Hohn.

— Nu vreau să te jignesc, băiete, dar nu prea pari genul care să vâneze vulpi. Ce te aduce pe-aici?

— Nu mă jigneşti. Sunt alchimist.

Hohn scoate un sunet apreciativ.

— De fapt, sunt ucenicul lui Evelyn Welty, adaugă Wes.

E doar o minciună prin omisiune. Maestra Welty nu i-a răspuns niciodată la scrisori, dar el ştie că e o femeie ocupată. Fiecare ucenicie şi-a asigurat-o pledându-şi cauza în persoană. Chiar dacă e înspăimântat de gândul că vraja lui a secat, crede că o poate scoate la capăt, pentru ultima oară.

— Evelyn Welty, ha? Multă baftă îți doresc.

Din câte înțelege, chiar are mare nevoie de baftă.

— Mulțam.

Până atunci auzise toate zvonurile posibile. Niciunul dintre elevii ei nu rezista mai mult de două săptămâni. Noaptea, fantomele bântuiau coridoarele conacului Welty. Evelyn supraviețuia doar prin fotosinteză. Et cetera. Din experiența lui, toți alchimiştii sunt puțin ciudați. Teoretic, oricine poate face alchimie, dar trebuie să fii suficient de obsedat de asta ca să ți-o doreşti. Alchimiştii petrec ani întregi rumegând

texte ezoterice şi încărcându-şi memoria cu formulele chimice a mii de obiecte. Ca să descompui un lucru, trebuie să ştii din ce este făcut. Sau poate că toate acele fumuri pline de pucioasă îi fac pe toți să-şi piardă mințile.

În orice caz, nu-i nimic din ce nu poate gestiona. Poate va fi cel mult un război de uzură. Wes n-a pierdut niciodată o bătălie a voinței.

În cele din urmă, ajung în lumea civilizată. Cuibărit în scobitura văii, Wickdon e la fel de demodat cum îşi închipuia. Lumina felinarelor stradale bate în pavaj, iar străzile sunt străjuite de căsuțe colorate şi magazine. Vitrinele decorate cu beculețe aprinse sclipesc uşor prin ceață, luminând aranjamentele ispititoare de produse de panificație, produse agricole, cu mai multe animale împăiate şi muniție decât într-un muzeu al războiului. Dar ceea ce-l şochează cel mai mult e absența completă a laboratoarelor de alchimie. În Dunway, puteai găsi două pe fiecare stradă: bijutieri vânzând clandestin inele vrăjite, restaurante ce servesc hrană care promite o gamă largă de efecte psihedelice, ateliere pline cu făurari ce produc acel oțel puternic şi uşor care face ca armata Noului Albion să fie una excepțională.

Pe măsură ce maşina străbate centrul orăşelului, oamenii îşi întredeschid uşile caselor şi dau perdelele laoparte ca s-o privească trecând. O tânără drăguță care mătură trotuarul în fața unei prăvălii îl priveşte fix în ochi. Din reflex, el arborează un zâmbet larg şi uşuratic. Ea îi întoarce spatele ca şi cum nu l-ar fi văzut deloc. Wes îşi lipeşte nefericit fața de geam, care-l întâmpină cu un fior de frig la fel de amar ca respingerea. Asta îl nelinişteşte mai mult decât vrea să recunoască. Acasă, oamenii îl cunosc. Îl plac. Toată lumea îl place.

Sau, cel puțin, îl plăceau înainte de lungul lui şir de eşecuri.

Deşi băiatul se aşteaptă să se oprească la una dintre casele şarmante şi viu colorate, merg mai departe pe strada principală, spre marginea oraşului.

Felinarele cu lumină caldă se răresc şi roțile se zdruncină zdravăn pe măsură pe maşina rulează mai departe pe drumul neasfaltat. Wes priveşte prin luneta maşinii cum Wickdon sclipeşte în urmă, printre gazele de eşapament.

— Ia zi, unde mergem?

— La conacul Welty. Evelyn locuieşte ceva mai în afara oraşului.

Urmează drumul unduitor spre munți, iar motorul protestează huruind când începe urcuşul. Wes îşi găseşte curajul de a arunca o ultimă privire oraşului din depărtare şi întinderii nesfârşite a oceanului de dincolo de acesta. Apa se întunecă la culoare, devenind de un cenuşiu oțelit, brăzdat de razele ruginii ale soarelui. Copacii sequoia dispar în curând din peisaj şi, după ce mai merg câțiva kilometri îngrozitor de întortocheați, maşina opreşte scrâşnind în fața unei case singuratice din cărămidă roşie.

Pereții sunt acoperiți de straturi groase de iederă şi buruienile înflorite se revarsă din grădină ca berea peste marginea halbei. Poarta cioplită în lemn scârțâie din balamale, mai degrabă un strigăt de ajutor, nicidecum un bun-venit. Conacul Welty arată nu ca un loc unde trebuie să trăiască oamenii – ci ca unul pe care natura vrea, categoric, să-l recâştige.

Wes coboară din taxi şi ridică privirea spre lampa care luminează la fereastra de la etaj. E mult mai frig decât de dimineaţă, când a plecat din Dunway – mult prea frig ca să fie ceva natural, în ciuda aerului marin şi a altitudinii. Şi totul e prea liniştit, prea cuminte. Îi e deja dor de zgomotul din Dunway. Duduitul continuu al traficului şi bocănitul discret al paşilor vecinilor de pe palierul de deasupra. De mama lui, trebăluind la bucătărie, şi de surorile lui, ciondănindu-se în camera lor. Aici, singurul sunet este croncănitul îndepărtat al unei păsări pe care n-o poate identifica.

Înainte să se întristeze prea tare din cauza noului său cămin, Wes îl ajută pe Hohn să-i descarce valizele din portbagaj. Toate bunurile sale lumeşti încap în trei geamantane uzate şi într-o traistă cu bareta zdrenţuită.

— Vrei să te ajut să le duci înăuntru? întreabă Hohn.

— A, nu. Nu-ţi bate capul. Mă descurc şi singur.

Hohn îl priveşte cu scepticism, apoi scoate o carte de vizită din buzunarul de la piept şi i-o întinde. Numele lui Hohn şi numărul de telefon al acestuia sunt tipărite pe partea din faţă a acesteia cu un tuş pal, de parcă ar fi stat ani întregi în sacoul bărbatului.

— Dacă mai ai nevoie de maşină...

— Ştiu pe cine să sun. Vă mulţumesc, domnule.

Hohn îl bate încet pe umăr şi-l strânge uşor. E un gest atât de patern, încât simte un impuls brusc de durere.

— Bine atunci. Noroc!

Ridicându-şi puțin pălăria, Hohn se urcă la loc în taxi şi dă în marşarier pe alee.

Întunericul ocupă spațiul liber lăsat în urmă de farurile aprinse şi, în timp ce bezna îl împresoară, Wes simte că-l urmăreşte cineva din priviri. Ochii i se îndreaptă, neliniştiți, spre fereastra de la etaj, unde o siluetă fantomatică sclipeşte la lumina unui foc.

Adună-te, Winters.

Urcă treptele scârțâitoare ale verandei şi ajunge în fața unei uşi roşii. N-a mai fost atât de emoționat în toată viața lui – dar nici nu avea atât de multe de pierdut. Ca măsură de siguranță, îşi dă părul pe spate şi zâmbeşte imaginii sale din fereastră, până când expresia disperată şi asudată îi dispare de pe chip. Totul e la locul lui. Şi-a repetat discursul de o mie de ori. E pregătit. Îşi lățeşte pieptul, bate la uşă şi aşteaptă.

Şi aşteaptă.

Şi aşteaptă.

Vântul vâjâie de-a lungul verandei şi-i străbate paltonul jerpelit de parcă haina nici n-ar exista. E frig ca naiba aici şi, cu cât stă mai mult afară dârdâind, cu atât e mai convins că e ceva care-l pândeşte lângă lizieră. Felul în care frunzele moarte foşnesc în curte seamănă prea mult cu nişte şoapte ca să fie pe gustul lui.

Îşi aude numele, şuierat la infinit.

Weston, Weston, Weston.

— Te rog, deschide, mormăie el. Te rog, te rog, te rog.

Dar nu vine nimeni. Poate că Evelyn nu e acasă. Nu, nu poate fi adevărat.

Lumina de la etaj e aprinsă. Poate că nu l-a auzit. Da, asta trebuie să fie. Nu l-a auzit.

Ciocăneşte iar şi iar, iar secundele par să se întindă cât nişte veacuri. Dacă nu va răspunde la uşă? Dacă se mutase? Dacă murise şi putrezea chiar acum lângă lampa aceea chioară? Fusese atât de hotărât, încât nu-i trecuse niciodată prin cap că ar putea să dea greş. Această schemă era întotdeauna o loterie – o loterie despre care chiar acum îşi dă seama că-l poate lăsa singur, departe de lumea lui.

Gândul acesta e atât de supărător, atât de umilitor, încât îl face să bată şi mai disperat în uşă. De data aceasta, aude paşi pe trepte.

În sfârşit.

Uşa se deschide şi băiatul răsuflă uşurat. În prag stă o fată. În lumina vagă a verandei, arată ca ieşită dintr-un poem pe care l-a citit la şcoală înainte să renunțe sau ca una dintre

acele aos sí[2] din poveştile mamei lui. În timp ce ochii băiatului se obişnuiesc cu priveliştea, faţa fetei devine din ce în ce mai clară, clipire cu clipire. Părul ei, lăsat pe spate şi auriu. Pielea ei, albă ca laptele. Wes îşi ia inima în dinți pentru inevitabila durere a iubirii.

Dar nu se iveşte niciun sentiment. La o privire mai atentă, fata e mai puțin frumoasă şi mult mai severă decât se aştepta el. Ca să nu mai pomenim că e incredibil de demodată, cu părul ei lung şi cu rochia ei şi mai lungă, dacă e să se ia după cataloagele de haine ale surorilor sale. Îl priveşte, cu pleoapele grele şi cu buzele subțiri şi răsfrânte, ca şi cum ar fi cel mai neimpresionant şi demn de dispreț lucru care s-a târât vreodată la ea pe moşie.

— Pot să te ajut cu ceva?

Glasul îi e la fel de plat şi rece ca privirea.

— Eşti... Eşti cumva Evelyn Welty?

— Nu.

Cuvântul cade înspăimântător între ei. Normal că nu e Evelyn Welty. Nu pare mai în vârstă decât el. Wes face câțiva paşi înainte.

— E acasă? Numele meu este Weston Winters şi...

---

[2] Spirit feminin din mitologia irlandeză, comparabil cu zânele sau spiriduşii (N.t.).

— Ştiu de ce eşti aici, domnule Winters.

Judecând după tonul ei, probabil că presupune că e aici ca să-i vândă ulei de şarpe.

— Mama e plecată într-o călătorie de cercetare. Îmi pare rău că ți-ai irosit vremea.

E o replică atât de definitivă, atât de întunecată, încât el încă o procesează când fata dă să închidă uşa.

— Aşteaptă!

Ea lasă uşa crăpată doar câțiva centimetri şi, chiar şi de-acolo, îi remarcă umerii încordați. Încă nu-şi depăşeşte senzația de panică, dar poate rezolva situația. Deşi absența lui Evelyn e un obstacol pe care nu-l anticipase, poate descurca lucrurile după ce se instalează. Ultima lui încercare de ucenicie se află în mâinile fiicei lui Evelyn şi, după expresia acesteia, nu pare să-i pese deloc de ce vrea el sau de ce i se poate întâmpla. Nu-i întinde nicio mână de ajutor. Niciun zâmbet, niciun strop de căldură. Doar se uită la el impasibilă, cu ochii ei de culoarea whiskey-ului. Ochii aceştia îi alungă orice gând coerent din minte.

— Deci.

Băiatul se agață de ceva, de orice, doar ca s-o facă să vorbească în continuare.

— De ce crezi tu că mă aflu aici?

— Te afli aici ca să ceri să fii primit drept ucenic.

— Păi, ăăă... De fapt, da. I-am scris acum câteva săptămâni, dar nu mi-a răspuns niciodată.

— Atunci poate că ar trebui să înveți să citeşti printre rânduri.

— Dacă m-ai lăsa doar să-ți explic...

— Îți înțeleg deja situația. Crezi că meriți multe lucruri şi că lipsa ta de organizare nu poate fi o barieră care să te împiedice să obții ceea ce-ți doreşti.

— Nu e...!

Wes inspiră profund. Nu va obține nimic bun dacă-şi va ieşi din minți.

— Cred că ți-am lăsat o impresie cu totul greşită. Lasă-mă s-o iau de la început.

Ea nu spune nimic, dar nici nu se mişcă, iar băiatul ia asta ca pe o încurajare.

— Vreau să fiu senator.

Face o pauză, încercând să evalueze reacția fetei. Aceasta este însă în continuare derutant de stoică.

— Cea mai bună şansă să-mi împlinesc visul e cu ajutorul uceniciei. Familia mea nu are bani şi a trebuit să renunț la şcoală, aşa că nu pot intra la universitate decât cu o scrisoare de recomandare.

Doar alchimiştii pot deveni politicieni. Nu e o lege, dar la fel de bine ar putea fi.

Deşi Noul Albion s-a luptat pentru independența sa ca națiune democratică acum aproape 150 de ani, aristocrația supraviețuieşte deghizată. Nu-i vine în minte nici măcar un singur politician ales în ultimii zece ani care să nu fi fost alchimist cu studii universitare, cu rădăcini kathare şi cu legături profunde cu alți oameni prosperi şi educați. Ca banvish, el nu va avea nicicând pedigri, chiar dacă s-ar converti, dar îşi poate croi drum spre statutul de om eligibil în alte feluri.

— Sunt o mulțime de alchimişti în oraş, spune ea. Nu trebuia să bați atâta drum.

Nu are sens s-o întrebe cum de şi-a dat seama că e de la oraş. Accentul îl dă întotdeauna de gol.

— Toți alchimiştii din oraş m-au refuzat.

Îl doare să recunoască asta, dar o face.

— Mama ta e ultima mea şansă. Nu am altundeva unde să mă duc.

— Dacă ai eşuat în altă ucenicie, nu vei supraviețui acesteia. Mama nu va tolera mediocritatea.

— Voi munci mai mult decât oricare alt elev pe care l-a avut vreodată. Jur.

— Domnule Winters.

Vocea ei e ca o uşă care se închide.

Gândeşte, Winters. La naiba, gândeşte. Aceasta e şansa lui. Singura lui şansă.

De vreme ce fata asta nu pare foarte milostivă, se îndoieşte că-i va servi la ceva dacă-i va spune trista lui poveste despre cum vrea să lupte cu nedreptatea şi corupția din guvern. Aşa că va face lucrul la care se pricepe cel mai bine. Nici măcar ea nu poate rămâne imună la farmecele lui.

Se sprijină de cadrul uşii şi spune, cu cea mai seducătoare voce a sa:

— Putem vorbi mai multe înăuntru? Probabil că ți-e urât singură aici, iar eu am bătut drum lung...

Uşa i se închide până la câțiva centimetri de nas.

— Ce mama naibii! Nu poți să...!

Dar fata poate. Wes îşi înfige mâinile în păr şi trage până când toată freza i se strică. Ce importanţă mai are acum cum arată? Tot ce are e împrăştiat pe alee.

Economiile sale s-au subţiat considerabil şi, deşi mama lui i-a dat ceva bănuţi ca dar de adio, lui nu-i vine să se atingă de aceştia. Mama sa a făcut deja prea multe sacrificii – şi toate pentru ca el să afle că Evelyn Welty nici măcar nu e aici.

Nu, nu se poate duce acasă. Va muri de ruşine.

Cu ultima urmă de demnitate, Wes coboară de pe verandă pentru a-şi strânge lucrurile. Trei valize. O traistă. Doar două mâini. Opt kilometri înapoi, până-n oraş. Oricâte calcule ar face, situaţia nu arată prea bine. Un tunet bubuie în depărtare, iar el caută în străfundurile sufletului său acel optimism pentru care sora lui mai mare, Mad, îl ia deseori peste picior.

Răsfăţat, aşa îi spune. Idealist. Ca şi cum asta ar fi un lucru rău.

Preţ de o clipă, nu se mai află în mijlocul pustietăţii, tremurând de frig şi nervi. E

din nou în Dunway, stând cu Mad pe scara de incendiu în timp ce ea îşi fumează cea de-a treia ţigară.

Azi-noapte şi-au luat rămas-bun cu amărăciune. Îşi aminteşte că i-a trecut prin cap că n-o mai recunoaşte. Fata şi-a retezat tot părul acum câteva săptămâni, străduindu-se să devină una dintre fetele acelea la modă cu freză bob şi cu rochie cu talie înaltă. Mirosea a fum şi a alcool de la ultima ei

tură de la bar şi, evident, era supărată din nou pe el, deşi n-ar fi voit să recunoască. Micile detalii o dădeau de gol. Umerii încordați ca de pugilist, țigările sudate, sclipirea răutăcioasă din ochii ei când s-a îndurat, în cele din urmă, să se uite la el.

Băiatul detestă asta – urăşte că propria lui soră îl crede egoist, că această ucenicie va sfârşi ca toate celelalte, că face acest lucru ca să evite responsabilitățile. Dar aşa a fost de când a murit tatăl lor. Se ceartă mai mult decât se iubesc. Nu ştie cum au ajuns acolo. Ştie doar că acum vorbeau şi-n secunda următoare urlau – mă rog, atât cât se poate țipa în şoaptă. Edie dormea de cealaltă partea a zidului şi niciunul dintre ei nu voia să treacă din nou prin tot ritualul de mers la culcare al fetiței.

Eşti un mare dobitoc, Wes, a izbucnit ea, în cele din urmă. Nu ai dreptul la toate lucrurile pe care le vrei doar pentru că le vrei.

Mad n-are decât să-i interpreteze greşit intențiile cât vrea ea, dar alchimia n-a fost niciodată un vis pe care să-l urmeze pe cheltuiala familiei sale. Dimpotrivă, a dorit să-i ajute – să ofere fiecărei familii ca a lor o viață mai bună. Acum mai mult decât niciodată, Wes vrea să-i demonstreze că se înşală. Va merge pe jos cei opt kilometri până în oraş şi dacă l-ar omorî chestia asta. Şi, dacă va fi nevoit, se va întoarce aici, zi după zi, până când o va îmbuna pe fiica lui Evelyn Welty.

Până în zori, Wes s-a deprins cu dureroasa respingere şi s-a pregătit psihic pentru chinul de a merge opt kilometri din nou prin frig. Ajunsese prea departe ca să lase o fată ca fiica lui Evelyn Welty să i se pună în cale. Dacă-l va lăsa să scoată mai mult de trei vorbe despre situația familiei sale, nu-l va refuza. Acesta e singurul fel de alchimie pe care a ajuns să-l stăpânească: poate transforma cuvintele în aur. Poate înmuia inimile fetelor.

Îşi aranjează din nou părul, dându-l pe spate cu un strat de gel, şi-şi încheie nasturii cămăşii călcate de Christine. Dincolo de părul îngrijit, arată ca el însuşi în oglindă. Dar nu vrea să arate ca el însuşi. Vrea să arate ca un alchimist – ca o persoană care poate fi luată în serios.

Îşi slăbeşte cravata înnodată la gât şi o leagă din nou, mai strâns, mai oficial.

Când se simte blindat aşa cum trebuie, îşi priveşte propriii ochi.

— Poți s-o faci. Trebuie s-o faci. Dacă vei fi nevoit să-i spui mamei că ai fost din nou trimis acasă...

Nici măcar nu-şi poate termina fraza. Dacă va mai vedea o singură dată fața dezamăgită a mamei sale, va muri. În schimb, Wes îşi imaginează că e ucenicul mult iubit al lui Evelyn – cum va radia aceasta de admirație când el îi va demonstra talentele sale. Îşi imaginează cum citeşte scrisoarea ei exuberantă de recomandare, o scrisoare care va ajuta la lansarea lungii şi bogatei sale cariere politice. Îşi imaginează că e îmbrăcat într-un costum scump şi croit pe

măsura lui – nu într-un costum gata făcut pe care i l-a comandat Mad –, cu o cravată albastră de satin, stând în spatele unui podium decorat cu steagul Noului Albion.

De acolo, va ține un discurs emoționant, iar camerele de fotografiat vor sclipi până când întreaga lume se va aprinde. El va zâmbi femeilor frumoase şi îmbujorate şi toată lumea care se îndoise de el, toți cei care îl numiseră leneş, sau beţiv, sau banvish analfabet se vor aşeza la coadă să-i strângă mâna. Apoi se va strădui să reformeze guvernul lor naționalist din interior.

Când îşi permite să viseze, viitorul pare roz.

Realitatea rece a prezentului însă se prăbuşeşte peste el de îndată ce iese din hanul Wallace. O picătură mare de apă se prelinge de pe streaşină şi-l stropeşte în creştet. Dârdâind, îşi îndeasă căciula de lână pe cap şi-şi târăşte valizele în stradă.

A plouat peste noapte şi pietrele din pavaj seamănă cu nişte prăjituri glazurate, sclipitoare şi argintii în lumina zorilor. Aerul s-a transformat într-o ceață fină şi strălucitoare ca o crinolină, acoperind clădirile vesel colorate ce împrejmuiesc scuarul. Din spatele lui, un vânt tăios se ridică din ocean şi aduce cu el un miros sărat. Wes se amestecă în mulțimea-furnicar şi ocoleşte maşinile lente ale căror roți transformă băltoacele în noroi. Oamenii ies din taxiuri cu bagaje şi vin dinspre docuri, cu cărucioarele pline de peşti argintii şi sclipitori.

Aşadar, informațiile de la Hohn erau valide. Sosise vânătoarea.

Vinovăția sumică îl oprise să se gândească prea mult la cum ar fi să participe, dar e imposibil să eviți în întregime mulțimea de articole de revistă şi de programe radio inspirate de vânătoare. E, practic, noua pasiune națională, cel puțin pentru oamenii suficient de sofisticați cărora să le placă lucruri de genul vânătorii de vulpi – sau suficient de „patrioți" ca să transforme istoria colonială a Noului Albion într-o mândrie personală. De-a lungul următoarelor cinci săptămâni, bogătaşii din întreaga țară vor veni cu miile ca să participe la toate cursele de câini şi de cai şi la galele ce preced vânătoarea. Până la finalul acesteia, spectatorii îşi vor goli portofelele şi vor munci ca nişte sclavi pentru moartea halei. Numai cei mai devotați dintre ei vor urmări ogarii din şaua cailor în loc să-şi trateze mahmurelile. Câțiva vor muri pentru că se vor apropia prea mult de fiară.

E un adevărat spectacol, din câte a auzit. Entuziasmul care încinge atmosfera e amețitor – dat în special de faima pe care o promite victoria –, dar el nu a venit aici ca să-şi arunce principiile pe fereastră şi să se alăture vânătorii.

Wes merge vioi până când ajunge pe o stradă lăturalnică mai somnoroasă.

Oameni îmbrăcați în paltoane groase stau pe lângă casele lor, adunând cu grebla frunzele răvăşite de furtună. Toți îl urmăresc din priviri când trece şi Wes îşi poate imagina că pare caraghios pentru că-şi târăşte valizele ca un măgar de povară. La capătul străzii, îi face semn un bărbat înconjurat de câțiva saci de pânză plini cu frunze moarte. Se sprijină apoi de coada greblei sale.

— Te-ai rătăcit? Pe-aici nu găseşti niciun hotel.

— Nu, domnule. Nu m-am rătăcit.

Nu în adevăratul sens al cuvântului. Wes se roagă ca omul să nu încerce cumva să-i dea indicații. În mod inevitabil îi vor aluneca din minte ca apa printr-o sită.

Diferența dintre dreapta și stânga îi scapă de multe ori.

— Mă duc spre casa profesoarei mele.

— Mergi la conacul Welty, deci? Mai ai o grămadă până acolo.

Wes ridică fața spre cerul umflat de ploaie.

— E o zi minunată pentru o plimbare.

Bărbatul zâmbește binevoitor, dar Wes îi citește mila din priviri.

— Uite ce e! Sunt aici doar în dimineața asta ca s-o ajut pe doamna Adley cu greblatul, dar casa mea e în direcția în care mergi tu. Așteaptă aici un minut.

Așa se pomenește Wes în spatele căruței lui Mark Halanan, cocoțat pe un scaun făcut din bagaje și saci goi de grâu. În poală ține o găină care cotcodăcește mulțumită, în vreme ce Halanan își îndrumă poneiul de-a lungul drumului ce duce la conacul Welty. Wes se străduiește din răsputeri să nu arate că i se face rău din cauza zdruncinăturilor roților pe drumul neasfaltat.

— A trecut ceva vreme de când am avut ultima oară un elev de-al lui Evelyn pe-aici, spune Halanan. Cum vin, aşa pleacă.

— Aşa am auzit şi eu.

A spus-o pe un ton mai sumbru decât şi-ar fi dorit. Simţea cum fragila încredere cu care se blindase mai devreme începea deja să se risipească. Halanan îl simte probabil cum se pleoşteşte, pentru că schimbă subiectul.

— Ţi-ai potrivit bine sosirea. Înscrierile la vânătoare încep în curând. Plănuieşti să participi?

— Eu? Ah, nu ştiu.

— Ceremonia de deschidere va avea loc peste două zile. După asta, mai ai două săptămâni la dispoziţie ca să te decizi.

— Sincer, nu cred că sunt făcut pentru asta.

— Eşti înţelept. Asta e bine.

Wes nu crede că i-a mai spus vreodată cineva că e înţelept. Îi place cum sună.

— Mulţumesc. Încerc şi eu.

— În orice caz, mă bucur că există oameni care vor să facă asta pentru Dumnezeu, sau pentru patrie, sau pentru ce mai vor ei. Cineva trebuie s-o omoare. Chestia aia nenorocită e un adevărat pericol.

Wes îşi ia inima în dinți, aşteptând o predică.

— Ce vrei să spui?

— Priveşte cu ochii tăi.

Urcând un deal, Halanan face semn spre unul dintre câmpuri. E o întindere de secară înaltă şi aurie care se împleteşte cu un covor de iarbă atât de verde, încât pare de culoarea absintului. O biserică în stil simplu, kathar, şi un conac se află unul lângă altul pe faleză, iar băiatul trebuie să se stăpânească pentru a nu-şi muşca limba. Nu a văzut niciodată ceva atât de extravagant.

Pe terenul îngrijit e o livadă impresionantă de meri – dar aerul în sine pare suspendat în mod ciudat de crengile lor. Frunzele înnegrite şi încreţite flutură ca nişte steaguri zdrenţuite pe ramuri. Pe măsură ce căruța înaintează, el simte mirosul de fructe putrezite şi de pucioasă. Aproape toate merele au căzut din copaci, umflate şi pline de puroi ca nişte buboaie. Priveliştea îl face pe Wes să încremenească. A ştiut dintotdeauna că hala e înfricoşătoare, dar fusese doar o poveste de adormit copiii pe care mama le-o spunea când era supărată la culme, mai mult ca să-i sperie şi să-i facă să-şi spună rugăciunile.

Este aici pentru a ne aminti că Dumnezeu este mereu cu noi. Făcea o pauză pentru efect dramatic şi apoi sublinia: Observându-ne fiecare mişcare.

Doctrina sumică susținea că demiurgii îi învățaseră pe oameni alchimia. El nu crezuse niciodată pe de-a-ntregul în acest lucru. Dar mirosul de sulf din aer şi stratul de pulbere neagră de pe iarbă sunt amândouă produsele secundare ale

unei reacții alchimice. Încă nu e convins că hala e Dumnezeu întruchipat, dar acum ştie că orice om care se înscrie la Vânătoarea Semilunii e cel puțin pe jumătate nebun.

— Vrei să-mi spui că o vulpe a făcut asta?

— Nu o vulpe obişnuită din vreo vânătoare obişnuită de vulpi.

Halanan face o pauză.

— Copiii sunt entuziasmați. Aceasta e cea mai incitantă chestie pe care a trăit-o oraşul Wickdon de când s-au născut ei. Nu se gândesc decât la hăitaşi şi la cum vor trage cu arma, dar ei nu au văzut ce am văzut eu. Ăsta e un câmp care a fost distrus astăzi, dar lucrurile se vor înrăutăți pe măsură ce se va apropia vânătoarea.

— Ar fi mai uşor să fie împuşcată acum, mormăie Wes.

Dar chiar dacă ar fi posibil să fie ucisă înaintea Lunii Reci, victoria nu înseamnă nimic dacă nu e obținută cu strădanii. Cu cât e monstrul mai primejdios, cu atât va fi mai merituos eroul care-l omoară.

— Care ar mai fi distracția? întreabă sec Halanan. Indignarea le permite să se simtă bine în legătură cu ceea ce fac. Organizatorii ne oferă despăgubiri pentru pierderile pe care le provoacă, dacă o lăsăm să alerge de nebună, dar unele stricăciuni nu le poți repara cu bani. Când eram de vârsta ta, un copilaş a fost smuls din leagăn. Nimeni nu şi-a dorit s-o vâneze mai mult în acel an decât tatăl pruncului, dar, în cele din urmă, vulpea scapă întotdeauna.

— Ah.

Nu ştie ce să spună despre o poveste atât de îngrozitoare.

— În orice caz, dacă mă-ntrebi pe mine, familia Harrington îşi poate permite o recoltă stricată anul acesta. O mică tragedie face bine constituției.

Wes nu e complet sigur că e de acord, deşi nu ştie nimic despre familia

Harrington, în afara faptului că, aparent, are foarte mulți bani. Dar a suportat destule predici ca să ştie când e cazul să-şi țină gura.

Merg mai departe tăcând până când ajung la conac şi până când se iveşte gardul de lemn al acestuia. În lumina zilei, pare mai sumbru şi mai singuratic, înfăşurat în ceața argintie care se revarsă de pe versantul muntelui. Halanan opreşte poneiul în fața porților.

Wes sare din căruță şi începe să-şi descarce valizele. După ce se asigură că nu a uitat nimic, îi întinde mâna lui Halanan, care i-o strânge, dând solemn din cap.

— Mulțumesc pentru drum.

— Baftă, domnule Winters. Transmite-i salutări lui Maggie din partea mea, te rog! Spune-i să treacă pe la mine dacă are nevoie de ceva.

Maggie. Asta trebuie să fie fata pe care a văzut-o aseară – fiica lui Evelyn.

Groaza i se cuibăreşte în suflet.

— Aşa voi face, domnule.

— Pot să-ți dau un sfat, băiete? Nu încerca să faci vreo nefăcută. Fata asta are şi aşa destule necazuri.

E un avertisment ciudat şi rău-prevestitor. Dar, în ciuda feței sale amabile, Mark Halanan e un tip solid şi se uită la Wes de parcă ar aştepta un răspuns.

— D-da, domnule.

Aparent satisfăcut, Halanan mormăie şi îşi mână poneiul. Oftând, animalul se întoarce gata să pornească spre Wickdon, bufnind cu copitele în noroi.

Wes rămâne din nou singur.

Conacul îl priveşte de sus, dar de data asta Wes nu se va intimida. În lumina rece a zilei, nu există nimic care să-l poată alunga. Are avantajul timpului şi al unei disperări reînnoite.

Wes deschide poarta şi-şi croieşte drum prin curtea plină de buruieni. Mirosul dulce al putreziciunii se ridică în spirale din frunzele căzute. La zece paşi distanță de veranda care înconjoară casa, un urlet gutural rupe tăcerea. Băiatul

încremeneşte şi, chiar atunci, un câine roşu apare de după casă şi o ia la goană spre el. Dincolo de teamă, e o scânteie de acceptare plină de uşurare. Să fii sfâşiat, îşi spune el, e o moarte preferabilă ruşinii.

Din instinct, îşi lasă bagajele şi ridică braţele. În următoarea secundă, se trezeşte întins la pământ, pe spate, cu aerul ieşindu-i şuierând din plămâni. Noroiul rece îi pătrunde prin cămaşă. Câinele îl ţintuieşte la sol, lăsându-i dâre groase de salivă pe faţă. Duhoarea îl izbeşte, dar înainte să apuce să se şteargă de bale, fiara se apleacă şi-l linge direct peste gură.

— OK, mormăie el. Dă-te jos de pe mine.

Dă câinele laoparte, dar asta nu-l opreşte pe patruped. Îi dă ocol, dând din coadă, şi-i adulmecă părul cu fervoarea curioasă a unui detectiv dintr-o emisiune radio.

Încet, Wes se ridică în capul oaselor şi-şi admiră cămaşa. Două urme simetrice de labe îi sunt imprimate pe piept. Scoate un mormăit. S-a dus naibii şi cea de-a doua sa impresie bună.

— Bucluc!

E vocea unei fete, la care câinele reacţionează imediat. Şi el, şi câinele se întorc spre glasul ei.

Şi acolo, la numai câţiva metri depărtare, se află fiica lui Evelyn – Maggie —

cu o puşcă de vânătoare în mâini. Pe măsură ce lui Wes îi îngheaţă sângele de groază sub privirea ei rece, nu mai e atât de convins că a muri de mâna lui Maggie Welty ar fi mai simplu decât să suporte dezamăgirea mamei lui.

După un moment atroce, fata pune siguranţa puştii şi o propteşte de zidul casei.

Poartă o salopetă cu craci largi, vârâtă în nişte cizme de cauciuc, şi o jachetă groasă de jeans, cu mânecile suflecate până la cot. Când fata îşi scoate mănuşile de grădinărit, Wes observă inelele de praf din jurul fiecărui antebraţ golaş, ca nişte brăţări de aur şlefuit. Nodul care i se formează în stomac îl ia prin surprindere. Chiar şi cu lumina înceţoşată a soarelui care îi îmbibă părul şi îi intră în ochi, tot nu e frumoasă.

Maggie îi întinde mâna. Wes nu vrea s-o murdărească de noroi, dar, judecând după expresia ei iritată, fetei nu-i pasă. O prinde de încheietură şi o lasă să-l tragă în sus. Sunt de aceeaşi înălţime, cu nasurile la aproape acelaşi nivel. Wes stabileşte că ea e înaltă, nu că el e scund. Aburul răsuflării se ridică în aerul dintre ei.

— Te-ai întors, spune ea.

— Da, m-am întors. Sunt... Mă rog, ştii cine sunt. Tu trebuie să fii...

— După cum am spus şi aseară, mama nu este aici. Îmi pare rău pentru cămaşa ta.

Apoi se răsuceşte, dând să plece.

— Hei, stai un minut!

Se duce după ea şi o prinde de cot. Ea se întoarce atât de repede şi cu o privire atât de acuzatoare în ochi, încât el face un pas înapoi, împleticindu-se.

— Scuze.

Tăcerea ei e un răspuns destul de elocvent. Maggie se prinde de mână ca şi cum ar fi ars-o. Are dâre de praf de la cot la încheietură şi o şuviță de păr i-a scăpat de sub agrafa serioasă, din carapace de broască-țestoasă. Tot aerul soldățesc de mai devreme i s-a evaporat. Dintr-odată, fata pare pustiită şi dezlănțuită.

— Te rog, domnişoară Welty. Am nevoie de această ucenicie.

— Serios?

Aude acelaşi dispreț care a răzbătut din vocea lui Mad când i-a spus: Nu ai dreptul la toate lucrurile pe care le vrei doar pentru că le vrei.

Simte cum furia îi clocoteşte pe dinăuntru. Toată lumea e oare chiar atât de hotărâtă să aibă cea mai proastă părere despre el?

— Uite, o să mă duc să stau de cealaltă parte a gardului dacă te face să te simți mai bine. Putem vorbi pentru un minut?

Maggie strânge din buze ca şi cum ar măsura fiecare centimetru de spațiu pe care l-ar crea între ei acest aranjament.

— Bine.

Slavă Cerului. Wes oftează.

— Ştiu că nu-mi eşti datoare cu nimic şi ai toate motivele să te îndoieşti de mine, dar jur că mă voi descurca. N-o să dau greş. Te rog, lasă-mă să rămân aici până când se întoarce mama ta. Dacă ea mă refuză, trebuie să aud asta direct din gura ei.

Tăcerea continuă până când Wes n-o mai poate suporta.

— Nu-ți pot plăti chirie, dar te pot ajuta la muncile casei. Treburi gospodăreşti, alergătură – orice. Voi face orice. Te rog.

— Du-te acasă, domnule Winters.

Dar el nu poate. Cum ar putea s-o facă să înțeleagă?

Bine. Dacă vrea un motiv, motivul din spatele ambițiilor sale, o să-şi pună sufletul pe tavă în fața ei. Murdar de noroi şi de bale de câine, nu mai are niciun strop de demnitate de pierdut. Wes îşi scoate portofelul din buzunar. Înăuntru sunt dureros de puțin bani şi o fotografie de-a familiei sale, de pe vremea când trăia şi tata. Chiar şi acum, îl doare sufletul să-i vadă pe toți împreună, strâmbându-se caraghios. În mijloc, tata şi mama par la fel de îndrăgostiți unul de celălalt ca în

pozele de la nuntă. Wes zâmbeşte atât de larg, încât surâsul lui pare o grimasă, legănând-o pe Edie pe şold. Christine îl sărută pe obraz, Colleen e în centrul grupului, strigând ceva, iar Mad, în fine, e Mad. Stă la distanță de restul familiei, vrând să pară nefericită cu bună ştiință, însă sclipirea din ochi o dă de gol.

Cu toții par atât de fericiți.

Wes îşi înăbuşă valul brusc de suferință şi-i vâră fotografia sub nas lui Maggie.

— Aceasta e familia mea. Tata a murit şi...

Şi ce? Nu există suficiente cuvinte ca să termine această frază. Acum nu mai avem bani. Acum de-abia ne descurcăm. Acum, întreaga lume e mai tristă şi nu cred că voi fi vreodată un om la fel de bun cum a fost el.

— Surorile mele care au vârsta necesară muncesc. La fel şi mama. Eu nu am educația sau relațiile potrivite chiar acum ca să obțin o slujbă care să le întrețină, aşa că am nevoie de această şansă. De o şansă reală. Încerc să le ajut cum pot.

Maggie se uită prelung la fotografie, cu sprâncenele ridicate. Când ridică din nou ochii spre Wes, căutătura îi e încrâncenată, cercetătoare, ca şi cum ar încerca să-i pătrundă direct în suflet. Îl face să se simtă ca o curiozitate de la circ. Pentru prima oară, Wes observă ce ochi mari are fata. Arată ca o bufniță foarte serioasă.

— Bine.

Îi dă fotografia înapoi.

— Intră!

— Pe bune?

Nu se poate abține. Rânjeşte ca un prost. Nici măcar încercarea umilitoare de a-şi aduna toate bagajele nu-i strică dispoziția.

— Habar n-ai cât de mult înseamnă asta pentru mine.

Maggie ia o valiză în mână şi Wes înțelege că nu poate spera la mai mult entuziasm din partea fetei.

O urmează în casă şi aproape că rămâne cu gura căscată când observă mărimea ei. E întâmpinat de o scară dublă care se arcuieşte elegant în sus, spre palierul central. Deasupra se leagănă un candelabru, înveşmântat cu mai multe cristale decât o bogătaşă la operă. Într-o parte a foaierului e o cameră mochetată, cu scaune de pluş şi cu corpuri de bibliotecă din tavan până-n podea. De cealaltă parte se află bucătăria, cu oale vechi de alamă şi tigăi agățate de tavan, deasupra unui blat de gătit.

Deşi conacul Welty e mai mare decât orice altă casă pe care a văzut-o vreodată, înăuntru e la fel de trist ca pe dinafară. Dârele de murdărie care părează ferestrele mari filtrează destulă lumină cât să pună în valoare norişorii de praf spiralați.

Balustradele de lemn sunt zgâriate şi uzate, tapiseria închisă la culoare e plină de păr de câine şi farfuriile zac în teancuri instabile pe blat. Câteva petice ale casei au fost curățate bine de tot. Podeaua pare proaspăt măturată, iar chiuveta a fost de curând chituită. Este evident că dezordinea nu e rezultatul relei-voințe.

Maggie trage una dintre valizele lui Wes în sus pe scări. El o urmează cât îşi permite de aproape, înaintând de-a lungul unui coridor îngust străjuit de candelabre acoperite cu pânze de păianjen. Ea deschide ultima uşă pe dreapta şi-l pofteşte înăuntru.

Wes îşi înăbuşă un strigăt stânjenitor de entuziasm. Dormitorul e enorm. Nu a avut niciodată atât de mult spațiu pentru sine, pentru că dintotdeauna a împărțit camera cu surorile sale. Miroase a mucegai, dar pe el nu-l deranjează. Când trânteşte valizele la picioarele patului, din duşumele iese un nor de praf. Wes strănută atât de zgomotos, încât Maggie tresare.

— Scuză-mă, spune el, trăgându-şi nasul.

Fata se duce la fereastră şi se luptă cu încuietoarea. Aceasta se deschide câțiva centimetri, aruncând petale de vopsea uscată pe pervaz. Aerul curat intră vâjâind prin crăpătură. Pare că nu a fost nimeni pe aici de ani întregi, dar Wes îşi dă seama că această încăpere nu e neocupată dintotdeauna. Câteva manuale de alchimie zac uitate pe raftul de deasupra biroului. În dulapul deschis este şi o fustă ecosez. Stomacul i se strânge. Câți or mai fi venit aici înaintea lui?

Câți reuşiseră cu adevărat să-şi împlinească visul?

— Poți sta aici până când se întoarce mama, spune Maggie, dar eu nu m-aş deranja să desfac valizele decât dacă vrei să laşi ceva în urmă, când te va da afară.

— Ah, nu fi atât de neîncrezătoare. Pot fi foarte convingător.

E ceva adorabil la mutra ei sceptică care-l face să simtă că-şi forțează norocul.

— La urma urmelor, m-ai primit aici, nu-i aşa?

— Te-am primit.

Se încruntă spre Wes. Băiatul nu-şi dă seama dacă fata e mai degrabă deranjată de faptul că se află pe teritoriul ei sau de cămaşa lui odinioară albă, care acum pare înmuiată în cafea. Se simte asudat, aşa, cu cămaşa lipită de spinare.

— Dă-mi cămaşa. O să ți-o spăl.

Wes se înfierbântă la față.

— Ce? Chiar acum?

O parte din sine nu suferea de timiditate. E greu să fii aşa când creşti alături de patru surori. Era încă mic şi impresionabil când adormea ascultându-le şopocăind pe Christine şi pe Mad, care bârfeau despre ultimele lor cuceriri. Însă cealaltă parte – acea parte care se dezbrăcase parțial şi stângaci pe întuneric, pentru câteva domnişoare – şi-ar fi

dorit să intre pe loc în pământ. Maggie Welty pare genul de fată care ar prefera să ucidă un bărbat decât să-l admire.

Ea îi retează fanteziile umilitoare cu o replică scurtă:

— Sigur că nu. O să aştept pe hol.

— Normal. Sigur că nu.

Doamne, e un mare idiot.

De îndată ce fata iese pe hol, el îşi desface repede cravata şi-şi scoate cămaşa udă leoarcă. Uşa e uşor întredeschisă şi Wes o zăreşte pe Maggie din profil. Wes se sperie de chipul ei neliniştit, aproape vinovat. De parcă i-ar fi simţit privirea, fata se uită spre el. Buzele i se întredeschid şi nasul i se înroşeşte uşor. Îşi trece privirea de la pieptul gol la chipul lui şi, preţ de o secundă prelungită, se uită unul în ochii celuilalt. Lui Wes îi ard vârfurile urechilor de ruşine. Într-o zi normală, s-ar simţi mai degrabă mulţumit, dar ochii ei de bufniţă îl dezbracă şi mai mult decât e deja. Maggie rupe prima contactul vizual, întorcând capul spre găurile din perete ca să nu se mai uite la oasele lui. Se simte mai uşurat decât ar fi cazul.

Wes îşi drege glasul şi întinde cămaşa prin crăpătura uşii.

— Mersi.

Ea i-o smulge şi o aşază pe braţ.

— Baia e vizavi de camera ta.

Când ea se îndepărtează, Wes are acel sentiment devastator că nu-şi va mai primi niciodată cămaşa înapoi. Christine se va supăra foarte tare pe el că a pierdut-o.

Dotările conacului Welty nu sunt deloc aşa cum se aştepta. Pentru casa unei renumite alchimiste, are surprinzător de puține modificări alchimice. Wes nu găseşte nici măcar o placă de la faianță de la duş care să conțină magie, nici măcar un fir alchimic de ață printre aşternuturi. Aparent nici Evelyn şi nici Maggie nu pun mare preț pe decorațiunile interioare.

Doar cei mai bogați dintre oameni îşi puteau permite bunuri alchimizate, dacă nu erau ei înşişi alchimişti. Cu ajutorul cunoştințelor pe care le adunase din timpul uceniciilor lui, Wes face şi el transmutări pentru a uşura viața familiei sale: lucruri simple, cum ar fi să impregneze cuțitul preferat al mamei cu esență de cuarț ca să rămână ascuțit sau să vrăjească pătura lui Edie cu semințe de ardei iute, ca să fie întotdeauna caldă. Poate c-o va convinge pe Maggie de faptul că e util dacă va repara câteva lucruri prin casă.

După ce se spală de eşecurile sale şi îmbracă o cămaşă nepătată, Wes se duce s-o caute pe Maggie. Aerul de pe coridor e ca mierea, dens şi auriu în soarele după-amiezii. Se opreşte în fața unui perete plin cu fotografii înrămate, fiecare dintre ele acoperită cu o peliculă de praf. O poză mai veche, colorizată, este prima care-l şochează. În ea, o femeie blondă stă lângă o barcă de lemn trasă la mal, zâmbind spre fotograf. Evelyn, presupune el. Are buzele subțiri şi ochi mari şi căprui, iar asemănarea cu Maggie e atât de mare, încât pare nefirească. Dar în timp ce Maggie pare posomorâtă, Evelyn e de-a dreptul strălucitoare.

Câteva poze mai încolo, iat-o din nou pe Evelyn, zâmbind spre un bărbat înalt şi bărbos. Fiecare are un copilaş blond în braţe. Preferata lui dintre toate este o fotografie cu Maggie. Are poate vreo şapte ani, se uită fix în cameră cu o puşcă de jucărie agăţată de umăr şi cu un căţel cu urechi imense ghemuit la picioare.

Evident, a arătat dintotdeauna ca un mic om mare.

Vinovăţia îi lasă un gol în stomac. Chiar dacă pozele sunt expuse aici, se simte ca un intrus pentru că le cercetează cu atâta atenţie. În mintea lui, aceste momente fericite nu se pot împăca deloc cu ceea ce ştie el despre conacul Welty şi despre locuitorii lui. Acest loc e la fel de solemn ca un bâlci închis pentru totdeauna. Pentru el, un cămin adevărat trebuie să fie zgomotos şi înghesuit, cald de la numărul de trupuri prezente, de la cuptor şi de la iubire. Dar conacul Welty nu are nimic din aceste lucruri.

Aici locuiesc fantome, nu oameni.

Coboară la parter şi o zăreşte pe Maggie la bucătărie, cu spatele spre el. Părul ei lung şi auriu e prins în creştet cu agrafa din carapace de broască-ţestoasă. Pe pielea-i albă îi sclipeşte un lănţişor de argint şi, chiar lângă firele ondulate, încă necrescute de păr, are o linie de praf negru care-i înconjoară gâtul ca un guler.

Acest lucru îl fascinează, într-un fel ciudat. Maggie are capul vârât între umeri, iar Wes îşi îndreaptă privirea în altă parte când fata îşi întoarce chipul spre el.

Într-o mână are un cuţit şi în cealaltă un pui întreg. Smocuri de pene sunt împrăştiate pe blat, ca nişte fulgi de zăpadă.

Băiatul se crispează, dar zâmbeşte mai departe. La urma urmelor, lucrurile sunt diferite în ruralul Noului Albion şi de data asta e hotărât să nu se mai pună rău cu fata. A treia oară e cu noroc.

Wes îşi trage un scaun la masă şi se trânteşte pe el. Ca orice altceva din casa asta, scaunul protestează, scârțâind.

— Mulțumesc că m-ai lăsat să rămân aici.

— Sigur.

Ea nu se uită în ochii lui, ci la părul de pe care i se preling picături de apă pe blatul mesei. Ruşinat, Wes se lasă pe spate şi-şi dă laoparte şuvițele de pe față.

Apa i se scurge în jos, de-a lungul gâtului, rece ca gheața în răcoarea casei. Îşi drege glasul.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu.

Devine din ce în ce mai clar că Maggie nu-l simpatizează. E nedrept, pentru că el ar trebui să fie acela care nu mai vorbeşte cu ea, după incidentul cu câinele. Însă ea se poartă mai departe de parcă el ar fi un intrus. Băiatul rezistă eroic dorinței de a-i spune că ea e cea care l-a poftit înăuntru.

— Atunci o să-ți țin companie, spune el vesel.

Cum nu primeşte niciun răspuns, băiatul întreabă:

— Ştii cumva când se va întoarce mama ta?

Preț de o clipă, fata pare derutată. Apoi taie capul puiului cu o singură lovitură de cuțit, iar băiatul îşi închipuie că expresia ei nu s-a schimbat deloc.

— Peste două săptămâni.

Două săptămâni. Nu e deloc o situație ideală, dar se poate descurca. Va trebui să găsească o cale de a-şi umple timpul până atunci – şi să nu-şi lase familia să afle că nu a obținut acest stagiu de ucenicie, aşa cum îi asigurase pe toți că se va întâmpla.

— Unde e mama ta?

— Într-o călătorie de cercetare.

Felul în care rosteşte cuvintele indică faptul că asta e tot ce are de spus despre acest subiect. Aşa că băiatul încearcă să deschidă o altă discuție.

— Mă uitam la portretele de pe peretele de la etaj. Acela e fratele tău?

— Da.

— Şi unde e? Cu mama ta?

Maggie încremeneşte. Razele soarelui se reflectă în lama cuțitului. Când Wes o priveşte în ochi, descoperă că sunt pustii.

— A murit.

— Ah. Îmi pare foarte rău.

Ce tot face? O să-i spună oare vreodată ceva potrivit?

Se chinuie cu disperare preț de câteva clipe, înainte ca fata să zică:

— Mai ai de pus şi alte întrebări indiscrete, domnule Winters?

— Nu, răspunde el iute.

— Atunci, cina va fi gata la ora 6.

Wes ştie că a fost trimis la plimbare. Toc toc toc-ul ritmic al cuțitului ei îl urmăreşte până sus, pe treptele scârțâitoare.

Închis în dormitorul sărăcăcios, Wes caută ceva, orice, care să nu-l lase să se cufunde într-o disperare umilitoare. Îi ia un minut până găseşte un manual de alchimie pe un raft, unul pe care a trebuit să-l învețe de atâtea ori încât îi ştie pe dinafară primele capitole. La finalul capitolului al doilea e un exercițiu – necompletat, ceea ce spune multe despre cât de mult a rezistat aici ultimul său proprietar – care explică modul în care poți dezintegra hârtia cu ajutorul alchimiei.

Rupe foaia următoare şi urmează aceşti paşi simpli!

Lângă aceste instrucțiuni pline de condescendență, e un cerc de transmutare meticulos adnotat. Este formula de bază pentru nigredo, procesul de descompunere – primul dintre cele trei tipuri de vrăji pe care le pot face alchimiştii, alături de purificare şi reconstituire. Cercurile de transmutare captează energia utilizată într-o reacție alchimică în interiorul lor şi, deşi runele înscrise sunt mai degrabă idiosincrasice, în mare parte, ele îi permit alchimistului să utilizeze această energie după propria voință.

Poate că e doar plictiseala de vină sau poate că e nostalgic, dar Wes se pomeneşte rupând foaia cu pricina de-a lungul liniei perforate şi căutând o cretă în sertarul pupitrului de scris. Prima oară când a încercat să facă această vrajă, i-a luat 20 de minute să reproducă cercul de transmutare. Între timp a făcut atât de multe, încât reuşeşte să schițeze cercul pe podea în cinci minute. Pune hârtia în mijlocul schiței şi-şi concentrează atenția spre interior.

Orice alchimist competent se consideră om de ştiință, dar alchimia are şi ceva inexplicabil. Ceva magic. În miezul fiecăruia dintre noi, i-a zis unul dintre primii săi profesori, există o scânteie a focului divin.

Wes îşi închipuie cum ține această flacără în mâini şi palmele i se încălzesc, în timp ce mintea îi încremeneşte în întregime. Îşi lipeşte mâinile de podea şi, în vreme ce energia sa se prelinge în interiorul cercului, hârtia se aprinde cu un foc alb. Foaia scânteiază şi se ondulează până când nu mai rămâne nimic din ea, în afara mirosului de pucioasă şi a unui morman de cenuşă neagră. Alchimiştii îi spun caput mortuum: cap mort, rămăşițele fără de valoare ale unui obiect. Dar esența acelei foi de hârtie zace îngropată în

cenuşă, şi-l aşteaptă s-o distileze şi s-o utilizeze pentru un descântec.

O transmutare reuşită îi lasă de obicei o senzaţie de mirare totală, dar acum, când se holbează la caput mortuum, nu simte decât amărăciune. Nu vede decât faţa îngrozitor de inexpresivă a lui Maggie când i-a spus: Mama mea nu va tolera mediocritatea.

Wes închide nervos manualul, cu faţa arzând de ruşine. În orice caz, ce ştie Maggie Welty despre el? Nu e un alchimist mediocru; e doar neşlefuit. Dacă-i măsoară cineva evoluţia altcumva decât după cât de bine se descurcă la un test scris sau declamă teoreme alchimice, atunci va străluci. Are, pur şi simplu, nevoie de cineva care să creadă în el.

Câteva ore mai târziu, zace întins în pat, treaz, agitat, dârdâind. Nopţile din Dunway sunt fierbinţi, uneori insuportabile, dar aici curentul care intră pe ferestre e extrem de rece. Umbrele se ascut pe tavan şi crengile golaşe zgârie fereastra ca nişte gheare. Acasă, adormea legănat de sforăitul mamei sale. De certurile cuplului de deasupra. De cântecele lui Colleen, care îngâna melodiile de la vechiul radio ce se auzea cu întreruperi din bucătărie. Dar aici liniştea e asurzitoare, fără nimic care s-o sfâşie, şi peticul de cer de la fereastră îl apasă prea tare, fără zgârie-norii meniţi să-l ţină la distanţă. Luna nouă lasă cerul atât de întunecat şi plin de stele, aşa cum Wes nu l-a mai văzut vreodată.

Îi e dor de casă şi n-a trecut decât o zi. Cât de jalnic poate fi?

Wes crede că nu a mai plâns de ani întregi. De la înmormântarea tatei. Atunci, Mad i-a spus să se abţină de dragul celor mici. Acum simte că-i vine să plângă, alarmant,

chinuitor. Dar când clipeşte, alungând arsura din spatele pleoapelor, se întreabă dacă mai e capabil să verse lacrimi. Poate că a reuşit, în cele din urmă, să-şi transforme sufletul într-un deşert.

Dacă nu-şi poate jeli tatăl sau visul imposibil fără să-şi rănească familia sau pe sine însuşi, ce să facă altceva în afară de a trata lucrurile cu uşurătate? Să-i dea pe spate pe oameni ca aceştia să nu-i observe imperfecțiunile? A supraviețuit atât de mult lăsându-i pe toți să creadă că e egoist şi superficial. E mai bine aşa.

Nimeni nu ştie că suferi dacă faci în permanență pe bufonul. Nimeni nu e cu adevărat dezamăgit dacă nu aşteaptă, în fond, nimic mai bun de la tine.

4

Fetei îi ia mai puțin de 48 de ore să-şi regrete decizia.

Weston Winters e un adevărat coşmar. E pretutindeni, chiar şi atunci când nu-l vede. Margaret îl găseşte în încălțările pline de noroi din foaier; în toate manualele mamei sale aruncate pe masa din bucătărie; în notițele ciudate şi indescifrabile pe care le lasă risipite peste tot prin casă. E înnebunitor. Margaret are lumea ei simplă, restrânsă, ordonată. Îi plac singurătatea şi ritmul nepăsător şi liniştitor al treburilor sale casnice. Îi place tovărăşia tăcută şi

necomplicată a lui Bucluc. Îi place să treacă prin viață neîntrebată. Lui Weston însă nu pare să-i placă decât zgomotul şi haosul. Sau poate că se hrăneşte cu nelinişstea ei. Nu e foarte sigură. Însă e foarte convinsă că i s-a făcut milă de cine nu trebuia.

Suficient cât să-l mintă.

Deşi nu e tocmai o minciună, ci mai degrabă o bănuială. De fapt, n-are habar dacă mama ei se va întoarce peste două săptămâni sau peste doi ani. Dar, în scurt timp, Evelyn va prinde de veste că vânătoarea a revenit în Wickdon şi se va întoarce. Margaret vrea să creadă asta. Trebuie să creadă asta, deşi credința nu a slujit-o niciodată până acum.

Însă plăteşte prețul pentru că l-a târât pe Weston în fanteziile ei şi l-a închis în casa asta alături de ea. Timpul spălase amintirile despre foştii ucenici ai mamei sale. Acum îşi aminteşte prea bine totul. Cum firele lor de păr ras murdăreau albul imaculat al chiuvetei din baia sa, cum era nevoită să facă de fiecare dată duş cu apă rece, cum țipetele mamei ei răsunau în toată casa. Cum poți fi atât de idiot, spunea ea, atât de inutil, atât de...

Nu, nu-i era dor să-şi împartă teritoriul cu cineva. Deşi era singură aici înainte de sosirea lui Weston, măcar se simțea bine. Era în siguranță. Cu el nimic nu pare prea sigur. Dacă are măcar o calitate care-l salvează, aceea e bunul-simț de a dormi până la ora prânzului. Astfel, fata are câteva ore prețioase de solitudine înainte ca el să iasă din camera de oaspeți ca un urs din hibernare, ceea ce înseamnă că poate pregăti micul-dejun în liniște. Margaret stă în bucătărie, înfăşurată într-un şal tricotat, şi pune ovăz şi cafea la fiert pe cuptor.

— Bună dimineața, domnişoară Welty.

Margaret se sperie şi lingura îi zboară din mână. Aterizează în oală, cu un zgomot înfundat, stropind-o cu terci din cap până-n picioare – şi, mai grav, stropind plita pe care o curățase seara trecută. Clipind din genele-i încleiate, şuieră printre dinți: – Bună dimineața.

— Ah, scuze! Nu voiam să te sperii.

Margaret se răsuceşte şi dă cu ochii de el, leneş şi vesel ca o după-amiază de vară. Are un zâmbet larg pe buze, iar părul lui negru şi răvăşit de somn se ridică în toate direcțiile, luând forma unui incendiu de pădure. În toată viața ei nu cunoscuse pe cineva mai constant de umil. Bucluc adoptă deseori o tactică asemănătoare şi asta numai când nu e băgat cum se cuvine în seamă sau când Maggie întârzie câteva minute să-i dea de mâncare. Cu Weston Winters e ca şi cum ar avea un al doilea câine, mai puțin bine-crescut.

Hotărâtă să-l ignore, fata se concentrează şi mai mult la terciul cu bulbuci.

Prezența siluetei lui înalte se rostogoleşte peste spinarea ei ca mareea, purtând cu ea aroma lui de colonie. Miroase a lămâie, dafin şi rom. Probabil că nici măcar nu se bărbiereşte încă, îşi spune ea cu severitate, doar ca să alunge amintirea cu băiatul pe jumătate despuiat din cadrul uşii – şi acea stranie familiaritate care a venit la pachet cu ea. În ciuda rotunzimii copilăreşti a chipului lui, formele dure ale trupului băiatului demonstrau clar că el cunoştea foamea, ca şi ea. Urma mâinii lui pe brațul ei e ca o arsură care încă nu s-a vindecat.

El trage cu ochiul peste umărul fetei.

— Miroase bine.

Perspectiva de a mânca alături de el, de a suporta o altă rundă de întrebări despre mama ei sau despre rudele sale care au murit în mod tragic, îi zbârleşte firele de păr de pe braţe.

— Aşa crezi?

Fata toarnă terciul într-un castron alb ciobit, apoi i-l îndeasă în mâini.

— E tot al tău.

— Ah. Mersi... Stai aşa. Tu nu vrei?

— Nu mi-e foame.

Trece pe lângă el, luându-şi puşca de pe masa din bucătărie. El o urmează până la uşa din faţă.

— Te întorci târziu? Am auzit că azi e ceremonia de deschidere.

Lui Margaret îi îngheaţă sângele în vine.

— Ceremonia de deschidere?

— Deah, Halanan mi-a spus deunăzi despre asta. Ceremonia de deschidere a Vânătorii Semilunii?

Ştia că se apropie; prima întâlnire cu hala indică debutul sezonului de vânătoare.

Spera să mai treacă o vreme până s-o mai vadă şi altcineva – sau poate, la modul absurd, spera ca hala să plece şi să-i facă decizia de a evita vânătoarea mai puțin dureroasă. Dar faptul că acum ştia că vânătoarea se organiza în mod oficial îi agrava neliniştea de care nu se putea descotorosi de când privise în ochii îngrozitori ai fiarei. Simțise această teamă o singură dată până acum, dar acea amintire zace în cioburi pe duşumeaua memoriei sale, prea dureroasă pentru a fi ridicată de-acolo. Duhoarea de sulf a alchimiei, părul blond al mamei sale într-o baltă de sânge, cum a plâns când Margaret a târât-o afară din laborator şi...

— Domnişoară Welty?

Glasul lui Weston se aude ca prin vis.

— Te simți bine?

Vederea i se împăinjeneşte, ca şi cum l-ar privi de pe fundul unui iaz înghețat.

Doamne, îşi spune ea, te rog, nu lăsa să mi se întâmple asta acum.

Îşi prinde degetele de haina din cuier, concentrându-se pe țesătura de bumbac ca să-şi revină. E aici, aici, şi Weston se

zgâieşte la ea ca şi cum ar urma să-şi ia zborul. Îşi vede chipul palid reflectat în privirea lui, felul în care ochii ei sclipesc ca ochii unui animal încolțit. E prea greu şi umilitor, nu mai poate suporta.

Margaret smulge paltonul din cui şi-l îmbracă repede.

— Sunt bine. Trebuie să plec.

Wes pare intrigat, dacă nu cumva uşurat de-a dreptul.

— La ceremonie?

— Fireşte.

Are nevoie de aer curat, nu de circ şi înghesuială, dar e mai uşor să-l aprobe.

Margaret trăise cu spaima ei suficient de mult timp ca să ştie cum să şi-o reprime. Învățase cum să se autoabandoneze, cum să lase amorțeala să se strecoare în inima ei şi s-o posede ca o fantomă. Nu e nimic, i-a spus doamnei Wreford prima oară când aceasta fusese martoră la aşa ceva. E doar un mic episod.

A trecut foarte multă vreme de când altă ființă a văzut-o cum se afundă în această stare.

— Pot să vin cu tine? întreabă băiatul.

— Fă cum vrei, dar eu nu stau după tine.

— Bine.

El îşi vâră sumbru lingura cu terci în gură.

— Te prind din urmă mai târziu.

De îndată ce fata iese pe uşa din faţă, aerul tăios al toamnei o trezeşte şi panica ghemuită în piept se risipeşte. Rămasă singură, poate respira mai uşor. Uneori e greu de crezut că în casa asta au trăit mai multe persoane, nu doar una.

După ce tatăl ei plecase, dar înainte ca pereţii să putrezească în jurul lor, mama ei începuse să primească elevi. Lui Margaret nu-i plăceau nici elevii, nici privirile lor rugătoare şi nerăbdătoare. E aproape hilar să te gândeşti cum o linguşeau cu toţii ca să obţină informaţii de la ea. Nu avea nicio cheie secretă către bunăvoinţa mamei sale. Pe Evelyn Welty nu o mai impresiona nimic, cu excepţia alchimiei. Fie că era vorba de un necunoscut, fie că era vorba despre propria sa fiică, aceştia ocupau o egală importanţă în lumea îngustă a mamei sale.

Au venit. Au chinuito. Dar nu au rămas niciodată prea mult.

Weston, cu părul lui fiţos şi cu zâmbetul lui studiat, nu va rezista nici două minute cu mama ei. Are noroc că e plecată. E mai bine să-i moară speranţele încet decât să-i fie spintecate cu meticulozitate şi cruzime. Se gândeşte la băiatul oprit în cadrul uşii ca un ogar neliniştit, la lingura care-i zăbovea lângă buze.

Când e dezamăgit seamănă cu un animal lovit.

Margaret oftează. Poate că e prea nepoliticoasă cu el. Nu înseamnă că nu-l place.

Înseamnă că o irită faptul că el se crede imun la puterea de distrugere pe care o are alchimia. Pare destul de bun acum, dar când va afla cum poate trage fatal de haina în care e îmbrăcat universul, se va schimba. Cu toții se schimbă, la urma urmelor.

Margaret își trece degetele prin iarba care-i ajunge până la brâu și care străjuiește drumul spre Wickdon. Sunt urme încă adânci de la mașina cu care a sosit Weston. Le calcă marginile cu mare atenție, ca și cum ar testa o stâncă abruptă, și noroiul ia lacom forma cizmelor ei, la fiecare pas. Când pădurea deasă face loc dealurilor, poți vedea mașinile ce aleargă pe autostradă, de-a lungul coastei, și bărcile ancorate în port. În curând, împrejurimile vor fi inundate de turiști de pe tot cuprinsul țării.

— Maggie.

Fata se sperie și mâna i se duce automat pe patul puștii. Dar e doar Mark Halanan, rezemat de căruța sa, plină pe jumătate cu borcane și lăzi cu caise. Era atât de pierdută în propriile gânduri, încât nu și-a dat seama că a ajuns la ferma familiei Halanan. Zăhărel, poneiul alb, e deja înhămat și nu pare deloc dornic să tragă.

Nu-i place deloc munca. El și Sclipici, calul sur al lui Margaret, au acest lucru în comun.

— Bună dimineața, spune Margaret, detestându-și tremurul din glas.

E încă speriată, dar Halanan nu comentează, deşi poate a observat. În schimb, întreabă:

— Vrei să mă ajuți? Trebuie să-mi instalez taraba în oraş. Te plătesc frumuşel, cu gem.

Membrii familiei Halanan au fost mereu generoşi cu ea, dar e mai uşor de suportat când îşi maschează mila şi o numesc răsplată. E umilitor, chiar şi acum, după atâta timp, să ştie că el o consideră un copil de care trebuie să aibă grijă.

Dacă trebuie să înveți un singur lucru, îi spusese mama ei, acela e să ai grijă de tine însăți. Şi învățase bine acest lucru. Wickdon e un profesor eficient. În afara doamnei Wreford, membrii familiei Halanan se numără printre puținii oameni din oraş care i-au arătat întotdeauna bunătate. N-au urât-o niciodată, pe ea sau pe tatăl ei, pentru sângele lor yu'adir.

Margaret reuşeşte să zâmbească.

— Bine.

Lucrează în tăcere, binevoitori, în timp ce Zăhărel şfichiuieşte nerăbdător cu coada. Când Margaret aşază în căruță ultimele lăzi, Halanan o fixează cu o privire severă.

— Deci, Winters e cuminte?

— Cât se poate. Mi-a spus că v-ați întâlnit.

— Ne-am întâlnit şi i-am spus să aibă grijă mare. Dacă face vreo prostie – dacă îndrăzneşte să ridice şi un deget asupra ta –, mă chemi. Vin la tine într-o clipită.

De data asta, fata zâmbeşte cu uşurință.

— Dacă face vreo prostie, îl împuşc cu mâna mea.

Halanan dă cu tandrețe din cap şi o ajută să se suie în căruță. Margaret se înclină peste margine în timp ce merge pe drum, mijind ochii împotriva vântului atunci când Wickdon se zăreşte mai clar. Când ajung în centrul oraşului, străzile deja viermuiesc de oameni, mai mulți decât a văzut fata în toată viața ei. Aerul vibrează cu aceeaşi energie pe care a simțit-o în noaptea în care văzut hala.

Nerăbdare.

Pentru prima oară, se simte rătăcită la ea acasă – şi acesta e doar începutul.

Până în ziua vânătorii, alte mii de oameni se vor îmbulzi pe străzile înguste din Wickdon. De-a lungul străzii principale, toți şi-au scos marfa pe verande.

Domnul Lawrence a adus prada zilnică de la docuri şi a aşezat, pe un strat de gheață, şiruri de peşti argintii şi scoicile negre şi lucioase. Doamna Elling, înconjurată de căruțele de lemne pline cu mere, toarnă cu polonicul cidru fierbinte şi condimentat în pahare de hârtie.

Oamenii merg umăr la umăr, cărând coşuri împletite pline cu struguri şi verdeţuri. Râd şi bârfesc, cumpărând buchete de flori sălbatice şi bomboane strălucitoare ca nişte pietricele. Deşi nu şi-a mai permis de ani întregi, aroma dulce şi untoasă de caramel îi stârneşte amintirile. În zile de sărbătoare ca aceasta, mama îi dădea fratelui ei, David, un pumn de bănuţi şi-i făcea semn să fugă. Dar pe Margaret o lăsa s-o călăuzească prin labirintul de tarabe din piaţă, ţinând-o de mână şi aplecându-se ca fetiţa să-i poată şopti la ureche ce-şi dorea.

Genul acela de fericire domoală pare atât de imposibil acum. Chiar dacă Evelyn ar fi fost aici, Margaret se îndoieşte c-ar fi reuşit s-o convingă să iasă din conac.

Când termină de instalat taraba lui Halanan, Margaret îşi lungeşte gâtul să vadă unde duce marea de oameni. Aceştia roiesc pe la uşile cârciumii Blând Fox. Pe un afiş de culoare crem de deasupra firmei de la intrare se poate citi ÎNSCRIERI AICI, cu litere negre şi îngroşate. Un fel de dor aproape c-o lasă fără suflare şi aproape că-i vine să râdă de ea însăşi. În ciuda celor cunoscute, o parte din ea tot ar vrea să se înscrie la vânătoare. Dar exact această dorinţă este problema. N-o să-i facă decât rău.

Halanan îi urmăreşte privirea.

— Eşti sigură că e o idee bună?

— Mă uit doar.

— Tinerii îşi irosesc tinereţea, mormăie el. Du-te şi uită-te, dacă vrei. Îţi aduc eu gemurile mai târziu.

De-abia apucă să spună „mulțumesc” şi-şi croieşte drum prin mulțime. Intră în cârciumă, inspirând mirosul cunoscut de pâine coaptă şi supă fierbinte. La Blând Fox e lejer într-o zi normală, oarecum călduț de la focul din vatră şi plin de localnici care vor să bea ceva după muncă. Însă azi mulțimea e mai sofisticată.

Femei cu perle şi deux-pièces-uri cu pantaloni evazați. Bărbați în costume în dungulițe şi pantofi în două culori.

Fata se gândeşte că n-ar trebui să fie prea uimită la vederea lor. Vânătorii avizi cresc câini scumpi, cumpără arme costisitoare şi au grajduri pline de cai valoroşi.

Vânătoarea de vulpi e un prilej de etalare a bogăției şi a spiritului sportiv deopotrivă, pasiunea națională a elitei din Noul Albion. Şi doar cei mai buni dintre cei buni bat drumul până aici, riscându-şi viețile pentru cea mai importantă vânătoare de vulpi a anului. Maggie l-a auzit de nenumărate ori pe Jaime Harrington, fiul primarului, fălindu-se cu zilele lungi şi intense în care-şi alerga iapa pe câmpuri şi bea vin de Xeres la ora 9 dimineața.

Margaret se duce spre colțul barului şi ia un loc. De acolo, vede foarte bine întregul local. Deşi speranța face din ea un om meschin şi prost, caută din priviri părul auriu al mamei sale în mulțime.

— Ai de gând să comanzi ceva sau stai acolo de pomană?

Reginald, barmanul, se uită urât ştergând o halbă.

— Depinde de câți bani ai chef să-mi ceri azi.

Mereu umflă prețurile când vine vorba de ea. Înainte ca bărbatul să apuce să-i răspundă, un glas se aude, desprinzându-se din mulțime.

— La început a fost Unicul.

O femeie stă în fundul barului, iar şuvițele cărunte îi încadrează fața ca un fum.

Îi ia o clipă s-o recunoască pe doamna Wreford, patroana cârciumii, pentru că arată atât de eterică şi de străveche în lumina jucăuşă a focului.

— Unicul era Tot şi Totul era Unicul şi Totul era înăuntrul Unicului, continuă ea.

În infinita sa lumină şi iubire, a emanat prima materia. Era haos. Era totul şi nimic, perfecțiune şi chintesență, o întindere de neant ca o apă întunecată. Dar când Dumnezeu a suflat peste el, a creat viața. Primele ființe care au ieşit din haos au fost demiurgii. Cel dintâi trezit la viață a fost cel numit Yal. Nu ştia nimic despre Dumnezeu sau despre izvorul puterii sale. Ştia doar că, atunci când ridica mâna, prima materia răspundea chemării sale. Pe măsură ce se întrupau frații şi surorile sale, le-a spus: Suntem numai noi aici, singuri, zeii acestui haos.

Vreți să-l modelăm aşa cum ni se pare nouă potrivit?

Pe Margaret o uimea mereu cât de asemănătoare şi cât de diferită era această versiune a mitului creației de cea a tatălui ei. Demiurgii, aşa cum spune povestea kathară, au creat lumea materială şi au domnit peste ea ca nişte tirani.

Au închis scânteia divină a Domnului înăuntrul materiei şi au creat oamenii, o imitație ieftină a Sa şi o oglindă a propriilor Lui imperfecțiuni. Când Dumnezeu şi-a dat seama ce făcuseră, i-a pedepsit întemnițându-le sufletele în trupurile unor fiare.

Însă biblia yu'adiră spune că Dumnezeu a creat lumea materială cu atenția iubitoare a unui sculptor. Când a terminat, a voit să-şi împărtăşească ştiința divină – secretul creării universului – cu oamenii aleşi. Aşa că a ridicat un pumn de prima materia, a turnat-o în inimile celor zece bestii albe ca zăpada şi le-a dat drumul în libertate.

Indiferent că sunt un dar sau un blestem, demiurgii au adus cu ei distrugerea, iar oamenii i-au căsăpit pentru asta de-a lungul întregii istorii. Acum n-a mai rămas decât cel mai viclean dintre toți: o vulpe care îşi caută prada pe coasta de vest a Noului Albion.

— Îți place povestea asta, nu-i aşa?

Margaret încremeneşte la auzul glasului lui Jaime Harrington. Se răsuceşte şi-l vede lângă ea, sprijinit cu cotul de spătarul scaunului ei. Arată ca de obicei elegant, într-un costum albastru făcut la comandă şi o pălărie de fetru. Poartă cu gust banii tatălui său. Părul lui blond-arămiu e practic lipit cu gel de cap ca o cască lucioasă, iar ochii lui au acea culoare albastră a unui val luminat de razele soarelui. Însă fața lui roşie, de heruvim, e pătată de zâmbetul lui crud.

— Cum ți-ai dat seama? întreabă ea.

— Nu face pe proasta.

O ură bine cunoscută îi arde în priviri.

— Ştiu că Dumnezeul tău sucit e mândru că a creat lumea. Aşa se explică de ce oamenii sunt atât de materialişti.

Furia îi dă-n clocot la interior, dar Maggie a exersat atât de mult arta lipsei de reacție, încât nu-l mai lasă pe Jaime s-o irite. O urăşte de ani buni. Odinioară credea că e din cauza unui lucru concret şi meschin. Poate pentru că îl muşcase atunci când îl călcase pe Bucluc pe coadă în copilărie sau pentru că el o considera ciudată pentru tăcerea ei. Acum ştia motivul real. Comisese crima de a avea un tată yu'adir.

Dacă răscoleşte şi mai mult amintirile, scoate la suprafață memoria tăioasă a unei incantații, gustul unor ierburi amare şi al sosului chutney de mere, explicațiile lui simplificate despre biblie, înşirate cu un scris pe care ea nu-l va putea desluşi niciodată. E greu să ştie dacă nu cumva acele fragmente fac parte din ea suficient de mult cât să-i dea dreptul să se simtă rănită de remarcile sarcastice ale lui Jaime. Dar, pentru oameni ca Jaime, faptul că ştiu atât de puține despre credința tatălui ei nu contează câtuşi de puțin; contează doar că ea are sânge „murdar".

Noul Albion nu-i izgoneşte şi nici nu-i masacrează pe yu'adiri, aşa cum fac alții în alte țări, dar oraşul Wickdon a făcut tot ce s-a putut mai rău, în limitele legii.

— Eu sunt cel care-a văzut-o primul, să ştii, continuă el. Acum două nopți, am văzut cum ne distrugea câmpurile.

Dacă o văzuse într-adevăr acum două nopți, atunci ea o văzuse prima – şi scăpase vie şi nevătămată. Deşi băiatul nu are de unde să ştie asta. Maggie se foieşte ca să nu se dea de

gol. Cu trei ani în urmă, fusese o vânătoare deosebit de violentă în Bardover, un oraş aflat la vreo sută de kilometri la nord de-aici. În timpul şederii sale de cinci săptămâni, hala a distrus aproape tot pământul agricol, în afara livezii singurei familii yu'adire din oraş. Din câte auzise, acolo nu mai locuia nimeni acum.

— Ce vrei, Jaime?

— Fac şi eu conversaţie. Întrebarea e însă ce vrei tu? Ai ieşit din peştera ta.

— Sunt aici să ascult discursurile de deschidere, la fel ca toţi ceilalţi.

— Salutare, domnişoară Welty – ah, am picat prost?

Weston se sprijină de bar cu o relaxare afectată. E îmbrăcat din nou cu vechiul lui palton. Materialul e uzat şi jerpelit şi cusăturile atente i-au prelungit viaţa mult mai mult decât s-ar fi putut spera. Mai grav, insistă să-l poarte peste umeri, ca pe o pelerină. O irită peste măsură. Arată caraghios.

Stă aproape de fereastra deschisă şi o rafală blândă de vânt îi trece prin părul ciufulit, care la vârfuri pare auriu. Margaret nu-i poate citi expresia serioasă, dar, în timp ce el o priveşte pe sub gene, fata observă pentru prima oară că ochii lui au o nuanţă ciudată de căprui, la fel de bogată şi de întunecată ca pământul după ploaie. Inima ei reacţionează, poticnindu-se.

— Domnule Winters, spune ea. Văd că te-ai descurcat binişor să ajungi aici.

— M-am descurcat. Oamenii locului sunt prietenoşi.

Ridică o sticlă de vin către ea, ca şi cum ar toasta. Fata nu vrea să afle de unde o are.

— Ai de gând să mă prezinți amicului tău?

Vorbeşte cu un ton plăcut, dar sclipirea rece din ochii săi are un sens nerostit, dincolo de întrebarea: Individul ăsta te deranjează? Normal că suferă de complexul eroului. Margaret se gândeşte să tacă doar ca să-l enerveze pentru intervenția lui nesolicitată, dar simte acea energie răuvoitoare practic iradiind dinspre Jaime. Cine e ea să-i împiedice în a-şi sări reciproc la beregată? Aşa că spune, pe un ton reținut:

— El e Jaime Harrington.

Weston îi întinde mâna.

— Weston Winters.

Jaime îl priveşte arogant până când Weston, surâzând stingher, îşi vâră la loc mâna în buzunar.

— Stai puțin, spune Jaime. Cred că ştiu ce se petrece aici. Voi doi vreți să vă înscrieți împreună la vânătoare, nu-i aşa?

— Poft...

— Şi dacă am vrea? îl întrerupe Margaret.

Weston se zgâieşte la ea. E lipsit de înțelepciune din partea ei să se piardă astfel cu firea, dar ea îl avertizează să tacă aruncându-i o privire tăioasă. Jaime se părează pe față de furie.

— Aş spune că nu e treaba ta să te intereseze asta şi că e un lucru primejdios. Nu ai nimic altceva în afara unei puşti vechi şi a unui copoi bătrân. O să fii sfâşiată în bucăți.

Margaret ar vrea să-l provoace, dar, oricât de mult ar îmboldi-o acest lucru, fata se străduieşte să-şi înăbuşe orgoliul. Ce ar câştiga dacă s-ar certa acum cu el? De ce s-ar supune de bunăvoie ridicolului?

— Îți mulțumesc pentru grijă.

Îi adoră mutra dezamăgită. Jaime nu va câştiga niciodată acest joc împotriva ei.

Dar apoi Weston îşi înăbuşă un hohot de râs. Nu reuşeşte însă să-şi şteargă acel rânjet insuportabil de pe față – şi nici din glas.

— Aş fi şocat dacă te-ai descurca mai bine. Ce, ți-e aşa de frică, că vrei s-o sperii ca să nu concureze?

Margaret simte nevoia să-l strângă de gât. Chiar trebuie să vorbească mereu?

Expresia periculoasă din ochii lui Jaime se adânceşte, dar, înainte să mai spună vreo vorbă, glasul doamnei Wreford rupe iar tăcerea.

— De generații și generații, hala ne-a distrus recoltele. Ne-a omorât animalele.

Ne-a ucis partenerii de viață și copiii. Cu moartea halei va veni sfârșitul unei ere.

Unul dintre voi poate deveni ultimul erou al omenirii – și primul din Nou Albion – care ucide o fiară mitică.

Ultimele sale cuvinte rămân suspendate, profetice, apoi pe față îi apare un zâmbet larg.

— Și desigur, oaspete de onoare pe viață, aici, în Wickdon. Ca să nu mai vorbim de premiul bănesc – 75 de dolari anul acesta, mulțumim generoșilor noștri donatori – plus hala însăși. Suntem bucuroși să organizăm ediția cu numărul 147 a Vânătorii Semilunii. Înscrierile încep de azi în două săptămâni și apoi vine distracția cu adevărat. Mulțumesc tuturor. Ședere plăcută!

Conversațiile se reiau și berea se revarsă peste marginea halbelor din nou, iar

Jaime se înclină spre Margaret până când îi simte răsuflarea fierbinte pe ureche.

— Ai auzit? Un erou.

Înțelege exact ce vrea să-i transmită. Aceasta nu e moștenirea ta. Adevărații eroi din Noul Albion sunt katharii cu arbore genealogic pur, la doar câteva generații distanță de

primii colonizatori. Vânătoarea nu e pentru o fată pe jumătate yu'adiră. E pentru el.

Jaime îşi îndreaptă spinarea, impunător.

— În ceea ce te priveşte, Winters, noi tratăm oamenii cu respect în oraşul ăsta, aşa că, dacă nu ai chef de scandal, ține-ți gura.

Apoi se răsuceşte şi dispare în mulțime. Margaret răsuflă uşurată. Mai mult decât orice, vrea să scape de furia asta care o arde ca un cărbune aprins în măruntaie şi să recapete controlul care-i scapă rapid printre degete. Dar Jaime se înşală. O

armă veche şi un câine bătrân sunt lucrurile de care are nevoie ca să-l întreacă.

L-a văzut de zeci de ori la poligon, cu tehnica lui neglijentă, înrăutățită de băutură. E mult prea înfumurat şi cineva ar trebui să-l pună la punct. Poate chiar ea.

Dar nu e capabilă.

Margaret tânjeşte după siguranță, stabilitate. Şi, cu toți vânătorii ăştia care vin aici din întreaga țară, care au la dispoziție mai mult timp, şi bani, şi echipamente mai bune decât ar putea visa ea vreodată, nu există garanții în acest joc. Chiar dacă ar avea câinele perfect şi ținta desăvârşită, nu poate miza totul pe un vis nebunesc. Mai ales pentru că ar trebui să depindă de un alchimist. Indiferent cât i-ar fi de dor de Evelyn, acesta e singurul lucru pe care nu-l poate face.

— În ceea ce te priveşte, Winters, noi tratăm oamenii cu respect în oraşul ăsta, spune Weston pe nas.

Nu prea seamănă cu Jaime, dar, dacă n-ar enerva-o atât, i s-ar părea chiar haios.

— Doamne, care e problema lui?

— Aşa e el mereu, deşi tinde să fie mai agreabil dacă nu-l provoci.

Weston pufneşte.

— Nu l-am provocat. Ba se poate spune că el m-a provocat pe mine.

— N-am nevoie de cavalerismul tău.

— Nu sunt cavaler deloc, se apără el. Se cheamă că am coloană vertebrală. Chiar voiai să-l laşi să-ți vorbească aşa?

— Da, chiar voiam. N-ai decât să-ți trăieşti viața cum vrei, dar nu-ți băga nasul într-a mea.

— Bine. Scuze.

Are bunul-simț de a se face că a priceput. Încet, băiatul se aşază pe scaunul de lângă ea.

— În orice caz, ce voia să spună cu: „Nu e treaba ta să te intereseze asta”?

Normal că deschidea unicul subiect pe care ea îşi dorea să-l uite.

— E exact ceea ce spunea. De ce? Te interesează vânătoarea de vulpi?

— Ce vrei să spui? contraatacă el.

— Dacă te interesează.

Fata oftează când Wes îi aruncă o altă privire chinuită.

— Ai venit să asculți discursurile de deschidere, nu-i aşa?

— Am venit unde erau oamenii.

Băiatul face o scurtă pauză.

— N-aş putea participa nici dacă aş vrea. Mama m-ar omorî.

— De ce?

Wes răspunde prudent:

— Crede că e un obicei barbar.

— Şi tu ce crezi?

— Nu ştiu. Barbar, poate. Elegant, cu siguranță. Normal, vreau să-mi pot permite să mă îmbrac ca Harrington. Vreau să-mi iau cinci săptămâni de vacanță ca să-mi frec coatele cu toți aceşti alchimişti faimoşi şi să mă dau în spectacol în fața întregii țări. Dar cred că nu e treaba mea să mă intereseze toate astea.

Amărăciunea şi dorul din glasul său îi atrag atenția fetei. Spune asta pentru că e sărac sau pentru că e un intrus, la fel ca ea? Preț de o clipă, uită că trebuie să-l țină la respect.

— Ce ai înțeles din povestea asta, domnule Winters?

— Ha? Cea pe care spus-o bătrâna? Ce e de înțeles? E aceeaşi poveste pe care o spune toată lumea. Am văzut ce a făcut hala prin livada familiei Harrington, dar, după mine, e în regulă. Ar fi păcat s-o pedepsim pentru asta.

Deşi era un răspuns mai evaziv decât sperase, fata se trezeşte zâmbind.

— S-ar putea să fim de acord.

— Serios? Ah.

Weston se uită timid în altă parte.

— În orice caz, ai de gând să te înscrii?

— Ai auzit ce a zis Jaime.

Pe chipul băiatului se întinde un zâmbet răutăcios.

— Dar nu e mai amuzant să faci ceea ce nu vor alții să faci?

— Poate.

— Poate, repetă el sceptic.

— E imposibil. Nu am partener şi nu-mi pot permite taxa de înscriere. Dacă mama ar fi fost acasă, aş fi avut mai mult timp liber să câştig nişte bani, dar...

Wes pufneşte empatic.

— Dar, dacă ar fi altminteri, te-ai înscrie?

E cea mai tâmpită întrebare pe care Maggie a auzit-o vreodată. Nu există altminteri pe lumea asta. Dar nu poate nega că un astfel de mod de a privi lucrurile e foarte ispititor. Margaret se gândeşte puțin la asta. Dacă victoria ar face-o pe mama ei să rămână aici? Dacă l-ar enerva pe Jaime? Dacă n-o s-o paralizeze teama? Da. Dacă ar putea, s-ar înscrie la vânătoare chiar acum.

La urma urmelor, poate că nu e o întrebare atât de tâmpită.

— Da, m-aş înscrie. Tu te-ai înscrie?

Weston fluieră.

— Îți poți închipui ce ai putea să faci cu 75 de dolari? Aş putea omorî pe cineva pentru asta. La naiba, aş omorî pentru faimă. Dar voi fi destul de ocupat de-ndată ce mama ta se va întoarce şi, cum spuneam, înscrierea la vânătoare nu e ceva ce ar trebui să facă un om de teapa mea...

Se încruntă, fără să-şi termine ideea.

— De ce?

Margaret nu conştientizase implicațiile întrebării sale până acum. De regulă, nu crede în alchimişti, dar un alchimist pe care să-l aibă la îndemână... E posibil ca Weston să fie soluția problemelor sale. I-a luat apărarea în fața lui Jaime. Era disperat să-i promită orice în schimbul şederii la conacul Welty. Şi, dacă fotografia pe care i-a arătat-o are vreo valoare, are şi el o inimă – cel puțin deocamdată.

Întreabă-l. Dacă-l va întreba, poate că reținerea băiatului se va evapora. Deşi se preface a fi timid, Wes i-a spus practic cât de mult vrea să câştige. De ce ar trebui să permitem unor oameni ca Jaime să ne spună ce e pentru noi şi ce nu e?

Dar limba nu i se dezleagă. De-abia îl cunoaşte şi habar nu are dacă are vreun talent de alchimist – şi nu există nicio garanție că nu-i va răpi de sub nas vulpea în clipa când va avea ocazia. Chiar dacă niciun alchimist, în afară de Evelyn, nu crede că hala poate avea şi un alt folos decât acela de a fi omorâtă pentru testarea abilităților, e un trofeu la care nu mulți ar renunța. În plus, Margaret a reuşit să supraviețuiască atât de mult făcându-se mică, mititică, neavând nevoie de nimeni şi nimic. Faptul că vrea un lucru

pentru ea e destul de rău, dar ideea de a recunoaşte că are nevoie de Weston e echivalentă cu a-şi tăia gâtul de una singură. Dacă ar refuza-o acum, s-ar simți devastată.

— Fără niciun motiv, spune ea.

— Da, bine.

Băiatul se lasă pe spate, ca şi cum ar fi căutat salvarea undeva, în tavan.

— Păi, sunt sigur că sunt mulți alchimişti cărora le-ar face plăcere să facă echipă cu tine. Deci dacă doar taxa de intrare te încurcă, de ce nu-mi încredințezi o parte din treburile tale casnice ca să te eliberezi? Ți-am promis c-o să-mi câştig existența.

Stomacul fetei se strânge pentru că pe dinăuntrul ei se bat cap în cap o mie de simțăminte. În mare parte de vină, pentru că-i întreține speranțele lui Weston —

şi teamă, pentru că băiatul îi oferă mijloacele de a se înscrie. Ar putea să facă oare asta? Una e să se gândească la înscriere. Cu totul altceva e s-o facă de-adevăratelea. Dacă ratează, poate pierde totul. Hala ar putea s-o ucidă, şi pe ea, şi pe Bucluc. Şi-ar putea arunca toate economiile pe o mare dezamăgire. Dar dacă nu face nimic, nu crede c-ar putea trăi cu ea însăşi. N-o mai poate aştepta pe Evelyn să se întoarcă, ca un câine abandonat. Nu se mai poate hrăni cu propria furie.

Fetele ca ea nu au dreptul să viseze. Fetele aşa, ca ea, nu fac altceva decât să supravieţuiască. În majoritatea zilelor, e suficient. Azi însă nu crede asta.

— Bine, spune fata.

— Bine?

— O să te las să mă ajuți cu treburile casei.

— Grozav.

Face o pauză şi zâmbeşte rezervat, de parcă îşi ia deja inima în dinți pentru replica ei.

— Dacă o să mă dovedesc bun, o să încetezi să mă eviți?

Maggie se strâmbă – şi probabil s-a înroşit teribil la față, pentru că băiatul râde.

E un sunet ciudat de plăcut, nereținut şi cald, deşi multe dintre surâsurile lui sunt malițioase şi calculate. Când se întâmplase ultima oară să râdă cineva datorită ei?

— O să mă gândesc la asta.

Cu aceste cuvinte, o parte din tensiunea dintre ei s-a disipat.

Undeva, dincolo de acest act viclean, Weston are suflet bun. Dar fata încă nu se simte în siguranță. A fost înşelată de

oameni „buni” de multe ori şi a aflat că ura faţă de yu’adiri e o otravă puternică. Totuşi, înscrierile vor începe de-abia peste două săptămâni. Asta îi oferă două săptămâni pentru a-şi da seama dacă poate avea încredere în el şi dacă-şi poate lua inima dinţi să-l întrebe. Două săptămâni ca să strângă taxa de înscriere. Două săptămâni până când toți ochii din Wickdon vor fi îndreptați asupra ei. În timp ce scopul i se limpezeşte în minte, se simte mai hotărâtă şi mai încrezătoare decât s-a simțit vreodată în ultimii ani.

Poate că a amânat prea mult ca să-şi trăiască viața.

5

Wes şuieră când mânerul toporului îl loveşte. Din nou.

Începe să regrete că n-a fost mai prudent cu termenii înțelegerii. Cu patru zile în urmă, fusese destul de prost încât să-i ofere lui Maggie orice în schimbul mesei şi adăpostului. Acum, când crengile copacului sequoia se clatină ca nişte clopoței în vânt, se gândeşte c-ar fi trebuit să procedeze altcumva. Ceva din pădurile astea îl înfioară, de la ramurile contorsionate ale copacilor la frunzele moarte care-i şoptesc cu insistență numele.

Frunzişul e atât de des, încât cu greu distinge chipul îmbujorat al cerului, iar trunchiurile de sequoia sunt atât de înalte şi drepte, încât îl fac să se simtă ca un prizonier în

spatele gratiilor. Întunericul care se întinde între tulpini e gros ca o ceață şi – cu siguranță – e plin de ochi care pândesc cu atenție. Nu poate scăpa de sentimentul că hala e undeva, acolo, aşteptând să-şi înfigă colții în el. Mama i-ar spune că e o teamă absurdă atâta vreme cât sufletul lui îl primeşte pe Dumnezeu, dar el nu mai e sigur că aşa stau lucrurile.

Când Maggie l-a întrebat dacă era interesat de vânătoare, nu putuse rezista ispitei. E vorba de ceva mai mult decât despre bani. Poate că, dacă ar câştiga, oamenii ar privi cu mai multă bunăvoință originile sale banvish-sumice atunci când va candida; va fi, în ochii oamenilor de rând, un soi de erou de război. Dar e la fel de improbabil ca orice alt vis de-al său. Niciun om în toate mințile nu s-ar amesteca voit cu un alchimist neautorizat, care nu şi-a terminat ucenicia. Sau cu un banvish, ca să fim cinstiți.

Maggie îşi va găsi pe cineva mai bun decât el – din punctul de vedere al reputației şi al şanselor la victorie. Ar fi mai bine pentru toată lumea. Dacă livezi întregi se veştejesc sub labele halei, ce i-ar fi putut face unei ființe atât de fragile ca el?

Wes lasă toporul deoparte ca să evalueze paguba. Pielea rămasă nejupuită de aşchii s-a înroşit şi s-a băşicat. În mijlocul palmei are o rană purpurie, o bucată de carne i s-a desprins de-acolo şi atârnă. Din ea țâşneşte sângele, inundându-i liniile din palmă.

— La naiba.

Aburul răsuflării i se ridică în jur ca un fum. Oricât i-ar displăcea să recunoască, vederea sângelui îl cam nelinişteşte. Mama lui i-a spus destule poveşti ca să-i insufle o frică sănătoasă de Dumnezeu şi de aos sí. Suficient cât să ştie că,

dacă sângerezi de unul singur la crepuscul în pădure, e ca şi cum i-ai cere regelui nemort Avartach sau vreunei zâne rele să te ia cu ea – sau mai rău de-atât. Chiar dacă astea sunt doar superstiții, n-are de gând să se joace cu soarta când vine vorba despre lucruri atât de perfide şi de imprevizibile cum sunt magia şi supranaturalul.

Wes priveşte spre casă. Prin fereastra întredeschisă, o vede pe Maggie lângă blatul de la bucătărie, mărunțind morcovi cu atâta solemnitate, de-ți vine să crezi că e un act de devoțiune față de vreun zeu al legumelor. Cu razele apusului furişându-se înăuntru şi cu tigăile de alamă sclipind deasupra aragazului, bucătăria e scăldată într-o strălucire mierie. În sclipirea clipei aurii, fata e aproape drăguță. Aproape. Wes se străduieşte să-şi ia privirea de la ea.

Se simte puțin abătut când îşi aminteşte precizia rece cu care fata a măcelărit acel pui sau praful care-i înconjoară ca o brățară antebrațele musculoase.

Probabil că ar putea să taie un ditamai mormanul de lemne în jumătate din timpul care i-ar lua lui să facă asta. În oraş, nu trebuie să îndure acest gen de umilință, mai ales că în apartamentul lui e extrem de cald cât e anul de lung. Dar, chiar dacă n-ar fi fost, tehnologia modernă şi alchimia...

Atunci are o revelație. Chiar trebuie să exerseze alchimia înainte ca Evelyn să se întoarcă. Fără echipament e limitat, dar are nevoie doar de cele mai simple transmutări pentru a face mai uşoară tăierea lemnelor. Maggie va fi atât de încântată.

Wes stă pe butucul de despicat lemne şi găseşte o piatră şi un băț pe jos. După ce distilează din piatră coincidentia

oppositorum – esența lichidă a unui obiect –, o poate folosi ca să descânte toporul. În teorie, acesta va deveni mai ascuțit, mai rezistent şi mai eficient.

Pe una dintre mâini îşi scrie formula alchimică pentru nigredo, notând cu grijă în perimetru simbolurile compoziției chimice a pietrei. Dioxid de siliciu şi oxigen – destul de simplu. E mai degrabă o estimare, dar îşi dă seama că e capabil să descompună amestecul şi să obțină ceva folositor. Întotdeauna se pricepuse să distrugă lucruri.

După ce termină, strânge piatra în pumn şi-i transmite magia din el. O flacără albă i se aprinde dintre şanțurile degetelor şi fumul sulfuros se unduieşte în jurul mâinii ca o pisică. Când deschide palma, are acolo un morman carbonizat de caput mortuum. Fierbe şi bulbuceşte greoi, ca apa dintr-o mlaştină. De vreme ce calculele au fost imprecise, rezultatul e mai puțin stabil decât i-ar plăcea, dar îşi va face treaba.

Apoi urmează albedo, purificarea şi cel de-al doilea pas al procesului alchimic.

Cere o anumită subtilitate – şi multe încercări şi greşeli – pentru a arde tot ce nu conține esența unui obiect. În vreme ce nigredo e chimie pură, albedo e intuiție. Stăpânirea acestei faze îi deosebeşte pe alchimiştii competenți de cei excepționali. Stomacul i se strânge de groază.

Relaxează-te, îşi spune. A văzut cum se face albedo de nenumărate ori. Mulți profesori au încercat să-i bage asta în cap.

Inutil. Needucat. Leneş. Într-o bună zi, le va dovedi tuturor că s-au înşelat în privința lui.

După ce scrie şi activează formula, focul îi ţâşneşte din palmă. Îşi desface pumnul şi priveşte cum caput mortuum se albeşte ca un os lăsat la soare. Încet, se topeşte, devenind un lichid la fel de alb şi de sclipitor ca un diamant.

Coincidentia oppositorum.

Puțin din acesta i se scurge printre degete şi se scufundă în pământul pe jumătate îngheţat. Înainte de a-l pierde pe tot, îl toarnă peste lama toporului şi gravează formula pentru rubedo – pasul final, procesul de reconstituire – în pământul de sub acesta. Astfel va transmite toporului proprietățile esențiale ale pietrei.

Metalul sclipeşte cu reflexe roşiatice, ca lumina dată de rubedo, apoi devine cenuşiu, ca oţelul care se răceşte. Viața lui e pe cale de a se uşura considerabil.

Când încearcă toporul însă, acesta e incredibil de greu. Reuşeşte să-l salte doar câțiva centimetri de la pământ înainte de a fi silit să-l lase jos.

— Rahat, mormăie el.

Nu asta îşi dorea să se întâmple, deşi într-un fel poate înțelege de ce transmutarea sa ar fi putut genera nişte efecte secundare nedorite. Anumite pietre se pot distila şi pot deveni dure. Altele pot deveni tăioase... Nu, nu e un moment bun pentru rezolvarea acestor probleme. Maggie o să-l omoare când îşi va da seama ce a făcut. Trebuie să ascundă dovezile

sau cel puțin să pretindă că nu e nimic greşit, până când îşi dă seama cum poate dezlega descântecul.

— Ce faci?

Aude glasul lui Maggie când e deja cuprins de panică. Stă pe verandă, îmbrăcată într-un cardigan tricotat gros şi încălțată cu nişte bocanci de piele cu şireturile desfăcute, însă cumva tot reuşeşte să pară impunătoare.

— Nimic! Doar terminam aici.

Probabil că fata îi adulmecă teama sau i-o citeşte în felul în care se chinuie să ridice surcelele, pentru că se apropie de el încruntată. Fiecare foşnet al frunzelor sub bocancii ei îi creşte vijelios presiunea sângelui din vine.

E sortit pierii.

Fata ajunge la un metru şi jumătate de el şi se opreşte în loc, cu nările umflate. O

lumină ciudată şi vagă îi umple ochii. Băiatul recunoaşte acea privire de-acum. E

aceeaşi privire pe care o avea când a plecat la ceremonia de deschidere. O

căutătură bântuită, ca şi cum s-ar afla la o mie de kilometru depărtare.

— Ăă, domnişoară Welty?

Maggie se sperie, apoi clipeşte ameţită spre el. Pare că se trezeşte dintr-un vis când spune:

— Miroase a alchimie.

— Ah, serios?

— Da.

Privirea ei aterizează drept pe simbolurile desenate cu noroi pe mâinile băiatului.

El îşi vâră mâinile în buzunare, dar expresia fetei se îmblânzeşte, curioasă.

— Ştii deja să faci descântece alchimice?

— Sigur că ştiu, răspunde el mai morocănos decât şi-ar fi dorit.

— Ai spus că ai dat-o în bară în celelalte ucenicii ale tale.

— N-am spus asta niciodată. Tu ai presupus. E o presupunere corectă, dar nu despre asta e vorba.

Se trânteşte pe butucul de tăiat lemne, mârâind.

— Nu sunt un alchimist rău, jur. Doar că... nu mă descurc bine la teste.

— Atunci, hai să vedem de ce eşti în stare.

— Păi, ăăă...

Fetei îi ia o singură secundă să-şi dea seama ce anume voia Wes să-i ascundă. Se apleacă să recupereze toporul, apoi înjură în sinea ei când obiectul nu vrea să se clintească. Chipul i se schimonoseşte într-un amestec de uimire şi iritare.

— E greu ca o nicovală. Ce i-ai făcut?

— Încercam să fiu inventiv! Doar că am cam dat rasol cu chimia.

Maggie se încruntă.

— N-ar trebui să faci transmutări pe care nu le cunoşti. E primejdios.

— Cine spune asta? Am avut o teorie şi am pus-o la încercare. Asta e ştiință.

— Asta nu e ştiință. E daună materială.

— Îl repar, jur!

Maggie scutură din cap, de parcă ar vrea să se convingă să nu spună ceea ce ar vrea să spună cu adevărat. Apoi îşi şterge mâinile de praf pe fustă.

— Fă ce vrei. E treaba ta dacă vrei să te joci cu focul.

Pare atât de dezamăgită, încât Wes se simte ca şi cum ar fi picat un test pe care nici nu ştia că-l dă. Disperat să-şi salveze un strop din mândrie, băiatul spune:

— Dacă te consolează cu ceva, am tăiat nişte lemne pentru foc.

Privirea fetei cade asupra micii grămezi de vreascuri de la picioarele lui.

— Sunt prea groase.

— Pot să le tai mai subțiri, spune el, supărat, ridicând mâinile în semn de protest.

— Nu. Lasă-le.

Fata pare extenuată, de parcă Wes e cea mai inutilă persoană cu care a avut ghinionul să vorbească vreodată.

— O să văd mai târziu ce fac cu tine. Intră în casă, să nu răceşti cumva.

Wes încearcă să nu se gândească la asta şi o urmează înăuntru. Aici nu e cu mult mai cald. Bucluc, ghemuit lângă

uşă, oftează prelung şi dramatic când îi vede intrând. Wes îl împinge cu vârful pantofului. Bucluc mârâie când se vede nevoit să se rostogolească pe o parte, cu o labă îndoită şi moale. Wes îngenunchează lângă el şi-l mângâie binevoitor. Zgomotul răsună în tăcerea sumbră din bucătărie. O clipă mai târziu, se aude din nou cum cade ritmic cuțitul de bucătărie: toc toc toc.

Dintr-odată, băiatul îşi dă seama cât de deprimantă este această scenă. Aşa e viața ei.

Nu-şi poate lua gândul de la felul în care s-a purtat cu ea Jaime, la cârciumă, şi nici de la zvonurile pe care le-a auzit înainte de a pleca din Dunway – cum că

Evelyn Welty e un monstru singuratic. Chiar dacă n-o cunoscuse, se întreba dacă aceste vorbe aveau vreun sâmbure de adevăr. Ce fel de mamă îşi lasă fiica să-şi poarte singură de grijă luni întregi?

Deşi Maggie s-a săturat, probabil, de el în seara asta, Wes îşi imaginează că prezența lui e mai bună decât nimic. Uneori o surprinde uitându-se la el ca şi cum ar vrea să-l întrebe ceva. În plus, îi place cum îi stă enervată. Ochii îi sunt mult mai luminoşi când se chinuie să nu-l dojenească.

— Câinele spune că-i place mai mult de mine, zice şiret Wes.

— E un ogar, nu-i câine.

— Bine. Ogarul spune că-i place mai mult de mine.

Maggie nu-l milostiveşte cu niciun răspuns.

Băiatul se dezumflă. E genul de comentariu lipsit de importanță care, la el acasă, ar fi stârnit un adevărat război. Gândul la surorile lui îi face inima la fel de grea ca toporul alchimizat. Îi e dor de casă din nou. Mai mult, se simte singur. Nimeni nu vine niciodată să-l viziteze aici. Toți i-au promis că Noul Albion rural va fi confortabil ca o pătură croşetată, oamenii, mai calzi decât la oraş şi legăturile dintre ei, mai strânse. Aşa cum era în Banva, înainte ca recoltele să fie devastate şi ca foametea să pustiască meleagurile de la țară. Era limpede că niciunul dintre acei oameni nu fusese niciodată în Wickdon.

În săptămânile de după moartea tatălui său, apartamentul familiei sale nu a fost niciodată gol. Câte îmbrățişări fusese obligat să suporte? Câte feluri de mâncare gătită se înghesuiseră în răcitor? Câte cântece de jale fuseseră cântate? Părea sufocant pe alocuri, dar acum nu tânjeşte decât după acel fel de iubire. Oare Maggie ştie măcar ce-i lipseşte?

Wes încearcă să nu-i fie milă de ea. Nu e interesată de niciun semn de prietenie din partea lui şi nu poate uita cu uşurință privirea din ochi atunci când a mormăit: Trebuie să plec, după ce a întrebat-o dacă totul e în ordine. Fragila camaraderie pe care o legaseră ieri s-a destrămat, iar Wes se simte la fel de singur ca în prima zi petrecută aici.

— Hei, spune el, mai sumbru decât intenționase. Ai un telefon?

— E o cabină telefonică în oraş.

Evident, cel mai apropiat telefon e la opt kilometri depărtare. Nimic nu-l mai miră.

Fără să mai spună ceva, băiatul se ridică în picioare şi fluieră după câine. Nu-i scapă mutra acră a lui Maggie atunci când Bucluc se întinde, îşi scutură urechile şi, ascultător, pleacă după el. Poate că nu e singurul nerăbdător să ia o gură de aer curat.

— Pune-i lesa, strigă Maggie după el. Nu va străbate altcumva proprietatea cu tine.

Wes îi aude avertismentul nerostit din glas: N-am încredere în tine că n-o să-l pierzi.

— Da, da.

Wes ia lesa din cuier şi o prinde de zgarda lui Bucluc.

Merg împreună pe drumul de munte şi băiatul încearcă să se convingă că face ceea ce trebuie fiind aici. Toată viaţa lui, Mad şi profesorii lui l-au numit trântor, leneş, delăsător. Genul de om care se descurcă pe baza farmecului său superficial. Îl doare, dar ştie că nu le-a dat niciodată motive să-şi schimbe părerea despre el. Nu e vina lui că s-a născut prietenos, dar e vina lui că a făcut din asta un scut împotriva propriei disperări. Cât ar fi contat dacă Mad ar fi ştiut că greutatea eşecurilor sale l-ar fi strivit, dacă le-ar fi îngăduit s-o facă? Nu l-ar fi înjosit mai puţin. Dar acum iată-l aici, jucându-se de-a tăietorul de lemne şi amânându-şi viaţa. Poate că merită să fie certat.

Doamne, trebuie să discute cu mama înainte ca vinovăția să-l înghită în întregime.

Când ajunge la cabina telefonică singuratică care veghează tot oraşul, dârdâie şi gâfâie. Nu se va obişnui niciodată să escaladeze pantele acestea. Înăuntrul cabinei e frig şi ceață, geamul a înghețat şi e luminat de razele lunii. Bucluc i se trânteşte pe picioare, iar Wes bagă o fisă şi formează numărul de acasă.

Sună de două ori înainte să răspundă cineva.

— Alo?

Poate pentru prima oară în viață, glasul lui Christine îi oferă ceva asemănător cu fericirea.

— Hei. Eu sunt.

La telefon nu se aude nimic.

— Christine?

— Eu? Cine e eu?

Wes se prinde de nas.

— Wes.

— Wes... Hmm. Nu cunosc niciun Wes...

— Foarte haios. Poți să mi-o dai pe mama la telefon?

— Aaaa, Wes!

O aude pocnind din degete. Se preface că-şi aminteşte şi vocea îi e deja mai tandră.

— Singurul meu frățior, Weston. Am uitat cum îți sună vocea, nu te-am mai auzit de mult. Ziceai că vrei să vorbeşti cu Mad?

El se strâmbă.

— Nu. Am zis cu mama.

— Aha! Colleen?

— Nu.

Dacă i-o dă pe Colleen la telefon, nu va mai scăpa niciodată. E mult prea lefter pentru o conversație cu ea.

— Doamne, nu. Sunt la un telefon cu fise. Dă-mi-o pe mama.

— OK.

Lui Wes îi e frică de zâmbetul din vocea ei.

— Colleen! Wes vrea să discute cu tine.

La naiba! Trage cu urechea la trăncăneala lor distantă şi-şi închipuie că e acolo.

Sunt strânşi cu toţii în living şi radioul cântă. Christine stă pe canapea cu telefonul vârât sub bărbie. Edie se cocoaţă pe genunchiul lui şi-i cere să se joace cu ea. Colleen bate câmpii despre baseball, sau chimie, sau cine ştie ce altă materie care i se pare interesantă săptămâna asta. Şi Mad se reazemă de fereastra deschisă, cu un portţigaret lăcuit între degete.

Doamne, vrea să fie şi el acolo. Vrea atât de mult, încât simte că-i dau lacrimile.

Îşi revine atunci când Colleen, sora lui în vârstă de 14 ani, ia telefonul.

— Wes!

— Hei, Fasolică! Ascultă. Am doar cinci minute la dispoziţie înainte să se întrerupă convorbirea. Poţi să mi-o dai pe mama?

— Da!

Aude un scaun scârţâind pe podea. Şi-o imaginează aşezându-se în timp ce-şi răsuceşte degetele în firul telefonului.

— Mi-e dor deja de tine! Cum e la Wickdon? Când vii acasă? Ai vreun prieten?

Ai vreo iubită? Cum merge ucenicia? Cum e...

— Grozav! Totul e grozav.

— N-ai rasolit-o încă?

— Încă nu!

Dacă zâmbeşte destul de convingător, poate că i se va simți în glas.

— Nemaipomenit, nu-i aşa?

— Ah, ce mă bucur! Hei! Doamna O'Connor întreba de tine azi de dimineață.

Şi-a făcut griji, pentru că n-ai mai trecut de mult pe la ea. Era şi fiica ei acolo şi e moartă de supărare că ai plecat. Moartă.

— Care? Jane? Aia cu pasărea?

Urăşte acea pasăre. Încă mai are o cicatrice de când l-a ciupit de ureche.

— Aia.

Wes rămâne uimit. El şi Jane n-au schimbat mai mult de două vorbe, dar crede că ea îl place pentru că-i spune că e frumoasă de câte ori o vede. Oricât de mult ar vrea să o

bârfească pe fata cea mare a măcelarului, timpul trece. Portofelul gol îl arde în buzunar.

— Spune-i... că e foarte drăguț din partea ei să întrebe de mine. Poți s-o chemi pe mama?

Sunetul de la celălalt capăt al convorbirii e înăbuşit – ca şi cum fata ar fi acoperit receptorul cu palma. Scoate nelinişti t o altă monedă din buzunar şi o bagă în fantă, zornăind. Harța pe care o aude nu e nicio garanție, dar, în cele din urmă, cineva apucă receptorul.

De data asta la telefon e mama lui.

— Wes, tu eşti?

Vocea ei îi dă o senzație de uşurare şi de căldură. Parcă ar fi acasă.

— Bună, mamă.

— Ah, a leanbh[3]. Ce mă bucur că te aud! Ce mai faci? Mori de frig pe-acolo? Ți-ai luat haina groasă, nu-i aşa? Ți-e suficient de cald?

— Mi-e suficient de cald, mamă. Nu-ți mai face griji.

---

[3] Copile – în irlandeză (N.t.).

— Să nu-mi fac griji? Mă cunoşti de 18 ani. Sigur că-mi fac griji.

— Ştiu. Îmi pare rău. Ştiu că am fost...

Wes inspiră profund ca să se calmeze. Îşi ia vocea de om în toată firea şi spune:

— Nu vreau să-ți faci griji. Nu mai e nevoie să-ți faci griji pentru mine, OK?

— Te-au primit ucenic?

— Da.

Se crispează când rosteşte această minciună flagrantă.

— Bineînțeles.

— Serios? Vai, ce veste bună! Sunt foarte mândră de tine.

Dacă m-ai vedea, n-ai mai fi atât de mândră. Oare minciuna devenise a doua sa natură în acest moment al vieții sale? Dar ce altceva putea face? Nu-i putea răni din nou inima. Ce fel de fiu era, mai ales că-i promisese tatălui său că va avea grijă de familia lui?

— Mulțumesc.

— Povesteşte! Spune-mi tot.

— Ah, e grozav. Au trecut deja câteva zile. Maestra Welty e, ăăă... Îmi oferă multă libertate să studiez.

— Să nu munceşti prea mult. Nu vreau să te îndepărtezi de lume. Ți-ai făcut vreun prieten?

— Are o fiică de vârsta mea. E foarte...

Nu exista un cuvânt care s-o descrie cu adevărat pe Maggie.

— ... de treabă.

— Se poartă frumos cu tine?

— Se poartă. Totul e minunat, pe bune. Tu ce mai zici?

— E vorba să ne crească din nou chiria, dar ce putem face? Suntem toate sănătoase şi fericite. Asta e tot ce contează. Dumnezeu ne va da restul.

Se aude un zgomot, semn că mai are câteva secunde.

— Hei, mi se termină timpul la telefonul public. Familia Welty nu are telefon, aşa că, dacă ai nevoie de mine, poți să suni la hanul Wallace. Ne auzim în curând, bine? Te iubesc.

— Ah! Te las atunci. Te iub...

Linia amuțeşte şi băiatul dă aerul afară din plămâni, tremurând. Cum poate fi atât de egoist, încât să-şi pună

toată încrederea în Maggie, când familia lui se află la ananghie? Dar mai durează o săptămână şi jumătate până când se va întoarce Evelyn.

Pune receptorul la loc în furcă şi-şi vâră mâinile în buzunare. E atât de frig şi mai are de mers opt kilometri până-ndărăt, la conacul Welty. Sau poate face cale-ntoarsă şi poate merge până când marea îl va înghiți cu totul. Aceasta ar fi o soluție simplă la toate problemele sale.

Dar soluția nu e să renunțe. Situația familiei sale nu se va schimba cu nimic dacă se întoarce şi capătă o slujbă la docuri sau într-o fabrică – asta presupunând că-l va angaja cineva. Chiria va creşte şi mai mult. Legile imigrării vor deveni din ce în ce mai restrictive. Totul îl obligă să devină elevul lui Evelyn Welty. Totul.

Trebuie doar să spere că va fi suficient de convingător când aceasta se va întoarce, în cele din urmă.

6

Pe drumul către casă dinspre Wickdon, Margaret priveşte cum Weston şi Bucluc merg grăbit înaintea ei, dispărând şi apărând la loc din ceața care se rostogoleşte de pe munte. Deşi e frig şi cerul e cenuşiu, frunzele de pe jos strălucesc în culorile toamnei şi fata se simte mai liniştită decât în ultimele câteva săptămâni.

După ce a vânat toată săptămâna şi a vândut câteva piei de animal, avea suficienți bani pentru înscriere şi pentru mâncare pe încă şapte zile. Această libertate e un lucru ciudat, obținută cu suferință în tovărăşia lui Weston.

Weston. Reflectează puțin la numele băiatului.

Îl aude râzând în timp ce fuge după Bucluc şi o şochează faptul că toate aceste lucruri i se par plăcute, deşi simte oarecum nevoia să se răstească la el, ca să nu mai vânture cumpărăturile pe care le cară. Dar poate că e prea aspră cu el.

Mulțumită lui, are timp să se antreneze neîntrerupt. Au trecut ani întregi până să poată măsura monotonia zilelor sale în altceva decât în ritmul treburilor casnice.

După-amiezile târzii şi leneşe ca aceasta îi reamintesc de zilele când nu avea altceva de făcut decât să alerge cu Bucluc prin păduri. Pentru prima oară de când şi-a pierdut familia, aproape că are sentimentul că e fericită.

Înscrierea la Vânătoarea Semilunii se deschide peste două zile, dar Margaret încă nu şi-a luat inima în dinți ca să-l roage pe Weston să participe alături de ea. De fiecare dată când îşi închipuie că-i spune băiatului că are sânge yu'adir, înlemneşte. Dar poate că lucrul care o opreşte cel mai mult este că nu va avea încotro şi va trebui să-i mărturisească de ce vrea să se alăture vânătorii – şi de ce vor trebui să câştige. Visurile amândurora se bazează pe acest plan. Margaret nu e pregătită să-şi lege deocamdată soarta de cea a băiatului, dar nici nu poate lăsa frica să-i mai stea mult timp în cale.

— Mai repede, domnişoară Welty, strigă el peste umăr. Se întunecă.

În clipe de genul acesta se simte îndreptăţită să fie reticentă. Dacă vor lucra împreună, băiatul nu va supravieţui acelei luni de pregătire. O să-l strângă de gât înainte de startul vânătorii.

Pe măsură ce înaintează mai adânc în pădure, se simte cuprinsă de un fior.

Arborii de madronă sunt acum pe jumătate desfrunziţi şi scoarţa li se cojeşte în fâşii lungi, ca de hârtie, iar copacii sequoia o privesc de deasupra, mari şi neclintiţi, aşa cum sunt de mii de ani. Vechimea acestei păduri o liniştea mereu.

Crescuse în apropierea ei şi tot aşa va şi muri. Ar fi trebuit să existe un soi de consolare în această siguranţă, în această familiaritate. Însă azi i se pare ameninţătoare. Percepe umbrele cu coada ochiului şi frunzele foşnitoare de pe jos par a-i rosti numele.

Margaret, Margaret, Margaret.

I se ridică firele de păr de pe ceafă. Bucluc se întoarce spre ea şi înclină capul, dând nesigur din coadă. Fata îşi duce vârful degetelor la cap ca să-şi revină din ameţeală.

— Ai auzit ceva? întreabă Weston.

— Doar vântul.

Băiatul îi aruncă o privire sceptică.

— Eu...

O trosnitură răsună în pădure şi stolul de ciori de deasupra lor se înalță ca un nor de fum.

Un foc de puşcă.

Tăcerea care urmează o sufocă. Totul a încremenit dintr-odată, ca şi cum lumea întreagă îşi ține respirația. N-ar trebui să fie surprinsă că alți vânători îşi exersează ținta şi-şi ațâță ogarii, dar sunt prea aproape de casa ei ca să se simtă în siguranță. Curiozitatea învinge şi, în scurt timp, se trezeşte croindu-şi drum prin tufişuri, cu Bucluc lângă ea.

— Ăăă, domnişoară Welty? Unde te duci?

Fata îl ignoră, dar, după o clipă, Wes porneşte după ea, continuând să care târguielile.

— E o idee bună să alergi spre focul de armă?

— Dacă-ți faci atâtea griji, poți să te duci acasă şi să aranjezi singur cumpărăturile.

— Habar nu am unde să le pun şi o să te rățoieşti din nou la mine dacă fac ceva greşit.

— Atunci vino cu mine şi nu te mai plânge.

Weston scoate un oftat prelung, apoi o urmează pe poteca făcută de căprioare.

Desişul dă într-o dumbravă, unde arborii sequoia se sprijină unul de celălalt, ca nişte vechi prieteni. De îndată ce fata vede cine e acolo, regretă că a venit.

Jaime Harrington şi prietenul lui cel mai bun, Zach Mattis.

Mattis, înalt şi greoi, arată ca un urs cu vestă. Ţine în mână o flintă încă fumegândă şi, în ciuda mirosului acru al prafului de puşcă, fata simte izul uleiului cu care a uns patul din carapace de ţestoasă al armei. E o puşcă superbă – una pe care individul nu o merită. De când îl cunoaşte, n-a fost în stare să nimerească nici măcar un zid aflat la jumătate de metru în faţa lui. Dacă e să se ia după rânjetul lui Jaime, nici ziua de azi nu face excepţie.

Dacă păstrează tăcerea, poate că va trece neobservată. Dar când face un pas în spate, se loveşte de Weston, care sare cât colo ca electrocutat.

Jaime se răsuceşte spre ei ca şi cum vântul i-ar fi adus mirosul. Surâde vag, apoi spune:

— Pândeşti prin pădure, Maggie?

— Voi vânaţi aer?

Mattis se strâmbă la ea.

— Tacă-ți fleanca!

— N-o băga în seamă.

Jaime scuipă pe jos. Mattis îi urmează sfatul şi-şi face de lucru încărcând puşca, lucru care fetei îi convine de minune. Jaime însă se apropie de ei şi ochii lui deschişi la culoare sclipesc ca cei ai unui prădător.

— Măi-măi, iată ce cuplu fermecător.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, zice Margaret.

— E, hai. Nu te-am văzut niciodată stând cu cineva de bunăvoie – cu ăsta te-am văzut deja de două ori. Ai mai cules o potaie de pe drumuri?

Weston apare imediat lângă ea.

— Cui îi spui tu...

Margaret se uită urât la el.

— Noi tocmai plecam. Scuze pentru deranj.

— Poftim? Nu, mai rămâneți oleacă.

Privirea lui Jaime se opreşte asupra armei prinse de spinarea fetei.

— Ați venit aici să vă antrenați, corect?

Margaret nu răspunde. Dacă Jaime nu ştie că are de gând să se înscrie la vânătoare, va mai avea măcar câteva zile de linişte.

— Ah, aşa e! Nu-ți poți permite, pentru că vrăjitoarea de maică-ta a plecat şi te-a abandonat din nou. Asta dacă nu cumva ți-ai pus mintea aia a ta capitalistă la contribuție.

Margaret îşi simte fața luându-i foc la auzul replicii sarcastice. Mattis pufneşte în râs, iar Jaime îi priveşte iritat. Weston se postează în fața fetei, ca şi când ar vrea s-o protejeze.

— Chiar n-ai nimic mai bun de făcut? Las-o în pace, bine?

— Eşti atât de disperat, încât crezi c-o să obții ceva cu teatrul ăsta, Winters?

Jaime se opreşte şi toată fața i se luminează, de parcă ar fi avut o revelație genială.

— Sau nu ştii ce e ea?

Margaret inspiră profund.

— Jaime, nu.

Zâmbetul lui Jaime devine malițios.

— Deci nu ştie.

De la depărtare se aude un urlet. În el se înlănţuie groaza şi suferinţa. Preţ de o clipă, fata aude glasul lui Evelyn în acel urlet. Amintirile îi revin năvalnic. I se pune o gheară în piept şi mirosul de pucioasă i se adună în beregată. Bucluc se lipeşte de piciorul ei, ca un talisman împotriva valului de frică.

Eşti aici, îşi reaminteşte ea tăios.

— De unde a venit asta? întreabă Mattis.

— Singura chestie din direcţia aia e ferma familiei Halanan.

Jaime se strâmbă, îngrijorat. Asta o doare mai mult decât vrea să recunoască. E

dovada că nu e mereu îngrozitor – nu cu toată lumea.

— Hai să mergem, Mattis.

Băieţii pleacă din dumbravă. Când rămân singuri din nou, Weston îşi pune nesigur o mână pe umărul fetei.

— Hei, te simţi bine?

Ea tresare şi se depărtează de el, detestând expresia vinovată a băiatului atunci când îşi lasă braţul pe lângă corp. Ar fi mult mai uşor pentru el dacă n-ar mai observa tot timpul că Maggie nu se simte în apele ei.

— Trebuie să mergem.

— Poftim? De ce? Doar nu vrei să ne ducem după ei.

Mark Halanan fusese foarte bun cu ea de-a lungul anilor şi fata se ocupase de multe ori de găinile sau de viţeii lui când era prea epuizat. Oricât de mult i-ar displăcea orice secundă petrecută în plus cu Jaime, trebuia să se ducă acolo.

— Cum spuneam, poţi să te întorci acasă dacă vrei.

— Nu. Nu te las singură cu ei, spune Wes, ezitând. Ascultă, nu ştiu despre ce vorbea şi nici tu nu trebuie să-mi spui dacă nu vrei. Dar nimic pe lumea asta nu m-ar putea face să mă port cu cineva aşa cum se poartă el cu tine. Crede-mă, am încasat multe de-astea, de nenumărate ori.

Lui Margaret i se taie respiraţia. De mai mult de o săptămână încearcă să găsească vorbele potrivite pentru a obţine informaţii de la Wes, iar acum el i le oferă din senin. Îi cercetează chipul, să vadă dacă nu cumva vrea s-o tragă pe sfoară, dar expresia lui e insuportabil de sinceră, ca de obicei. E o senzaţie de siguranţă acolo – şi o senzaţie de amiciţie. Dacă-i mulţumeşte, dar recunoaşte acest lucru, fetei îi e teamă că nu va mai putea păstra aparenţele dure. Aşa că spune:

— Bine. Să ţii pasul cu mine, ca să nu rămânem în urmă.

— Aşa fac.

Umăr lângă umăr, pornesc după Jaime şi Mattis. Spre uimirea ei, niciunul dintre băieți nu protestează când îi simt pe urmele lor. Crengile trosnesc sub paşii ei şi mărăcinii îi sfâşie gleznele goale pe sub salopetă. Când ajung în curtea familiei Halanan, cerul e pătat cu nuanțe de roşu furios, muribund. Contururile fermei se disting limpede pe fundal. Vântul bate prin marea de secară sălbatică. Cei patru înaintează prin lan până când ajung pe o pajişte.

Gardul e țăndări, arde mocnit, iar aerul din jurul lor duhneşte a pucioasă. Caput mortuum acoperă pământul ca o zăpadă înnegrită, murdărindu-le talpa încălțărilor.

O reacție alchimică.

Mirosul îi desprinde fetei mintea de trup şi lumea din jur se unduieşte ca-n vis.

Margaret se priveşte pe sine cu ochii înfometați ai codrului, în timp ce se strecoară prin gaura crestată din gard. Lângă ea, Bucluc freamătă ca şi cum s-ar pregăti de vânătoare. Un urlet i se rostogoleşte din piept.

— Taci, spune fata.

În timp ce străbat pajiştea, duhoarea crescândă de putregai le face fierea să li se urce în gât. Dincolo de gâfâitul întretăiat al câinelui, fata aude bâzâitul muştelor.

Jaime trece pe lângă ea, apoi scoate un sunet dezgustat. Când ridică piciorul, Margaret vede o dâră roşie pe talpa bocancului lui. Captează lumina ca un granat.

— Ce mama naibii...? mormăie el. Ăsta e sânge?

Picăturile roşii mânjesc iarba, formând o cărăruie înfricoşătoare până la casă.

Dau ocol grajdului şi încremenesc. Pe câmp zac cel puțin cinci vaci, cu trupurile învăluite de ceață. Chiar la picioarele lor e poneiul cel alb al lui Halanan.

Margaret şuieră printre dinți.

Gâtul lui Zăhărel e sfâşiat şi pielea sa e plină de sânge şi cenuşă. Dâre înnegrite de materie descompusă i se încolăcesc în jurul gâtului, din care supurează coincidentia oppositorum şi sebum. Însă muştele care roiesc deasupra cadavrului sunt cele care îi întorc lui Margaret stomacul pe dos. Priveliştea îi aminteşte de acele mere mici şi acre, pe care nu vrea nimeni să le culeagă. La final de anotimp, cad singure de pe crengi şi acoperă pământul, crapă şi se sunt asaltate de mii de albine.

Uşa fermei se deschide brusc şi Halanan apare pe verandă, clătinându-se, cu puşca de vânătoare în mână.

— Copii, ce căutați aici?

— Am auzit pe cineva țipând, spune Jaime.

— Era soțul meu.

Halanan îşi trece mâna prin păr.

— Apreciez că ați trecut pe-aici, dar trebuie să vă duceți acasă. Se lasă întunericul.

— Ce mama dracului s-a întâmplat aici?

— Hala, zice sumbru Halanan.

Nici n-au trecut două săptămâni şi deja ucide animale. Margaret se teme de ceea ce va face fiara până la următoarea lună plină.

— Putem s-o alungăm, dacă vrei, zice Jaime.

— Nici să nu te gândeşti. Ce-ar zice tatăl tău dacă ar şti că te-am lăsat să rătăceşti prin pădure cu drăcia asta în libertate?

Jaime îşi înfige bocancul în pământ.

— Nu i-ar păsa.

— A, nu? Dar tu, Zachary? se strâmbă Halanan. Crezi că mamei tale i-ar conveni să-i dau vestea că nu mai ai un braț? Sau mai rău de-atât?

— Nu, domnule, murmură Mattis.

Înainte ca Halanan să-şi îndrepte atenția spre Margaret, aerul din jurul lor se încheagă. E încremenit şi rece, ca în acele momente dinaintea primei ninsori.

Apoi vântul vine şuierând prin iarbă. Aduce cu el duhoarea morții şi zgomotul unei voci tăioase, cu mai multe nuanțe.

Margaret.

Fata se răsuceşte şi, mai încolo, stând la marginea gardului, este hala. Ochii ei albi, care nu clipesc, se întâlnesc cu privirea fetei, după un moment înspăimântător de aşteptare. E ca şi cum ar plonja în apă înghețată. Ochii fiarei sclipesc straniu în întunericul înceţoşat.

— De ce nu se mişcă? întreabă încet Weston.

— Jaime, se văicăreşte Mattis. Ce ne facem?

Uneori, lui Margaret i se face milă de el; Jaime l-a transformat într-un animal de companie. Nu e cu nimic mai presus unui cățel, dependent de dispoziția şi sfaturile stăpânului.

— Mergem după ea.

Părul blond al lui Jaime fâlfâie în bătaia vântului, la fel ca secara din spatele lui.

În astfel de momente, Margaret crede că ar putea fi un gentleman dacă ar vrea.

Urăşte ideea că el are de ales şi ea nu. Chiar dacă oraşul acesta nu o iubeşte, tot e căminul ei şi s-a săturat să-l lase

pe Jaime s-o facă să creadă altceva. Ca şi cum ea n-ar avea dreptul să-şi protejeze oraşul.

Mattis îşi strânge arma la piept.

— Nu ştiu ce să zic.

— Capul sus, se răsteşte Jaime, îndreptându-se spre gard. Mergem.

Margaret e la câțiva paşi în spatele lui.

— Vin şi eu.

— Vii pe naiba.

Bucluc schelălăie nerăbdător.

— la urma, Bucluc.

E singura încurajare de care câinele are nevoie. Bucluc o rupe la goană pe câmp, urlând, exact când vulpea țâşneşte şi se strecoară dincolo de gardul pajiştii.

— Ăla e ogarul meu. Baftă dacă vreți s-o găsiți fără el.

Jaime mârâie iritat, spunând:

— Bine. Vino.

Margaret îi aruncă o privire lui Weston. Are ceva care-i taie răsuflarea. Arată sălbatic, de la părul bătut de vânt la sclipirea înfricoşată şi entuziastă din ochii lui. În lumina asta, irişii lui au culoarea miezului umed de sequoia. Chiar e sălbatic, în acelaşi mod familiar şi stabil ca pădurile din jur. Băiatul îşi linge buzele şi spune: – Sunt cu voi.

— Atunci, să mergem.

Halanan ridică mâinile, capitulând.

— Aveți grijă, bine?

Pornesc pe urmele lui Bucluc, dincolo de gard, intrând din nou în pădure, pe sub crengile întortocheate şi peste şanțurile mărginite de ferigi. Cu urechile vâjâind, fata se simte mai vie ca oricând. În timp ce soarele dispare şi luna începe să răsară, lumina care trece prin coroanele copacilor devine roşie ca sângele. În fața ei, băieții țipă şi strigă, ca nişte dâre întunecate pe cerul înflăcărat. Bucluc scoate un urlet şi sunetul despică pădurea ca un fierăstrău.

Aleargă cu toții până când ajung într-un luminiş şi o găsesc acolo, palidă ca razele lunii şi cocoțată pe o creangă. Bucluc aleargă în jurul trunchiului copacului, urlând triumfător. E ceva straniu de conştient în felul în care hala se uită la ea. Dar înainte să poată înțelege, Mattis ridică arma. Ţinteşte şi retează o creangă, care cade cu zgomot pe sol.

— Idiotule! îl ceartă Jaime. O să te alerge mulțimea dacă încerci s-o omori înaintea vânătorii.

— Vezi tu luna plină pe undeva? spune Mattis, uitându-se urât la el. Nici măcar nu e alchimizată! Încerc doar s-o alung.

— Dă-te laoparte.

Margaret îşi face loc cu coatele şi-şi desprinde puşca din spinare. În mâinile ei, totul devine real. Inspiră profund şi ridică arma, simțindu-i greutatea pe claviculă. În bătaia puştii, vede sângele ce mânjeşte botul halei şi ochii acesteia, neclintiți şi albi. Ura îi face inima să bată din ce în ce mai tare.

Demiurgii au distrus-o.

Cu şapte ani mai devreme, mama ei a încercat să distileze prima materia cu coarnele unui alt demiurg – un fragment dintr-o relicvă pe care a furat-o dintr-o biserică sumică din Umbria. A fost cea mai urâtă noapte din viața ei. Margaret nu-şi mai aminteşte mare parte din ea, dar îşi aminteşte un lucru. Când îşi ducea mama la culcare, îndepărtându-i resturile de sânge uscat din păr, ea nu i-a spus decât: Nu s-a terminat.

Dacă Margaret câştigă, totul se va termina, în cele din urmă.

Mâinile îi tremură. Hala nu e firească. Orice altă vulpe ar lupta pentru viața ei, dar hala stă acolo, cu coada acoperindu-i frumos labele. Ca şi cum ar şti că e numai un joc. Ca şi cum ar cunoaşte-o pe ea. De lângă Maggie, Weston se holbează la animal ca şi când ar fi văzut chipul lui Dumnezeu. Buzele i se mişcă într-o rugăciune mută.

Margaret trage şi împuşcătura îi răsună în urechi, anihilând urletul lui Jaime.

Fumul se ridică în jur. Când se împrăştie, hala a dispărut, dar acolo unde i-a fost capul scoarța de copac arată ca un os spulberat. Seva curge, groasă şi întunecată ca sângele unei inimi.

— Vezi? zice Mattis, răzbunat. A plecat.

— Nu datorită ție.

Jaime se întoarce spre Margaret.

— Ai avut noroc.

— Ar trebui să speri că norocul meu se va termina în curând. Mă înscriu la vânătoare.

În felul ăsta, devine o țintă pentru toată lumea, dar satisfacția de a vedea cum Jaime rămâne cu gura căscată de indignare merită tot efortul. Margaret se întoarce şi-l cheamă pe Bucluc. Dezamăgirea cățelului se vede din poziția pleoştită a cozii; se-ntâmplă rar să-şi piardă prada.

Dar în scurt timp Bucluc va avea şansa lui şi Margaret pe a ei.

Weston vine în urmă. Intră la loc în inima pădurii şi strălucirea roşiatică a asfințitului se înmoaie, de parcă ar trece-o cineva printr-o strecurătoare.

— Cum crezi că e posibil să omori aşa ceva?

Maggie nu l-a auzit niciodată atât de tulburat – nici măcar în ziua în care l-a cunoscut.

— E...

Fata se gândeşte la felul în care Wes se ruga când a văzut hala. Nu ca şi cum l-ar fi implorat pe Dumnezeu să-l apere. Ci ca şi cum ar fi căzut în admirație.

— Divină?

— Ce contează? Părea că vrea să se joace cu noi şi e încă devreme. O să te omoare înainte s-o omori tu pe ea.

— Ți-e frică.

— Normal că mi-e frică! Ție nu ți-e?

Margaret îşi aranjează chinga puştii.

— Cred că e un semn de înțelepciune să-ți fie frică de un lucru cum e hala.

— Atunci de ce? Nu merită să mori pentru glorie.

— Şi dacă nu e pentru glorie?

— Atunci pentru ce? Pentru bani? Pentru o vulpe moartă?

Margaret pufneşte exasperată. O vulpe moartă. Asta e tot ce înseamnă hala pentru el. Ştie că gândurile lui sunt ceva mai profunde de-atât.

Nimic pe lumea asta nu m-ar putea face să mă port cu cineva aşa cum se poartă el cu tine, i-a zis. Crede-mă, am încasat-o de nenumărate ori.

E aproape sigură acum că Weston nu e kathar, ceea ce-i explică reticența de a se alătura vânătorii – şi această insistență plină de încăpățânare de a o apăra de Jaime. Doar dacă nu cumva interesele lui nu-s la fel de obscure şi de blasfemice ca ale mamei ei, probabil că nici măcar nu vrea să omoare hala, darămite s-o vadă transformată în prima materia.

Ceea ce înseamnă că ar fi partenerul perfect pentru vânătoare. Speranța îi înfloreşte în suflet.

— Vulpea aia nu înseamnă nimic pentru tine?

— Nu, spune el uimit. Nu mă dau de ceasul morții să obțin un trofeu sau să-i fac o favoare lui Dumnezeu – sau nu mai ştiu ce spunea doamna aia de la cârciumă.

Chiar dacă nu sunt atât de vanitos, să fii sigură că nici atât de evlavios nu sunt.

Ce beneficii aş putea avea de pe urma ei?

— Eu nu-mi doresc hala – nu pentru ceea ce înseamnă ea.

Când închide ochii, fata încearcă să-şi închipuie cum o va privi Evelyn când îi va încredința hala. Nu-şi poate imagina bucuria ei cu prea multă limpezime, dar acest gând o face să tresară de dor.

— Nu crezi că merită să-ți rişti propria viață pentru oamenii pe care-i iubeşti?

— Ba da, normal.

Expresia i se înmoaie.

— Merită să rişti orice pentru ei.

Dacă e un lucru pe care-l admiră la Weston Winters, aceea e hotărârea sa. I-a spus că ar face orice ca să capete o şansă de a-şi împlini visurile şi acum îl crede.

Nu a avut prea multe lucruri de care să fie sigură în viața ei, dar de asta e absolut convinsă. Mama ei nu-l va primi niciodată ca ucenic dacă băiatul nu va folosi hala drept monedă de schimb. Şi după ce Margaret îi va spune că vânătoarea e singura lui cale de a avansa, n-o va abandona şi nici nu va lua vulpea doar pentru el.

Până mâine-noapte va găsi cuvintele ca să-i dea vestea cea mare. Apoi îl va ruga să participe la vânătoare alături de ea.

7

După aproape două săptămâni petrecute în Wickdon, Wes a ajuns să înțeleagă apusurile acestui loc. De obicei, asfințitul înseamnă lucruri lente, dichisite, ca o femeie care-şi strânge şalul în jurul trupului. Dar în seara asta, întunericul cade ca o cortină. Norii groşi de ploaie spală munții şi se adună deasupra mării, până când pe fereastră nu se mai vede nimic în afara unui zid cenuşiu.

Focul mocneşte în şemineul din bibliotecă, iar lemnele umede şi pline de sevă trosnesc în jar. Băiatul stă aplecat peste un manual de alchimie, trecându-şi degetele prin păr. Nu mai ştie sigur dacă se află aici de zece minute sau de zece ore, dar, când clipeşte din nou, focul e deja cenuşă, el nu a reținut mai nimic din acest capitol şi lângă el e un morman de hârtie de caiet mărunțită. Bombăne pe sub mustață în timp ce ia hârtiuțele în mână.

Înainte să renunțe la şcoală – de mult, atunci când şcolile parohiale sumice nu erau atacate sub acuzația că promovează răzvrătirea –, intra deseori în bucluc pentru că nu avea astâmpăr. Între asta şi umilința publică pe care trebuia s-o suporte ori de câte ori profesorii lui îl puneau să citească cu voce tare, simpla idee de a merge la şcoală îi provoca greață. A învățat să ascundă acest lucru mai bine de-a lungul uceniciilor sale, făcând bucățele tot ce avea la îndemână ca să se concentreze. Hârtia, şireturile încălțărilor, nasturii hainei, pe care Christine i-i cosea la loc, protestând.

Wes închide cartea şi-şi aşază capul pe ea. Maggie lipseşte de-acasă de ore bune şi l-a luat pe Bucluc cu ea. Băiatul nu

s-a obişnuit pe de-a-ntregul cu singurătatea. Toate sunetele sunt extrem de tulburătoare. Scârţâitul podelelor, răpăitul stropilor de ploaie pe acoperiş şi geamătul casei atunci când se cutremură şi se umflă pe timp de furtună.

Cum de suportă fata asta să trăiască aici? La opt kilometri distanţă de civilizaţie.

Cu un frate mort, un tată dispărut şi o mamă probabil la fel de dispărută.

Odinioară, el visa la ceva de genul acesta: o mamă căreia să nu-i pese şi o casă în care să-şi poată face de cap. Zilele lui de furişat peste tot ca o pisică vagaboandă şi de sărutat fete pe scara de incendiu sau prin parcuri, tresărind la fiecare sunet, s-ar fi terminat. Dar acum vedea cum stau lucrurile în realitate şi-l îngreţoşa puţin ideea că fusese invidios cândva pe acest fel de viaţă.

Se surprinde din nou făcându-i-se milă de Maggie Welty. Probabil că fata l-ar jupui de viu dacă ar şti la ce se gândeşte.

Cineva bate la uşa din faţă.

Wes se ridică brusc, în timp ce un trăsnet zguduie casa din temelii şi un fulger alb brăzdează bezna nopţii. Probabil că n-ar trebui să răspundă la uşă, având în vedere că nu e casa lui, dar apoi bătăile se repetă, brutale şi urgente, aşa că băiatul se furişează reticent în foaier. Prin vizor îl zăreşte pe Halanan pe verandă, ud leoarcă de ploaie şi gâfâind. Speriat, deschide uşa.

— Halanan. Vrei să intri?

— Nu e timp. Am venit să-ți spun că te-a sunat cineva la han. Spune că e sora ta.

Madeline?

Rahat. Un apel de la Mad nu e niciodată de bine.

— Despre ce e vorba?

— Îmi pare rău că trebuie să-ți spun eu asta, dar a zis că mama ta a avut un accident.

Holul hanului Wallace este la fel cum şi-l aminteşte de noaptea trecută, decorat fermecător după modelul celor mai scumpe hoteluri de la oraş. Un candelabru luminează încăperea, scânteietor ca şampania, şi, acoperind conversația înăbuşită a oamenilor din restaurant, cineva cântă la pian o melodie într-un ritm din ce în ce mai popular în Dunway.

O fată de vârsta lui se sprijină de tejghea, pe jumătate ascunsă de frunzele unei plante supradimensionate. Într-o altă zi, ar fi flirtat cu ea, dar acum pare să nu observe nimic. Nu se poate gândi decât la cele spuse de Halanan. Cuvântul „accident” i se tot plimbă prin minte. Mama n-are cum să fie moartă. Halanan i-ar fi zis. Şi, în adâncul sufletului său, Wes crede că ar şti. S-ar inversa polii pământului sau i s-ar rupe ceva vital în trup.

Îşi scoate şapca şi vorbeşte repede.

— Bună seara, domnişoară. Mă numesc Weston Winters. M-a căutat cineva la telefon, nu-i aşa?

— Ah.

Buzele fetei se lipesc, devenind o linie subțire, cu aer empatic.

— Poți să suni de-acolo, din spate, domnule Winters. Pot să-ți ofer nişte cafea?

— Da, mi-ar prinde bine.

Îl conduce în spatele tejghelei, într-o încăpere dezordonată, dar primitoare, cu un covor pluşat şi un birou din lemn masiv. Băiatul se trânteşte pe un scaun şi aşteaptă ca fata să revină. Aceasta reapare după un minut, punându-i o cană în mâini. Fierbințeala i se răspândeşte prin corp şi-i alină articulațiile înțepenite de frig.

Îşi ia inima în dinți şi formează numărul de telefon de acasă. Cafeaua tremură în cană, tulburându-i reflexia la nesfârşit, în timp ce telefonul îi sună în ureche.

Sună doar o dată, apoi se lasă tăcerea. Nimeni nu spune nimic, dar, din atmosfera tensionată de la celălalt capăt, îşi dă seama că e cineva acolo.

— Mad?

— Weston, răspunde tăios Mad.

Băiatul inspiră profund când îi aude furia reprimată în glas.

— Ce se petrece?

— Mama trebuie operată. A adormit la muncă şi i-a intrat un ac în mână.

Wes se crispează.

— E bine?

— Tu ai auzit ce ți-am spus?

Wes îşi muşcă limba ca să nu spună ceva regretabil. Mad nu e deloc cea mai rezonabilă ființă şi vrea să aibă dreptate mult mai des decât el.

— Da. Am auzit.

Ea oftează greoi. Îşi poate închipui fumul care-i iese din țigară în timp ce se apleacă pe fereastră. Aproape că aude freamătul traficului de-afară şi picăturile ploii ce răpăie pe ieşirea de incendiu.

— Tehnic, da, e bine. Dar nu mai poate munci în halul ăsta. Dacă nu va fi operată, nu-şi va mai putea folosi mâna niciodată.

— Ah. La naiba.

— Da.

Se lasă tăcerea grea.

— Te-ai distrat destul, continuă ea, mai blândă de data asta, dar trebuie să vii acasă.

Parcă l-ar fi pocnit cineva în stomac. S-a distrat destul? Ca şi cum ar fi pus în scenă vreun spectacol cu buget redus? Gândurile i se tot rotesc prin cap şi singurul lucru care-i iese pe gură e:

— Nu.

— Nu? Mama are aproape 50 de ani! Dacă nu ți se pare deja evident, nu mai poate continua aşa. Ai băgat vreodată de seamă?

— Normal că am băgat de seamă.

Se chinuie să nu izbucnească. Nu vrea să urle chiar acum. Nu doreşte ca vreo persoană din afara acestei încăperi să afle că a pățit ceva.

— Doamne, Mad. Drept cine mă iei?

— Atunci pricepi unde bat. Christine şi cu mine nu câştigăm destul ca să ne permitem operația şi să asigurăm mâncare şi haine pentru toată lumea. Am nevoie de ajutor, Wes.

— Ştiu. Ştiu că nu mai poate să facă asta. Ştiu că nu te poți descurca de una singură. Dar dacă mă laşi o vreme, nu va mai trebui să munceşti vreodată şi...

— Tot spui asta. Tot faci promisiuni şi cerşeşti timp şi şanse. Iar eu te-am lăsat să insişti cu povestea asta ani întregi pentru că am crezut c-o să-ți înveți singur lecția. E momentul să te maturizezi.

— Şi ce vrei să fac? Vrei să mă întorc şi să-mi găsesc o slujbă amărâtă, fără restricții la angajare? Vrei să trăim din nimic pentru tot restul vieților noastre?

Nu pot face asta. M-am săturat să tot supraviețuiesc; vreau să trăiesc.

— Nu-mi pasă ce vrei tu.

— Mă străduiesc, Mad. Încerc să găsesc pentru noi toți o cale de scăpare.

Wes rămâne fără suflare. Nu poate spune nimic, pentru că sora lui are dreptate.

Naiba s-o ia, are dreptate.

— Zi ceva, Weston.

— Ce vrei să zic? întreabă el, cu voce răguşită.

— Orice. Orice chestie care să nu fie despre tine.

E inutil să se certe cu ea. Toată viaţa nu şi-a dorit decât să devină alchimist, în ciuda tuturor adversităţilor. Să creadă că un copil banvish-sumic din Fifth Ward se poate compara cu politicienii kathari ale căror familii erau aici de generaţii întregi. Să creadă că un om ca el putea aduce o schimbare. Dar cum să spere vreodată să-i protejeze pe cei defavorizaţi din ţara sa dacă nu-i poate proteja pe oamenii pe care-i iubeşte?

La naiba, nu era nici măcar în stare s-o protejeze pe Maggie de persoane ca Jaime Harrington, deşi ea nici nu-şi dorea aşa ceva. Deşi niciunul dintre ei nu voia să recunoască, băiatul nu putea scăpa de bănuiala că şi ea se confruntase cu aceleaşi greutăţi ca el. Din cauza asta simte c-ar trebui s-o protejeze.

Unicul este Tot şi Tot este Unicul reprezintă principiul fundamental al alchimiei.

Dintotdeauna a fost un cod etic pentru el. A ajuta o singură persoană înseamnă a ajuta întreaga lume. Dar acum lucrurile nu sunt atât de clare. Dacă rămâne, greşeşte faţă de familia sa. Dacă pleacă, o aruncă pe Maggie haitei de lupi.

Indiferent ce face, pierde. Dar dacă trebuie să ia o decizie, o va lua pe aceeaşi de fiecare dată: familia sa. Dacă visurile îi cer să-şi abandoneze familia, atunci sunt nişte visuri care nu merită urmate. Ce rost ar mai avea? N-ar fi cu nimic mai bun decât îl crede Mad. Egoist, optimist fără cauză, copilăros.

Poate că în tot acest timp a fost naiv, dacă toate idealurile sale se dezintegrează atât de uşor. Visul acesta nu e pentru el. Alchimiştii sunt genul de oameni care au crescut în bogăţie şi vor fi mereu bogaţi. Aşa că spune:

— OK.

— OK?

— Voi veni acasă.

Wes strânge şi mai tare telefonul în mână.

— Vorbesc serios. O să mă urc în următorul tren.

La început, Mad nu spune nimic. Pare că i s-a evaporat tot cheful de arțag.

— Bravo!

— Vrei un suvenir? Vânătoarea are loc aici anul ăsta.

— Nu.

Nu râde, dar glasul îi este mai blând.

— Ne vedem diseară.

Se lasă tăcerea, apoi se aude tonul.

E decizia corectă. Ştie şi el asta. Dar tot se simte îngrozitor.

Dacă se lasă purtat de memorie, îşi poate aminti cum era înainte, când lucrurile între el şi Mad mergeau bine şi ea era

întregul lui univers. Nu-şi dorea altceva decât să fie alături de ea – să fie ca ea. Când erau copii, se strecura noaptea în camera ei şi trăgea păturile jos de pe ea până când ceda şi-l lăsa să doarmă în patul ei. Când au mai crescut, stăteau la taclale în timp ce ea se pregătea să plece la muncă, la bar. Mad muncea chiar şi când tatăl lor trăia, pentru că banii erau mereu puțini şi chiar şi atunci probabil că se sufoca.

Îi spunea ceva de genul:

— Când vii acasă, vrei să ne uităm la un film?

Uneori, Mad azvârlea cu lucruri în el până când băiatul pleca. Alteori, îşi desena sprâncenele subțiri cu creion dermatograf şi-i zicea:

— Am lucruri mai bune de făcut azi decât să-mi pierd vremea cu tine.

— Mâine?

— Mâine.

Mâine, şi mâine, şi iar mâine şi uite unde ajunseseră. Prăpastii de kilometri între ei, umplute de un ocean întreg de resentimente.

Când închide telefonul, cafeaua e deja rece. Ar fi nepoliticos să n-o bea din moment ce o ceruse, aşa că o dă pe gât – lucru care se dovedeşte a fi o greşeală îngrozitoare. E amară ca pelinul şi are consistența nămolului, dar îi dă impulsul de a se ridica în picioare. Wes îşi croieşte drum înapoi spre hol

şi geme la vederea picăturilor de ploaie înşirate pe geam. Cumva uitase că Dumnezeu îl urăşte, ceea ce înseamnă că va trebui să îndure drumul de opt kilometri până la conacul Welty pe furtună. Îşi trage partea din spate a paltonului tatei pe cap, ca pe o glugă.

— Hei.

Se răsuceşte şi dă cu ochii de fata de la tejghea. Wes se chinuie să zâmbească.

Stăpâneşte de mult arta de a-şi reprima sentimentele. Dacă n-ar folosi-o, disperarea l-ar ucide.

— Mulțumesc pentru cafea.

Fata îşi pune mâna pe umărul lui.

— Haide. Te duc eu acasă cu maşina.

— Nu trebuie să faci asta.

— Ba da, trebuie. Toarnă cu găleata.

El înalță capul spre cer.

— Cam aşa ceva.

Îl scoate pe uşa din spate, unde e parcată maşina ei, pe un maidan care se inundă cu repeziciune. E un model nou, lucios, negru, cu elemente cromate.

— A trebuit să fac loc pentru toți oamenii care sosesc aici. Ai grijă pe unde calci.

Wes se aşază pe scaunul pasagerului, oftând când simte mirosul plăcut de piele nouă din interior. Fata se strecoară lângă el, aducând cu ea parfumul trandafirilor şi al apei de ploaie. Băiatul îşi prinde centura de siguranță, în timp ce fata porneşte motorul. Nici măcar nu trebuie să-i spună pe unde să meargă. Fata iese în strada principală şi apoi părăseşte oraşul, îndreptându-se spre conacul Welty.

Ea nu spune nimic, nici nu-l întreabă ce s-a întâmplat sau cum se simte, iar lui Wes îi vine să plângă de uşurare. Fata dă radioul mai tare şi Wes aude cum muzica acoperă zgomotul ploii pe plafonul maşinii. Îşi sprijină capul de geam şi închide ochii când recunoaşte o melodie pe care o fredonează Colleen când spală vasele. Inima i se strânge de drag, dar nu mai are niciun sens să-i fie dor de casă.

În scurt timp o va revedea din nou.

Fata parchează maşina pe aleea conacului Welty. De la distanță, lui Wes i se pare că vede două cercuri albe care seamănă cu nişte ochi care nu clipesc.

— Hei, spune ea. Ştiu că nu e treaba mea, dar îmi pare foarte rău pentru mama ta.

Normal că nu avea el norocul acela de a evita în întregime subiectul.

— Mulțumesc. Frumos din partea ta.

— Te întorci acasă?

— Din păcate.

Replica aceasta pare s-o debusoleze.

— Serios? De ce spui asta?

— Nu e nimic pentru mine în Dunway.

— Comparativ cu locul acesta? Mi se pare greu de crezut.

El se întoarce şi o priveşte. Deşi nu-i distinge cu limpezime trăsăturile în întuneric, îi vede buzele date cu ruj roşu aprins atunci când zâmbeşte.

— Ai fost vreodată acolo?

— Nu, spune ea, visătoare. Mi-ar plăcea mult, însă. Toate luminile acelea, şi muzica, şi oamenii... Pare de-a dreptul magic. Simt că acolo poți fi orice şi oricine ai vrea să fii.

Ce drăguț! Wes şi-ar dori să aibă viziunea romantică a fetei despre oraşul său natal.

Dar de ce n-ar face-o, dacă tot se află în maşina fetei? Dacă ea vrea să-l considere un băiat experimentat de oraş, poate fi aşa pentru ea. Îşi poate păstra viața relaxată, necomplicată şi binecuvântată. Întotdeauna i-a plăcut să se înconjoare de oameni care să-l lase să se prefacă, care să-i dea voie să vorbească mult ca să acopere zgomotul propriilor trăiri.

— Şi ce-ai vrea să devii? întreabă el.

— Actriță, spune fata, aproape stânjenită.

— Înțeleg. La oraş trebuie să mergi dacă vrei să reuşeşti. Ce-ar fi să vii cu mine?

— O, domnule Winters...

Wes îi face cu ochiul.

— Glumesc.

— Ce crud vă jucați cu inima unei fete! spune ea cu şiretenie. Voiam să zic că mă voi gândi la asta.

— Serios? Păi, trenul pleacă peste câteva ceasuri. Acum ori niciodată.

Poate că fata va reuşi la oraş; pare că se gândeşte cu adevărat la propunerea lui.

Apoi ea lasă masca laoparte şi izbucneşte în râs.

— Aş vrea eu. Dar dacă mai ai nevoie de ceva înainte să pleci, anunță-mă.

— Ai făcut deja mai multe decât era cazul. Mulțumesc din nou că m-ai adus cu maşina.

— Sigur. Aveți grijă, domnule Winters.

Băiatul iese din maşină şi ajunge la uşă în lumina farurilor care răzbat prin şuvoaiele fine de ploaie. După ce intră în casă, toată voioşia i se evaporă. Nu-i rămâne decât epuizarea. Nici măcar Bucluc, care coboară în viteză treptele ca să-l întâmpine, nu-l înveseleşte. Închide uşa în urma să, îşi dă jos haina şi urcă la etaj ca să-şi strângă lucrurile.

8

Strălucirea focului e îmblânzită de perdelele dantelate. Aici, adăpostită printre pături şi ascunsă pe pervazul bovindoului său, nimic nu o poate atinge. Nici frigul care se izbeşte nerăbdător de fereastra brăzdată de ploaie. Nici hala care dă târcoale pădurii din fața casei ei. Nici Jaime şi glumele lui proaste. În acest moment, nu contează decât că se scaldă în căldură şi lumină – şi că este, în sfârşit, complet singură.

Ar fi trebuit să fie mai liniştitor decât e în realitate. Însă Weston e acolo, în furtună.

De câte ori şi-l închipuie intrând pe uşă, stomacul i se strânge dureros. Dar nu mai are timp. Mâine e ziua înscrierilor şi nu mai poate lăsa să-i stea în cale teama de a-i permite să pătrundă în viaţa ei, de unde ar putea să o rănească. Acum sau niciodată.

Un lanţ de fulgere despică văzduhul, iar Margaret se întoarce tulburată la cartea din poală. E o lectură uşurică, una dintre vechile cărţi de dragoste pe care tatăl ei obişnuia să le citească atunci când credea că nu-l vede nimeni. Margaret îşi plimbă degetele peste coperta ruptă şi decolorată înainte de a o deschide ca pe un volum sacru. Prima dată când mama ei a prins-o răsfoind una dintre aceste cărţi, a rămas neclintită în cadrul uşii. Trasă la faţă şi palidă, parcă văzuse o fantomă.

Apoi, strâmbându-se, a spus:

— Nu-ţi mai pierde vremea cu porcăriile alea!

Uneori, Margaret îşi dorea ca sentimentalismul să nu fi supravieţuit modului în care a fost crescută, dar aşa s-a întâmplat. A început să citească „porcării” pentru că începea să uite ce fel de om era tatăl ei, în afara faptului că plecase. În fiecare zi, imaginea chipului lui devenea din ce în ce mai înceţoşată, iar glasul de tenor devenea din ce în ce mai inexact. Dar în aceste cărţi era o bucată din el pe care nu-şi permitea s-o piardă – spre deosebire de versurile cântecelor lui sau de însemnătatea literelor din biblia sa sau de reţeta pentru prăjitura cu condimente şi miere, pe care o făcea în fiece toamnă.

Exact când Maggie începe să se cufunde în povestea bine cunoscută, se aude huruitul unui motor. Bucluc, care moţăie de covorul de lângă şemineu, îşi înalţă capul de pe labele

elegant încrucişate. Farurile puternice aruncă raze gemene în beznă, luminând norii rotitori de furtună care plutesc peste munți. Margaret îşi lipeşte fruntea de fereastră şi mijeşte ochii ca să distingă dincolo de faruri. Ceața se agață de geam în timp ce priveşte maşina neagră ce înaintează la ea pe alee.

La ora asta i se pare ceva înspăimântător. Aproape niciun suflet din Wickdon nu conduce maşina când jumătate dintre oameni nu-şi permit nici măcar să întrețină un cal. Oricum, cu maşină sau nu, nimeni din Wickdon nu vine niciodată în vizită la conacul Welty.

Uşa pasagerului se deschide şi un bărbat – nu, e chiar Weston – se dă jos. Îl recunoaşte după părul lung şi după paltonul jerpelit care-i învăluie umerii. Dacă se uită mai atent, recunoaşte şi maşina.

Ce noroc pe ea! Weston s-a hotărât să devină amic cu Annette Wallace, prietenă cu Jaime şi una dintre fiicele iubite ale Wickdonului. Familia Wallace are bani de când lumea şi pământul, s-a îmbogățit din căutarea aurului şi acum deține câteva proprietăți în orăşel. Nu se îndoieşte că familia ei a finanțat generos vânătoarea de anul acesta.

Când se aude cheia în broasca uşii din față, Bucluc sare în picioare şi se repede în jos pe scări. Trădată de propriul ogar. Prin uşa deschisă, Margaret aude întreaga forță a furtunii. Zgâlțâie toți copacii, iar ploaia care loveşte pământul transformă țărâna întărită în noroi. Acum va fi un coşmar să ajungă în oraş şi, preț de o clipă, îşi face griji că Annette va rămâne înnămolită. Dar, din fericire, motorul porneşte şi maşina iese din clisă, îndreptându-se spre poalele muntelui.

În timp ce Weston urcă treptele cu paşi apăsaţi, inima lui Margaret începe să bată cu putere. Uşa camerei lui se închide brusc. Fata se întoarce la cartea ei, străduindu-se cu disperare să se calmeze înainte de a vorbi cu el, însă nu se poate concentra. O înnebunesc zgomotele pe care le scoate Wes, răscolind şi trântind obiectele din încăpere. Oare ce face acolo?

Oftând, îşi lasă cartea cu faţa în jos şi se îndreaptă spre hol. Deschide uşa camerei lui Weston şi-l surprinde aruncându-şi toate lucrurile pe jos. I se pune un gol în stomac la vederea bagajelor pe jumătate împachetate.

— Ce faci?

Wes tresare speriat, întorcându-se spre Margaret. Aceasta se clatină imperceptibil şi face un pas înapoi când îl vede. Băiatul are o paloare fantomatică şi, cu părul lipit pe cap de la ploaie, seamănă cu un câine ud, dârdâind, cu blana încurcată. Cel mai rău dintre toate însă sunt ochii lui. Nu e acolo niciun strop de ghiduşie care să-i lumineze, niciun strop de umor. Doar o epuizare profundă pe care o recunoaşte şi pe propriul ei chip.

Wes strânge în pumn un rozariu, pe care-l vâră repede în buzunar, ca şi cum fata l-ar fi văzut făcând ceva necuviincios. Margaret avea bănuielile ei, dar acum i se confirmă. Weston este sumic. Dar asta nu-i aduce nicio uşurare, fiindcă e clar că băiatul e pe picior de plecare.

— Ştii să baţi la uşă? bâiguie el.

— Unde te duci?

Îşi recapătă calmul suficient pentru a-i zâmbi. Dar surâsul îi pică strâmb pe față, ca o mască nepotrivită.

— Acasă.

— Poftim?

Vocea nu-i sună deloc egal.

— De ce?

— Nu sunt făcut pentru viața la țară, spune el dezinvolt, uitându-se la ea printre genele pline de stropi perlați de ploaie, care strălucesc în lumină.

— Pari tulburată. O să-ți fie dor de mine?

În sufletul fetei se aprinde o scânteie de mânie. Nu suportă indiferența din partea unui om pe care-l credea devotat unui ideal. Nu acum, când are atâta nevoie de el. Tocmai acum, când şi-a făcut în sfârşit curaj...

— Nu te poți duce acasă.

— La ce anume te referi?

— Renunți atât de uşor la visul tău? A meritat să implori ca un cățeluş să rămâi aici şi peste două săptămâni să ți se facă dor de casă? Atât de puțină mândrie ai?

Zâmbetul i se şterge de pe chip.

— Nu e chiar aşa.

— Dar cum?

Wes îşi trece mâna prin păr. Broboanele de apă i se preling pe obraz şi pe gât.

Fata se pomeneşte că le urmăreşte cu privirea până când acestea îi alunecă sub guler.

— E o poveste lungă. Să spunem doar că surorile mele au nevoie de mine acasă şi asta e.

— Dar eu am nevoie de tine aici, spune ea înainte de a se gândi mai bine.

Îşi luase toate precauțiile, era atât de pregătită. Cum de mergea totul atât de prost?

— Credeam că ai strâns suficienți bani pentru taxa de înscriere.

— Nu am partener.

Wes face o mutră confuză.

— Ce treabă are asta cu mine?

— Am nevoie să fii alchimistul meu. Mama mea nu mai primeşte elevi, dar îşi doreşte hala mai mult decât orice pe lume. Tu eşti singurul în care pot avea încredere că i-o va putea oferi la finalul vânătorii. Dacă vei reuşi, nu va avea încotro şi o să te primească.

Wes pare absolut copleşit.

— Dar... Dar eu nu sunt alchimist. În mod oficial.

— Nu fi modest.

Margaret se aşază uşurel pe marginea patului, ceea ce pare să-l mai liniştească puțin.

— Dacă poți face o transmutare, eşti alchimist. În regulament nu scrie că trebuie să ai autorizație.

— Îți mulțumesc pentru încredere, dar nu-ți pot oferi niciun fel de avantaj competitiv.

— Nu trebuie decât să vii cu mine şi să faci o vrajă care să ucidă hala. Asta e tot.

E o versiune simplificată a îndatoririlor unui alchimist din timpul vânătorii, dar reprezintă purul adevăr. În practică, Vânătoarea Semilunii este ca oricare altă vânătoare de vulpi din această perioadă a toamnei. Cluburile de vânătoare dau drumul unei haite de câini în pădure şi-i urmăresc călare. Vânătoarea se încheie doar atunci când prada lor e prinsă, sfâşiată sau împuşcată mortal. Singura diferență este că prada nu poate muri în noaptea Lunii Reci decât de mâna

unui alchimist – sau cel puțin așa susțin diversele izvoare istorice. În ciuda eforturilor lor, niciun alchimist nu a ucis vreun demiurg în ultimii 200 de ani.

Acum, singura care știe cu siguranță cum să facă asta e Evelyn.

Nu, trebuie să existe și o altă cale. Maggie are nevoie s-o creadă.

— Dar nu e vorba de asta! protestează Weston. Uite, am auzit de tot felul de scamatorii pe care alchimiștii le fac în timpul vânătorii. Capcane alchimice?

Sabotaj? Amândoi știm că nu sunt suficient de subtil sau de experimentat. În plus, nu știu nimic despre vânătoare.

Ridică degetele și începe să înșire:

— Nu știu de ce fel de echipament ai avea nevoie în afară de o armă. Nu știu să anticipez ce plănuiesc ceilalți concurenți. Nu știu cum să trag cu arma. Nici măcar nu m-am suit vreodată pe un cal!

— Îți pot spune eu de ce echipament avem nevoie și te pot învăța să călărești. În rest, nu va fi nevoie să faci nimic. Nu am nevoie de tine pentru scamatorii ieftine. Am nevoie de tine doar ca să fii acolo. De ce mă contrazici?

— Nu te contrazic. Încerc să te fac să înțelegi că plecarea mea nu trebuie să te dezamăgească. Îmi pare rău. Sincer. Dar va trebui să găsești pe altcineva.

— Sincer, ai renunța la această şansă de dragul familiei tale?

— Fără să clipesc.

Cum ar fi fost dacă oamenii dragi ei ar fi venit acasă atunci când ar fi voit ea?

Cum ar fi ca dragostea să fie întotdeauna mai presus de ambiție?

— Înțeleg.

— Domnişoară Welty, eu... Văd că eşti supărată, dar nu pricep de ce. Dacă mama ta se întoarce mâine, poți face echipă cu ea, nu-i aşa?

Are o revelație atunci când vede că ea nu spune nimic. Expresia i se întunecă încet.

— De fapt, nu ştii dacă se întoarce, nu-i aşa?

— Nu.

Cuțitul i se răsuceşte în rana ei secretă, ruşinea.

— Nu sunt sigură.

Asta nu era o minciună. Era adevărul pe care voia să-l creadă.

Îşi ia inima în dinţi pentru furia lui, dar băiatul îi zâmbeşte cu părere de rău când îl priveşte în ochi.

— Atunci cred că ai avut dreptate să-mi spui să plec acasă de la bun început. De ce te-ai răzgândit?

— Pentru că mi-a fost milă de tine.

Se aşteaptă ca băiatul să se supere, dar expresia de pe chipul lui e mai rea decât furia. E compasiune.

— Ţi-e milă de mine, deşi mama ta e plecată de trei luni? Mag... Domnişoară

Welty. Ştiu că nu e treaba mea, dar nu e normal. Ştii asta, nu?

Exact asta spera Margaret să evite. Nu are nevoie să se indigneze nimeni atât de autoritar în numele ei şi nici nu vrea să-i îndure părerile critice.

— Nu e o persoană rea.

— N-am spus asta, zice el, apoi ezită. N-ar fi mai bine să mergi undeva ca să nu fii tot timpul singură?

— Nu mă deranjează singurătatea. Are încredere în mine că ţin lucrurile sub control cât e ea plecată.

— Are încredere în tine? Serios, să fii prizonieră în această casă uitată de Dumnezeu e un soi de onoare?

Cuvintele lui Wes răsună în tăcerea încordată şi băiatul cască ochii, speriat. E

clar că nu a voit să spună asta, dar acum e prea târziu.

E o mare onoare, totuşi. Dragostea lui Evelyn e subtilă şi greu de câştigat, iar Margaret a învățat s-o vadă în mici detalii, în fiecare cuvânt blând şi rar. Fața îi arde de umilință.

— Nu mă aştept să înțelegi.

Weston îşi trece o mână pe față.

— Îmi pare rău. Ai dreptate. Dar mă străduiesc s-o fac.

Dacă nu-i pricepe situația, poate îi înțelege devotamentul.

— Mama mea cercetează demiurgii. De aceea călătoreşte atât de mult. Dar, dacă voi ieşi câştigătoare la vânătoare şi-i voi oferi hala, va rămâne acasă. Ştiu asta.

Aşa că...

Maggie se opreşte, inspirând tremurat. Gâtlejul începe să-i ardă. Nu va plânge —

mai ales în fața lui.

— Te rog din nou, domnule Winters. N-o să te mai rog vreodată. Te rog să rămâi. Nu am pe nimeni altcineva căruia să-i cer asta.

— Doamne, spune el încet. Te rog, nu te uita aşa la mine.

Şi acesta e tot un refuz.

Blestemând în sinea lui, Weston scotoceşte prin lucrurile sale până când găseşte un caiet. Smulge o pagină, mâzgăleşte ceva pe ea şi i-o întinde.

— Poftim. Numărul meu de telefon şi adresa. În caz că ai nevoie de ceva sau dacă mama ta se răzgândeşte şi vrea din nou ucenici.

— Mulțumesc.

Deşi nu mai are nevoie de nimic de la el, Margaret împătureşte foaia şi o bagă în buzunar.

— Eşti sigur că nu vrei să rămâi până dimineață?

— Da. Am spus că voi fi în următorul tren.

Se încruntă.

— Nu-mi place să te las aşa.

— Înțeleg.

Şi chiar înțelege. Alegerea lui nu o surprinde şi nu-i poate purta pică pentru asta.

Margaret a numărat patru surori în acea fotografie, iar Wes a menționat faptul că tatăl lor a murit. Se gândeşte să-i spună că-i pare rău că a fost pus în situația de a lua o decizie sau alta, dar e mai bine să lase lucrurile aşa, să se despartă fără drame.

Ia una dintre genții băiatului şi-l ajută să coboare scările. Bucluc se fâțâie entuziasmat în jurul lor, crezând că pleacă undeva cu Weston. O doare sufletul să vadă cum câinele ei de vânătoare s-a ataşat de el.

— Aşadar. Aş vrea să pot spune că a fost o plăcere.

Îşi scoate şapca în fața ei.

— Ai grijă, domnişoară Welty.

O spune cu multă seriozitate, ca şi cum ar vrea să-i facă acele cuvinte cadou. Îi zâmbeşte, dar fata îi citeşte îngrijorarea din ochi. Ploaia ropoteşte aşa de tare pe pietrele din grădină, că abia îşi aude propria respirație.

— La revedere, domnule Winters.

Îl priveşte cum se îndepărtează şi inima i se strânge dureros şi atât de familiar.

De câte ori va privi cum cineva pleacă din acest loc şi nu se va mai întoarce niciodată, în timp ce ea rămâne aici, ca o fantomă care-l bântuie?

Când mama ei a lăsat-o singură pentru prima dată, nu ştia ce să facă. La început, a încercat să se bucure de această libertate. A pornit casetofonul şi a lăsat muzica să umple acel gol. A mâncat toate dulciurile din casă şi şi-a turnat un pahar din scotch-ul scump al tatălui ei. Dar dimineața, capul o durea, stomacul i se întorcea pe dos şi era groaznic de singură. Pe măsură ce orele se transformau în zile şi zilele în săptămâni, şi-a dat seama că, dacă mintea ei o putea proteja de amintirea experimentului eşuat al lui Evelyn, atunci o putea proteja şi de această suferință.

Învățase să preschimbe durerea abandonului în amorțeală. Învățase să se detaşeze până când nu mai simțea că e deloc reală.

Dar în timp ce închide uşa udă de ploaie, Margaret resimte refuzul lui Weston ca pe un cuțit înfipt într-o rană mai veche. Este o reamintire tăioasă a faptului că se simte teribil de singură, abandonată în urma suferinței mamei sale. Aici, în întunericul răsunător al conacului, sunt fantome în jurul ei, fantome pe care le poate vedea doar pe jumătate. Faptul că a rămas din nou singură cu ele este mai mult decât poate suporta acum.

Tot ce vrea pe lume şi toată fericirea firavă pe care credea c-o are îi scapă printre degete. Nu-i vine să creadă că a devenit din nou vulnerabilă la această durere.

Nu-i vine să creadă că a fost atât de proastă, încât a aşteptat până în ultimul moment. Dacă ar fi fost mai curajoasă...

Încă poate face asta. Dacă trebuie să aleagă între a renunța definitiv şi a face echipă cu altcineva – cu oricine altcineva –, atunci va trebui să facă un compromis. Mâine, va merge în Wickdon şi-şi va găsi un partener alchimist.

I se face rău la acest gând. Trebuie să-şi găsească de lucru. Ceva care să nu necesite creier, ceva simplu şi util. Să spăl haine, îşi spune ea. Măcar asta poate face.

Ameţită, Margaret se duce în dormitorul lui Weston şi desfaţă patul. În timp ce aşază o faţă de pernă pe braţ, un bilet enigmatic iese la iveală – o propoziţie subliniată de două ori carbin săptămâna viitor, ce-o mai însemna şi asta.

Cearşafurile au mirosul lui. Mirosul sufocant de colonie, cu iz de sulf. Aproape că o doare să-l inspire.

Nu-mi pasă dacă sunt singură, îi spusese ea.

Cum a reuşit să trăiască atâta vreme cu această minciună?

În dimineaţa următoare e un frig cumplit, sub un cer învolburat şi negru ca marea.

Ferestrele de la Blând Fox sunt vărgate de la stropii de ploaie şi de la lumina felinarului. Când Margaret deschide uşile, zarva din cârciumă se revarsă în stradă ca berea. Panica îi aşază o gheară în piept, în timp ce cercetează din priviri mulţimea. E de-abia trecut de 9 dimineaţa, mult prea devreme pentru alcool. Dar, judecând după râsetele şi feţele înroşite din jurul ei, Maggie se întreabă dacă vreunul dintre aceşti oameni a plecat aseară acasă. Toată lumea vrea să

vadă cine are curaj – sau cine e destul de nebun – să se înscrie la vânătoare.

Niciodată în viața ei nu şi-a dorit să fie mai puțin vizibilă ca acum.

Margaret îşi ține gluga pe cap în timp ce îşi ocupă locul la rând. Puțini ochi o privesc în întunericul dimineții. Oamenii care o observă îşi mută iute privirea de la ea. După câteva minute ajunge în față, acolo unde doamna Wreford stă la o masă, cu un stilou în mână. Lângă ea, un radio din care răsună o melodie prea veselă pentru această ocazie.

Margaret îşi dă laoparte gluga de pe față şi-şi scutură părul umed. Când dă cu ochii de ea, doamna Wreford se trage înapoi.

— Maggie? Ce cauți aici?

Reacția ei atrage atenția oamenilor. Margaret se ascunde şi mai adânc sub palton.

— Am venit să mă înscriu la vânătoare.

— Şi mama ta ştie că vrei să faci acest lucru extrem de primejdios?

— Mama mea nu este aici ca să-şi dea cu părerea într-un fel sau altul.

Femeia oftează resemnată.

— Mă rog... Cred că e tot ce putem spune despre asta.

Doamnei Wreford nu i-a plăcut niciodată prea mult de mama ei.

Margaret lasă banii pe masă. E dureros să vadă toate bancnotele aşezate pe suprafaţa aceea murdară. Doamna Wreford îi ia în grabă.

— Şi alchimistul care te însoţeşte?

— Nu m-am hotărât. Speram să existe cineva care nu şi-a găsit încă un partener.

Doamna Wreford face un gest spre barul plin ochi din spatele lor.

— Sunt sigură că ai de unde alege.

Margaret se uită la toate feţele buhăite din cauza berii, la toţi acei oameni înveşmântaţi cu perle şi haine fine şi-şi dă seama că e depăşită de situaţie. Unii dintre aceşti indivizi sunt cei care au alungat familia de yu'adiri din Bardover.

Unii dintre ei sunt adepţii teoriei conspiraţiei conform căreia yu'adirii sunt implicaţi în manipularea pieţelor financiare globale sau că folosesc sângele copiilor kathari pentru a efectua ritualuri drăceşti. De unde să ştie care dintre aceştia îşi va dori s-o vadă spânzurată pentru că a îndrăznit să intre în competiţie, de îndată ce vor afla ce este? De unde să ştie dacă nu cumva vreunul dintre ei îi va fura vulpea de sub nas?

Singurul pe care se putea baza, în ambele situații, era Weston.

Simte că a fost atât de proastă şi de arogantă, pentru că s-a învârtit vreme de două săptămâni în jurul subiectului. El este sumic, iar ea – yu'adiră. Cum s-ar fi putut judeca unul pe celălalt? El ar fi înțeles-o mai bine decât oricare alt om din Wickdon.

Parcă simțindu-i disperarea, doamna Wreford spune:

— Ai răgaz până la miezul nopții. Să te întorci şi să-ți iei banii înapoi dacă nu-ți găseşti până atunci un partener.

Margaret dă să plece chiar în momentul în care doamna Wreford o prinde cu mâna de braț. Cu gheara. Toți locuitorii din Wickdon cunosc prea bine această manevră. Poate transforma o vizită de un sfert de oră într-un interogatoriu de câteva ceasuri. E manevra care spune: „Nu vei pleca până nu-mi vei răspunde la întrebări". Strânge suficient de tare cât s-o facă pe Margaret să ezite între cele două instincte primordiale: să fugă sau să încremenească de spaimă.

— Ştii că nu trebuie să faci asta, nu-i aşa?

— Ştiu.

— Şi pricepi ce vor spune oamenii dacă mergi până la capăt? Eşti conştientă de ce ți-ar putea face?

— Bineînțeles.

Doamna Wreford pare că vrea să-i mai spună ceva, dar slăbeşte strânsoarea.

— Deci presupun că nu am cum să te conving să nu o faci.

— Voi fi bine. Promit.

Privirea îngrijorată a doamnei Wreford o însoţeşte până la uşă. Simte cum apa de ploaie şi transpiraţia i se usucă pe sub guler. Simte o sută de ochi aţintiţi asupra ei, scrutând-o până în măduva oaselor. Iese în frigul aspru. Începe să tremure înainte ca vântul să-i vâjâie prin părul despletit, care i se lipeşte de ceafă, alunecos ca nişte alge. Îşi dă şuviţele laoparte de pe faţă, apoi îşi bagă mâinile în buzunare ca să şi le încălzească. Degetele ei dau de hârtia mototolită pe care i-a dat-o Weston înainte să plece.

Numărul meu de telefon şi adresa. Dacă ai nevoie de ceva, aşa i-a spus. Oraşul este la doar trei ore de mers cu trenul. Nu e prea târziu pentru băiat să se întoarcă înainte de terminarea înscrierilor. Dacă, bineînţeles, vrea să se întoarcă.

Ambiţia nu a fost de ajuns pentru a-l convinge să rămână aici, dar familia îl motivează. Dacă vrea cu adevărat să le ofere surorilor sale o viaţă mai bună, poate că ar fi o idee să-l tenteze cu ceva mai mult decât propriile visuri deşarte.

Banii sunt număraţi, dar Margaret nu are nevoie de 75 de dolari.

Nu are nevoie decât de Evelyn.

Margaret traversează strada în fugă şi intră în hanul Wallace. Annette e rezemată de tejghea cu bărbia în mâini şi cu o expresie visătoare, detaşată. Când privirea i se opreşte asupra lui Margaret, se îndreaptă de spate şi se uită în altă parte, ca şi cum simpla vedere a fetei ar umple-o de vreo boală molipsitoare. Acest lucru n-o mai surprinde de mult pe Margaret şi nici n-o mai deranjează.

— Bună dimineața, Maggie.

Annette însă reuşeşte să pară plăcută când vorbeşte.

— Pot să folosesc telefonul, te rog?

— Ah, da. Desigur.

Margaret se strecoară pe sub tejghea şi intră în biroul din spate. Desface hârtia cât de atent poate, dar mâinile ude îi tremură de frig şi de emoție. Când, în sfârşit, reuşeşte s-o despăturească, e uluită de ceea ce vede. Umezeala a făcut cerneala să se întindă şi, chiar dacă s-ar vedea clar, scrisul lui de mână este execrabil. Ăsta e nouă sau şase? Unu sau şapte?

De ce se aştepta ca băiatul acela să-i uşureze misiunea? Oftând iritată, formează ceea ce speră să fie numărul corect de telefon. Sună prelung înainte să răspundă o voce de bărbat.

— Alo?

— Am sunat la familia Winters?

— Îmi pare rău, draga mea, spune bărbatul, somnoros. Ai greşit numărul.

Maggie închide şi trage încetişor o înjurătură, lăsându-şi capul în mâini. Dacă formează toate combinațiile posibile, poate că până la urmă va ajunge la cea corectă. Dar nu prea are nici răbdare, nici timp pentru asta.

Fata se uită din nou la foaia de hârtie. Deşi cuvintele se văd neclare printre genele ei grele de ploaie, adresa este în mare parte intactă. Suficient s-o poată citi: Slate Avenue numărul 7 302, apartament 804.

Înscrierile se termină diseară. Dacă pleacă acum, ajunge la Dunway şi se poate întoarce înainte de miezul nopții. E cel mai nesăbuit şi mai nebunesc plan pe care şi l-a imaginat vreodată. Poate că e singurul plan de felul acesta pe care l-a pus vreodată la cale. Dar Weston reprezintă singura ei şansă şi unicul ei mod de a supraviețui este participarea la vânătoare.

Dacă va câştiga, mama ei se va întoarce, iar Margaret îşi va transforma victoria într-o armură impenetrabilă. Nici Jaime, nici alții ca el nu-i vor mai putea face vreun rău. Nimeni nu va mai îndrăzni aşa ceva dacă va deveni eroina pe care o aşteaptă tot Noul Albion. Nu are încotro, trebuie să se înscrie la vânătoare. Dacă vrea să se schimbe ceva, va trebui să-l găsească pe Weston şi să-l convingă să se întoarcă.

Au trecut 12 ore de când Wes s-a întors acasă şi deja îi e dor de Wickdon. Îi lipseşte intimitatea dormitorului său din Welty Manor, cu tot praful din el. Îi lipsesc liniştea perfectă a munților înainte de răsăritul soarelui şi ceața care luceşte pe cer. Îi lipsesc chiar şi prezența fantomatică a lui Maggie, mustrările ei mute şi ochii ei de lună plină. În Wickdon, viața avea un ritm simplu şi plăcut. În plus, era promițătoare. Poate că, peste câteva zile sau peste câteva săptămâni, visul de care se agățase în toți aceşti ani i se va părea la fel de copilăresc şi de imposibil cum i se pare lui Mad. Dar, deocamdată, băiatul se simte complet distrus.

Soarele după-amiezii se strecoară pe fereastră şi mânjeşte podeaua cu dâre de lumină învolburate de praf. Aceasta a fost întotdeauna mica lui bucurie – să trăiască aici, unde ferestrele dau spre oraşul plin de viață. Unii dintre prietenii săi locuiesc încă în blocuri construite înainte de reforma care a avut loc cu 20 de ani în urmă. Camerele lor dau spre luminatoare cu forme ciudate, unde duhoarea apei stătute şi a gunoiului se ridică precum fumul unui pârjol. Dar pe Wes nu-l consolează cu nimic această privelişte, pentru că nu se poate gândi decât la conacul Welty şi la peisajul din jurul acestuia: kilometri întregi de sequoia şi albastrul desăvârşit al mării.

Se aşază pe canapeaua ponosită din living, privind ceaşca de cafea care se răceşte pe masă. Sora lui mai mică, Edie, stă peste el ca o pisică adormită. În mod normal, i s-ar părea drăguț chiar dacă e teribil de enervant, dar în acest moment nu simte altceva decât stupoare. Îşi doreşte să fie singur, dar nu are energia necesară s-o alunge şi nici să facă față inevitabilelor lacrimi de crocodil ale fetiței.

Edie l-a luat în brațe din momentul în care a ajuns acasă şi nu s-a mai desprins de el. Aseară, s-a strecurat pe uşă cu precizia unui hoț. Dar când a tras încuietoarea în urma lui, pe hol a apărut o siluetă înfăşurată într-o pătură. Wes şi-a dus un deget la buze, dar când l-a zărit, Edie a chițăit şi a zburat spre el. Paşii ei apăsați au zgâlțâit fotografiile rudelor lor de mult decedate şi statuile tuturor sfinților de pe hol.

Dintotdeauna prima pe care a văzut-o a fost Edie. Întotdeauna a fost ea cea care-l aştepta la uşă când se întorcea de la un alt stagiu de ucenicie eşuat sau de la o noapte petrecută în oraş. Acelea erau nopțile lui preferate. De cele mai multe ori, băutura îl înveselea şi o purta în brațe prin apartament, cântând, până când Christine striga la ei să se culce.

Edie îi atinge obrazul cu mânuța ei lipicioasă, speriindu-l atât de tare, încât mai au puțin şi se lovesc cap în cap.

— Ce s-a întâmplat? Pari tare trist.

— Sunt obosit. Asta-i tot.

Fetița îl priveşte cu scepticism.

— Ai dormit toată dimineața.

O, da. Acum îşi aminteşte de tratamentul pe care-l primea în Wickdon. Iar asta îl amărăşte şi mai tare – un copil de şase ani care-l dojeneşte.

— Ei bine, am nevoie de somnul meu de frumusețe. Trebuie să munceşti mult ca să arăți aşa, să ştii.

— Da, sigur.

— Îşi plânge de milă, strigă Christine din bucătărie.

— Ba nu-i adevărat!

— Iar te-au dat afară? întreabă Edie.

— Nu, chiar nu. Ca să ştii, m-am întors pentru că mi-era dor de tine, dar dacă ai de gând să fii nerecunoscătoare, cred că o să te arunc pe fereastră. Sau poate chiar la gunoi. Ce părere ai despre asta?

O urcă pe umăr, iar Edie țipă de încântare.

— Puteți să vă potoliți? spune Christine. Doarme mama.

Stomacul lui Wes se strânge vinovat.

— Îmi pare rău.

Edie pufneşte dezamăgită. Se aruncă la loc în perne şi apartamentul se scufundă într-o linişte sinistră – cât poate fi de linişte. Ceasul cu cuc ticăie şi traficul vuieşte la şapte etaje sub ei. Undeva, în celălalt capăt al holului, soții MeAlee țipă unul la altul peste zgomotul radioului.

Apoi, neaşteptat, se aude o bătaie în uşă.

— Poți să răspunzi tu? întreabă Christine.

— Dă-te laoparte, Edie.

Fetița se agață de gâtul lui cu încăpățânare, chicotind ghiduş, iar băiatul se ridică clătinându-se. Cu un geamăt, o desprinde de el şi o lasă pe podea.

— Du-te şi ajut-o pe sora ta cu cina. Poate o să-ți dea ceva bun dacă eşti cuminte.

Aşa o convinge să-l lase în pace. Edie se duce glonț în bucătărie cu atâta entuziasm, încât o ia prin surprindere pe Christine, care trage o mică înjurătură.

Speră din tot sufletul să nu fi stricat cina. Christine a insistat să gătească un fel complicat de mâncare în cinstea întoarcerii lui.

Iar acum a apărut un musafir la uşă.

Nu putea fi altcineva decât vreun alt vecin cumsecade, care le aduce ceva de mâncare sau întreabă de mama lor. Perspectiva de a face conversație sau de a răspunde la întrebări despre viitorul său îl face să-şi dorească să dispară pe loc.

Însă va trebui să facă față situației, ca întotdeauna. Trage aer în piept, zâmbeşte şi deschide uşa.

E Maggie.

Chiar şi în lumina slabă de pe hol, părul îi străluceşte ca aurul. Dar e trasă la faţă şi ochii ei seamănă cu nişte oglinzi enorme, care reflectă nedumerirea băiatului.

Preţ de o clipă, nu poate face altceva decât să se zgâiască la ea. Apoi, dându-şi seama că trebuie să spună ceva, se bâlbâie şi rosteşte:

— D-domnişoară Welty? Ce cauți aici?

— N-am putut citi numărul de telefon pe care mi l-ai dat.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

Fata îşi ia privirea de la el.

— Trebuie să vorbesc ceva cu tine.

Wes se sprijină cu şoldul de uşă.

— Probabil că ți-a fost dor de mine dacă ai venit până aici. O scrisoare mi-ar fi fost de ajuns.

— Nu am timp şi nici chef să-ți scriu scrisori de dragoste.

Tonul ei tăios îl face să resimtă în străfundul măruntaielor o senzație pe care nu o înțelege pe deplin.

— Vorbesc serios.

Wes spune cu blândețe:

— Vorbeşte atunci.

— Ştiu că am spus că n-o să te mai rog, dar uite c-o fac. N-am încotro. Vreau să te întorci cu mine în Wickdon.

Dintre toate lucrurile care-i puteau ieşi pe gură, acesta este ultimul la care se aştepta băiatul. Wes aruncă o privire piezişă peste umăr.

— Uite cum stă treaba, aseară vorbeam cât se poate de serios. Nu-mi pot abandona familia. Au nevoie de mine. Ai fi fost scutită de bătaia de cap dacă ai fi...

— Ţi-ar fi şi ţie de folos, spune fata, oarecum iritată. Premiul bănesc e în întregime al tău.

În întregime al tău.

Mintea i se scurtcircuitează la gândul că ar putea câştiga 75 de dolari. Nici n-a trebui să viseze la asta. Ştie că ar trebui să-i spună nu. Dar aseară i-a implorat pe toți sfinții din ceruri să-i pună o vorbă bună la Dumnezeu, iar sfinții l-au ascultat.

Această oportunitate i-ar ajuta familia şi i-ar permite şi lui să-şi urmeze visul.

Doar că-şi doreşte să fi găsit ceva mai... sigur. Acest plan depinde în întregime de victoria finală a ei – şi, mult mai riscant decât asta, depinde de capacitatea lui de a se face util.

— Trebuie să mă gândesc.

— Nu e timp de gândire, spune fata, atât de intens, încât Wes se sperie. Ți-ai dorit o şansă să fii alchimist şi să-ți ajuți familia. Asta este şansa ta.

— Ah! Pe cine avem în vizită?

Christine îşi sprijină cotul de umărul lui şi-i zâmbeşte atât de ghiduş lui Maggie, încât băiatul simte că roşeşte, stânjenit. Sora lui îi poartă din nou hainele secondhand: o cămaşă apretată care este mai albă decât atunci când o îmbrăca el, pantaloni largi peste pantofii Oxford şi o pereche de bretele. Are glasul glumeț şi flutură din gene ca şi cum ar flirta, iar lui Wes îi vine să țipe de nervi. Sora sa face asta doar ca să-l scoată din minți – nicidecum pentru că pe vreunul dintre ei l-ar interesa de-adevăratelea Maggie, totuşi... E un subiect dureros.

Odinioară, când avea 16 ani, o curta pe Hedy Baker, o fată care lucra la un cinematograf de lux din centrul oraşului. O aştepta în fiecare zi după tura ei ca s-o conducă acasă, chiar dacă faptul că întârzia îl irita la culme pe profesorul său de alchimie. Felul în care luminile din hol se reflectau în rochia lui Hedy făcea să merite fiecare mustrare primită. Într-o seară, a invitat-o pe la el înainte de cină şi, de îndată ce a deschis uşa, Christine a apărut țanțoşă în prag, cu unul dintre papioanele lui vechi la gât.

Sunt gata de întâlnire, a spus sora lui şi, când Wes a văzut ochii strălucitori ai lui Hedy, şi-a dat seama că nu mai are nicio şansă.

Nu fusese prima dată când Christine îi fura iubita, dar cel puțin fusese ultima. Ea şi Hedy erau împreună de doi ani şi, deşi într-un fel nu şi-a iertat sora, nici n-a putut s-o condamne. Amândoi sunt copiii tatălui lor, fermecători până în măduva oaselor.

— Christine, spune Wes, cu un zâmbet rigid, ea e domnişoara Welty.

Domnişoară Welty, ea e sora mea Christine.

— Mă bucur de cunoştință.

Christine trece pe lângă el şi întinde mâna către Maggie, care i-o scutură, nesigur.

— Wes, spune ea apăsat, aveai de gând s-o laşi pe biata domnişoară Welty în picioare pe coridorul ăsta înghețat? Sau aveai de gând s-o inviți înăuntru?

— Păi...

— Iartă-l pe fratele meu. Uneori e cam prostănac. Te rog să intri. O să vă fac nişte cafea.

Maggie trece pragul, semănând cu un câine gata să muşte, dar Christine se află deja la jumătatea drumului spre

bucătărie. E aproape insuportabil s-o vadă aici, în acest hol înghesuit. Arată teribil de nelalocul ei în casa lui, ca şi cum cineva ar fi decupat-o din conacul ei din Wickdon şi ar fi lipit-o aici. Un colaj nepotrivit, format din două existenţe pe care el nu şi le poate imagina laolaltă.

O priveşte cum examinează mormanul de pantofi de la picioarele lor, apoi statuia Maicii Domnului, pictată în culori vesele şi acoperită cu un voal albastru. Îi vine să dărâme fiecare relicvă sumbră şi incriminatoare şi să acopere mobila plină de praf cu cearşafuri. Dar e prea târziu. Maggie are ocazia să vadă totul, fâşiile lui de suflet, aşa cum şi el le-a văzut pe ale ei. Nu-şi mai pot ascunde reciproc existenţele reale. Îşi aminteşte de zâmbetul lui Maggie când i-a spus că-i e milă de ea. Acum, ruşinat de casa lui mică şi dezordonată, înţelege cât sunt de asemănători în esenţă. Ghinionul i-a înăsprit pe amândoi. Pe ea a făcut-o mai dură, dar pe el l-a şlefuit. Dacă îi lasă pe oameni să creadă că e un tip superficial, atunci aşteptările lor vor scădea. Totuşi, sub privirea ei implacabilă, se simte complet lipsit de apărare.

— Îmi dai haina ta? mormăie el.

— Dacă nu vii cu mine, chiar ar trebui să plec.

— Bea măcar o cafea. Altfel sora mea se va simţi jignită.

— Bine.

Maggie îşi dă jos haina şi i-o întinde. E caldă şi acoperită de păr de câine, dar miroase a Wickdon – la fel ca ea. Apa sărată a mării şi izul de pământ ud de după o furtună.

— Dar nu pot zăbovi mult.

Fata încearcă să se strecoare pe lângă el, dar Wes o prinde de cot. Deşi pare ofensată, nu se încruntă şi nici nu tresare de data asta, ca şi cum ar fi lovit-o.

— Ştiu că-ți dorești ca mama ta să se întoarcă, dar trebuie să existe o altă cale.

Participarea la vânătoare e sinonimă cu moartea.

— Nu-i vorba doar de mama, se răsteşte ea. Vreau să câştig. Vreau ca Jaime Harrington să mă lase în pace. Vreau să le arăt tuturor că nu mi-e frică să fac asta, pentru că nu mi-e frică deloc. Nu mi-e frică de moarte.

— Ei bine, mie da.

Fata îl priveşte fix în ochi.

— Nu te-aş părăsi.

— A, nu? Şi câți oameni participă, câteva sute? Nu pot să cred că eu sunt cel care-ți spune, dar trebuie să te gândeşti bine. Chiar crezi că există o şansă cât de mică de a câştiga, chiar dacă nu murim?

— Chiar mai multe şanse. N-am de gând să pierd. Îți promit.

— Cum de eşti atât de sigură?

— Nu cunosc pe cineva care să tragă cu arma mai bine decât mine, un câine mai bun decât Bucluc sau pe cineva care să aibă o miză mai importantă decât a noastră.

Hotărârea ce strălucește în ochii lui Maggie îl face pe Wes să-și simtă gâtul uscat. Aici, în lumina tulbure a soarelui, au culoarea îmbătătoare a mierii, a whiskey-ului, a...

Edie își drege glasul. Amândoi se răsucesc spre ea. Deși fetița nu rostește niciun cuvânt, privirea i se fixează pe degetele lui Wes încolăcite în jurul cotului lui Maggie. Zâmbește angelic.

— Christine zice că e gata cafeaua.

Apoi face stânga-mprejur și merge degajat spre bucătărie. De unde naiba învață chestiile astea? Cât de mult din viața ei a pierdut cât timp a fost plecat?

— E tare drăguță, zice Maggie.

— Să nu te audă spunând așa ceva.

Wes se strâmbă și-i eliberează brațul.

— OK. M-am gândit la propunerea ta.

Ea îl privește surprinsă.

— Te-ai gândit?

Nu cu suficientă înțelepciune, dar se hotărâse. Va fi un alchimist adevărat, chiar dacă doar preț de câteva săptămâni. Nu va trebui să renunțe la visul său. Atât timp cât există o scânteie de speranță, trebuie să profite de ea. Chiar dacă familia lui îl va urî pentru asta. Când îi va spune mamei sale că va participa la vânătoare, va fi ca şi cum i-ar da o palmă peste față.

Într-un fel, a ştiut dintotdeauna că la asta se va ajunge: că va trebui să aleagă între familie şi ambițiile sale. În această țară, sumicii religioşi nu devin politicieni. Dacă nu va învăța alchimie, nu va putea candida, fiindcă majoritatea oamenilor cred că sumicii sunt mai degrabă loiali papei, nicidecum preşedintelui.

Alegerile au fost câştigate cu o platformă simplă, numită Noul Albion pentru locuitorii Noului Albion. În urmă cu câțiva ani, era greu să treacă o zi fără să auzi la radio vreun ministru kathar care să nu descrie credința sumică drept

„aliata tiraniei şi duşmanul prosperității". Dar ce cale mai bună de a jura credință

Noului Albion ar fi decât să ucizi hala, o creatură pe care sumicii o considerau sacră? Asta în condițiile în care, bineînțeles, oamenii nu-l vor alunga din Wickdon în momentul în care vor afla cine este el cu adevărat.

— Mă bag, spune el, mai încrezător pe dinafară decât pe dinăuntru. Trebuie să mă gândesc cum să-mi anunț familia.

Lui Wes i se pare că Maggie trece prin toate emoțiile omeneşti posibile într-o singură clipită. Însă vinovăția rămâne.

— Ar fi bine s-o faci mai repede. Trebuie să ne înscriem înainte de miezul nopții.

— Înainte de miezul nopții? Durează cel puțin trei ore să ne întoarcem la Wickdon, geme el. Doamne, o să mă omoare pentru că plec din nou atât de repede.

— Am încercat să te sun.

— Să știi că asta ne-ar fi scutit pe amândoi de multă bătaie de cap, murmură el.

Ceasul cu cuc de pe perete răsună zgomotos.

— Celelalte surori ale mele vor sosi în scurt timp acasă, la cină. O să le spun atunci.

— Unde vrei să te aştept?

— Să mă aştepți? A, nu, rămâi aici. Trebuie să-ți bei cafeaua. În plus, mama o să-mi sucească gâtul dacă află că am primit un musafir fără să-l hrănesc.

Maggie păleşte.

— Vrei să rămân la cină?

— Da.

Îi aruncă haina pe cuierul deja aglomerat.

— Ştiu că va fi un pic altfel cum eşti tu obişnuită, dar familia mea este foarte prietenoasă. Poate chiar prea prietenoasă, dar, hei, o să fie interesant.

— Interesant, repetă ea. Abia aştept.

Wes îi zâmbeşte. Apoi veselia i se topeşte când îşi dă seama că trebuie să-i facă, în cele din urmă, o mărturisire importantă.

— Sunt sigur că deja ţi-ai dat seama până acum, dar... Când le voi spune ce vreau să fac, lucrurile ar putea deveni ciudate, aşa că cred că ar trebui să-ţi spun că familia mea este sumică. Şi eu sunt sumic. Să nu cumva să fie o problemă pentru tine.

Se pregăteşte să fie aspru judecat, dar fata îşi înclină capul într-o parte şi clipeşte din ochii ei de căprioară. Pentru prima dată, Wes înţelege de ce oamenii spun că unii câini seamănă cu stăpânii lor. Bucluc i-a aruncat uneori aceeaşi privire.

— De ce să fie o problemă?

— Eu...

Se chinuie să-şi găsească vorbele potrivite, stresat de propria teamă.

— Nu ştiu.

Maggie îl priveşte ca şi cum ar vrea să-i spună un secret. Ca şi cum şi-ar cântări încrederea pe care o are în el. În cele din urmă, preferă să se abțină.

— Ceea ce crezi tu despre hala nu contează pentru mine. Contează doar faptul că eşti pregătit s-o ucizi.

— Sunt.

Cel puțin aşa speră. Ca să n-o mai vadă atât de posomorâtă, băiatul adaugă:

— Îți jur că nu există ritualuri păgâne, sau canibalism, sau ceva de genul ăsta.

Chestiile astea se întâmplă doar în timpul slujbei.

— Sunt puțin dezamăgită.

Niciodată în viața lui nu s-a simțit mai uşurat. Aşa că râde şi spune:

— De ce nu vii să te aşezi la masă?

Margaret n-a văzut în viața ei o casă precum cea a familiei Winters. Deşi noaptea a cuprins oraşul ca un val, căminul lor e cald şi însufleţit. Tigăile atârnă deasupra aragazului alături de mănunchiuri groase de ierburi. Tot felul de obiecte ciudate ocupă rafturile. Nişte statui mici ale unor sfinți cu aură, nişte lumânări care ard în câteva borcane de sticlă pictată şi o colecție absolut tulburătoare de icoane: demiurgii, îmbibați în sângele lor argintiu, scăldați într-o anume beatitudine chiar şi atunci când sunt loviți de armele vânătorilor. La vederea acestor imagini, Margaret aproape că înțelege înclinația lui Weston pentru dramă. Singura biserică din Wickdon e o clădire kathară simplă şi modestă, cu ferestre transparente şi pereți albi. Însă biserica sumică pe lângă care a trecut pe drum spre casa lui Wes strălucea ca şi cum ar fi fost decorată cu pietre prețioase.

Dincolo de fereastră, frânghiile cu rufe împânzesc aleile, iar o pisică gri cu dungi miaună nerăbdătoare pe pervaz. Weston deschide geamul şi o ia în brațe ca pe un bebeluş. Pisica pare indignată, clipind încet cu ochii galbeni la Maggie, dar rămâne cuminte când Wes se îndreaptă spre masă şi se strecoară pe scaunul de lângă musafiră.

Cot la cot, şapte suflete se înghesuie în jurul unei mese de patru persoane.

Vorbesc unii peste alții, râzând cu hohote aproape isterice. Margaret face tot posibilul să pară atentă, deşi şi-ar dori să se închidă în baie până când zgomotul se va domoli. Weston a avut dreptate când a spus că nu se va simți în elementul ei aici.

Nu era făcută pentru oraş. Totul e parcă făcut s-o copleşească. Maşinile care claxonează la semafoare. Zepelinele care fac reclamă la diverse firme, urcându-şi

burțile greoaie spre cer. Şi oamenii – toți oamenii. Oameni în robe lungi, oameni cu perle la gât, oameni care se revarsă din centrele comerciale orbitoare.

Chiar şi acum mâinile îi tremură din cauza adrenalinei.

Locuința familiei Winters nu i se pare deloc mai sigură. Nu mai luase cina cu mama ei de ani întregi şi relaxarea din sânul familiei lui Weston e aproape dureroasă. Îi aminteşte de zilele mai fericite, când mama ei îi suia pe ea şi pe David pe blatul din bucătărie, pentru a-i „supraveghea" în timp ce gătea. Acum, Evelyn ia masa în laborator, asta dacă-şi aminteşte să mănânce. Cina de-aici însă e un adevărat spectacol. Cu toate paharele, vesela şi mâncarea îngrămădite pe masă, lemnul geme sub greutatea lor. Dintr-un cazan din mijlocul mesei bolboroseşte carnea de vită rumenită cu boia şi mirosul se ridică îmbietor, iar din pâinea de-abia scoasă din cuptor ies aburi. Margaret este pe punctul de a se înfige în mâncare când mama lui Weston spune: – Cine vrea să spună rugăciunea?

Toată lumea tace, ca şi cum ar fi întrebat care dintre ei i-a spart vaza preferată.

Aoife Winters stă în capul mesei, privindu-şi copiii cu o gravitate contrazisă de veselia care-i scânteiază în ochi. Are părul aproape negru, dar brăzdat de câteva fire cărunte, ca şi cum şi-ar fi împletit în el o panglică argintie.

— Nimeni? Chiar aşa?

Vorbeşte cu un accent banvish evident, pe care Margaret nu-l aude prea des în Wickdon. Doar din gura marinarilor şi a docherilor, când vin navele. Când a plecat dimineață de la

han, i-a auzit pe oameni murmurând: – Locul ăsta va mirosi a bere săptămâni întregi.

Pe Margaret o apasă îngrijorarea de mai devreme din ochii lui Weston, când i-a mărturisit că familia lui era sumică. Acum îşi regretă reacția. Poate că ar fi trebuit să-l consoleze mai mult. Poate c-ar fi trebuit să-i spună propriul ei secret, asta dacă nu cumva băiatul îşi dăduse seama deja şi singur.

— Ar trebui să o spună domnişoara Welty, zice Edie, solemnă. E musafirul nostru.

Weston îşi înăbuşă un hohot de râs. Colleen îi arde un cot destul de tare, iar el trage o înjurătură în şoaptă. Pisica din brațele lui se zvârcoleşte şi se eliberează, aterizând cu o bufnitură surdă pe podea.

— O spun eu, intervine Christine.

— Mulțumesc, răspunde Aoife.

Cu un gest sobru la unison, cu toții îşi împreunează mâinile şi-şi coboară capetele. Margaret îi imită cum se pricepe mai bine, privindu-i în timp ce ei se lasă mai jos în scaun. Tradiția sumică îi este necunoscută, dar aceste mici ritualuri îi aduc un soi de linişte. Îi amintesc de rugăciunile pe care tatăl ei obişnuia să le rostească la mesele de Shabbos.

— Binecuvântează-ne, Doamne, pe noi şi aceste daruri ale Tale pe care urmează să le primim, începe Christine.

Restul cuvintelor le spune cu glas monoton vizibil exersat, atât de repede, încât Margaret nici nu înțelege sensul cuvintelor. Când Christine termină, toți ceilalți spun:

— Amin.

Apoi haosul pune stăpânire pe cameră. Weston se aruncă după polonic, dar Mad îl plesneşte peste mână.

— Aşteaptă-ți rândul, Weston. Mama şi musafira ta doresc să mănânce şi ele ceva, nu crezi?

— Ba da, ba da.

În timp ce Mad se uită în altă parte, Colleen rupe o bucată de pâine şi şi-o vâră în gură ca o veveriță. Îi face cu ochiul, conspirativ, lui Margaret. Cele mai mici detalii ale trăsăturilor lor diferă, dar toți copiii Winters au diverse nuanțe ale părului negru al mamei lor – şi aceeaşi scânteie ghiduşă în ochi. Colleen e singura dintre ei cu ochi de gheață.

Fetele mai mari sunt frumoase în moduri diferite. Mad, cu părul ei tuns bob şi cu buzele date cu ruj aprins, are un farmec auster, aşa, ca femeile din revistele de modă. Christine are părul chiar mai scurt – şi mai bine îngrijit – decât Weston însuşi şi nasul presărat cu pistrui.

— Te rog, lasă-mă să-ți aduc o farfurie, Margaret, spune Aoife. Aici toți sunt nişte rechini. Mai ales fiul meu.

— Nu trebuie să vă deranjați.

Vinovăția i se strânge în stomac atunci când privirea i se opreşte pe mâna bandajată a lui Aoife.

— Nu e nicio problemă.

Cu mâna cea bună, Aoife pune pe farfurie o porție mare de tocană şi o aşază în fața lui Margaret.

— Ce mai pot să-ți ofer?

Christine înfige furculița într-o bucată de carne din farfurie.

— Mamă, mai las-o pe biata fată să respire.

O emoție ciudată îi cuprinde inima. Se simte brusc ca un păianjen stând pe pânza sa şi privind din cel mai întunecat colț al camerei. De aici, Margaret se vede aşa cum este. O pată de cerneală sumbră, o pată de cerneală care mânjeşte strălucirea acestei case. Locul ei nu e printre aceşti oameni. Nu merită bunătatea lor sau încercările lor de a o integra cu atâta uşurință în lumea lor. Între ei e mai mult decât o simplă relație de rudenie. Se iubesc unul pe celălalt. E o dragoste care trece de orice gest amabil sau cuvânt aspru.

Ştiu că nu e treaba mea, dar nu e normal, îi spusese Weston înainte de a pleca.

Ştii asta, nu-i aşa?

Se întreabă dacă asta înseamnă pentru el normalitatea. Cândva, familia ei a fost ca a lui. Dacă închide ochii, şi-i

poate imagina pe cei patru membri ai familiei sale strânşi la adăpost, în interiorul conacului, în jurul şemineului. Margaret simte că-i vine să plângă din cauza dorului brusc de casă. Acea versiune a conacului Welty este pierdută ireversibil, ceea ce o întristează şi mai mult.

Weston îi atinge genunchiul cu al lui şi se apropie, murmurând:

— Mai rezişti?

Are senzația că băiatul a tras un văl peste capetele lor; lumea ei se reduce la senzația electrică a piciorului lui lipit de piciorul ei şi la sclipirea atentă şi îngrijorată a ochilor băiatului. Ea dă din cap. El se încruntă sceptic, dar nu insistă. Când Wes îşi întoarce privirea, fluturaşii din stomacul ei se potolesc. Nu trebuie decât să termine de mâncat şi vor porni din nou spre Wickdon.

Margaret se întinde după pâine în acelaşi timp cu Weston. Mâinile li se întâlnesc şi amândoi se retrag ca arşi. Din nou i se pune un gol în stomac. Dacă nu-şi revine repede, una dintre surorile lui va observa. Margaret a îndurat batjocura oamenilor toată viața ei, dar, cumva, acest fel de tachinare ar distruge-o. Pentru că n-ar putea să le spună că Wes i se pare respingător.

— Îmi pare rău, murmură el. Tu prima.

Încă simte fiori de-a lungul brațului când rupe o bucată de pâine. O înmoaie în tocană şi ia o îmbucătură. E mai consistentă şi mai gustoasă decât orice a mâncat ea în ultimele câteva luni, bogată în sare şi cu o notă înțepătoare de oregano proaspăt. Se opreşte doar când la masă se face

linişte. Vârfurile degetelor o ustură, pentru că şi le-a cufundat adânc în bulion.

Spune cu sfială:

— E foarte bună.

Aoife zâmbeşte, radiind de bucurie.

— Ia cât pofteşti.

— Aşadar, zice Christine. Povesteşte-ne câte ceva despre tine, Margaret.

Fata înghite în sec. Pâinea pe jumătate mestecată îi alunecă pe gât, zgâriind-o ca un pumn de cuie. Brusc, îşi dă seama că piciorul lui Weston o atinge din nou. Îi provoacă fiori.

— Nu o băga la interogatoriu, spune el. A avut o zi grea.

Christine îşi împreunează mâinile sub bărbie.

— Interogatoriu? Ce acuzație! Iertați-mă dacă vreau s-o cunosc mai bine pe musafira noastră.

— Şi eu sunt curioasă.

Fiecare cuvânt al lui Mad e tăios ca un vârf de cuțit.

— Ce te aduce aici, în orice caz? Eşti tare departe de casă.

— Fiți cuminți.

Aoife întinde unt pe o felie de pâine cu o dexteritate surprinzătoare. Weston deschide gura, gata să trântească o replică, dar o închide la loc când mama lui îi aşază pâinea în mână.

— Mamă, pe bune, spune el, în timp ce Mad şuieră:

— Nu-l mai dădăci.

Se uită urât unul la celălalt peste masă. Aoife unge o altă felie de pâine cu unt.

— Nu vă mai ciondăniți şi terminați ce aveți în farfurie. O să se răcească.

Margaret e singura dintre voi cu bun-simț.

Mad soarbe prelung din pahar. O priveşte în ochi pe Margaret peste buza paharului. E clar că Mad n-o place, dar Margaret nu ştie dacă asta se întâmplă pentru că a greşit ea cu ceva sau pentru că Mad nu place pe nimeni.

— Mă rog, spune Christine, bătând din palme. Vreți să spargem cumva gheața?

Poate nişte chestii haioase. Madeline, ce-ar fi să începi tu?

— Am în mână un cuțit foarte ascuțit, a spus Mad, fluturându-l. Să nu uitați.

— Asta nu e deloc amuzant!

Colleen bate cu palmele în masă, făcând tacâmurile să zornăie.

— De asta ce ziceți? Ştiați că avem de zece ori mai multe celule bacteriene decât propriile noastre...

— Ce scârbos! strigă Edie.

Colleen pare demoralizată.

— Este clar că aici fiecare are părerea lui despre distracție.

— Domnişoară Welty, te rog, salvează-ne de noi înşine, insistă Christine. Spune-ne cum l-ai cunoscut pe scumpul nostru frate.

Şase perechi de ochi se ațintesc asupra ei. Weston o imploră arzător din priviri, cu o intensitate al cărei sens nu-l poate discerne.

— Evelyn Welty este mama mea. Domnul Winters plănuia să locuiască la noi acasă până când mama urma să se întoarcă din călătorie. Face cercetări pe teren, dar bănuiesc că va reveni destul de curând, când va auzi despre vânătoare. O

interesează demiurgii în mod deosebit.

— Înțeleg.

Privirea aspră a lui Aoife se îndreaptă spre fiul ei.

— Aveam impresia că mama ta l-a instruit deja.

Weston se face palid la față ca nisipul albit de soare. Colleen se uită cu atenție sporită la un cartof din castronul ei, dar îi zâmbeşte fratelui ei şi şopteşte:

— Ai încurcat-o grupa mare.

— Am spus că-mi dă mână liberă, spune el slab.

— Nu-mi vine să cred.

Mad se ridică brusc şi scaunul ei zgârie podeaua.

Ce am făcut? se gândeşte Margaret.

În timp ce Christine şi Colleen se cufundă într-o conversație înăbuşită, Margaret priveşte neputincioasă cum Mad se duce spre fereastră. O deschide şi-şi aprinde o țigară, iar apa de ploaie care se prelinge pe geam sclipeşte în flacăra care dansează pe bricheta ei. Pisica gri sare pe un taburet de lângă ea şi îi împunge mâna până când fata cedează şi începe s-o mângâie pe cap.

— Wes, de ce m-ai mințit? întreabă Aoife.

— De ce nu te-a mințit? se răsteşte Mad.

Capătul țigării fumegă ca un pistol cu care cineva de-abia a tras la țintă.

— E un copil egoist care nu s-a gândit niciodată la altcineva în afară de el însuşi.

— Madeline, ajunge. Musafira noastră...

— Nu-mi pasă! Nu-mi pasă de ea.

O atacă pe Margaret.

— Tu ce cauți aici?

— Am nevoie de ajutorul lui, spune Margaret cât se poate de calmă. Intenționez să mă înscriu la vânătoare, dar am nevoie de un alchimist. Dacă vom câştiga, mama îl va primi ca ucenic, iar premiul bănesc va fi suficient pentru a acoperi operația mamei voastre.

— Un caz caritabil, deci. Nu ne interesează mila ta şi nici banii tăi murdari de sânge.

— Nu e decizia voastră! spune Weston înroşindu-se. E alegerea mea şi mă duc.

Colleen se îneacă, râzând nervos.

— Mamaí, se smiorcăie Edie.

— Colleen, du-o pe sora ta în camera ei.

— Dar...

— Acum.

Colleen îşi coboară capul supusă şi o ia pe Edie de mână.

— Da, să trăiți.

— Iar voi doi, spune Aoife, privindu-i tăios pe Weston şi pe Mad, dacă vreți să vă certați ca nişte beți, atunci faceți-o afară. Dar cât timp vă aflați la mine în bucătărie, o să vorbiți unul cu celălalt ca nişte adulți rezonabili.

— Eu nu mai am ce să-i spun, zice Mad. Deja a întors spatele acestei familii.

Tensiunea se strecoară între ei ca un oaspete nedorit. Margaret mai ia o bucată de carne din tocană şi încearcă să nu se strâmbe când o arde pe gât. Îi lăcrimează ochii. Aoife îşi aşază capul în palmă.

— E prea periculos pentru o fată de vârsta ta. Ce-ar spune mama ta dacă ar şti ce vrei să faci? Poți să mori.

— Mamă, te rog, protestează Weston. N-o să moară nimeni.

— Dar dacă moare Wes, spune Christine vesel, e o gură mai puțin de hrănit.

— Are dreptate, zice el.

— Nici măcar să nu glumeşti pe tema asta! ridică glasul Aoife. Vânătoarea asta e o greşeală, Wes. Ştii bine asta. Îmi fac deja prea multe griji pentru tine. Nu-mi mai pot face griji şi pentru sufletul tău.

— Nu va trebui să omoare hala cu mâna lui, spune Margaret. Eu mă voi ocupa de partea asta.

— Nu cred că în biblie scrie că e un păcat de moarte să fii complice la crimă, zice Christine. Dumnezeu e bun şi iartă, nu-i aşa?

— Exact!

Weston alunecă de pe scaun şi îngenunchează lângă mama sa. Îi ia mâna teafără în mâinile lui. În aceste momente, e imaginea fiului perfect şi devotat.

— Ştiu că e greşit, dar avem de ales? Domnişoara Welty are nevoie de mine, iar noi avem nevoie de bani. Asta este ultima mea şansă. Ultima dată când îmi asum acest risc. Jur că, după asta, mă întorc acasă dacă dau greş. Îmi găsesc o slujbă.

Nu va mai trebui să-ți faci griji pentru mine.

— Şi dacă reuşeşti? întreabă Aoife.

— Atunci îmi voi petrece întreaga viață ca să mă revanşez pentru fapta mea.

Se opreşte, apoi continuă solemn:

— Atât față de tine, cât şi față de Dumnezeu.

Pe ea când o privise ultima oară Evelyn cu atâta tandrețe? Iubirea lui Aoife e un amestec de îngrijorare, furie şi afecțiune. Dacă ar fi putut să vadă ce era în sufletul lui Evelyn, nu e sigură deloc de ce ar fi găsit acolo.

— Nu-ți pot da binecuvântarea mea, spune Aoife, nici nu te pot opri. Dar te pot pune să promiți că te vei întoarce la mine viu şi nevătămat.

— O să mă întorc. Promit.

Când Aoife îi cuprinde obrazul şi-l sărută în creştetul capului, Christine şi Mad schimbă o privire exasperată. Există un limbaj secret între surori, îşi spune Margaret. Unul pe care ea nu-l va înțelege niciodată.

Mad încremeneşte, ca şi cum ar fi simțit privirea lui Margaret, şi apoi se întoarce brusc spre aceasta. E greu să-i ghiceşti gândurile prin fumul cenuşiu şi învolburat al țigării, dar ochii îi strălucesc în cap, negri şi fermi. Vocea îi e plină de venin când spune:

— Sper că acum eşti mulțumită de tine.

Partea cea mai rea este că nu e deloc mulțumită. Pentru o perioadă atât de lungă avusese grijă doar de ea însăşi şi de Bucluc. Dar acum, dacă o vor da în bară, nu e doar viața ei în joc. Nu doar ea va avea de suferit. Ci toate surorile Winters —

şi, de asemenea, fratele lor cel incompetent.

Weston e suspect de tăcut.

Nu a spus nimic în drum spre gară şi nu vorbeşte nici acum, în trenul pustiu care-i duce spre sud. Aerul pocneşte în jurul lui cu o frenezie care lui Margaret nu-i place deloc. Băiatul stă cu un picior ridicat pe scaunul din fața sa, iar cu celălalt bate neîncetat în podea, punându-i răbdarea la încercare.

Probabil că habar nu are ce face. Oricât de mult o enervează, îşi muşcă limba. Va fi îngăduitoare cu el deocamdată, având în vedere că şi-a atras ura întregii lui familii într-o singură seară. Mai ales că e vina ei că l-a târât din nou în această combinație. Margaret încearcă să nu-şi hrănească prea mult sentimentul de vinovăție, dar simțământul este tenace şi supraviețuieşte oricum. Amintirea replicii disprețuitoare a lui Mad o va bântui zile întregi.

Dincolo de geam, peisajul rural al Noului Albion îi trece prin fața ochilor, cu fâşii verzi şi aurii, culori estompate în întunericul nopții. Nu vede mare lucru prin beznă sau dincolo de reflexia căruciorului cu gustări care se plimbă pe culoar. Când acesta se opreşte în dreptul lor, Weston îşi cumpără o ceaşcă de cafea.

— Chiar ai nevoie de cofeină? întreabă fata.

El se opreşte la jumătatea înghițiturii, cu o mutră acră.

— Da. De ce?

Boc-boc-boc.

Margaret îşi înfige un deget în genunchiul băiatului, împingând până când piciorul acestuia ajunge pe podea. El bombăne şi mai soarbe o dată din cafea.

— Eşti agitat, spune ea.

— Trebuie să rămân treaz. În plus, cafeaua mă calmează.

— Poate că ar trebui să tragi un pui de somn mai bine. Eşti cu fundul în sus.

— Cu fundul în sus?

Fata poate să jure că pe Wes îl pufneşte râsul.

— Nu, n-aş putea fi niciodată cu fundul în sus într-o situație ca asta.

— Şi ce fel de situație e asta?

— Una în care sunt singur, alături de o femeie frumoasă.

Simte cum fața îi ia foc. Cândva, acest tip de comportament o scotea din minți.

Dar acum nu simte decât furie față de acele cuvinte găunoase şi calculate. Şi poate şi un pic de durere pentru că o minte pe față. Ca şi cum i s-ar părea vreodată frumoasă o fată aşa de dură cum e ea.

Nu te poți ascunde de mine, se gândeşte ea. Te-am citit.

Îşi dă seama că Weston Winters se pricepe foarte bine să-i lase pe oameni să vadă doar ceea ce vrea el să se vadă. Aparențele băiatului bun. Încredere oarbă.

Cuvinte mieroase. Dar nu e decât un mincinos şi poleiala sa e falsă. Se uită fix la el, fără să clipească, iar zâmbetul lui Wes se stinge. Pe de-o parte, şi-ar dori să-l jupoaie de viu, dar latura ei mai puternică şi mai blândă îl compătimeşte.

Şi tu m-ai citit pe mine. Oricât de mult şi-ar dori, nu se poate închide de tot în fața lui. Aceasta e legătura dintre ei. Au fost martori la cele mai vulnerabile momente ale fiecăruia, iar acum trebuie să-şi poarte unul celuilalt povara.

— De obicei, îți merge cu teatrul ăsta? întreabă Margaret.

— Poftim?

— Spune sincer sau nu spune nimic.

Lui Wes i se înroşesc vârfurile urechilor. Bine. Dacă se înfurie, va fi mai uşor de citit. Fata îi cunoaşte deja temperamentul şi ştie că furia e slăbiciunea lui cel mai uşor de exploatat.

— Te porți ca şi cum nimic n-ar fi în neregulă.

— Şi ce-ai vrea să fac? Ai fi mai fericită dacă aş plânge?

— Nu.

Nu-şi poate stăpâni emoția din glas.

— Vreau să înțeleg de ce eşti hotărât să fii atât de arogant când am putea pierde totul. Vreau să înțeleg de ce mă excluzi când trebuie să avem încredere unul în celălalt. Sora ta te-a făcut mincinos şi e clar că te consideră egoist. Cred că niciunul dintre aceste lucruri nu e pe de-a-ntregul adevărat.

— Cine, Mad? Bineînțeles că aşa crede. Întotdeauna va crede asta. Nu contează ce fac eu.

— Îi cam dai dreptate.

— Îi mențin aşteptările la un nivel scăzut.

— Eu am aşteptări mai mari.

Se privesc reciproc, legănându-se în ritmul trenului. În cele din urmă, Weston scoate un oftat de om învins şi frustrat.

— Trebuie să fiu arogant, altfel îmi pierd minţile. Ai văzut ce cred ele despre ceea ce fac eu. Sunt o mare dezamăgire în ochii lor, iar dacă aş accepta gândul ăsta, aş...

Îşi trece o mână prin părul deja ciufulit.

— În orice caz, n-aş putea rămâne în Dunway. Singurele perspective de angajare pe care le am sunt la fabrică sau la docuri, şi cum va rezolva asta problema? În plus, poate că într-o zi mă voi căsători şi voi avea copii, apoi voi muri de tânăr şi-mi voi lăsa familia să se chinuie, la fel ca tata. Dacă nu voi deveni alchimist, nimic nu se va schimba vreodată.

— De ce contează atât de mult să devii alchimist?

— Ţi-am spus când ne-am întâlnit. Vreau să candidez la Senat. Numai alchimiştii sunt eligibili şi numai politicienii pot aduce schimbări reale în această ţară.

— Şi totuşi, nu o fac.

— Exact! Alchimia ar trebui să însemne schimbare şi progres, dar toţi cei de la putere au uitat asta. Niciunul dintre ei nu va schimba nimic atât timp cât profită de pe urma mersului actual al lucrurilor.

Cuvintele îi sunt pline de amărăciune.

— Cu ajutorul unei politici cu adevărat progresiste, niciun copil de şase ani n-ar mai merge la culcare flămând. Nimeni nu şi-ar mai pierde un părinte din cauza condiţiilor nesigure

de muncă. N-ar mai trebui să încapă şase persoane într-un apartament de două camere. Gata. Acum eşti mulțumită?

Mulțumită şi nu prea. E un vis nobil. Dacă n-ar fi văzut dorința sinceră care-i sclipea în ochi, poate că nici ea nu l-ar fi crezut. O face să se gândească la tatăl ei. Odinioară, el i-a spus că toți oamenii au o datorie sfântă: tikkun olam, repararea lumii.

Pentru yu'adiri, alchimia e o ştiință, dar şi o practică spirituală. Chiar şi katharii sunt de aceeaşi părere. Dar în timp ce katharii văd focul alchimic ca pe un simbol al judecății lui Dumnezeu – mijlocul de a separa spiritul de materie, aşa cum Dumnezeu va separa într-o zi grâul de neghină –, yu'adirii percep alchimia ca pe un lucru mai conciliant. Numai prin înțelegerea lumii fizice pot pătrunde sfera divină, iar acest lucru înseamnă, în sine, tikkun olam. Dar înțelepciunea este doar o cale dintre multe altele. Tatăl ei vorbea, de asemenea, despre fapte bune şi acte de dreptate. Margaret crede că acesta l-ar admira pe Weston pentru că vrea să folosească alchimia pentru a aduce o schimbare sistemică, dar nu ştie dacă are voie să fie atât de idealistă.

A citit aproape toate textele despre alchimie din biblioteca mamei ei şi, în ciuda lucrurilor pe care le credeau primii filosofi, în ciuda celor scrise în biblie, alchimia nu reprezintă un proces de purificare. E un proces care corupe. Are un mod de a-i face şi pe oamenii cu intenții pure, cum e Weston Winters, să devină duri şi distanți.

— Toți alchimiştii spun că vor să facă lumea un loc mai bun, spune ea calmă. Nu cred că vreunul dintre ei a reuşit.

— Pentru că toți se închid în laboratoarele lor şi petrec mai mult timp teoretizând lumea decât trăind în ea. Cu toții sunt cinici şi lipsiți de viziune.

Margaret nu-şi poate reține un zâmbet.

— E adevărat că majoritatea alchimiştilor nu seamănă deloc cu tine.

— Nu-mi dau seama dacă râzi sau nu de mine.

— Nu râd.

O surprinde să constate că vorbeşte serios. Weston îşi întinde un braț peste spătarul locului ei.

— În regulă, atunci. E rândul tău să-ți descarci sufletul. Mama ta nu te-a învățat alchimie?

— A încercat.

— Şi?

— Care e întrebarea ta, mai exact?

— Sunt doar curios să ştiu de ce fiica unei faimoase alchimiste din țara noastră nu e şi ea o mare alchimistă.

Înainte de toate, mama ei i-a spus c-o va învăța alchimie. Alchimie – magie adevărată. Orice copil s-ar fi bucurat. Dar,

odată ce Margaret a văzut de ce era capabilă mama sa, atracția a dispărut. Când a venit timpul pentru lecțiile promise, Margaret s-a crispat. Nu a putut să facă asta. Dezamăgirea de pe fața lui Evelyn o chinuie şi acum.

— Nu mă interesează alchimia. Asta e tot.

— De ce nu te interesează?

Erau multe feluri în care fata putea răspunde la această întrebare. Pentru că alchimia îi transformă pe oameni în monştri. Pentru că la ce e bună alchimia dacă nu-i poate aduce mama înapoi?

— Poate fi folosită la lucruri oribile.

— Absolut.

Este o afirmație deloc controversată. Deşi sunt prea tineri şi nu au trăit războiul, fiecare cetățean din Noul Albion ştie ce daune pot face armele îmbunătățite alchimic. Cu toții au auzit poveştile de groază despre alchimiştii militari care-şi modificau propriile corpuri – sau pe cele ale unor oameni asupra cărora se făceau experimente fără voia lor.

— Dar asta se poate întâmpla cu orice lucru de pe lumea asta. Totul depinde de modul în care-l pui în aplicare.

Margaret ridică din umeri.

— Atunci poate că nu avem cu toții visuri mărețe.

El îi zâmbeşte oarecum trist.

— Acum râzi de mine.

— Nu râd. Acesta este adevărul.

— Atunci e deprimant. Nu poți vorbi serios.

O să vadă el în scurt timp. La fel ca tuturor celorlalți, oraşul Wickdon şi conacul i se vor părea o închisoare mică, plictisitoare şi provincială. Nişte lucruri pe care va trebui să le depăşească sau să le calce în picioare în drumul său ilustru spre succes. Dar, în timp ce pentru el acest loc nu e decât un punct de pe hartă, pentru ea Wickdon înseamnă întreaga lume. Încercările zilnice de supraviețuire în acest loc nu-i lasă loc şi pentru visuri.

— Ba da, domnule Winters.

Weston se încruntă. Nu e deloc mulțumit de răspunsul ei, dar abandonează discuția.

— Poți să-mi spui Wes, să ştii.

Maggie nu ştie, brusc, ce să facă cu mâinile. Îşi dă o şuviță rebelă de păr după ureche.

— Bine.

În timp ce se aşterne tăcerea, băiatul se scarpină la ceafă. Pentru ea, nu e ceva stânjenitor. Margaret e obişnuită cu

tăcerea, o prețuiește și o consideră singura ei prietenă, în afară de Bucluc. Dar Weston – Wes – e ca o creatură din pădure, suspicioasă și agitată când se confruntă cu liniștea deplină.

Apoi fata observă cum lui Wes îi vine o idee. Băiatul ridică din sprâncene și un zâmbet viclean i se întipărește pe chip. Se apropie, iar ea își dă seama de faptul că băiatul aproape că i-a cuprins umerii cu brațul. Margaret se împotrivește impulsului de a se trage îndărăt. Senzația fantomatică a mâinii lui pe pielea ei revine ca o vânătaie care se materializează încet. E un fel de durere pe care și-o dorește, dar pe care o detestă, în egală măsură.

— Așadar, spune el. Îți dai seama că nu mi-ai spus niciodată numele tău?

Margaret, nu-i așa? Așa te-ai prezentat familiei mele.

Margaret. Îi place cum sună numele ei când îl rostește Wes: felul deliberat în care-l lungește și accentul lui de orășean care îndulcește litera r. Nimeni nu-i spune Margaret, chiar dacă ea așa le cere oamenilor. Fata dă din cap, trezindu-se brusc în pană de cuvinte. Cum de a reușit s-o amețească atât de ușor?

Hotărâtă să alunge orice vrajă de-a lui, fata îi cercetează trăsăturile de aproape.

Părul lui răvășit este la fel de negru și lucios ca praful de pușcă, iar ochii îngustați îi sunt mărginiți de gene negre și dese. Când zâmbește, îi poate vedea strungăreața dintre dinții din față. Este chipeș – nu că n-ar ști asta –, lucru pe care Maggie nu prea e dispusă să-l recunoască.

Coborând glasul, băiatul spune:

— Deci cum vrei să-ți spun? Peggy?

Vraja se rupe instantaneu, iar Weston Winters redevine copilul nesuferit din camera de oaspeți a mamei sale.

— Nu.

— Marge?

— În niciun caz.

El râde.

— Bine, bine. Margaret, atunci. Deci nu vrei să fii alchimistă. Ce vrei să fii?

— Trăgătoare de elită.

Nu ştie ce a apucat-o să spună asta, dar regretă imediat. Margaret urăşte din tot sufletul să se facă observată. Dacă a învățat un lucru util în viață, acela e cum să devină invizibilă pentru a supraviețui.

— Trăgătoare de elită, zici? Vrei să te înrolezi în armată?

— Nu. Nu chiar.

Se gândise cândva la asta, dar nu este dispusă să servească o țară care nu o iubeşte.

Ce-şi doreşte? Margaret îşi imaginează că inspiră mirosul pământului umed şi al brazilor din pădure. Vântul îi ciufuleşte familiar părul şi ceața i se prinde de gene. Zgomotul unei arme şi lătratul unui câine de vânătoare. Dacă şi-ar permite să fie egoistă, dacă ar putea trăi într-o lume ideală, aşa ar arăta aceasta. Ea, într-o haină roşie de vânătoare, decorată cu o coroniță de lauri şi cu un guler de blăniță albă, mai sus pe podium decât Jaime Harrington, cu rânjetul lui tâmp cu tot.

— Cred că victoria îmi va fi de ajuns, spune ea.

— Şi după aceea?

— Nu ştiu. Nu m-am gândit dincolo de asta.

— Un lucru foarte... pragmatic.

— Chiar aşa? Mie mi se pare absurd.

— Nu e. Nu e deloc absurd.

Încearcă să-şi păstreze expresia serioasă, dar scânteia sinceră şi fermă din ochii lui îl face să pară mai tânăr, mai suav.

— În plus, visurile nu trebuie să fie întotdeauna pragmatice. De aceea se numesc visuri. Şi acum visurile noastre trăiesc şi mor împreună.

— Împreună.

Acesta îi este un concept teribil de străin. Băiatul îi zâmbeşte.

— Suntem noi doi împotriva lumii întregi, Margaret.

Nu-i place felul în care această afirmație îi înfige o gheară în piept. Destinele lor sunt legate, dar mai mult o înspăimântă sentimentele pe care băiatul i le inspiră – speranța şovăielnică şi această dorință fizică îngrozitoare. E ca şi cum ar sta în vârfurile picioarelor pe marginea unei stânci. Sub ea se află un spațiu la fel de întunecat şi inconstant ca marea, iar dacă se va arunca în gol, Margaret nu ştie dacă va fi cineva acolo s-o prindă în brațe.

Wes şi visurile lui, îşi spune ea, sunt nişte lucruri cu adevărat periculoase.

11

Margaret îl tulbură.

Wes o priveşte din spatele geamului aburit al unei cabine telefonice, în timp ce aşteaptă ca Hohn să-i răspundă. Fata stă pe o bancă ce dă spre dealurile întinse, unde o mică turmă de capre paşte dincolo de un gard scund, de piatră. Expresia ei este la fel de indescifrabilă ca o formulă alchimică şi are privirea fixă a unei păpuşi, dar el îi învață încet-încet limbajul corporal. Tensiunea din umerii ei.

Fiecare mişcare a ochilor la fiecare zgomot brusc. Felul în care îşi tot prinde şi-şi desprinde părul.

Chiar şi atunci când e agitată, tot ceea ce face e precis şi automat – şi absolut hipnotizant. Când, în sfârşit, Hohn răspunde la telefon, fata îşi strânge părul într-o mână şi, cu cealaltă, îşi flutură agrafa din carapace de broască-țestoasă ca pe o armă.

Wes face rost de transport şi închide telefonul, apoi îşi târăşte valiza până la peronul aglomerat unde se află Margaret. Presupune că ar trebui să se simtă mai nerăbdător, având în vedere că viitorul lui depinde de înscrierea la vânătoare până la miezul nopții. Dar el a perceput întotdeauna timpul un pic diferit față de ceilalți. În plus, n-ar fi de niciun folos să-şi facă griji pentru un lucru pe care nu-l poate controla.

— Relaxează-te.

Îşi îndreaptă bărbia spre ceasul din turn. Acesta străluceşte ca o lună plină pe cerul fără stele.

— De-abia e 8:30. O să ajungem la timp.

Ultimul tren de noapte se trezeşte din moţăială, şuierând, şi acoperă răspunsul fetei. În timp ce iese lent din gară, lasă în urma să o dâră de fum şi trage după el aerul umed şi liniştit al serii. Din cauza rafalei de vânt, haina băiatului flutură, lovindu-l peste genunchi, iar fetei i se desprind câteva şuviţe din coc. I se prind de buzele ţuguiate într-un gest de tipică detaşare. Wes se gândeşte să i le dea laoparte – şi se întreabă dacă fata îl va muşca în cazul în care degetul lui mare îi va zăbovi pe buze mai mult decât e cazul. Îşi stăpâneşte acest impuls. Nicicând un lucru atât de banal cum e părul nu l-a făcut să se simtă atât de pervers.

Când vântul se domoleşte şi şuierul trenului scade ca un vaier în depărtare, Maggie spune:

— Va dura cel puţin o oră şi jumătate până când va ajunge aici.

— Şi o oră şi jumătate ca să se întoarcă, spune el, încercând s-o calmeze cu un gest al mâinii. Ceea ce înseamnă că mai avem 30 de minute la dispoziţie.

Ea nu pare nici impresionată, nici liniştită de calculele lui, aşa că aşteaptă într-o tăcere sumbră, în timp ce frigul din jurul lor se ascute. Un corb aterizează pe un stâlp al gardului din apropiere şi scoate un ţipăt care aproape că-i desparte sufletul de trup. Margaret nici măcar nu tresare.

În momentul în care Wes crede că va înnebuni, ceasul bate ora 10. Câteva clipe mai târziu, aude zgomotul unui motor şi aproape că-i vine să plângă de uşurare.

Se ivesc farurile, care clipesc din întuneric ca ochii galbeni şi mari ai unei pisici.

În timp ce taxiul negru şi elegant al lui Hohn opreşte lângă trotuar, Wes îşi ia valiza.

— Vezi? A venit la timp. N-ai de ce să-ți faci griji.

Margaret se uită la el suspicioasă, în timp ce Hohn coboară din maşină.

— Domnule Winters, mă bucur să vă revăd! Şi asta e... Maggie Welty, ce naiba cauți tu aici?

— Am fost în vizită la oraş.

— Ne duci, te rog, până la Blând Fox? întreabă Wes.

Hohn pare nedumerit, dar spune:

— Sigur că da.

Apoi înşfacă bagajul lui Wes şi-l aşază în portbagaj. Wes şi Margaret se urcă pe bancheta din spate, despărțiți de câțiva centimetri de spațiu gol şi de zidul frustrării fetei. El încearcă de câteva ori să intre în vorbă cu ea în timp ce maşina se aşterne la drum pe autostrada de coastă – despre cât de schimbătoare e vremea şi despre cum s-a aglomerat traficul – , dar nici Hohn şi nici Margaret nu-l bagă în seamă, şi-i trimit doar câte-un răspuns monosilabic ocazional.

Reticența lui Margaret nu e deloc surprinzătoare. S-a plictisit probabil de compania lui şi, având în vedere dispoziția ei în general sumbră, băiatul se aşteaptă ca Maggie să-l ignore în

următoarele trei zile. Tăcerea lui Hohn însă îl tulbură. Abia când îi zăreşte ochii, înguşti, ca de şarpe, în oglinda retrovizoare, începe să înțeleagă.

Wes îşi poate imagina cu uşurință poveştile cu tâlc cu care sunt crescute fetele din Wickdon. Poveştile în care băieții de la oraş ca el vin să le fure pe fetele singure şi nevinovate ca ea, doar pentru a le sorbi sufletul. Dar Margaret nu e o fecioară inocentă şi i-ar băga țeava armei pe gât înainte să-i treacă măcar prin cap să facă vreun gest necuviincios.

Îşi aminteşte cum se holba fata la hala, dezlănțuită şi hotărâtă în apusul însângerat. În acel moment, Wes nu putea decât să se roage; îşi simțea pulsul în adâncul beregatei. Dar Maggie părea atât de echilibrată, atât de...

Înspăimântătoare.

Pe bune, fata asta nu e genul lui. Dar Hohn nu ştie asta.

Wes se întreabă care sunt, mai precis, bănuielile lui Hohn. Poate că acesta crede că-i vânează averea, mai ales acum, că mama ei nu e pe-aproape ca s-o protejeze de şerpi oportunişti ca el. Îl deprimă cât de plauzibil sună acest scenariu, aşa că încearcă să uite de asta, privind pe geam. Dar dincolo nu vede decât întunericul lipsit de forme. Inclusiv marea pare aproape invizibilă în această seară, unduindu-se în nuanțe de negru şi indigo dincolo de reflexia chipului lui Margaret. Băiatul abureşte geamul, apoi îl şterge.

Trece o eternitate până ajung la Wickdon. Când a sosit aici ultima dată, era un sătuc liniştit şi pitoresc – dar acum e la

fel de gălăgios ca Fifth Ward de Lá Fhéile Pádraig[4]. Maşina îşi croieşte drum pe stradă, despărțind mulțimea aşa cum un vapor desparte apa. În cele din urmă, nu mai pot înainta printre oameni, aşa că taxiul se opreşte la o stradă distanță de Blând Fox.

— Cred că până aici pot să merg, spune Hohn. E ca la grădina zoologică în seara asta.

Wes se duce să-şi ia valiza. Abia îşi poate auzi propriile gânduri peste țipetele din jurul lui, iar asta îl face să resimtă un fior euforic. În timp ce închide portbagajul, o vede pe Margaret plătind cursa în timp ce Hohn, aruncând o privire spre băiat, îi şopteşte ceva la ureche. Fața ei se înroşeşte în culorile toamnei.

Ar fi încântător dacă n-ar fi confirmarea clară a faptului că Hohn crede că Wes e sută la sută un ticălos. Uneori, se întreabă de ce se mai oboseşte să nege acest fapt. Poate că aceasta e singura calitate pe care o va avea vreodată.

Cade pe gânduri, dar, peste o clipă, Margaret îl prinde de cot. Îl trage înapoi exact când un individ se împiedică de o piatră ieşită din pavaj. Berea îi sare din pahar, ratând de puțin pantofii lui Wes când se varsă pe stradă.

— Nu, şopteşte bărbatul. La naiba.

E o privelişte aproape sfâşietoare.

---

[4] Sfântul Patrick – în irlandeză (N.t.).

— Tocmai mi-ai salvat viața, spune Wes ironic.

— Mulțumeşte-mi mai târziu.

Margaret îl trage din nou de braț cu nerăbdare.

— Hai, mai repede! E aproape miezul nopții.

Îl călăuzeşte prin mulțime cu grația şi determinarea unui buldozer. În jurul lui, aude surprins fragmente de accent de la oraş şi vede crâmpeie de haine strălucitoare moderne. Vocale alungite şi paiete. Hohote zgomotoase de râs şi portțigarete lucioase.

Când intră în cârciumă, gălăgia atinge un nivel insuportabil. Aproape că nu se poate respira; nu e aer, ci numai fum de tutun, vapori sulfuroşi şi mirosul amar de anason al absintului. Focul dansează în vatră, aruncându-şi luminile şi umbrele pe pereți. O zugrăveşte pe Margaret în nuanțe aurii; zici că e una dintre icoanele sacre ale mamei sale. Wes nu-şi poate dezlipi privirea de la ea. Fata strânge hotărâtă din dinți, iar sclipirea din ochii ei pare mult mai strălucitoare decât flacăra vetrei.

Maggie nu i-a dat drumul la braț, dar băiatul constată că nici nu-şi doreşte.

Strânsoarea mâinii ei îl ancorează în tot acest haos. Împreună, îşi croiesc drum prin mulțime până când găsesc un grup de oameni care, cumva, formează o coadă. Weston nu poate vedea ce se află în fața lor nici dacă se ridică pe vârfuri.

— Maggie Welty!

Wes recunoaşte, după o clipă, vocea caldă şi ochii albaştri şi blânzi ai lui Halanan.

— Şi Winters. Ce faceți voi doi pe-aici în seara asta?

— Am venit să ne înscriem la vânătoare, spune Margaret.

— Fir-aş al naibii!

Nu pare deloc încântat, dar îl bate pe spate pe un alt bărbat de lângă el.

— Faceți loc. Mai avem pe cineva.

— Faceți loc!

Anunțul trece din gură în gură, transformându-se într-un strigăt de luptă care se răspândeşte prin toată cârciuma ca un incendiu de vegetație. Lumea le face loc şi, cu o mână împingându-l din spate, Wes se trezeşte împins în mijlocul mulțimii. În timp ce trec pe lângă diverşi oameni, Wes nu remarcă decât strălucirea caldă a paietelor şi roşul aprins al gulerelor din blană de vulpe. În cele din urmă, ajung în fața unui ghişeu unde şefă pare a fi aceeaşi femeie care a dat glas legendei la ceremonia de deschidere. Aceasta rămâne cu gura căscată când dă cu ochii de ei.

— Acesta e alchimistul tău? Unde l-ai găsit?

— La Dunway.

Femeia oftează, de parcă ar fi primit deja acest nonrăspuns de o mie de ori până acum. Îl fixează pe băiat cu o privire atât de intensă, încât aproape că îl doboară din picioare.

— Cum te cheamă?

— Weston Winters, doamnă.

El îi aruncă un zâmbet strălucitor.

— Mă bucur să vă cunosc.

— Weston Winters, ha? Eşti sigură că nu l-ai găsit într-o carte cu poveşti pentru copii?

— Sunt sigură.

Femeia pufneşte scurt, speriindu-l atât de tare, că aproape sare cât colo. Îi arată un deget acuzator.

— Staţi puţin! Winters. Ştiam eu că recunosc acest nume. Zilele trecute, Mark Halanan a venit şi mi-a spus o poveste foarte ciudată. Ştii ce a spus?

Niciunul dintre ei nu zice nimic.

— Mi-a spus că Evelyn are un nou ucenic, un tânăr pe nume Winters. I-am spus că minte aşa cum respiră. Dar iată-te, eşti aici.

Femeia îşi aşază calm mâinile pe masă.

— De ce am sentimentul că voi doi puneți la cale ceva dubios?

— Dubios? se bâlbâie Wes. Nu! Adică, nu, doamnă. Niciodată n-aş îndrăzni să fac ceva dubios.

— E ucenicul mamei, intervine Margaret. I-a dat permisiunea să se mute la noi mai devreme. O să înceapă lecțiile de îndată ce mama se va întoarce acasă.

— Chiar aşa? Nu mă minți?

— Nici nu-mi trece prin cap.

Femeia îşi plimbă privirea şireată ba la unul, ba la celălalt. Wes îşi păstrează zâmbetul pe buze. Femeia nu pare deloc convinsă, dar ridică mâinile.

— În regulă, atunci. Ştii ce se va întâmpla în continuare, băiatule de la oraş?

Trebuie să faci un sacrificiu.

Probabil că Wes o priveşte mirat, pentru că ea izbucneşte în râs şi bate uşor în masă. Pe suprafața acesteia este înscrisă

formula de bază pentru nigredo. Lumina portocalie a focului se reflectă în şanţurile cercului de transmutare.

— Nimic prea preţios. O picătură de sânge sau o şuviţă de păr.

I se pare neobişnuit faptul că o tradiţie kathară de genul ăsta îi aminteşte atât de mult de o nuntă sumică. În mod tradiţional, preotul va efectua un ritual alchimic, de obicei cu verighetele, ceea ce simbolizează unirea întru trup şi suflet. Este o chestie fundamentală, morbid de sumică, să umbli purtând un inel vrăjit în care se află esenţa dinţilor de lapte sau a unghiilor soţului tău. Sumicii îşi taie mereu bucăţi din propriul lor corp de dragul lui Dumnezeu. Se pare că biserica din capătul străzii, de lângă clădirea unde locuieşte, are degetul mic de la picior al Sfintei Martire Cecilia perfect conservat sub altar.

Femeia îl priveşte nerăbdătoare. Băiatul nu vrea să se gândească la căsătoria cu Margaret Welty, nici măcar la modul metaforic, dar încuviinţează. Mulţumită, femeia pune pe masă un castron de sticlă, o bucată de cretă şi un cuţit. Lui Wes i se face puţin rău când pune mâna pe cuţit. Ideea de a renunţa la părul său îl deranjează mai mult decât cealaltă variantă, aşa că alege sângele. În timp ce-şi lipeşte lama de palmă, mulţimea amuţeşte. Inima îi zvâcneşte în tâmple. Apoi cineva strigă: – Stai!

Jaime Harrington se îndreaptă spre ei cu o mutră arogantă. Are o şapcă trasă peste părul nisipiu. Poartă o cămaşă de un alb imaculat, bretele şi cotiere. Ura se încolăceşte în stomacul lui Wes. Lângă el, Margaret se încruntă.

Animalul lui de companie – Mattis, dacă-şi aminteşte bine – îl urmează la câțiva paşi în urmă, alături de o tânără cu părul castaniu şi cu pălărie ornată cu o pană de corb. Judecând după bandajul însângerat de la mâna fetei, la fel cu a lui Jaime, probabil că sunt parteneri de vânătoare. Bietul Mattis s-a ales cu o pată cheală chiar în dreptul tâmplei, iar Wes simte că a ales corect şi nu s-a făcut de râs.

— Regulile spun că înscrierea trebuie finalizată până la miezul nopții, spune Jaime, arătând spre ceasul de la mână. A trecut de cinci minute.

— Ce naiba face ăsta? murmură Wes ca pentru sine.

— Îşi bagă nasul unde nu-i fierbe oala.

Veninul din vocea lui Margaret îl ia prin surprindere.

— Vânătoarea e cea mai veche tradiție a noastră. Moştenirea noastră de locuitori ai Noului Albion cu sânge curat, continuă Jaime. Dintotdeauna am urmat regulile stabilite de primii colonişti. Ştiu că vorbesc în numele tuturor când spun că nimic nu ar trebui să strice sfințenia acestui eveniment.

Oamenii din bar tac, derutați. Apoi câteva voci din mulțime îi dau dreptate.

— Nu vorbeşte serios, şuieră Wes. Ce contează dacă întârziem cinci minute?

— Nu de timp e vorba aici.

O priveşte nelinişţit pe Margaret. Ea stă cu mâinile în şold, uitându-se spre mulțime ca un animal încolțit. Ce nu-i spune fata? Oricum ar fi, dacă se aplică această regulă, pentru ei totul s-a terminat. Familia lui o va băga pe mânecă, iar de visurile lui şi ale lui Margaret se va alege praful.

Din fundul barului, cineva strigă:

— Ah, vezi-ți de treaba ta, Harrington.

Încântarea de pe fața lui Jaime dispare. Femeia din spatele tejghelei se preface că se uită la ceas. Lui Wes i se opreşte respirația când vede minutarul în dreptul cifrei cinci. Nu mai au nicio scăpare.

— Ei bine, spune femeia, e o chestiune discutabilă. Ceasul meu arată fix miezul nopții.

— Dar...

— Cârciuma mea, ora mea.

Îşi îndreaptă din nou atenția către Wes.

— Haide, domnule Winters, înainte să mai apară şi alți scandalagii!

Focul se oglindeşte în lama cuțitului din mâna sa. Simplul gând de a face un sacrificiu pentru Margaret îl îngrozeşte. Cât de mult din el însuşi a oferit cuiva vreodată, cu adevărat?

Dar dacă fata i-a văzut deja toate rănile, cât de mult îl va durea să mai verse puțin sânge de dragul ei?

Au schimbat deja foarte multe lucruri. Un sacrificiu pentru un sacrificiu, un vis pentru un vis. Târgul pe care l-au făcut este tot un fel de alchimie. Cu vârful ascuțit al lamei, redeschide tăietura pe jumătate vindecată din palma lui. Câteva picături roşii se preling în pahar.

I-l întinde lui Margaret, cât poate de delicat. Fata îşi scoate agrafa din păr fără să şovăie. Părul i se revarsă pe umeri ca un râu de aur strălucitor. Lui Wes i se usucă gura în timp ce ea îşi duce cuțitul la cap şi îşi taie o şuviță chiar de la rădăcină. Apoi o lasă să cadă în castron. Firele de păr se risipesc, fine şi galbene ca mătasea porumbului, colorându-se în roşu de la sângele lui.

Wes se întreabă în ce oare s-ar transforma ei doi – în ce s-ar transforma el —

dacă alchimia ar funcționa suficient de profund. Poate că atunci ar vedea din ce e făcut şi ce fel de om este cu adevărat. Dar la nivelul cărnii nu există nimic care să poată ajunge la suflet. Trupul nu reprezintă altceva decât o închisoare de oxigen şi carbon.

Wes scrie cu creta runele pentru reacție, apoi îşi aşază mâinile pe masă. În timp ce-şi revarsă energia în formulă, o limbă de foc alb se ridică din castron, transformându-i conținutul în caput mortuum în doar câteva clipe. Reziduurile se contopesc, iar aerul se umple de mirosul de sulf. Căldura pluteşte ca un voal în jurul feței femeii.

— Ultimii noştri participanţi, Margaret Welty şi Weston Winters. Să înceapă vânătoarea!

Oamenii din bar izbucnesc în urale.

Wes trăieşte o emoţie pe care n-a mai cunoscut-o niciodată. Jaime se încruntă la ei, pur şi simplu scârbit, şi se strecoară în mulţime alături de tovarăşii săi. Dar, când se uită în jurul său, observă aceeaşi expresie pe chipurile mai multor oameni.

Prin umbrele aruncate de flăcări, poate distinge câţiva oameni din oraş —

oameni care o cunosc pe Margaret – care o privesc cu o ură hidoasă care li se aprinde în ochi. Bărbatul care vinde stridii pe strada principală. Brutăriţa care i-a dat pe gratis o tartă cu mere săptămâna trecută, pentru că i-a spus că are păr frumos. Unul dintre barmani care a umplut un pahar cu prea multă bere.

Cunoaşte bine aceste priviri. Ele stârnesc în el ceva misterios, dorinţa de a o proteja. În săptămâna de după moartea tatălui său, aproape că fusese omorât pentru că încercase să se bată cu o gaşcă de copii care o urmăriseră pe Colleen de la şcoală până acasă. Articulaţiile încă-i sar de la locul lor dacă-şi strânge mâna într-un anumit fel. Atunci şi-ar fi dorit să ştie mai multă alchimie.

În această lume, să fii kathar înseamnă să fii puternic. Banii înseamnă putere.

Dar la fel şi alchimia. Simte cum strălucirea fierbinte a lucrurilor pe care le poate face alchimia îi arde în capul pieptului.

— Wes?

Margaret îşi lasă capul în jos până când părul îi acoperă toată faţa.

— Putem să plecăm? Te rog?

Teama din vocea ei îl face să se dezmeticească.

— Da. Hai acasă.

— Ieşiţi prin spate, spune femeia. În seara asta e plin de lupi pe-aici.

— Aşa vom face. Mulţumesc.

Fără să zăbovească, Wes îşi pune braţul peste umărul lui Margaret – apoi îşi dă seama imediat de grava sa greşeală. Se aşteaptă ca fata să se smucească de lângă el, în schimb, ea se cuibăreşte şi mai aproape, până când fruntea se lipeşte de gâtul lui. Genele ei flutură pe lângă venele lui Wes, prin care sângele îi pulsează nebun. Cuminte ca un mieluşel, ea îl lasă s-o ocrotească şi s-o scoată pe uşa din spate, purtând-o departe, în inima nopţii.

12

Lumina soarelui de dimineață târzie o copleşeşte pe Margaret ca un val fierbinte.

Fata se trezeşte cuibărindu-se mai adânc în aşternuturi şi savurează mângâierea caldă şi somnoroasă a razelor. N-a mai dormit atât de foarte mulți ani.

Apoi, ca şi cum ar fi stropit-o cineva cu apă rece, ceața gândurilor i se risipeşte şi constată cu amărăciune că a irosit prima dimineață a sezonului de vânătoare.

Printre înjurături, se dă jos din pat şi se crispează când frigul de pe podea îi cuprinde picioarele goale. Stresul şi epuizarea din ultimele 24 de ore nu s-au diminuat, dar azi nu-şi poate permite să-şi plângă de milă – şi nici în următoarele trei săptămâni. Până când hala nu va fi ucisă, nu se poate relaxa. Iar programul încărcat al sezonului de vânătoare va avea grijă de asta.

Pentru a-i distra pe turişti, fiecare săptămână aduce cu ea un alt spectacol-concurs. Mai întâi, o demonstrație de alchimie şi apoi un concurs de tir.

Performanțele slabe nu descalifică pe nimeni, dar victoria oferă avantaje importante. Vânătoarea de vulpi e un sport tradițional, ierarhic, cu atât de multe reguli, atât nespuse, cât şi oficializate, încât Margaret cu greu le poate ține socoteala. Dar cea mai importantă dintre ele este aranjarea

corectă a oamenilor pe teren. Orice club de vânătoare îşi împarte membrii în patru eşaloane, în funcție de nivelul lor de îndemânare şi de experiență: primul grup, al doilea, al treilea şi cei din vârful dealului. Însă reprezentanții oficiali ai Vânătorii Semilunii plasează echipele în diversele grupuri în funcție de punctajul obținut în competițiile săptămânale.

Cei din primul grup călăresc foarte aproape de câini şi, deşi acesta este cel mai periculos loc, ei vor avea cele mai mari şanse de a încolți hala înaintea celorlalți.

Neoficial, cei care ajung în al doilea sau al treilea grup nu au nicio şansă să câştige. Doar cei mai pricepuți călăreți cu cei mai bine pregătiți câini pot spera să recupereze un astfel de handicap.

Cu o seară înainte n-a fost decât mult zgomot pentru nimic. Totul începe cu adevărat astăzi.

Margaret se grăbeşte cu toaleta de dimineață şi, când termină să-şi împletească părul încă ud, aude zgomote de gheare şi paşi la parter. Se gândeşte cât de singură era cu numai o zi înainte şi cât noroc a avut că Wes a decis să se înscrie alături de ea. Îi e greu să se simtă profund recunoscătoare, pentru că ştie că băiatul face o prostie. Nu are nevoie de indicii suplimentare ca să ştie asta.

Oftând, Margaret se duce să vadă ce se petrece. Se apleacă peste balustrada de la etaj şi-l vede pe Bucluc venind în fugă după colț cu un pantof în gură. Sare jucăuş, cu voioşia unui câine cu cinci ani mai tânăr. O clipă mai târziu, Wes derapează pe parchet cu o licărire ghiduşă în ochi.

— Te-am prins, ticălosule. Renunță.

Bucluc mârâie, dând nerăbdător din coadă.

Margaret urmăreşte scena din ce în ce mai iritată. Nu e vorba atât de faptul că băiatul şi câinele se împrietenesc în lipsa ei – deşi o doare –, cât de faptul că

Wes încurajează un comportament îngrozitor. Ea are nevoie de Bucluc să fie în formă maximă, nemilos şi concentrat, nu să țopăie prin casă ca un cățeluş prost dresat.

— Ce faci? întreabă ea.

Wes aproape că pică pe spate de uimire.

— Ah, domnişoară Wel... Mag... Margaret! Nu te-am văzut! Încerc să-mi recuperez pantoful.

— Bucluc, lasă-l jos.

Câinele o ascultă imediat. Pantoful de lac lucios cade la podea, sclipind de salivă. În timp ce fata coboară scările, câinele de vânătoare şi băiatul o privesc amândoi cu un soi de respect.

— Cum ai făcut asta?

— Ştie că te joci.

Maggie ridică pantoful furat şi îl scarpină după urechi pe Bucluc.

— Câinii de vânătoare te vor asculta doar dacă te respectă.

— Şi cum obții respectul unui câine de vânătoare?

— Devenind mai respectabil.

Îi dă pantoful înapoi.

— Poți începe prin a face ceva mai bun cu timpul tău. Demonstrația de alchimie are loc la sfârşitul săptămânii.

— Ştiu asta, spune el cu amărăciune. Tu eşti cea care s-a hotărât să doarmă toată dimineața. Voiam să vorbesc cu tine înainte de a mă apuca de ceva.

Urechile îi ard, dar nu muşcă momeala.

— Chiar ai nevoie de aprobarea meu? Te-ai priceput de minune să-mi distrugi toporul fără îndrumarea mea.

— Ha-ha-ha, ce haios, murmură el. Aş prefera să nu pierd timpul făcând un lucru pe care nu-l vei folosi. De asemenea, m-ar ajuta dacă aş avea ceva echipament. După cum probabil ai observat, simpla estimare ochiometrică a masei şi compoziției obiectelor nu dă cele mai bune rezultate.

Are dreptate. Alchimia nu e o ştiință pe ghicite şi nu vor avea nicio şansă dacă ea îl obligă s-o trateze în acest fel incorect. Chiar dacă simte un fior de teamă, Maggie ştie ce trebuie să facă.

— Poți folosi laboratorul mamei.

Wes se luminează la față.

— Serios?

Ea încuviințează, deşi i se face un gol în stomac când zăreşte sclipirea febrilă din ochii băiatului.

— Hai cu mine.

Margaret îl duce la etaj şi şovăie când ajunge la uşa dormitorului ei. Stă aici, cu Wes în urma ei, şi asta o face să se simtă vulnerabilă, ca un crab răsturnat pe spate. Niciun rău autentic nu i se va întâmpla dacă-l va lăsa să intre, pentru că

Wes deja a răscolit printre rămăşițele disparate ale vieții ei. Dar acesta a rămas singurul loc neatins, care încă-i aparține. Dacă îi poate ascunde cele mai fragile şi mai absurde părți ale ei, aşa va face.

— Aşteaptă aici.

Îl surprinde întinzându-şi gâtul când ea se strecoară pe uşă. Se uită urât la el, închizând-o în urma ei. În fundul unui sertar, Maggie găseşte o cheie veche de fier, de un verde pestriț, sub un strat subțire de nisip. Margaret o curăță şi solzii gravați ai unui ouroboros i se lovesc de degetul mare.

Margaret n-a avut voie să intre nepoftită în laboratorul mamei sale după ce aceasta a început să lucreze la piatra filosofală, dar Evelyn i-a încredințat un set de chei de rezervă în absența ei. Pe cea de la laborator Margaret o ține aici, în camera ei. Cealaltă cheie, care descuie sertarul secret din biroul lui Evelyn, îi atârnă la gât. E împotriva oricărui instinct al ei, oricărei lecții învățate vreodată, să lase pe altcineva să intre acolo. Dar are de ales? Nu-l mai poate lăsa să facă şi alte prostii cu doar şase zile înainte de debutul vânătorii.

Wes aşteaptă lângă fereastră, la uşa fetei, cu brațele încrucişate la spate. Dârele de ploaie de noaptea trecută mânjesc geamul şi strălucesc vag în lumina soarelui, aruncându-i pe chip umbre de acuarelă.

— Eşti gata? întreabă ea cu calm.

— Da.

Fiecare pas făcut pe acest hol o umple de o groază înceţoşată. De câte ori a bătut acest drum, de la dormitor la laborator, în coşmarurile ei? De câte ori s-a trezit brusc din cauza țipătului imaginar al mamei sale, care-i răsuna încă în urechi?

Cheia se răsuceşte în broască. Clanța rece îi arde palma. Apoi uşa se deschide cu un scârțâit obosit.

Razele soarelui inundă camera şi o orbesc pe Margaret. Clipeşte pentru a se obişnui cu lumina şi adulmecă aerul prăfuit, ca o ceață. Acest loc nu s-a schimbat deloc. Cândva, ea şi David se întindeau pe podea şi se uitau cum mama lor vrăjea flecuştețe cu care să se joace cei doi copii. Jucării

zburătoare, uşoare ca nişte pene, şi animale de pluş ale căror nasuri străluceau ca nişte licurici.

Briza de vară trecea suspinând prin ferestrele deschise şi alunga mirosul alchimiei.

Dar această reverie se termină atunci când privirea fetei poposeşte pe pata neregulată de pe podea, întunecată ca rugina. O altă amintire o absoarbe, mai repede decât îşi poate da seama.

În timp ce obiectele plutesc şi sclipesc în jurul său, Margaret se simte ca şi cum s-ar scufunda până în adâncul mării. Se sufocă şi urechile îi ţiuie. Se află aici şi, totodată, la câteva mii de kilometri depărtare, înecându-se în mirosul de pucioasă şi tremurând în timp ce apa inundă podeaua şi se infiltrează în tivul cămăşii de noapte...

— Margaret?

E mama ei care o cheamă din nou. E hala, care-i rosteşte numele în foşnetul frunzelor căzute.

— Margaret, mă auzi?

Nu. E vocea unui bărbat, care-i repetă numele la nesfârşit, ca pe o incantaţie.

Margaret, Margaret, Margaret.

Răsuflarea îi tremură. Ca şi cum şi-ar fi revenit dintr-un vis, se trezeşte uitându-se în ochii lui Wes, în timp ce vălul care-i acoperă ochii se ridică.

Confuzia şi îngrijorarea pe care le vede acolo o umilesc. La început, nu-şi aminteşte unde se află sau ce făceau. Apoi, încetul cu încetul, senzațiile revin.

Mâinile lui ferme şi statornice pe umerii ei. Scaunul pe care e aşezată.

Transpirația rece care-i formează broboane pe tâmple şi ochii în care parcă i-a aruncat cineva un pumn de nisip.

— Hei, spune băiatul, aproape tandru. Cred că te-ai dus în altă parte pentru un minut. E totul în regulă?

E prea dureros să-i suporte din nou bunătatea – aseară îi acceptase atât de firesc gesturile protectoare. Încă îşi aminteşte ritmul exact al pulsului lui lipit de nasul ei şi faptul că nu a lăsat-o din brațe până când nu au trecut de marginea oraşului.

El nu a întrebat-o nimic despre asta, iar Maggie nu ştie ce i-ar fi răspuns. Dar lucrul acesta – aceste episoade – îi aparțin doar ei. Dorința de confort emoțional e doar o slăbiciune pe care nu-şi poate permite s-o alimenteze.

— Da.

Maggie se eliberează de atingerea lui şi se ridică nesigură în picioare.

— Totul e perfect.

Wes îşi bagă mâinile în buzunare, nedorind s-o contrazică.

— Bine. Bine.

Margaret ştie că el vrea să înțeleagă ce se petrece, dar cum îi poate explica felul în care mintea ei o protejează de nişte lucruri pe care nimeni altcineva nu le poate vedea? Cum poate un om cu o familie ca a lui să înțeleagă vreodată o familie cum e a sa?

În lunile de după moartea lui David, tatăl ei obişnuia să-i spună că existau două

Evelyn care locuiau în conac. Nu ştie dacă-l urăşte pentru asta sau dacă apreciază pentru că încerca s-o protejeze de anumite lucruri. Într-un fel, el n-a minţit-o niciodată. În adevăratul sens al cuvântului. Dacă îşi derulează amintirile ca pe un ghem de aţă, le vede clar pe amândouă. Există prima Evelyn, ţesută în culori bogate şi strălucitoare ca un apus de soare – cea atât de uşor de iubit. Şi există şi cea de-a doua Evelyn, insipidă şi cenuşie, care te face să te întrebi dacă mai are sens să depui vreun efort.

Prima Evelyn râde din toată inima. Evelyn cea care strigă, extaziată, mai repede, mai repede, mai repede, ca să-ţi arate o ploaie de meteoriţi prin telescop. Evelyn care îngenunchează alături de tine în noroi pentru a dezgropa din lut limacşi-banană şi salamandre cu burta roşie. Cea de-a doua Evelyn este rece şi distantă ca o planetă îndepărtată. Evelyn care nu mănâncă zile întregi, a cărei furie mută umple casa ca un fum. Evelyn care nu se mai uită înapoi când pleacă.

Aminteşte-ți de ea în zilele ei bune, ar spune tatăl ei. Aşa este ea cu adevărat.

În cele din urmă, ea a rămas singura care-şi mai poate aminti. Iar acum nu mai există nicio Evelyn.

Margaret trage de fereastra batantă până când aceasta se deschide. Îi place frigul care o mângâie pe chipul asudat. Briza slabă care face perdelele să fluture alungă mirosul stătut din interior. Nu e destul pentru a se simți prezentă sau cât de cât normală. Dacă Wes n-ar fi fost aici, s-ar fi întins în pat şi s-ar fi ghemuit cu Bucluc în brațe până când şi-ar fi amintit cum să se obişnuiască din nou cu propria-i persoană. Dar nu vrea ca el să umble pe lângă ea în vârful picioarelor, ca Halanan şi doamna Wreford. Vrea ca el să nu afle nimic din toate astea.

Wes o priveşte reticent în timp ce se apropie de el, dar ia cheia atunci când Maggie i-o pune în palmă.

— E puțin dezordine aici, spune ea, dar consideră că deocamdată acesta e laboratorul tău.

— Mi se potriveşte, cred. Mulțumesc.

Wes bagă cheia în buzunar înainte de a se uita cu atenție prin laborator. E plin cu pahare de sticlă şi mojare, cântare şi alambicuri cu o rețea de tuburi care se încolăcesc în toate direcțiile. Rafturile pline de cărți mărginesc pereții, care sunt tapetați cu notițe mâzgălite în grabă. Îşi trece degetele peste acestea, străduindu-se să citească formulele cu voce tare. Nu-i prea e de folos, pentru că mama ei a scris totul codificat. În cele din urmă, Wes îşi abandonează încercările de traducere şi se trânteşte pe scaunul de la birou.

Îşi încrucişează mâinile sub bărbie şi-şi coboară genele spre ea.

— Deci? Arăt ca un alchimist adevărat?

— Vezi să nu ți se urce la cap.

— Prea târziu.

Wes întoarce o clepsidră.

— Deci ce trebuie să-ți pregătesc?

— Nu putem aduce cu noi la vânătoare decât patru obiecte alchimizate şi, din moment ce nu ştii să călăreşti de unul singur, vom avea nevoie de ceva care să uşureze efortul calului. Dincolo de asta, ne trebuie o armă cu care să putem ucide hala. Orice altceva va fi un lux, din moment ce vom sta afară timp de 12 ore, în frig.

— Şi pentru demonstrație ce vrei să fac?

O întrebare excelentă. Margaret ştie că poate obține rezultate bune la concursul de tir, dar între scorurile lor se va calcula o medie. Fie că-i place, fie că nu, este legată de el. Ambiția e răsplătită la demonstrație, dar, din câte a văzut până acum, se îndoieşte că băiatul poate executa ceva mai mult decât o simplă transmutare. Simțindu-i îngrijorarea, Wes spune:

— Ascultă, ştiu că n-ai văzut încă nimic înălțător, dar îți jur că mă voi descurca onorabil.

— Te cred.

De fapt, nu-l crede, dar Wes îi dă speranța că poate câştiga.

— Cea mai sigură opțiune este să lucrezi la ceva ce ştii că poți face cu adevărat.

— Dar dacă vreau să mă asigur că vom fi plasați în primul grup?

— Atunci va trebui să-i laşi cu gura căscată.

— Da. Nicio presiune.

— Singurul lucru de care avem neapărat nevoie e un glonț care să omoare hala, aşa că mai bine concentrează-te la asta.

Margaret se roagă ca băiatul să descopere o altă metodă decât cea pe care ea o cunoaşte deja. În mod inconştient, îşi duce mâna la gât, acolo unde cheia mamei ei îi arde pielea.

— Pot să fac asta.

Băiatul înghite în sec şi păleşte şi mai tare. Îşi aminteşte cât de indignate au fost Mad şi mama lui când le-a spus că vrea să se alăture vânătorii. Deşi nu cunoaşte complexitatea credinței sumice, ea înțelege sentimentele dificile care intervin atunci când te vezi nevoit să renunți la moştenirea ta spirituală.

— Eşti sigur?

— Nu spuneai tu că trebuie să avem încredere unul în celălalt? Ştiu că eşti încă supărată pentru topor, dar...

— Nu asta voiam să spun.

— Ah, cealaltă chestie.

Îşi sprijină bărbia în pumni.

— Să nu-mi spui că-ți faci griji pentru nemurirea sufletului meu.

— Nu-mi fac. Dar pentru ființa ta muritoare îmi fac griji.

— Sunt OK. Pe bune. Nu te voi dezamăgi. Deja ştiu cum să trăiesc cu sentimentul de vinovăție.

Margaret şovăie, pe de o parte pentru că nu vrea să-l jignească, pe de altă parte pentru că nu doreşte să fie indiscretă. Dar a trecut multă vreme de când n-a mai vorbit cu cineva.

— De ce-şi face mama ta atâtea griji? Hala e vreo sfântă sumică?

— Demiurgii nu sunt chiar sfinți. Unii oameni se roagă la ei ca la nişte mijlocitori, dar ei sunt mai mult ca nişte extensii ale lui Dumnezeu. Ei sunt Dumnezeul separat de Dumnezeu, pentru că toți au aceeaşi esență divină.

Se opreşte aici, ca şi cum ar fi terminat de explicat conceptul. Margaret se uită la el, neînțelegând nimic. Wes se înroşeşte la față, apoi continuă:

— Mă rog, asta e declarația oficială a papei. Este o întreagă poveste. Toți episcopii se ceartă pe tema asta de secole şi oricum nu cred că o înțelege cineva cu adevărat. Dumnezeu în misterul său infinit şi alte chestii de genul ăsta.

— Pricep.

Nu crede că tatăl ei s-ar fi mulțumit cu un zeu care se bucură de propria-i îndepărtare de oameni. Şi, cu siguranță, nici n-ar fi acceptat părerea vreunui alt om despre natura divinității fără s-o testeze el mai întâi. Dar dacă Aoife crede că fiul ei ucide o parte din Dumnezeu – sau chiar pe Dumnezeu însuşi –, Margaret îi înțelege îngrijorarea.

— Şi tu te închini la sfinți?

Wes pare doar puțin exasperat.

— Nu chiar. Îi respectăm, totuşi. Ne rugăm la ei şi suntem botezați după ei când ajungem la adolescență. Chestii de genul ăsta.

— Tu după care ai fost botezat?

— După Francis Xavier. Aşa că mă cheamă Weston Carroll Francis Xavier Winters.

— Carroll, repetă ea.

— E un nume frecvent în familia mea, spune el defensiv. Revenind. Ideea e că sfinții sunt oameni obişnuiți care au făcut ceva important şi au fost canonizați pentru asta. De obicei, trebuie să mori într-un mod dramatic şi macabru când cineva încearcă să te convingă să te converteşti. Deşi am auzit că există şi un câine sfânt venerat de o sectă întreagă.

Acesta e primul lucru cu sens pe care l-a spus Wes. Toți câinii merită să fie veneraţi, ba chiar canonizaţi.

— Şi acesta este... scopul vostru?

— Al meu, nu. Dacă vrei să fii sfânt, trebuie să suferi şi, pe deasupra, să rămâi celibatar, motiv pentru care intenționez din tot sufletul să ajung în iad.

Cu degetul mare, îşi desenează forma unui cerc pe frunte, apoi pe buze şi pe piept.

Margaret îşi dă ochii peste cap. De câte ori crede că băiatul are măcar un gram de maturitate în el, acesta îi dovedeşte că se înşală amarnic.

— Presupun că ne vom îndrepta amândoi spre iad atunci când vom avea mâinile pătate de sângele halei.

Margaret îl aşteaptă să pună întrebarea care îi joacă în faţa ochilor: De ce te-ai duce în iad pentru aşa ceva? Ăsta e un alt lucru pe care l-a învățat despre Wes. În spatele acelui zâmbet

şmecher nu se ascunde doar durerea băiatului, ci şi inteligența lui. Observă mult mai multe decât lasă să se vadă. Există o mulțime de kathari toleranți în lume, iar doamna Wreford şi Halanan sunt dovezile vii ale acestei afirmații. Dar Wes a văzut suficient din viața ei şi din felul în care e tratată în acest oraş ca să-şi dea seama că nu este o simplă kathară tolerantă.

Cu siguranță că ştie.

Dar, chiar dacă ştie, nu o presează. În schimb, se lasă atât de mult pe spate în scaunul lui, încât Maggie se teme (sau, speră, poate) că se va răsturna.

— Ei bine, dacă vrei să reuşesc să fac toate astea în următoarele şase zile, voi avea nevoie de nişte materiale. Ceea ce înseamnă că...

Picioarele scaunului cad înapoi pe podea cu o bubuitură zgomotoasă.

— De data asta nu mai ai cum să fugi de mine, trebuie să-mi arăți oraşul.

— Bine.

Margaret se sperie de zâmbetul triumfător de pe fața băiatului.

— Când vrei să mergem?

— Mi-ar prinde bine o gură de aer curat. Ce-ai zice să mergem chiar acum?

13

Cea mai frumoasă fată pe care a văzut-o Wes vreodată e dincolo de gardul magazinului universal. Stă la coadă împreună cu prietenii ei la una dintre tarabele cu acoperiş roşu care au apărut peste noapte, precum corturile unui circ ambulant. Oamenii se bulucesc cu pahare pline de băuturi aburinde şi mere caramelizate, dar el nu se poate uita decât la ea.

Poartă un pulover tricotat supradimensionat şi o fustă verde plisată. Tivul îi coboară până la gambe, sinuos ca apa, iar goliciunea dureroasă a pielii între materialul textil şi pantofii cu tocuri mici îl scoate din minți. Buclele i se ițesc de sub pălăria în formă de clopot, bogate şi rotunde ca nişte castane, iar în urechi are nişte cercei de perle care seamănă cu picăturile de ploaie de pe buza unei petale. Fata are ceva cunoscut. Nu numai podoabele modei de la oraş, ci întregul ei chip...

Probabil că s-au mai întâlnit. Dar nu, şi-ar aminti un asemenea chip.

Wes se gândeşte să-şi abandoneze postul ca s-o salute, dar Margaret i-a poruncit să nu se mişte din loc. Sincer vorbind,

el se aştepta să cumpere doar materiale pentru laboratorul de alchimie, dar ea voia să facă tot ce scria pe lista ei lungă de kilometri întregi. Gândul de a se târî ursuz prin piaţă în urma ei i se pare mai rău decât dacă şi-ar jupui de unul singur toată pielea de pe trup.

A mai trecut prin asta şi e halucinant cât timp poate petrece Maggie analizând preţul unui singur măr. În schimb, băiatul preferă să privească oamenii şi să asculte bârfele din pălăvrăgeala ambientală. Se zvoneşte că, noaptea trecută, hala a distrus întreaga recoltă de pe o podgorie veche de o sută de ani, lucru pe cât de tragic, pe atât de palpitant.

Un alt semn că va fi o vânătoare pe cinste.

Cât aşteaptă ca Margaret să termine cumpărăturile, nu vede nimic rău în a flirta puţin. Dacă stă degeaba, atunci va trebui să-şi înfrunte teama că va eşua, că trei săptămâni nu sunt deloc suficiente pentru a se pregăti de vânătoare, că hala îi va sfâşia. Dacă se opreşte, va cădea.

Una dintre prietenele fetei îi aruncă o privire piezişă, iar ea se întoarce peste umăr ca să se uite la el. Wes zâmbeşte. E un surâs studiat de multe ori în oglindă, la fel cum exersează discursurile celor mai buni oratori din ţară. Trebuie să fie atent. Dacă zâmbetul e prea larg, seamănă cu o grimasă, dacă e prea neglijent, ar putea să pară al unui prostănac rămas cu gura căscată. Dar zâmbetul lui e fix ce trebuie, pentru că atunci când flutură mâna, fetele reacţionează dându-şi coate.

Wes se preface că nu observă, dar observă tot. Se hrăneşte cu atenţia oamenilor, lucru pe care nu se ruşinează să-l recunoască. Oricine ar face-o după ce a crescut într-o casă

ca a lui, unde atenția e la fel de prețioasă ca aurul. În copilărie, se folosea de orice avantaj pe care-l avea în fața surorilor sale, fiind singurul băiat, singurul înclinat către alchimie şi singurul care putea s-o convingă pe mama lor să-i ierte numeroasele păcate.

Când termină de discutat, prietenele fetei o împing spre el. Ea pluteşte prin mulțime, apoi îşi sprijină grațios brațele de stâlpii gardului. E atât de aproape, încât Wes îi poate vedea fiecare nuanță de verde din ochi şi pupilele de pisică.

Băiatul a uitat să respire.

— Bună, spune ea. Pot să te ajut cu ceva? Te holbezi de zece minute.

— Ah, mă holbam? Îmi pare foarte rău. Mă duceam la cumpărături, dar apoi...

M-am lăsat distras şi n-am avut curajul să te salut.

— Ah, domnule Winters, nu ți se potriveşte să faci pe timidul.

— Hei... Ştii cum mă cheamă?

Fata surâde şmechereşte.

— Bineînțeles că ştiu. Ne-am întâlnit zilele trecute. Cât de repede m-ai uitat, totuşi.

Mintea i se goleşte – e îngrozit.

— Glumeşti.

— Ba sunt foarte serioasă.

De obicei reține chipurile. Mai ales cele frumoase, ca al ei. Unde s-ar mai fi putut întâlni?

— Înseamnă că le propui multor fete să fugă cu tine dacă nu mă mai cunoşti.

Ah. Da. Fata de la han – cea care l-a dus cu maşina acasă. Era atât de absorbit de propriile probleme în acea noapte, dar acum îşi aminteşte de reflexia ei în geamul maşinii, sub şiroaiele de ploaie argintie. Îşi aminteşte de visarea din glasul ei când vorbea despre Dunway. Un val de căldură i se răspândeşte la ceafă.

— Cred că ăsta e cel mai jenant lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Ea îşi dă capul pe spate şi râde, un sunet la fel de efervescent ca şampania.

— Nu-ți bate capul. Cred că te gândeai la altceva în acea noapte.

— Totuşi. Mi-e ruşine.

— Să nu-ți fie.

Ea îşi pune mâna pe antebraţul lui, ca să-l liniştească.

— În plus, nu m-am prezentat niciodată aşa cum se cuvine. Eu sunt Annette Wallace.

— O plăcere să te reîntâlnesc, domnişoară Wallace.

— Spune-mi Annette.

— Annette, atunci.

Vrea să spună ceva când surprinde o mişcare peste umărul ei – apoi fiorii de pe şira spinării când se simte privit de două perechi de ochi. Doi oameni se holbează la el. Prima, bineînțeles, este Margaret. Al doilea e Jaime Harrington, care înlemneşte în mijlocul străzii când îl vede.

Wes se întreabă cât ar putea să-l mai țină norocul, înainte de a-l părăsi complet.

Furia lui Margaret o poate îmblânzi. Chiar dacă nu ştie sigur care e relația lor în ultima vreme, e convins că o va enerva, indiferent de ceea ce face. Jaime, însă...

Protestul acela plângăcios, de aseară, de la cârciumă, încă îl calcă pe nervi. Deşi n-au schimbat mai mult de cinci cuvinte, Wes l-a citit deja. Ego imens, multă fanfaronadă. Lui Wes i-ar plăcea mult să-l ia la puricat pentru asta şi...

Nu, nu se poate încăiera cu Jaime. De dragul lui Margaret, va alege calea civilizată. Annette îi urmăreşte privirea.

— O, eşti aici cu Maggie?

— Ă?

— Maggie Welty.

N-o spune cu răutate, dar Wes percepe un subînțeles. Din câte pricepe el, Evelyn nu e văzută cu ochi buni în oraş, iar fiica ei...

Fiica ei. Îşi reprimă orice gând despre Margaret înainte să se transforme în ceva mai supărător. Dar e greu s-o ignore când ea îi aruncă priviri tăioase. Ochii ei spun: „Să mergem”. Acum.

Doar un minut, ar vrea Wes să zică. Nu-mi strica momentul ăsta.

— Nu chiar. Adică, da, sunt aici cu ea, dar numai în sensul că se întâmplă să fim amândoi aici în acelaşi timp.

Îşi drege glasul.

— Nu cred că domnişoara Welty mă place foarte mult.

— Nu o lua ca pe ceva personal. Ea nu place pe nimeni foarte mult.

— Nici Jaime Harrington, se pare.

— Jaime? Ah, nu-l băga în seamă. Se teme de străini, dar e inofensiv.

Wes se îndoieşte foarte tare de asta, aşa că răspunde pe un ton neutru.

— În orice caz, mă bucur că ai decis să rămâi, până la urmă. Am auzit un zvon cum că te-ai fi înscris la vânătoare. Ce ştiți voi, la oraş, despre vulpi, domnule

Winters?

— Te rog.

Îi aruncă zâmbetul său cel mai cuceritor şi-şi scoate pălăria. Îşi simte urechile electrizate, deci ştie că părul trebuie să-i fi ajuns până la cer.

— Spune-mi Wes.

— Bine, Wes. Întrebarea rămâne valabilă.

— Nimic, sincer să fiu. Dar dacă tot o să locuiesc aici o vreme, m-am gândit c-ar trebui să trăiesc şi eu ca localnicii. Am auzit că va fi o vânătoare tare anul acesta.

Ai auzit de podgorie?

— Prin „tare”, se înțelege „periculoasă”, să ştii.

— Ştiu.

Wes râde subțire.

— Adevărul e că domnişoara Welty m-a rugat să fac echipă cu ea, iar eu nu pot refuza o domniță aflată la ananghie.

— Cât de galant din partea ta. Acum ştiu sigur că orice s-ar întâmpla între noi e lipsit de sens, spune ea cu un suspin exagerat, ca să-l înțepe.

Wes se simte uşurat să lase deoparte subiectul Margaret – şi vânătoarea.

— Nu e adevărat. Lasă-mă să-ți demonstrez. N-am prea văzut peisajul, aşa că...

— Îmi pare teribil de rău să te dezamăgesc, dar nu e nimic interesant de văzut.

Avem doar apă sărată, copaci şi peşti.

— Eh, hai! Cu siguranță că sunt câteva locuri frumoase aici, în Wickdon.

Locuieşti aici dintotdeauna. Pun pariu că ai putea să-mi arăți nişte lucruri.

Annette râde.

— Nu cred că o fată ca mine poate să-ți arate ceva nou.

— Ei bine, spune el, coborându-şi vocea. N-aş fi atât de sigur.

O siluetă îl umbreşte şi o mână grea îl strânge pe umăr.

— Te deranjează ăsta?

— Jaime, spune Annette, strâmbându-se. Bună.

Wes îl ignoră, făcând stânga-mprejur şi dând peste rânjetul imens a lui Jaime.

Trebuie să-şi întindă gâtul ca să-l privească în ochi, fapt care nu-i place câtuşi de puțin.

— Doar vorbeam.

— Doar vorbeam.

Jaime îl imită într-un mod care lasă să se înțeleagă că i se pare caraghios felul în care vorbeşte. Toate vocalele exagerat de lungi şi consoanele înghițite.

— Nu mi-am dat seama că Maggie Welty îşi lasă câinii să umble nesupravegheați.

— Întotdeauna o plăcere să te întâlnesc, Harrington.

— O plăcere.

Jaime dă din cap, ca şi cum ar fi făcut o glumă bună.

— Nu pot să trec peste accentul ăla. Ştiai că e din Dunway, Annie?

Annette îşi coboară ochii.

— Ştiam.

— Ea şi-a dorit întotdeauna să meargă acolo, spune Jaime relaxat. Habar n-am de ce.

— Să înțeleg că tu ai fost.

Wes se străduieşte să-şi controleze iritarea din voce.

— Doamne, nicidecum. Părinții mei s-au născut acolo, dar s-au mutat când a început să devină prea aglomerat. Imigranții banvish se înmulțesc ca iepurii şi tot mai mulți coboară de pe vas în fiecare zi. Nu ştiu cum puteți trăi aşa.

Jaime face o pauză, ca şi cum ar aştepta reacția lui Wes. Când acesta nu schițează niciun gest, el ridică din umeri.

— În plus, nu poți concura cu yu'adirii dacă vrei să-ți păstrezi integritatea. Îşi ieftinesc produsele ca să facă mai mulți bani.

— O părere absolut impresionantă, spune Wes, venind din partea cuiva care nu şi-a scos niciodată capul din propriul fund.

Annette îşi pune mâna la gură, înăbuşindu-şi un hohot de râs. Expresia uimită a lui Jaime devine acră.

— Te crezi foarte deştept, nu-i aşa? Lasă-mă să te lămuresc. Dacă vrei să n-ai probleme, ține-ți gura închisă şi mâinile acasă. Sunt o mulțime de oameni supărați că v-ați înscris la vânătoare şi ar fi păcat să vi se întâmple ceva din cauza asta. Ne-am înțeles?

Orice persoană sănătoasă la cap care ar fi citit ura pură din ochii lui Jaime şi-ar fi cerut scuze. Dar Wes simte doar cum ego-ul său vrea să se opună acestei uri. Mai ales că Annette îl priveşte cu un amestec de groază şi fascinație.

— Lasă-l în pace, Jaime, spune Annette. Nu face rău nimănui.

— Cine a spus ceva că face vreun rău? Purtăm doar o conversație, nu-i aşa, Winters?

— Aşa-i.

— Aşa-i, răspunde Jaime, bătându-l pe Wes pe spate. De fapt, îi dau câteva sfaturi utile. A-ți cunoaşte concurența face parte din pregătirea pentru vânătoare.

Vedeți, Winters, aici de față, e alchimist. Ce-ar fi să-i arăți lui Annie un truc magic, dacă tot eşti atât de dornic s-o dai pe spate?

Mânia arde înăuntrul lui. O mie de replici îi bolborosesc pe vârful limbii, iar jumătate dintre ele nici măcar nu sunt

coerente. Cu o săptămână în urmă, Wes l-ar fi pocnit de nu s-ar fi văzut, fără să stea la discuții. Dar miza e mult prea mare ca să devină altceva decât câinele din lesa lui Margaret. Asta nu înseamnă că nu poate muşca.

— Sincer, nu-mi dau seama dacă eşti prost sau curajos.

Este acelaşi ton pe care-l foloseşte când vrea să vadă cum ochii lui Mad înoată roşii de furie. Un pic impertinent, un pic încrezut.

— Ştii că sunt alchimist şi totuşi mă amenințI fățiş.

Jaime înclină din cap.

— Ce, plănuieşti să-mi dai foc sau ceva de genul ăsta? Fă-o. Te provoc.

Aerul pare fierbinte, gata să scoată scântei.

— Ştii ce cred eu? continuă Jaime. Nu cred că eşti în stare de nimic, nici dacă vrei. De fapt, ştiu că ai venit aici ca să înveți de la Evelyn. Nu crezi că eşti cam bătrâior pentru asta? Ultimul ucenic pe care l-a primit avea zece ani.

La naiba cu respectul. Nenorocitul ăsta o să şi-o ia pe coajă.

— Domnule Winters.

Margaret. Wes îşi reprimă un oftat în timp ce se întoarce reticent spre ea. Un vânt rece bate pe stradă, fluturându-i

fusta în jurul trupului şi desfăcându-i parțial cocul sever. Norii trec peste soare în momentul în care ea îi întâlneşte privirea şi aurul i se scurge din ochii îngustați. Arată mai degrabă ca un lup decât ca o simplă fată – ca şi cum ar fi stăpânită de o vrajă mult mai sălbatică decât alchimia. Priveliştea asta îl linişteşte. Wes îşi lasă mâinile să se relaxeze.

Tendoanele din articulațiile mâinii drepte îi trosnesc şi apoi se aşază la locul lor.

— Ar trebui să plecăm, spune ea. Trebuie să luăm materialele.

Jaime mişcă din bărbie spre Margaret.

— Du-te. Fii băiat cuminte şi ascult-o.

Margaret îşi subțiază buzele, dar e la fel de indescifrabilă ca întotdeauna.

Cum poate tolera aşa ceva? Sau poate că a tolerat totul atât de mult timp, încât i- a devenit mai uşor. Wes simte milă şi furie în acelaşi timp față de pasivitatea ei.

Cruzimea oamenilor a epuizat-o, dar băiatul nu poate pleca fără să verse puțin sânge.

— Mă bucur că te-am întâlnit din nou, Annette. Ne mai vedem.

Wes observă momentul exact în care Jaime remarcă zâmbetul fetei de răspuns şi faptul că a folosit deliberat cuvintele „din nou”. Fața i se schimonoseşte din cauza furiei şi a neputinței, iar Wes ştie că şi-a trecut în cont prima victorie.

14

Se plimbă împreună prin oraş şi, deşi Margaret ştie că n-ar trebui să fie supărată pe Wes, nu se poate abține. Rațional, îşi dă seama că e doar irascibilă şi obosită, aşa cum e mereu după unul dintre episoadele ei, dar asta nu-i înseninează cu nimic starea de spirit. Se tot gândeşte cum băiatul se transformă într-o pasăre exotică pentru Annette Wallace. Nu-l poate ignora cum rânjeşte pe sub mustață ca un prost. În jumătate de oră, Wes a reuşit să-l înfurie pe Jaime şi mai mult decât îl enervaseră deja împreună. Nu poate fi lăsat singur nici măcar o clipă. Nu e cu nimic mai cuminte decât un cățeluş căruia îi dau colții.

— Văd că ți-ai făcut prieteni, spune ea.

— Poate că da.

Rânjetul băiatului devine slugarnic.

— Eşti geloasă?

— Nu.

— Hmm.

E un sunet sceptic, menit s-o tachineze, cu care fata nu este tocmai obişnuită.

Mânecile paltonului îi atârnă ca o a doua pereche de braţe. Pare a fi din nou el însuşi – un caraghios –, dar fata nu poate uita cum arăta Wes cu dinţii dezveliţi şi cu ochii întunecaţi de furie. Să nu fi intervenit încă o clipă, şi Wes s-ar fi luat la bătaie cu Jaime. E sigură de asta. Poate că ar fi trebuit să-l lase.

— Ţi-am mai spus că Jaime nu este genul de om pe care să ţi-l faci duşman.

— Nu mi-e frică de el, zice Wes tăios. Şi, oricum, el a început. Eu îmi vedeam de treaba mea.

— Să flirtezi în mod scandalos cu Annette Wallace nu înseamnă că-ţi vezi de treaba ta.

— Nu am flirtat în mod scandalos.

— E îndrăgostit de ea.

— Şi eu la fel.

Margaret îşi dă ochii peste cap. Toată lumea ştie că Jaime era complet îndrăgostit de ea încă din copilărie, dar ea nu-i

dăduse niciodată vreun semn că ar fi ceva reciproc. Odată, l-a făcut pe Sam Plummer să plângă pentru că a avut tupeul s-o invite pe Annette la o cafea.

— Îți desenezi o țintă şi mai mare pe spinare. Dacă stai laoparte din calea lui —

şi a ei –, te va lăsa în pace.

— Şi tu te-ai dat în bărci prin oraş cu Annette? Nici pe tine nu prea te-a lăsat în pace.

Lui Margaret nu-i place privirea iscoditoare pe care i-o aruncă. Ar fi atât de uşor să-i explice, dar limba i se înnoadă de fiecare dată când vrea să-i spună: Din cauză că sunt yu'adiră. Încă îi e frică de reacția lui. Mila ar fi la fel de rea ca scârba.

— E supărat. Şi se simte amenințat.

— Evident. Mă întreb doar de ce, dintre toți oamenii, a ales să se simtă amenințat de tine.

— Nu m-ai văzut cum trag cu puşca, spune ea sec. Poate că vrei o demonstrație.

El ridică mâinile.

— Nu, e în regulă. Am o imaginație foarte bogată. În plus, ce v-ați face dacă n-aş fi eu pe-aici să vă deranjez?

Judecând după sclipirea şmecheră din ochii lui, Margaret ştie că nu are nicio intenţie de a-i asculta sfatul şi are impresia că, dacă va insista asupra problemei, Annette va deveni cu atât mai atrăgătoare. Dacă vrea să se bage în această încurcătură care poate fi evitată, n-are decât.

Lumina după-amiezii se stinge şi becurile încep să se aprindă în magazine. Wes se uită în fiecare vitrină pe lângă care trec, dar zăboveşte în dreptul croitoriei. Se uită atât de atent la costumul din vitrină, încât Margaret e sigură că-şi va lăsa mutra lipită de geam. Broderia fină de pe mâneci – cusută în toate culorile oceanului în zori de zi – valorează probabil mai mult decât viețile lor la un loc.

— Haide, spune ea. Ar trebui să găseşti tot ce-ți trebuie la Morgan.

Urcă cu greu poteca spre V.K. Morgan, iar clinchetul vesel al clopotului de deasupra uşii le anunță sosirea. E un magazin mic şi înghesuit, parțial farmacie, parțial băcănie, parțial magazin de tutun, ceea ce înseamnă că aici miroase mereu a lumânare aprinsă. Nişte coarne de cerb decolorate de soare atârnă ca un candelabru sinistru, sclipind cu luminile sale suspendate.

Turiştii au lăsat-o aproape pustie, ca pe un animal măcelărit, cu carnea smulsă, din care au rămas doar oasele. Toți oamenii din Wickdon îşi fac cumpărăturile aici şi, în timp ce familia Morgan îşi asigură traiul din vizitele clienților obişnuiți, banii adevărați provin din vânzarea de blănuri alchimiştilor din Dunway. Cataloagele de modă fac reclamă la tot felul de haine alchimizate: etole de nurcă împodobite cu sclipiri de diamant, pelerine căptuşite cu blană şi impregnate cu esență de piper ca să fie mai călduroase, paltoane

elegante din piele de iepure infuzate cu proprietatea petrolului de a respinge apa de ploaie.

Gemenele Morgan stau una lângă alta în spatele tejghelei, ca două ciori sure pe un fir de telegraf. Îşi poartă părul roşcat în bucle lungi şi despletite pe sub pălăriile cu boruri largi.

— Oh, Doamne, Katherine.

Vivienne se apleacă pe scaunul ei. Aşchii de oase îi împodobesc toate inelele de aur, care zornăie ca picăturile de ploaie atunci când îşi întinde mâinile pe blatul de sticlă.

— Se pare că Maggie Welty a venit din nou în vizită la noi.

— Aşa e. A trecut mult timp de când am văzut-o ultima oară.

— Nu, nu e atât de mult. Ai uitat deja? Cred că a fost acum două săptămâni.

— Ba nu, Vivienne. Au trecut luni întregi.

Vorbesc cu un accent ciudat şi şovăitor, care e accentul lor personal, pentru că sunt născute şi crescute în Wickdon. Wes se uită la Margaret cu ochii mari şi confuzi în timp ce surorile se ciondănesc.

E o idee foarte bună că magazinul conține ambele lor inițiale, având în vedere că

Margaret nu poate scăpa de bănuiala formată în copilărie că surorile sunt, de fapt, una şi aceeaşi persoană. Arată identic. Vorbesc identic. Folosesc adesea pluralul regal noi şi conversează de parcă şi-ar putea citi reciproc gândurile. Deşi tind să-i sperie pe oameni, Margaret s-a obişnuit de mult cu ele. N-are încotro, având în vedere că sunt printre puținele persoane din oraş care îi oferă prețul corect pentru ceea ce are ea de vânzare.

— Ignoră-le, îi spune ea lui Wes. Hai să luăm obiectele de care ai nevoie şi să plecăm.

În momentul în care el deschide gura pentru a răspunde, ochii surorilor se ațintesc asupra lui.

— Cine este dumnealui? întreabă Katherine.

Lui Wes atât îi trebuie ca să se transforme radical. Se apropie de tejghea şi-şi sprijină cotul de aceasta. Vocea îi este mieroasă, iar zâmbetul mai strălucitor ca lumina soarelui.

— Weston Winters, doamnă. Mă bucur să vă cunosc.

— Ah, susură ea surprinsă. Şi eu mă bucur să vă cunosc, domnule Winters.

— Mă bucur şi eu, într-adevăr, spune Vivienne.

E incorigibil. Mai întâi Annette Wallace, acum gemenele Morgan. Cum de se lasă toată lumea păcălită de acest circ? Cum de sunt toți atât de neştiutori?

Fiecare lucru pe care-l spune şi pe care-l face este pentru a-i face pe oameni să-l placă. Tânjeşte atât de limpede după acceptare, că devine de-a dreptul jenant.

În timp ce Wes continuă trăncăneala, Margaret se strecoară căutând pe rafturi obiectele pe care Wes i-a cerut să le cumpere pentru experimentele lui. Îl urmăreşte din spatele unui mic turn de osmiu, chiar în momentul în care lumina orei magice intră pe fereastră şi-l învăluie în nuanțe calde şi aurii. Vorbeşte însuflețit cu Vivienne, iar tonul coborât al vocii lui şi corpul său întins peste tejghea îi transmit că flirtează cu ea. Ar trebui să fie ceva caraghios, dar nu le-a văzut niciodată pe surorile Morgan atât de... captivate.

Oare eu am fost cea neştiutoare?

Magnetismul stă în ceva mai mult decât în zâmbetul relaxat şi ochii sinceri, mai mult decât în amabilitatea lui necomplicată, aproape copleşitoare. Este radios pentru că pare complet îndrăgostit de orice persoană şi de orice obiect aflat în fața lui. Îşi dă seama, prea târziu, că se holbează la el. Ca şi cum ar fi simțit-o, Wes se uită la Margaret şiret, pe furiş. Privirea îi scânteiază într-o rază de soare şi pe buze îi răsare un surâs pisicesc. Îi face cu ochiul. Îi face cu ochiul de-adevăratelea.

Doamne, câteodată îl disprețuieşte din străfundul sufletului. Băiatul ăsta există doar ca s-o enerveze. Doar ca să-i aducă aminte că lui totul îi este uşor şi ei nu.

— Eşti noul ucenic al lui Evelyn? întreabă Katherine.

— Nu chiar, spune el. Trebuie mai întâi să se întoarcă. Dar sunt alchimistul domnişoarei Welty pentru vânătoare. Voiam

s-o ajut cu cumpărăturile – şi să-mi cunosc vecinii, de bună seamă.

— Ce drăguț din partea ta. A trecut mult timp de când n-am mai avut propriul nostru alchimist. Foarte, foarte mult timp. Pe nimeni nu interesează oraşul nostru.

— Cum să nu intereseze? Magazine fermecătoare, peisaje superbe, femei frumoase...

Gemenele chicotesc, iar Margaret se agață de o speranță infimă că, în cele din urmă, îl vor dojeni. Dar Vivienne îi spune:

— Nu vei ajunge nicăieri cu linguşeli din astea.

O trădează însă afecțiunea din glas. Wes va ajunge destul de departe în felul acesta.

Margaret îşi bagă o bucată de osmiu în geantă şi scotoceşte apoi într-un raft înghesuit, plin de flacoane de sticlă etichetate aiuristic. După ce găseşte uleiul de camfor pe care şi-l dorea, se apropie de tejghea şi-şi aşază obiectele pe masă.

Wes se uită la ea, cu ochi amuzați.

— Trebuie să vă arăt ceva, le spune ea gemenelor, reuşind să-şi păstreze calmul.

Scoate pielea de vulpe din geanta ei şi o întinde pe tejghea, cu delicatețea cu care desfăşori trena unei rochii de mireasă.

Gemenele se strâmbă ridicând-o, smulgându-şi-o una alteia din mâini şi ţinând-o în lumina soarelui, ca pe o bancnotă falsă. Blana se unduieşte ca grâul bătut de vânt sub degetele lor nerăbdătoare şi străluceşte în nuanţe strălucitoare, albe şi roşii. E frumoasă, ştie bine asta. Majoritatea vulpilor din Wickdon sunt terne, maronii la culoare.

Aceasta însă îşi are locul în jurul gâtului unei femei bogate.

Fără să se consulte, fără să se uite măcar una la alta, îşi rostesc preţul la unison:

— Trei dolari.

— Şase.

— O, Doamne, şopteşte Vivienne consternată. Patru.

— Pot s-o vând vreunui turist pentru suma dublă. Vă fac o favoare.

Margaret le priveşte cum pun în balanţă mândria personală şi frumuseţea hainei în care se va transforma blana de vulpe. Katherine spune:

— Cinci. Mi-e teamă că mai mult nu se poate.

— S-a făcut. Daţi-mi banii.

Bancnotele noi scârțâie atunci când Katherine le numără, aşezându-le în palma lui Margaret. Sunt bani suficienți ca să le ajungă în următoarele câteva săptămâni.

— Eşti gata de plecare? întreabă Wes.

— Da. Sunt gata.

Când ies în frigul de afară, fata se simte din nou cuprinsă de iritare. Spune încet şi egal:

— N-ar trebui să te obişnuieşti cu asta. Vom pierde dacă-ți petreci tot timpul socializând.

— Ah, relaxează-te. Au fost cinci minute, asta nu înseamnă „tot timpul”.

Înseamnă a fi politicos. Poate ar trebui să încerci şi tu cândva.

Maggie vrea să-l privească în ochi şi să-l facă să priceapă că nu înțelege nimic.

Dar, în timp ce ochii i se umplu de o emoție pe care preferă să nu o desluşească, se îndepărtează brusc de el şi se îndreaptă furtunos spre marginea oraşului. Wes aleargă pentru a ține pasul cu ea.

— Hei. Ce s-a întâmplat?

— Nu-mi dau seama cum de reuşeşti să vrăjeşti pe toată lumea.

— Pentru că sunt fermecător.

— N-aş zice.

— Să ştii că ar trebui să fii mai drăguță cu mine, spune el încruntat. Am riscat multe pentru tine.

— Şi ce părere ar avea Annette dacă aş fi brusc drăguță cu tine?

Fața i se schimonoseşte. Dincolo de ochii săi, fata vede cum pâlpâie posibilități nesfârşite şi dezastruoase. Toate visurile despre viitorul lor fericit – spulberate.

Pentru prima dată, pare că nu are replică. Satisfăcută, Maggie se răsuceşte – dar el se întinde şi o prinde de cureaua genții de cumpărături.

— Stai aşa. Eşti geloasă.

Tocmai asta e faza. Chiar e.

Nu e, de fapt, geloasă pe Annette. Singurul lucru de invidiat este că Wes se va plictisi în curând de ea şi Margaret nu va mai scăpa în veci de el. Nu, nu-şi doreşte atenția lui Wes. Nu vrea s-o bage în seamă. Locuieşte aici de o viață întreagă, dar puțini oameni din Wickdon o privesc aşa cum o priveşte Wes. Cei care nu o urăsc pentru sângele ei amestecat o

compătimesc. Îl urăşte, oricât ar fi asta de nedrept. Vrea să însemne ceva mai mult decât durerea şi frica ei, chiar dacă asta nu se va îndeplini niciodată. Dar nu vrea să recunoască acest lucru în faţa băiatului.

Margaret se eliberează din strânsoarea lui şi-l depăşeşte. Face alţi câţiva paşi înainte ca el să-i taie calea.

— Vrei să te opreşti un minut?

De obicei, ochii lui Wes strălucesc de obrăznicie sau vreun nou plan pe care-l pune la cale. Dar acum sunt plini de o tristeţe care nu-i şade deloc bine.

— Nu-ţi pot citi gândurile, să ştii. Putem continua să ne jucăm aşa sau poţi vorbi cu mine.

Pe fată o irită presupunerea că el ar putea înţelege ceva din viaţa ei, chiar dacă e ceva atât de mărunt. Dar oare poate? În această privinţă, sunt dureros de asemănători, deşi Margaret nu se poate convinge că aşa ceva are vreo importanţă. Chiar dacă el a suportat aceeaşi respingere ca ea, chiar dacă ar vrea să i se confeseze, ce i-ar putea spune? S-a ascuns în spatele prea multor uşi încuiate şi acum nu mai ştie cum să le deschidă.

— Nu e nimic de vorbit. Seriozitatea nu-ţi stă bine, Wes.

Pentru o clipă, el pare rănit. Apoi, ca şi cum ar fi fost totul doar în mintea lui, îşi recapătă expresia obişnuită de om lipsit de griji, iar băiatul redevine invulnerabil.

15

Wes ia cana şi soarbe prelung din cafea. Aproape imediat, scuipă mâlul rece înapoi în cană. În ultimele două zile a adunat o colecție destul de mare de căni cu cafea şi a uitat cu desăvârşire care dintre ele mai sunt potabile. Oftând, se freacă la ochii înceţoşaţi şi încearcă să-şi dea seama cât e ceasul.

Fâşia de cer pe care o poate vedea pe fereastră s-a întunecat, căpătând culoarea bogată a unui ametist purpuriu. În laboratorul lui Evelyn, singura lumină provine de la alambicurile de sticlă pline cu lumina palid-argintie emanată de coincidentia oppositorum, produsul secundar lichid rămas de la albedo. Ultima dată când s-a uitat la ceas era undeva la începutul după-amiezii şi poate jura că de atunci a clipit de câteva ori din ochi. Timpul zboară, aşa cum se întâmplă mereu.

Mai sunt doar patru zile până la demonstrația de alchimie, iar el şi-a petrecut fiecare moment calculând mase molare, exersând plasarea runelor şi distilând lot după lot de coincidentia oppositorum. Întregul laborator duhneşte a pucioasă şi a saramură, dar măcar a reuşit să dezvolte câteva prototipuri viabile. Margaret voia muniție, aşa că a făcut tot ce i-a stat în putință să învețe pe repede înainte un pic de balistică. Trei gloanțe strălucitoare stau acum ca nişte soldați de jucărie pe marginea pupitrului său.

Ceea ce contează este puterea de oprire, probabilitatea de a slăbi o țintă. În sine, glonțul reprezintă un obiect inofensiv; mortal e transferul de energie de la glonț la corp. Pentru a optimiza puterea de oprire, trebuie maximizată cantitatea de energie stocată. Punând cap la cap chimia şi fizica pe care le învățase de-a lungul anilor, şi-a dat seama că există câteva modalități de a realiza acest lucru. A vrăjit primul glonț pentru a-i reduce densitatea. Pe al doilea, pentru a spori frecarea. Pe cel de-al treilea, pentru a-i creşte capacitatea termică. Mai trebuie s-o roage pe Margaret să le testeze. În ultima vreme, e imposibil de prins. O zăreşte doar pe fereastră, când pleacă sau vine în şaua lui Sclipici, în galop zgomotos, cu Bucluc urmându-i în salturi..

Wes dă un ghiont unuia dintre gloanțe şi-l priveşte cum se rostogoleşte pe pupitru. Deşi este încrezător că unul dintre ele va funcționa din punct de vedere tehnic, tot e nemulțumit. Scopul unui alchimist e acela de a căuta adevărul, iar el simte că tuturor le scapă ceva esențial.

De când războiul global s-a încheiat, în urmă cu vreo 15 ani, armata şi-a plătit cu generozitate alchimiştii. Evident, aceştia au dezvoltat deja arme de foc cu mult mai avansate decât ar putea visa vreodată să producă Wes sau oricare alt alchimist civil. Dacă aceste cunoştințe sunt disponibile tuturor, atunci cum de hala scapă vânătorilor din Noul Albion de aproape 150 de ani? Cea mai recentă moarte a unui demiurg a fost înregistrată în 1718, cu aproape două secole în urmă. Ce ştiau oamenii de-atunci şi el nu ştie?

Orice legendă kathară despre uciderea unui demiurg are aceleaşi trei elemente: un erou cu o armă de sorginte divină, o lună plină şi o fiară care sângerează argint. Sângele argintiu pare a fi coincidentia oppositorum şi, din moment ce alchimia reprezintă întotdeauna calea spre divinitate, indiferent de zeul venerat, el trebuie să creadă în informațiile

utile extrase din aceste poveşti. Trebuie să ucizi demiurgii cu ajutorul alchimiei, pe lună plină, când lumina acesteia cade pe pământ precum cercul unei transmutări. Întrebarea este cum. Alchimia nu e altceva decât descompunerea materiei până la esența ei. Dar dacă demiurgii se reduc la eterul universului, din ce sunt făcute trupurile lor? Dacă sunt cu adevărat divini, cum îl poți descompune pe însuşi Dumnezeu?

Odată, Margaret a spus că mama ei nu vrea altceva decât hala, aşa că, mai mult ca sigur, Evelyn ştie cum se face asta. Poate că a notat metoda pe undeva.

Wes se ridică greoi de pe scaun şi examinează rafturile la lumina fantomatică şi pulsatilă a alambicurilor. Tomurile vechi au pe ele praf de un centimetru grosime, iar cotoarele li s-au tocit de atâta folosință. Câteva volume de pe raftul de jos îi atrag atenția. Materia tuturor formelor. Sufletul elementelor. Crisopeea lui Malachi. Ultimul e un document subțire, îngălbenit, care pare că se va transforma în cenuşă dacă se uită mai mult la el. Cu o grijă extremă, îl scoate de pe raft şi-l pune pe birou.

Crisopeea nu conține decât ilustrații, e mai mult un atlas decât un manual. Vede un alambic adnotat cu litere într-o limbă pe care nu o ştie citi, un cerc de transmutare cu două inele fără rune şi, pe ultima pagină, unul dintre cele mai sinistre desene pe care le-a văzut vreodată. O vulpe care-şi înghite propria coadă. Ochii îi sunt enormi, de un alb mat, cu un contur negru şi înspăimântător.

Cu o stranie senzație de nelinişte, Wes închide cartea şi o împinge pe marginea biroului. Dacă există vreun secret despre hala conținut în Crisopeea, nu-l poate descifra de unul singur. Wes îşi domoleşte frustrarea cum poate mai

bine. Poate că atunci când va deveni ucenicul ei, Evelyn îl va învăța ce naiba e chestia asta.

Presupunând, bineînțeles, că va putea alchimiza un lucru care s-o ucidă pe hala.

Nu, încă nu are voie să dispere. Își poate rezolva problemele de proiectare și-și poate testa teoriile în următoarele săptămâni. La demonstrație, trebuie doar să dea dovadă de competență – și să-i convingă pe membrii juriului că merită să facă parte din primul grup de vânătoare. Ușor de zis, greu de făcut. În teorie, eșecul nu-i va condamna, dar în practică vor fi distruși. Niciun membru al ultimelor două grupuri nu-i va putea ajunge vreodată din urmă pe câini.

Wes își lasă capul pe antebrațe. E obosit și neliniștit și are o durere de cap din cauza tensiunii care-l face să se simtă ca și cum i-ar fi înfipt cineva un târnăcop în craniu. Dacă nu ia o gură de aer curat, va adormi aici și acum.

Se duce la parter și absoarbe liniștea deplină a conacului. Margaret s-a întors de la antrenament de ceva vreme, așa că probabil că se află în camera ei, evitându-l, ca de obicei. Se gândește s-o întrebe dacă vrea să iasă la o plimbare, dar apoi se răzgândește. În seara asta nu are chef de refuzuri sau de certuri. Luându-și haina din cuier, Wes și-o aruncă pe umeri și iese în noapte.

Afară e un frig îngrozitor. Băiatul își duce mâinile la gură și suflă în ele ca să și le încălzească. În spatele lui, conacul se înalță în întuneric. O singură lumină arde în camera lui Margaret, conturându-i silueta ghemuită pe pervaz. Vederea ei îi trezește multe senzații pe care nu are chef să le exploreze și niciuna dintre acestea nu e bună. Se întoarce brusc și-și

continuă drumul pe poteca bătută din pădure. Deşi a ajuns să aprecieze frumusețea sălbatică a zonei Wickdon, arborii sequoia nu sunt deloc mai puțin înfricoşători decât atunci când a ajuns aici prima dată. Extrem de înalți, cu scoarța ca pielea unei reptile îmbătrânite. La vreo trei kilometri distanță, există un spațiu între copaci prin care se vede oceanul. Wes îşi croieşte drum prin tufişuri şi se cocoață pe o stâncă.

Departe, sub el, câmpurile de secară tremură şi se unduiesc în bătaia vântului.

Faptul că se află la o astfel de înălțime îl ajută să navigheze mai uşor prin gândurile sale tumultuoase. Deşi au trecut câteva zile, încă nutreşte un soi de amărăciune față de Margaret. E ridicol, ştie şi el, să se simtă atât de subapreciat – sau cel puțin neînțeles. Dar, oricât de mult urăşte să recunoască asta, cuvintele ei încă îl dor.

Seriozitatea nu-ți stă bine, Wes.

Credea că depăşiseră această fază. El s-a expus deja în fața ei în mai multe feluri, dar fata se preface că nu l-a văzut niciodată – nu l-a văzut aşa cum e el cu adevărat. A spus-o ca să-l rănească, iar el nu-şi poate da seama de ce.

Ca orice altă fată pe care a întâlnit-o, Margaret e un mare mister. În adâncul sufletului său, încă se simte ca la 14 ani, la fel de confuz ca atunci când Erica Antonello l-a ignorat timp de o săptămână întreagă şi s-a dat cu ruj roşu la şcoală. Ea nu mai făcuse niciodată aşa ceva, iar el nu ştia ce făcuse ca să merite asta, în afara faptului că o condusese pe Gail Kelly acasă, şi nu pe ea. Când i se plânsese lui Colleen, care pe atunci avea 10 ani, aceasta şi-a dat ochii peste cap şi a spus: – Ce nu pricepi? Şi fetele sunt oameni, la fel ca tine.

Colleen a fost întotdeauna matură şi înţeleaptă pentru vârsta ei. El nu a ajuns încă la profunzimea acestei înţelepciuni. Bineînţeles că şi fetele sunt oameni.

Nişte oameni care-i depăşesc cu mult puterea de înţelegere.

Când vântul friguros şi umed îi trece prin geacă, băiatul tresare. Miroase vag a reacţie alchimică şi, în timp ce stihiile fluieră pe lângă el, jură că-şi aude numele, pe un ton şuierat. Acest loc este evident hotărât să-l scoată din minţi.

Gata cu gândurile pentru noaptea asta.

Trece cu mare grijă prin ferigile încâlcite care-l despart de drum. Simţul său de orientare a fost dintotdeauna groaznic, dar a parcurs deja acest traseu de nenumărate ori – atât de des, încât probabil ar putea găsi drumul înapoi spre conac şi legat la ochi. Dar, pe măsură ce se apropie de cărare, jură că copacii s-au dezrădăcinat şi s-au rearanjat. Nimic nu mai pare cunoscut, iar copacul care se înalţă deasupra îl priveşte ostil de sus.

Şovăind, Wes mai face un pas şi se opreşte brusc când ceva îi foşneşte sub pantof. Orice ar fi, miroase a pucioasă şi a carne râncedă. A moarte.

Se forţează să se uite în jos.

Chestia mutilată de la picioarele lui ar fi putut fi cândva un iepure, dar nu-şi poate da exact seama. Sângele şi lichidul argintiu i se scurg din tăietura din stomac, iar măruntaiele i se întind pe pământ. Stomacul i se întoarce pe dos, dureros, de scârbă. Se grăbeşte să treacă pe lângă cadavru şi scuipă

saliva care-i inundă gura. Nu se poate gândi decât la un singur lucru care s-ar putea juca astfel cu mâncarea sa.

Hala.

Deasupra capului, luna pe jumătate plină străluceşte slab printre norii deşi. Mai sunt două săptămâni până când hala va ajunge la apogeul puterii sale. Nu ar vâna oameni atât de devreme – cel puțin aşa crede el. Dar nici nu poate scăpa de senzația că fiara stă cu ochii ațintiți asupra lui.

Când se uită din nou spre pădure, nu vede nimic acolo. Noaptea e liniştită şi placidă ca apa unui iaz. Nu se aud crengi trosnind, nici tufişuri foşnind. E singur.

Apoi vântul şuieră: Weston, cu vocea lui subțire şi fantomatică.

Băiatul clipeşte şi zăreşte ceva acolo, în mijlocul frunzelor. Nişte ochi albi, fără pupile, care-l fixează. Nişte ochi luminoşi ca un cer plin cu stele. La început, crede că are halucinații, că poate vaporii alchimici l-au dat gata într-un final, dar nu.

E o vulpe acolo, albă ca o coală de hârtie.

Wes se dă înapoi, clătinându-se. Hala îl priveşte cu o intensitate aproape umană.

Băiatului îi îngheață sângele în vine. A mai văzut-o în prezența altor oameni, dar e cu totul altceva s-o vadă noaptea, de unul singur. Cu Margaret şi arma ei alături, hala

îl fascinase. Dar acum îl umple de o groază animalică. Nu are unde să se ascundă şi nu-i despart decât vreo trei metri.

Mama lui l-a învățat cele două lucruri pe care trebuie să le facă în fața unui demiurg. Ca un sumic bun şi credincios, ar trebui să-şi ceară iertare pentru fiecare gând şi faptă păcătoasă. Superstiția banvish cere însă ceva mai tangibil – o ofrandă de sânge, sau smântână, sau o felie de pâine unsă cu miere – dar această ocazie a dispărut deja.

Nu mai poate decât să se roage.

Wes cade în genunchi. Hala face un pas înainte, dar el nu o vede mişcându-se.

Acum e acolo, apoi parcă e mai aproape. Vântul bate şi mai tare. Băiatul îşi ține respirația, iar inima îi bate în tâmple.

Doamne, apără-mă. Călăuzeşte-mă.

E destul de aproape acum, încât o poate mirosi. Sare, sulf şi fier. Ochii săi nesfârşiți par să-l absoarbă înăuntrul lor până când mintea îi pulsează, înspăimântată. Când deschide fălcile larg, ca un şarpe, îi vede sângele sclipind pe dinți. Îi simte respirația rece pe față.

O să moară.

Fugi, spune şoapta frenetică a vântului. Fugi, fugi, fugi.

În timp ce hala se năpusteşte asupra lui, Wes se ridică din nou în picioare şi începe să alerge. Nu se opreşte pentru nimic în lume. Nici din cauza crengilor şi frunzelor care-i sfâşie pielea, nici din cauza durerii de genunchi atunci când se împiedică de o rădăcină ieşită din pământ, nici din cauza plămânilor care i se sufocă la fiecare gură fragilă de aer. Habar nu are cât are de alergat până când nu vede poarta conacului, legănându-se înainte şi înapoi în țâțâni.

Wes trece de poartă, apoi sare pe treptele verandei. Mâinile îi tremură atât de tare, încât are nevoie de câteva încercări pentru a nimeri încuietoarea cu cheia. În cele din urmă, intră disperat, zăvorăşte uşa în urma lui şi cade grămadă pe podea.

Totul îl doare. Picioarele îi zvâcnesc, glezna sucită îl omoară, iar fâşia de piele de deasupra şosetelor îl ustură, pentru că are răni deschise. Dar e în viață.

Trăieşte.

— La naiba!

Râde gâfâit, isteric, până când lacrimile prind a i se rostogoli pe obraji.

— Ce faci aici?

— Margaret, răsuflă el.

Ea se apropie cu o mână în şold. Părul îi atârnă liber în jurul feței, iar el este atât de uşurat s-o vadă, încât nu se poate

gândi decât să i-l prindă în pumni şi s-o sărute direct pe gură. Deşi e oripilat de această idee, gâfâie până când îşi regăseşte vocea.

— Am văzut-o. Doamne sfinte, am văzut-o.

— Ai văzut-o?

Fata se lasă jos, lângă el. În timp ce ochii ei îngrijorați îi cercetează fața, mâna ei se întinde să-i atingă obrazul. El tresare, iar degetele ei se îndepărtează, pătate de roşu.

— Sângerezi.

Wes o prinde de încheietură, iar de data asta ea nu se retrage.

— Nu putem face asta.

Chipul fetei se înăspreşte din nou.

— Despre ce vorbeşti?

— E acolo, aşteptând. A fost...

Îşi trece o mână prin părul deja răvăşit de vânt.

— Am fost... Cum am putea să...?

— Wes, mai încet.

— Te-ai uitat în ochii ei?

Nici nu poate articula o astfel de grozăvie. Ca şi cum s-ar rătăci pe dată dacă nu s-ar uita în altă parte. Pentru prima dată, înțelege cu adevărat de ce o venerează sumicii.

— A fost groaznic.

— Ştiu.

Ea tace prelung.

— Vrei să renunți?

Da.

Doamne, da. Dacă asta înseamnă că nu trebuie să se mai întâlnească niciodată cu acea fiară, atunci, da, asta vrea. Mai ales când va deveni din ce în ce mai agresivă, pe măsură ce trece timpul. Dar nu poate să renunțe, la fel cum nu-şi poate abandona nici familia. E viața lui în contrast cu o viață care merită trăită.

Viața lui în detrimentul vieților surorilor lui. Mai degrabă ar muri decât să le dezamăgească din nou.

— Nu, rosteşte el. Le-am făcut o promisiune – şi ție la fel. Nu dau acum înapoi.

Buzele ei se întredeschid. După expresia ei mirată, e clar că se aştepta la un alt răspuns din partea lui.

— Înțeleg. Un gest foarte nobil din partea ta.

— Ştiu că seriozitatea nu-mi stă bine...

— Nu, îmi pare rău. N-a fost frumos ce-am spus şi n-am făcut-o cu intenție.

Eram supărată, aşa că...

— Nu-i nimic.

Nu suportă ca fata să aibă încredere în el din vinovăție.

— Te-am enervat toată ziua. Mi-am meritat-o.

— De ce eşti mereu atât de încăpățânat? spune ea, cu glasul frânt. Nu e bine.

— Am spus că e-n regulă, murmură el. Lasă-mă măcar să hotărăsc eu asta, bine?

— Bine. Unde ai fost?

Wes se încruntă. Cât de repede revine fata asta la atitudinea bănuitoare!

— Am fost la plimbare. Trebuia să-mi limpezesc puțin mintea.

— Puțin? Ai lipsit mai bine de o oră fără să-mi spui unde te duci sau cât stai, iar când m-am uitat pe fereastră şi te-am văzut alergând, m-am gândit...

— Ah, Maggie. Nu plânge încă după mine.

— Nu! Nu transforma asta într-o glumă.

Îşi strânge pumnii în poală.

— Nu intenționez să plâng după tine. Mai ales dacă te sinucizi aiurea, plimbându-te singur după lăsarea întunericului. Chestia aia e în libertate, iar tu ți-ai făcut deja duşmani, aşa că nu înțeleg ce ai avut în cap. Dacă ai fi murit, ce m-aş fi făcut? Ce s-ar fi făcut familia ta? Toate visurile şi eforturile tale ar fi fost în zadar!

— Bine, bine, intervine el. Am înțeles. Sunt un idiot egoist. Asta vrei să spui?

— Nu, nu asta voiam să spun.

Vocea fetei tremură şi asta e destul ca să-l înmoaie.

— Spun că mi-am făcut griji pentru tine.

— Margaret...

Inima băiatului tresare.

— Îmi pare rău.

Rămâne neclintit când ea îşi pune mâna peste a lui. Este caldă şi plină de bătături, dar atingerea ei e surprinzător de blândă.

— Trebuie să fii mai atent. Wickdon e un loc mai periculos decât crezi.

El ştie asta deja. Primejdia din Wickdon e mai profundă decât hala, sau Jaime, sau marea cea agitată. E aici, înăuntrul lui şi chiar înaintea ochilor săi. Poate că e un truc al luminii sau poate că e doar adrenalina. Dar poate jura că părul fetei se îmbibă de razele lunii şi că pielea ei e pudrată cu argint. Oricât ar încerca, nu-şi poate aminti ce anume i s-a părut cândva respingător la fata asta.

16

Wes stă în laboratorul mamei lui Margaret, aplecat asupra unui manual de alchimie, strângând în mâini o ceaşcă aburindă de cafea. Margaret se întreabă când nu i se va mai părea ciudat să-l zărească prin uşa întredeschisă, concentrat la munca sa, aşa cum era de multe ori şi mama ei. Îi aminteşte de vremuri mai fericite, când laboratorul era un loc sigur, nicidecum bântuit, ca acum. Când mama ei lucra până

târziu în noapte, ea şi David obişnuiau să se uite cu un aer oropsit în laborator, până când Evelyn îi observa şi expresia ei obosită se topea într-un zâmbet.

Aerul cald rezultat din reacţiile alchimice iese suspinând prin uşa crăpată.

Întreaga casă respiră odată cu schimbarea de temperatură, adânc şi lent, ca şi cum s-ar trezi dintr-un somn prelung. I-a fost dor de alchimistul din ea.

Cu trei zile în urmă, Margaret a testat prototipurile. La momentul respectiv, a admis că e impresionată de răspunsurile lui vagi despre densitatea metalelor şi despre consumul de energie cinetică. Mai puţin impresionată însă a fost de rezultate. Glonţul mai puţin dens ricoşa din ţintă, la fel de ameninţător ca o picătură de ploaie. Cel cu o capacitate termică mai mare era prea fierbinte pentru a fi atins. Modelul cu capacitate de frecare sporită nu părea să producă niciun rezultat, dar Wes mormăia în sinea lui, pocnind din degete, ca şi cum ar fi observat ceva cu totul nou.

Demonstraţia e mâine. Va da startul sezonului de vânătoare – şi, pentru mulţi participanţi, va însemna şansa de a câştiga sau nu. Dacă nu găsesc ceva care să funcţioneze, vor fi retrogradaţi în grupul al treilea, iar Maggie nu va reuşi să ucidă hala nici dacă, printr-un miracol, o vor captura.

Totuşi, epuizarea nu-l va ajuta la nimic. Este aproape 5 dimineaţa, iar Wes iroseşte electricitate şi se chinuie să nu adoarmă în picioare. Pleoapele îi cad ostenite. Îşi ţine o mână înfiptă în păr. Cu arătătorul celeilalte mâini împunge cartea

şi-l trece peste litere ca pe un yad[5]. Citeşte cu mare atenție, încruntat, rostind pe muteşte fiecare cuvânt. Treptat, rând cu rând, coboară şi îşi îngroapă chipul în carte.

În ritmul ăsta îşi va petrece toată dimineața la prima pagină.

Lampa îi luminează fața cu o strălucire caldă şi constantă. Genele sale dese îi umbresc pomeții. Lumina asta îl îndulceşte, iar fata nu ştie dacă-i place asta. De obicei, Wes este un foc din sălbăticie, cu părul lui ciufulit şi cu vocea lui puternică. Aşa, este atât de...

Maggie se scutură, strângându-şi cartea la piept. Nu voia, de fapt, să se uite la el.

Voia să bea o ceaşcă de ceai în timp ce citea – un mic răgaz înainte de a pleca la antrenament –, dar el a distras-o cu toate acele amintiri şi cu mutra lui enervant de simpatică. Frustrarea îi stătea pe limbă ca o monedă ruginită, ca o îngrijorare permanentă. Wes are potențial. E inteligent, şi hotărât, şi bun, dar e atât de...

Cuvântul continuă să-i scape. Ştie că nu va fi de ajuns. Trebuie să fie ceva mai mult de-atât pentru a-şi justifica ataşamentul.

Wes începe să sforăie. Margaret oftează şi bagă mâna în buzunar, unde găseşte o listă veche de cumpărături. O strânge în pumn, închide un ochi şi-l ia la țintă.

---

[5] Indicator pentru citirea Torei (N.t.).

Există un moment, la fel ca înaintea unei împuşcături, când totul devine absolut neclintit şi clar. Îl ia în cătarea ei imaginară, apoi aruncă hârtia spre el. Aceasta zboară în aer până când se loveşte de tâmpla lui.

El sare cât colo, fluturând din braţe ca şi cum ar încerca să se descotorosească de o pânză de păianjen. Apoi o desluşeşte pe Maggie prin întuneric.

— Ce-a fost asta?

— Ca să rămâi pe drumul cel bun. Ai timp până mâine.

El mormăie şi se freacă la ochi.

Şovăind, Margaret trece pragul laboratorului. Aşteaptă ca acea teroare reflexă s-o încremenească pe loc, ca un văl de ceaţă să i le lase peste ochi. Dar lumina blândă a lămpii şi prezenţa lui neclară îi mângâie marginile tăioase ale amintirilor. Cercul de transmutare ars zace latent în şanţurile întunecate. Luându-şi inima în dinţi, fata se îndreaptă spre birou şi se aşază lângă Wes. Se gândeşte să-şi pună cartea pe birou, dar ştie că el o va lua peste picior pentru asta. Cu discreţie, o strecoară sub scaun şi-i cercetează din ochi spaţiul de lucru.

Notiţele lui Wes sunt mâzgălite cu un scris şovăielnic, în nicio ordine, înclinate, amestecate şi însemnate cu steluţe la întâmplare. Gândurile lui par să-i ţâşnească din cap ca un câine de vânătoare care a luat-o, dezlănţuit, la goană. Haosul acesta o înfioară. Lumea ei este guvernată de metode şi modele – cum să dezasamblezi şi să cureţi o armă, cum să jupoi o căprioară, cum să dresezi un câine de vânătoare –, nicidecum de această nebunie.

— De ce te-ai trezit atât de devreme? întreabă ea.

— Atât de târziu, o corectează el. Am stat treaz toată noaptea.

Ea atinge pagina deschisă din cartea băiatului.

— Nu ai parcurs nici măcar un sfert din carte.

Orice rămăşiță de politețe îi dispare din expresie. El trage cartea mai aproape, dorind parcă s-o apere.

— Ştiu.

— Ai făcut o nouă versiune a glonțului?

— Nu încă.

— Te aştepți să găseşti ceva în această carte?

El o ignoră, scriind literă cu literă, la întâmplare, la el în caiet. Margaret nu se simte vinovată că-l bate la cap. Ei nu i-a acordat nimeni vreodată luxul de a-şi menaja sentimentele.

— Demonstrația e mâine.

— Da. Tocmai ai spus asta.

— Şi atunci de ce ai bătut pasul pe loc?

Iritarea îi sclipeşte în ochi.

— Nu bat pasul pe loc.

Ea arată spre notițele lui.

— Hei!

Margaret le întinde pe masă ca şi cum ar fi o mână de cărți de joc. Pe lângă faptul că sunt dezordonate, notițele sunt pline de greşeli: litere scrise invers, cuvinte întregi indescifrabile. Dar cele mai izbitoare sunt notițele de pe margini.

Nişte mâzgăliturи ca nişte mici monştri ciudați care îi zâmbesc cu dinții lor zimțați. E chiar şi un omuleț strivit de o carte intitulată Proprietățile alchimice ale metalului, etichetat cu numele autorului.

Wes îşi adună hârtiile atât de repede, încât acestea se mototolesc.

— Ştiu cum pare, dar aşa mă concentrez eu, bine?

Margaret şi-a spus deja părerea, aşa că nu prea mai vede rostul în a insista. El răsuflă profund şi părul ei lung îi intră în ochi. Apoi îşi ia stiloul şi citeşte cu atenție din carte. Ține instrumentul de scris ca pe un ciocan şi apasă atât de mult pe vârful metalic, încât acesta îşi lasă sângerând cerneala pe hârtie.

Un gând îi vine în minte, iar ruşinea care urmează îi face un mare gol în stomac.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur, spune el cu un entuziasm exagerat. De ce nu?

— Citeşti cu dificultate, nu-i aşa?

El îi zâmbeşte larg, dar sclipirea din ochii lui nu e deloc una veselă.

— E o glumă? Tu, dintre toți oamenii?

— Nu glumesc.

Wes oftează, răsucind stiloul între degete.

— Mă doare capul dacă citesc prea mult timp, iar când văd cuvinte pe care nu le recunosc... E ca un semnal radio receptat cu întreruperi.

Apoi adaugă repede:

— Nu-i mare scofală.

Margaret nu înțelege exact ce vrea el să spună, dar încruntarea de pe fruntea lui indică faptul că nu este atât de leneş pe cât credea ea la început. Se străduieşte din răsputeri.

— Ce încerci să faci?

— Ultimele câteva transmutări nu au funcționat așa cum voiam eu și nimeni nu m-a învățat vreodată, din punct de vedere tehnic, cum să fac albedo. Așa că încerc să văd dacă nu cumva îmi scapă ceva. Trebuie să-mi dau seama cum să distilez o coincidentia oppositorum mai concentrată.

Margaret trage spre ea cartea pe care o citește Wes. Din memorie, răsfoiește paginile, trecând prin capitole întregi cu materiale introductive și istorice, până când ajunge la secțiunea care vorbește în profunzime despre albedo, procesul de purificare.

— Mulțumesc, spune el trist.

— Ca să meargă mai repede, ți-l pot citi eu.

Fata reușește să-i surprindă pe amândoi – mai ales pe ea însăși. Se gândise la asta într-un fel abstract: că, dacă vor reuși, el va deveni ucenicul mamei ei. Că el este deja alchimist. Dar altceva e să-i pună ea însăși arma în mână. În ciuda îndoielilor ei, vrea să creadă în el și în visul lui. Vrea să creadă că bunătatea lui va supraviețui pregătirii pe care va trebui să și-o însușească.

El ia o gură de cafea.

— Mi-ar fi de ajutor.

Margaret începe să citească. Wes o ascultă cu ochii închişi, încruntat, mâzgălind din când în când ceva pe o hârtie ruptă. Când fata termină capitolul, Wes e copleşit de entuziasm.

— Să nu pleci nicăieri.

Îşi suflecă mânecile până la coate şi sare de pe scaun.

— Nu vreau să ratezi chestia asta când va funcționa.

Margaret îl lasă să-şi facă de lucru cu cercul de transmutare pe care-l desenează pe birou. Băiatul şterge runele şi le redesenează până când o ceață fină de praf de cretă se ridică în lumina aurie pe care lampa o emană în jurul lui. Ea îşi scoate cartea de sub scaun şi se aşază pe pervazul care dă spre mare. Soarele începe să asfințească în apa pe care o colorează într-un roşu aprins.

Wes îşi pune mâinile peste cercul de cretă şi dă foc unei farfurii pline cu nisip. În felul acesta, alchimia pare atât de simplă. Uneori, Margaret se întreabă ce ar găsi dacă ar putea ajunge în acelaşi fel în adâncurile sufletului ei sau dacă ar putea suporta să-şi privească singurătatea pe care ar descoperi-o acolo.

Curând, mirosul de pucioasă acoperă orice altceva. Fata deschide fereastra pentru a lăsa să intre o gură de aer curat. Răcoarea dimineții timpurii îi mângâie pielea. La adăpostul cald al şosetelor de lână şi al alchimiei, se simte straniu de bine.

Când se asigură că Wes e complet absorbit de munca lui, Margaret trage draperiile şi-şi deschide cartea, cea mai

recentă operă a romancierului ei preferat, M.G. Huffman. Aştepta următoarea scenă mult mai mult decât ar fi dorit vreodată să recunoască. Deşi Margaret citeşte romane de dragoste de ani întregi, rareori a susținut cu atâta disperare vreo pereche de îndrăgostiți. După aproape 200 de pagini, va fi răsplătită pentru răbdarea, preocuparea şi dăruirea ei. Când citeşte, lumea din jurul ei se estompează. Nu mai există decât personajele, hârtia atinsă de degetele ei şi căldura cunoscută şi amară care i se adună în mod continuu pe dinăuntru.

— Margaret?

Înjură în gând când vocea lui Wes spulberă vraja. Băiatul e ca o pată neclară dincolo de albul murdar al perdelei. Poate că va pricepe aluzia dacă îl va ignora.

— Hei, Margaret, spune el. Ştiu că mă auzi.

Podeaua scârțâie sub paşii lui. Fata se simte cuprinsă de panică; vârâ cartea sub perna din spatele ei. Perdelele se deschid şi dincolo de ele pătrund mirosurile alchimice şi aroma aftershave-ului lui Wes, cu rom şi dafin.

— Hei. Ce faci aici ascunsă?

Maggie e foarte conştientă de goliciunea mâinilor ei şi de bujorii din obraji.

— Citesc.

— Aha, mă rog, am nevoie de ajutorul tău cu ceva şi... Hei! Mincinoaso. Nu citeai nimic.

Colțul cărții o împunge în spate.

— Citeam înainte să mă întrerupi tu.

— Bine, atunci. Ce anume citeai? Hieroglifele de pe perete?

— Nu.

Wes îşi sprijină mâinile de o parte şi de alta a geamului şi se înalță deasupra ei cu o privire răutăcioasă.

— Ştiu că ascunzi ceva. Eşti roşie la față.

Lui Margaret i se opreşte inima în gât.

— Ba nu, nu sunt.

— Ştiam eu! Ştiam că nu eşti perfectă. Ce citeai?

— Nu-i treaba ta.

Wes se întinde spre pernă, iar ea îl prinde de antebraț. Asta îl face şi mai curios; se eliberează din strânsoarea ei şi o împinge laoparte cu umărul până când reuşeşte să-i smulgă cartea de sub ea. Încântat, Wes sare înapoi câțiva paşi şi priveşte cu nesaț coperta.

Maggie ar prefera să moară decât să pățească una ca asta. Își acoperă fața cu mâinile. Cu ochii minții, vede fâșia scandaloasă de piele care se întrevede prin cămașa descheiată a eroului și expresia de extaz pur de pe chipul eroinei. Și-l imaginează cum o duce spre birou, alături de toate alambicurile și cărțile și, oh, Doamne, de ce a crezut că poate citi liniștită cartea aceasta cu Wes în cameră?

Se uită la el printre degete. Un zâmbet uriaș, satisfăcut, i se întinde acestuia pe față.

— Îmblânzirea alchimistului. Ha!

— Tu nu ai de citit cărțile tale? Dă-mi-o înapoi.

Wes o ignoră. Răsfoiește paginile și chicotește răutăcios. În numai câteva secunde, găsește ceea ce caută – acolo, subliniat cu un deget arătător acuzator.

Cu o teamă crescândă, Margaret îl privește cum cercetează textul și cum citește pe mute fiecare cuvânt, în felul lui lent și greoi. Băiatul ridică din sprâncene până când acestea îi dispar sub ciuful răvășit. Când se întoarce cu privirea spre ea, ochii îi strălucesc malițioși. Își dezvelește dinții, într-un zâmbet care strălucește ca lama unui cuțit în care se reflectă lumina soarelui.

Băiatul ăsta este un demon, decide ea. Nu există altă variantă.

— Vai, domnișoară Welty. Ce nepotrivit.

— Dă-mi-o înapoi, Wes, izbucneşte ea – şi regretă imediat.

A făcut greşeala fatală de a lăsa ruşinea să i se strecoare în voce. Iar asta îl face să fie şi mai obraznic. Ia loc lângă ea pe pervaz, chicotind.

— Trebuie să recunosc că m-ai surprins. Nici într-un milion de ani n-aş fi crezut că eşti genul care citeşte gunoaie.

— Nu e un gunoi.

— Nu? Atunci asta ce e?

El îşi drege glasul şi adoptă cel mai exagerat şi derutant ton pe care fata l-a auzit vreodată.

— El i-a trecut genunchiul peste umărul său şi a început să-i sărute cărarea mică de pe coapsă...

Toate gândurile ei raționale pier şi singurul zgomot din capul ei rămâne un țipăt prelungit. Simte un impuls de a zgâria şi muşca, un impuls pe care nu l-a mai avut de când era copil şi unul dintre ucenicii mamei sale i-a stricat una dintre arme. Se transformă din nou în acel copil crescut în pădure, sălbatic până în măduva oaselor, şi se aruncă spre carte. Wes o ține la distanță.

— ... a scos un geamăt de...

— Încetează! şuieră fata.

Margaret îl înşfacă de încheietură cu o mână şi de carte cu cealaltă. În timp ce încearcă să i-o smulgă, amândoi se dezechilibrează.

Wes îşi înăbuşă o înjurătură şi se prăbuşesc împreună pe podea. Ea cade prima.

Cotul lui Wes se loveşte de parchetul tare la câțiva centimetri de capul ei. Fiecare obiect de sticlă se zgâlțâie pe rafturi, dar nici acest lucru şi nici lătratul alarmat al lui Bucluc de la parter nu reuşesc să acopere gemetele de durere ale lui Wes.

Zgomotul îi răsună în ureche lui Maggie, trimițându-i un val de fiori pe şira spinării.

El se ridică deasupra ei. Amândoi respiră greoi, cu buzele la câțiva centimetri distanță. Ochii lui Wes sunt întunecați şi sălbatici ca marea. Pare complet uimit, ca şi cum ea ar fi cea care i-ar fi greşit. Urechile încep să i se coloreze într-o nuanță purpurie. Când Margaret se mişcă lipită de el, îi simte inima lui bătând lângă ea şi...

Asta e oare...?

Mintea i se goleşte şi îi înfige un genunchi în coaste. El se rostogoleşte jos de pe ea şi se răsuceşte cu un şuierat, dând drumul cărții în cele din urmă. Margaret o ia de pe jos şi se ridică în picioare. Dacă mai stă lângă el o clipă în plus, o să ia foc. Va face sau va spune ceva ce va regreta, iar asta va periclita tot acel climat de încredere timidă pe care l-au construit. Ea nu-şi poate permite, nu vrea să rişte acest lucru, pentru că demonstrația e mâine.

Wes se sprijină în coate şi-i aruncă o privire care o face să se simtă ciudat de puternică. Nu e o armă pe care şi-o doreşte sau pe care ştie exact cum s-o mânuiască.

— În regulă, în regulă. Mă predau.

O lacrimă îi scânteiază în colțul ochiului. Chipul lui Wes e străbătut de un val de nelinişte. Apoi matricea pe care a desenat-o pe birou începe să ardă – nu cu mirosul specific al alchimiei, ci cu foc deschis.

— Ăăă, tuşeşte el. Stai să văd ce-am făcut aici.

Ea dă din cap în tăcere, prea speriată de ceea ce vocea ei ar putea trăda dacă scoate vreun sunet.

În restul zilei, cât timp Margaret îşi exersează tirul, îl aleargă pe Sclipici şi repetă comenzile cu Bucluc, în stomac i se face un gol adânc şi dureros. Între Wes şi demonstrația care se apropie, se simte extrem de încordată. Dar când noaptea învăluie conacul, iar ea este singură şi în siguranță în patul ei, cedează dorinței de a se elibera de această încordare. În mod normal, atunci când îşi lasă mâinile să alunece între coapse, nu se gândeşte la nimic şi la nimeni în mod special.

În seara asta se gândeşte la Wes.

Se gândeşte la ce s-ar fi putut întâmpla dacă şi-ar fi lipit şoldurile de ale lui în loc să se retragă. Se gândeşte la părul lui ciufulit, şi la antebrațele lui dezgolite, şi la mâinile lor aspre împreunate. Se gândeşte la expresia lui în timp ce trupurile lor zăceau încâlcite pe podea. Arăta la fel ca atunci când ea trăsese acel prototip ratat de glonț. Ca şi cum ar fi

avut brusc o revelație şi a văzut totul cu claritate pentru prima oară în viața lui. Sub acea confuzie se ascundea altceva, care ardea mai tare decât o reacție alchimică. Dorința.

17

Demonstrația are loc a doua zi, indiferent dacă Wes este pregătit sau nu.

Este o după-amiază tipică din Wickdon, rece şi cu promisiuni de ploaie. Ceața argintie se strecoară la baza arborilor de sequoia şi învăluie pădurea în vârtejuri cenuşii. Wes îşi ține privirea drept înainte în timp ce se îndreaptă spre oraş, respirând egal, în ciuda nelinişstii sale crescânde. Oriunde se întoarce, jură că vede ochii albi şi goi ai halei, care îl fixează.

S-a trezit în zori şi şi-a petrecut toată dimineața urmărind-o pe Margaret cum îi testa noile invenții. A zăbovit pe verandă, cu ochii lipiți de somn, la cafea, încercând să nu stabilească niciun contact vizual şi nici să nu observe felul în care lumina dimineții timpurii îi juca fetei în păr. Fiecare glonț pe care-l trăgea se înfigea cu forță într-un copac doborât. Trunchiul se ciobea la impact, scuipând sevă şi aşchii de lemn, ca un furuncul spart. Funcționa, mai mult sau mai puțin, dar îi lipsea pirotehnica. A reuşit să confecționeze cu ajutorul alchimiei un glonț mortal, care însă nu era orbitor.

— Ştiu că nu e suficient pentru a intra în primul grup, i-a spus el. Ştiu. O s-o scot eu cumva la capăt.

Margaret nu i-a răspuns. Expresia ei înfrântă făcea să-i fie mai uşor să n-o privească. Nu poate suporta tensiunea combinată a anxietăților lor, aşa cum nu poate suporta nici vuietul de sirenă al gândurilor sale ori de câte ori ea se află lângă el – şi tocmai de aceea a plecat înspre Wickdon fără ea.

Doamne, trebuie să-şi limpezească mintea. E agitat, nefericit şi frustrat sexual, adică exact cocktailul de emoții care-l bagă de obicei în bucluc. Cum de l-a prins ieri atât de nepregătit?

Când a prins-o sub trupul lui, nu se putea gândi deloc la ce ar fi putut spune. El are întotdeauna ceva de spus. Dar, în acel moment, inteligența l-a abandonat; mintea lui părea să nu rețină decât cuvintele din acea carte infernală şi respirația ei fierbinte pe buzele lui şi acea sclipire furioasă din ochii ei înainte de a-i înfige un genunchi în coaste. Slavă Domnului că a făcut asta. A funcționat perfect, ca şi cum l-ar fi stropit cu apă rece. Se roagă ca Margaret să nu-şi fi făcut o idee greşită despre locul unde-i zburau gândurile. Poate că ea va presupune că nu era nimic în afara apropierii lor fizice.

Ce mai contează asta? Nu are timp să-şi analizeze sentimentele confuze sau să aibă fantezii despre momentul acela – nu, pur şi simplu nu e cazul să se gândească la conceptul abstract de a o săruta pe Margaret Welty pe podeaua laboratorului mamei sale, fără nicio logică. Trebuie să se concentreze la alchimie, la victorie, la a pricepe ce naiba merge în continuare prost la transmutarea sa.

Totul depinde de asta. Viitorul lui. Sănătatea mamei sale. Siguranța familiei sale.

Nu-şi poate permite să irosească această şansă aşa cum a făcut cu toate celelalte.

Chestia e că transmutarea lui funcţionează. Dacă a adus atâtea daune unui copac, nu vrea să-şi imagineze ce ar putea să-i facă unei vulpi. Dar e prea simplu, prea evident şi nu vede rostul de a încerca să facă un lucru ostentativ dacă nu poate să meargă până la capăt. Vrea mai mult de la glonțul său, nu doar ca acesta să-şi spulbere, pur şi simplu, ținta; vrea scântei. Focul cere o combinație de căldură, combustibil şi oxigen. Oxigen şi combustibil are din belşug. Ceea ce înseamnă că încă nu a reuşit să genereze cele 800 de grade necesare pentru a trezi la viață flacăra.

În timp ce copacii înalți se dau laoparte, făcând loc dealurilor aurii, el îşi parcurge din nou formulele în minte. Glonțul preferat al lui Margaret cântăreşte aproximativ zece grame, ceea ce înseamnă că-l poate vrăji cu zece grame de coincidentia oppositorum. A calculat de o mie de ori masa fiecărei substanțe din această reacție alchimică şi a încercat aproape toate combinațiile dintre ele. Cel mai reuşit preparat e compus din şase grame de nisip, două grame de osmiu şi două grame de camfor. Rezultă un glonț suficient de uşor pentru a creşte impulsul total, dar şi suficient de dens pentru a reține căldura esenței de camfor şi aprinderea prafului de puşcă. Deşi ar fi putut încerca să distileze ceva diferit, se îndoieşte că ar fi adus o diferență considerabilă, pentru că lucrează cu cantități atât de mici...

Se trezeşte din gândurile sale când un grup de vânători călare aproape că-l calcă în picioare. Wes scoate un strigăt de uimire, înghițit de tropăitul tunător al copitelor. În urma lor, pământul rămâne sfâşiat şi noroios. Dincolo de gardul unei păşuni, Wes vede un alt câmp înnegrit.

E din ce în ce mai rău, aşa cum i s-a spus. E doar o chestiune de timp până când va ataca lucruri mai importante decât caii şi podgoriile.

Până când ajunge în Wickdon, aproape că se îneacă în valul de oameni. Străzile sunt pline cu tarabe, unde oamenii vând soluție de lustruit puştile şi jachete de vânătoare, în sute de culori aprinse, ca nişte pietre prețioase. Wes îşi foloseşte geanta de voiaj pe post de berbec pentru a se descurca în mulțime. Oamenii se înghesuie în piața oraşului şi pe la balcoane, chinuindu-se să vadă spațiul din centru, unde organizatorii vânătorii au aranjat mesele pe şiruri ordonate, geometrice, ca o matrice alchimică. Vântul care mătură străzile miroase a tutun, sudoare şi alcool. Între propria lui spaimă şi atmosfera amețitoare şi tensionată, Wes simte că e pe cale să asiste la o execuție publică.

Când, în cele din urmă, ajunge în piață, un bărbat în haină stacojie îl îndrumă spre bancul său de lucru. Wes îşi aşază valiza pe masă şi, în timp ce-şi scoate cu mare grijă instrumentele, îi priveşte pe ceilalți alchimişti cum se apropie. Vin în haite, ca nişte lupi bine îmbrăcați, cu toții foarte siguri de sine şi relaxați, de parcă ar fi făcut asta de o mie de ori până acum. Unii dintre ei se opresc să discute şi să dea mâna cu membrii juriului. Ceasurile şi butonii lor de la manşete strălucesc cu reflexe aurii în lumina felinarelor stradale, iar pe Wes îl cuprinde fiorul unei dorințe amare. Pe cine păcăleşte el aici? Nici dacă va câştiga, nici dacă va fi acceptat la cea mai bună universitate din țară, tot nu va fi niciodată cu adevărat egalul lor.

— Ai emoții, puştiule?

Wes tresare, speriat. O femeie scundă şi rotofeie, pe la 25 de ani, ocupă bancul vecin. Are accent de Dunway – subtil, dar

distinct – şi rochia ei e tot de acolo, cu multe volane, până la genunchi, împodobită cu mărgele de sticlă sclipitoare.

Vârfurile părului ei brun-cenuşiu îi ies de sub pălăria de pâslă şi i se ondulează uşor pe conturul feței.

Wes îi zâmbeşte cât poate el de sincer. Ştie că e un zâmbet strâmb.

— Emoții, eu? Nu, deloc.

— E în regulă. Şi eu am avut emoții la prima mea vânătoare. Judith Harlan.

El zice, dezumflat:

— Weston Winters.

Harlan îl măsoară din priviri din cap până în picioare, iar el se ruşinează, conştient de paltonul uzat al tatălui său, legat peste umeri. Strică efectul general al ținutei sale, dar mânecile prea lungi ar arăta şi mai rău dacă le-ar lăsa libere. În plus, e frig – şi greutatea bine cunoscută a paltonului îl calmează. Rezistă cu greu impulsului de a se trage de nodul de la cravată.

— Fifth Ward, nu?

— Da. Corect.

— Mi s-a părut mie, spune ea cu nostalgie. Oricum, ce-ai pățit? Zici că mai ai puțin şi leşini.

Wes nu e atât de naiv încât să aibă încredere în ea, chiar dacă pare bine intenționată. Încercând să-şi recapete calmul, el spune:

— Nimic. Femeile frumoase mă sleiesc de puteri, atâta tot.

— Doamne, râde ea şuierător. Cred că eşti cam tânăr pentru mine. Câți ani ai, 17?

Simte cum vârfurile urechilor îi ard de ruşine, dar reuşeşte să spună pe un ton defensiv:

— Optsprezece, de fapt.

— Tot aia. Nu încerc să te păcălesc.

— Eu...

Îşi trece mâinile prin păr şi-şi regretă imediat gestul. Câteva şuvițe rebele scapă de sub gelul pe care şi-l turnase în cap de dimineață şi îi cad peste față. Nu mai poate face nimic în privința aceasta.

— Se pare că nu reuşesc să introduc suficientă energie în sistem. Nu ştiu ce s-a întâmplat.

Harlan mârâie empatic.

— Ai verificat calculele?

— Bineînțeles că da.

— Ai testat transmutarea de mai multe ori?

Femeia ridică mâinile când îl vede încruntându-se.

— Bine, bine, gata cu privirea asta înfricoşătoare. Întrebam şi eu. Ascultă, dacă sistemul e bun din punct de vedere alchimic, problema eşti tu.

— Eu? se bâlbâie el. Ce vrea să-nsemne asta?

— Poți fi un chimist genial, dar un alchimist mediocru, şi... deci eşti un bun chimist?

— Trec clasa.

— Bun. Dacă am fi fost cu toții nişte chimişti străluciți, ne-am fi aflat acum undeva într-un laborator farmaceutic. Dar alchimia ține şi de intuiție, nu-i aşa?

Nu e o ştiință exactă. Este... ei bine, e magie. Tu eşti cel care canalizează şi controlează energia necesară în cadrul reacției. Nu doar legile materiei guvernează ceea ce se întâmplă, ci şi tu.

Harlan îi atinge pieptul, exact acolo unde simte scânteia din el atunci când face transmutări.

— Poate că nu dai tot ce poți sau poate că te gândeşti prea mult. Oricum ar fi, undeva, pe traseu, pierzi prea multă energie în favoarea entropiei. Aşa că relaxează-te. Ştii că funcționează în teorie, aşa că de ce să nu funcționeze şi în practică?

Relaxează-te. Dacă ar fi atât de simplu!

Odinioară, înainte de toate respingerile şi dezamăgirile din viața lui, Wes credea în el însuşi. Credea că determinarea, bunele intenții şi aptitudinile naturale îl pot conduce la reuşită. Dar când se uită la diferențele dintre el şi toți ceilalți alchimişti, îi e greu să-şi păstreze optimismul.

— Apreciez încurajările şi aşa mai departe, dar de ce-mi spui toate astea? Nu e o competiție?

Femeia îi face cu ochiul.

— Doar un sfat de la o fată din Fifth Ward pentru un băiat din Fifth Ward.

Înainte ca Wes să-i răspundă, o voce la microfon retează vacarmul.

— Bună ziua, oameni buni.

În picioare, pe un podium decorat cu steagul roşu şi auriu al Noului Albion, stă un bărbat care seamănă teribil de mult cu Jaime, blond, cu zâmbet şi aspect malițios.

— În calitate de primar al oraşului Wickdon, vă urez bun venit la cea de-a 174-a demonstraţie anuală de alchimie, una dintre cele mai apreciate tradiţii ale noastre din zilele premergătoare vânătorii. Acest eveniment reprezintă o piatră de temelie a culturii Noului Albion, un omagiu adus imaginaţiei şi industriei din ţara noastră. Alchimia e darul lui Dumnezeu pentru omenire şi continuă să deschidă calea către un viitor luminos şi echitabil.

Wes îşi alungă amărăciunea auzind acele cuvinte goale. Într-o zi, dacă va supravieţui acestei situaţii, va sta pe un podium exact ca acela şi va vorbi extrem de serios.

— Am plăcerea să vi-i prezint pe juraţii noştri din acest an, toţi cercetători renumiţi în domeniile lor.

Lângă el sunt trei persoane de vârstă mijlocie, ale căror feţe nu le poate distinge de la distanţă. Prima, pe care primarul o prezintă drept Abigail Crain, poartă la gât o etolă de blană şi bijuterii care strălucesc reci ca stelele de pe cer. A doua persoană, Oliver Kent, e un bărbat atât de înalt şi de slab, încât pare că a fost întins ca o caramea mestecată. Cea de-a treia, Elizabeth Law, are o pălărie de pene peste buclele frumoase.

— Membrii juriului nostru vor evalua fiecare concurent în funcţie de tehnică şi inovaţiile pe care le aduce, continuă primarul. După o scurtă pauză, ei vor testa fiecare model şi le vor nota atât pentru spectaculozitate, cât şi pentru funcţionalitate. Am onoarea de a declara deschisă această demonstraţie de alchimie – prima din 1898 încoace – din Wickdon!

Concursul începe, în aplauze şi urale.

Wes îi priveşte pe primii doi concurenți cu o fascinație îngrețoşată, masochistă.

De aici, nu prea are ce să vadă decât sclipirea argintie a focului alchimic şi răsucirea fumului ce se ridică pe cerul întunecat. Poate că e din cauza mirosului tot mai dens de pucioasă sau poate că e din cauza emoțiilor, dar crede c-o să i se facă rău.

Pe măsură ce membrii juriului aşteaptă la rând, zgâriatul cretei pe lemn se aude din ce în ce mai tare, iar zgomotul conversațiilor se estompează. Wes nu ştie dacă stă acolo de câteva secunde sau de câteva ore atunci când jurații se opresc, în sfârşit, în fața mesei sale. Crain vorbeşte prima: – Numele?

E fascinat de şiragul de diamante de la gâtul femeii; probabil sunt modificate alchimic ca să aibă o asemenea strălucire.

— Ăăă. Winters. Weston Winters, doamnă.

Ea strânge din buze, dar mâzgăleşte ceva pe carnețel.

— Prea bine, domnule Winters. Puteți începe.

Wes scoate din buzunar creta pe care a adus-o cu el. Deşi îi tremură mâna, desenează cercul de transmutare pentru nigredo cu o uşurință care spunea că făcuse asta practic de sute de ori în această săptămână. Aranjează componentele reacției în centru, apoi îşi pune mâinile peste matrice pentru a activa magia care circulă în interiorul ei. Aceasta se aprinde şi, în timp ce nisipul şi osmiul ard transformându-se în caput mortuum întunecat, Wes îi priveşte pe sub gene pe

juraţi luând notiţe şi discutând. O etapă e gata. Mai sunt două.

— Când eşti pregătit, spune Crain.

Încrederea în sine i se cutremură.

Nu doar legile materiei guvernează ceea ce se întâmplă. Şi tu faci asta.

Alchimia e o ştiinţă mult mai ciudată şi mai puţin precisă decât oricare alta pe care o cunoaşte. Poate că o alimentează divinitatea, haosul sau magia, dar, orice ar fi, piesa care lipseşte în această reacţie se află în el. Este chiar el. Poate că trebuie doar să se concentreze mai mult. Să supună universul cu forţa voinţei sale.

Dar, în timp ce reflectează la căldură şi la frecare, gândurile i se pierd – şi apoi, pe măsură ce se instalează panica, tot ele îl conduc cu bine înapoi la Margaret.

Doamne, nu, nu se poate gândi la ea acum. Fiecare astfel de gând îl va forţa să se confrunte cu o emoţie pe care nu suportă s-o trăiască. Se concentrează şi mai intens pe desenarea matricei alchimice. Îşi canalizează mintea pe acţiunile sale, pe fiecare mişcare pe care o face cu un scop anume. Un cerc care să întruchipeze unitatea tuturor lucrurilor şi fluxul ciclic al energiei. Dispune runele pentru a exploata această energie şi a o modela pentru scopul final. Căldură şi frecare.

Căldura gurii lui Margaret dacă ar săruta-o, frecarea pe care o dorea cu disperare între ei şi, Doamne, o să-şi piardă minţile dacă se mai gândeşte la asta.

Poate că te inhibi. Sau poate că te gândeşti prea mult.

Poate că Harlan are dreptate. Poate că-şi inhiba puterile. Multă vreme, fusese îngrozit de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă ar sta în linişte cu el însuşi o perioadă prea îndelungată, dacă şi-ar permite să jelească, dacă şi-ar lăsa familia să vadă că suferă. Dar Margaret are un fel de a depista orice fisură din armura lui. Pe măsură ce se agaţă de gândul la Maggie, simte cum scânteia de magie divină din inima lui se aprinde şi prinde viaţă.

Wes activează matricea.

Coincidentia oppositorum se condensează în alambic, picătură cu picătură.

Străluceşte la fel de tare ca diamantele de la gâtul doamnei Crain şi luminează masa cu o scânteiere comparabilă cu razele lunii. Deşi nu poate şti dacă funcţionează până când nu vor trage cu acel glonţ, inima îi bate cu putere la vederea sa. Ştie, în adâncul sufletului, că este cea mai bună lucrare pe care a făurit-o vreodată. După ce leagă esenţa de glonţ cu rubedo, îl pune în mâna lui Crain.

— Mulţumesc, domnule Winters.

— O, nu. Eu vă mulţumesc.

După ce juraţii trec mai departe, Wes îşi sprijină coatele pe masă şi capul în mâini. Printre şuviţele rebele de păr, o vede pe Harlan zâmbindu-i şiret.

— Aşa se face.

— M-mulţumesc.

Se gândeşte că are nevoie de un duş.

Pe măsură ce evaluarea tehnică se derulează, soarele se scufundă în mare şi după-amiaza se topeşte în mrejele înserării. În 30 de minute, va începe a doua rundă de evaluare. E un scurt răgaz, cât juriul şi spectatorii se mută din piaţa oraşului pe terenul de lângă Wickdon. Nimeni nu vrea să rişte vreun experiment ratat în mijlocul mulţimii – sau să arunce accidental în aer una dintre vitrinele îndrăgitelor magazine.

Practic, acum, că şi-a făcut treaba în seara asta, Wes este liber. Îi trece prin cap ideea de a se strecura înapoi la conac sau de a convinge pe cineva să-i facă cinste cu un pahar, dar presupune că ar trebui să fie treaz dacă se întâmplă cumva ca scurta lui carieră să se încheie în noaptea asta. Mai mult decât orice, îşi doreşte s-o găsească pe Margaret. E o tentaţie care-i suflă insistent în ceafă şi-i face pielea să se înfioare cu o energie neliniştitoare care nu-i place.

Dar, presupunând că Maggie este aici, nu e sigur că poate da ochii cu ea. Dorinţa de a o avea, măcar ca prezenţă alături de el, îl face să se simtă mic, demn de milă şi vulnerabil. Acum, când adrenalina şi alchimia s-au scurs din el, se simte dureros de conştient de cât e de neînsemnat. Efectuarea

acelei transmutări a deschis o poartă în interiorul lui – una pe care este nerăbdător s-o închidă la loc.

Nu vrea s-o dorească pe Margaret. Nu vrea să dorească pe cineva care-i consumă gândurile în acest fel, care aşteaptă ceva de la el, care l-ar răni cu siguranță dacă l-ar refuza.

Vrea ceva mai uşor. Nu vrea să tânjească după cineva care-l face să-şi reconsidere viziunea asupra lumii sau să simtă ceva. Vrea...

— Wes!

Nicicând vocea lui Annette Wallace nu a sunat mai dulce.

Wes se întoarce ca s-o privească în față. Părul ei e aranjat cu grijă în nişte bucle țepene în jurul tâmplelor, atât de vii şi de lucioase, încât se abține cu greu să nu i le strice.

— Mă bucur că te văd aici. Ai ieşit de la muncă?

— Aş vrea eu. Sunt în pauză, dar voiam să te salut.

— Bună, spune băiatul. Dă-mi voie să te scot în oraş.

— Păi, eu...

Pare agitată, apoi se linişteşte.

— Nu trebuia să fii la demonstrație?

— Am terminat partea tehnică. Nu judecă execuția decât peste jumătate de oră, aşa că sunt liber şi mă plictisesc. Deci ce zici? Nu mă face să te implor.

— Vrei să mă scoți la o întâlnire de 30 de minute?

— Vor fi cele mai frumoase 30 de minute din viața ta. Sau poate urmărim împreună evaluarea. S-ar putea să am nevoie de consolare, în funcție de cum decurg lucrurile.

Ea schițează un zâmbet, în semn de regret.

— Nu pot. Tata se va înfuria dacă nu mă întorc la timp.

— Cu atât mai bine. Hai cu mine. E devreme şi noi suntem tineri.

— În regulă, bine.

Ea îndreaptă degetul spre Wes.

— Dar numai până văd ce ai lucrat. Apoi chiar trebuie să plec.

Îi convine de minune. Are suficient timp să-şi reprime gândurile tulburătoare.

— M-ai făcut cel mai fericit om din lume.

Annette pufneşte, apoi îl ia timid de mână.

— Eşti caraghios.

Wes aproape că moare chiar atunci, dar se stăpâneşte, spunând:

— Sunt?

— Da.

O briză rece bate pe străzi, aducând cu ea aer marin şi promisiuni, şi se încurcă în buclele fetei. E dureros de frumoasă.

— Nu-mi vine să cred că m-am lăsat convinsă.

— Vrei să-mi spui că n-ai mai întârziat niciodată la muncă? Ai un drum lung de parcurs. N-ai fugit niciodată?

— Ba sigur că da!

Îşi duce o mână la piept, prefăcându-se indignată.

— Ah, atunci ştii despre ce vorbesc. Unde să mergem?

— Nu prea avem unde.

Wes îşi loveşte umărul de al fetei.

— Ce faci tu de obicei?

— Mulți dintre noi bem câteodată la docuri. Uneori plonjăm în apă de pe stânci.

— Sărituri în apă, zici?

— Nu e chiar atât de interesant pe cât crezi. Nu ca petrecerile dansante şi socializarea de la oraş.

Wes se gândeşte să-i spună că el şi prietenii lui nu au bani să facă aşa ceva. Se gândeşte să-i spună că el este, probabil, un personaj desprins din cel mai cumplit coşmar al tatălui ei, un banvish fără pic de educație formală şi fără perspective.

Se gândeşte să-i spună că locuieşte într-un bloc amărât din Fifth Ward şi că nu se apropie de cluburile de lux la care visează ea. Dar asta i-ar strica buna dispoziție.

De abia a scos-o la întâlnire şi nu au foarte mult timp la dispoziție. E mai bine dacă fata va crede că Wes este genul de om monden şi înstărit, aşa cum îşi închipuie ea.

— Fă-mi pe plac. Sunt foarte uşor de impresionat.

Ea oftează.

— Ai mâncat vreodată înghețată Wickdon?

— Aş minți dacă aş spune că da.

— E bună rău, zice ea, de parcă ar fi recunoscut un adevăr dureros. Hai să mergem.

Stau la o coadă interminabilă la înghețată, apoi se duc pe câmp, urmând restul mulțimii venite acolo pentru vânătoare. Ținându-se de mână, se strecoară prin iarba înaltă până la genunchi până când găsesc un loc liber lângă o stâncă dinspre ocean. Lumina lunii scânteiază pe apă, iar spuma dantelată a mării sărută nisipul aproape negru. Se aşază pe iarbă, iar Wes o priveşte pe Annette cu coada ochiului în timp ce înghețata i se topeşte pe lingura de plastic. El şi-o termină într-un minut şi gustul de mentă îi rămâne îndelung pe limbă.

— E ciudat să avem atâția oameni pe-aici, spune fata.

— Sunt convins. Sunt de cinci ori mai mulți oameni decât de obicei.

— Nu e vorba de asta. Îmi place să vin aici singură uneori.

Are impresia că ea încearcă să-i spună ceva important, dar nu poate desluşi sensul privirii triste pe care i-o aruncă.

— Uneori stau aici şi mă întreb ce se află dincolo de toată apa asta mare.

— Insulele Rebun.

Ea îl loveşte uşor cu palma.

— Ştii ce vreau să spun.

El surâde uşor.

— Chiar nu ai ieşit niciodată din Wickdon?

— Nu. Niciodată. Deşi îmi doresc asta mai mult decât orice. Simt că locul ăsta stoarce viața din mine. Tot ce e aici. Hanul. Părinții mei. Chiar şi prietenii mei.

Nu cred că vreunul dintre ei mă înțelege când încerc să le spun. S-au născut aici şi aici vor muri. Aşa stau lucrurile.

— Atunci, de ce nu pleci?

— I-aş frânge inima tatei. Sau poate că sunt doar laşă. Doar când îmi imaginez că mă duc singură la oraş... Nu cred că aş putea suporta asta.

— Nu e laşitate.

În depărtare, un far clipeşte în întuneric.

— Singurătatea este un lucru teribil. Poate cel mai groaznic lucru din lume.

— Şi tu ai ales cel mai retras locşor din Wickdon.

Îi aruncă o privire înțelegătoare.

— Cum îți merge?

Ultimul lucru la care vrea să se gândească este Margaret. Şi totuşi, în mod pervers, doar la ea vrea să se gândească.

— Ah, ştii tu. Îmi fac singur de lucru.

Wes şovăie. Annette e poate singura persoană din oraş care ar putea să-i vorbească sincer despre Margaret şi mama ei. Simplul fapt că se gândeşte la asta i se pare o trădare. Margaret nu a fost tocmai sinceră în legătură cu nimic în viața ei, dar dacă e atât de hotărâtă să-l lase în ceață, ce altă opțiune are pentru a-şi satisface curiozitatea?

— Totuşi, dacă nu te deranjează că te întreb... Familia Welty nu pare să facă parte din comunitate. De ce?

— Ah.

Fata se strâmbă, stânjenită.

— Păi, Evelyn este o singuratică. Atunci când fratele lui Maggie a murit, n-a mai ieşit din casă. Iar apoi, după ce soțul ei a plecat, şi-a cam pierdut mințile. Îmi pare rău pentru Maggie, sincer. A avut o viață grea.

Asta ştia şi el deja – în afară de plecarea tatălui ei. Dar tot nu e o explicație, dacă nu cumva oamenii din Wickdon cred că durerea e o boală.

— Dacă îți pare atât de rău pentru ea, de ce nu eşti prietenă cu ea?

El însuşi e surprins de duritatea din propriul său glas. O surprinde şi pe Annette, pentru că fata clipeşte la el autentic îngrijorată, cu ochii mari.

— Ai spus-o chiar tu zilele trecute. Nu e cea mai agreabilă persoană din lume.

Nu vrea să aibă prieteni.

— Pe naiba.

Totul e o vrăjeală. Toată lumea îşi doreşte prieteni, inclusiv Margaret. Chiar dacă nu vrea să recunoască.

— Vrei să-mi spui că de asta Harrington are ceva cu ea? Pentru că e dezagreabilă?

— Nu, spune ea, un pic în defensivă. Jaime are ceva cu ea pentru că e bigot.

— Evident, murmură Wes. Dar ce legătură are asta cu Margaret?

— Presupun că nu ai de unde să ştii. Tatăl ei e yu'adir. Nu că ar conta pentru mine, dar oamenii de aici pot fi foarte retrograzi şi...

Vocea lui Annette se pierde în şuieratul constant al valurilor şi în zarva mulțimii.

Margaret e yu'adiră.

Multe lucruri încep să capete sens, iar Wes rămâne cu sentimentul că e un prost că nu şi-a dat seama mai devreme şi îi pare foarte rău că a întrebat. Dar Margaret nu i-a spus

asta niciodată. De ce? Nici măcar după ce i-a cunoscut familia. Nici măcar după ce a întrebat-o de ce Jaime pare atât de hotărât s-o chinuie.

În cartierul lui nu locuiesc mulți yu'adiri. În timp ce părinții lui au fugit de foametea din Banva înainte de naşterea lui Mad, majoritatea imigranților yu'adiri au venit pe țărmurile Noului Albion cu câteva decenii mai devreme, căutând refugiu din cauza pogromurilor din țările lor de baştină. Dar, chiar dacă se află aici de mai mult timp decât populația banvish, a văzut şi el cât de mult îi urăşte lumea. Afacerile şi templele lor au fost incendiate. Inventatorul automobilului publica articole despre cum yu'adirii manipulează economia globală şi cum finanțează toate războaiele din ultimele secole.

I se întoarce stomacul pe dos când îşi dă seama de ce toți aceşti oameni o disprețuiesc atât de mult pe Margaret, când se gândeşte cât a îndurat singură atâția ani. Dacă ar fi ştiut, ar fi... ce-ar fi făcut, mai exact? Nu poate face nimic pentru a o proteja de aceşti oameni când el abia se poate proteja pe sine. Totuşi, asta îl zdruncină. De ce e atât de convinsă că trebuie să suporte totul singură? Îi era teamă de ceea ce-ar crede el sau...

— Hei!

Annette îi pune o mână pe braț.

— Eşti OK?

— Ai spus că nu contează pentru tine, dar clar contează.

— Poftim?

Wes trage aer în piept, hotărât să nu-şi piardă cumpătul.

— Dacă îți pasă, de ce nu l-ai înfruntat? Erai acolo când Harrington a început să vorbească despre imigranți şi yu'adiri, şi tu nu ai scos un cuvânt. Dacă-ți pasă, n-ar trebui să te deranjeze?

Annette se înroşeşte.

— Ai văzut ce se întâmplă când te pui în calea lui.

— Nimic, spune el răstit. Nu se întâmplă nimic. N-ar fi făcut altceva decât să debiteze şi mai multe prostii pline de ură. Singura diferență este că de data asta ar fi fost îndreptate împotriva ta.

— Şi ce-ar fi trebuit să fac? E prietenul meu.

Wes vede că fata e supărată, dar nu se poate abține.

— Poate c-ar trebui să-ți găseşti nişte prieteni mai buni.

— Nu pot, Wes, zice ea, cu glas frânt. Nu pot. Nu pot fi mai bună decât el.

— Cum adică? Bineînțeles că poți.

— De unde ştii tu? inspiră ea adânc. Jaime e fiul primarului. Toți prietenii mei îl venerează, probabil pentru că se tem de el, şi pe bună dreptate. Nu ai văzut nici pe departe cât de crud poate fi. Îmi pare rău că nu sunt la fel de deschisă la

minte ca tine, dar nu ai dreptul să mă judeci sau să-mi dictezi ce să simt. Felul în care acest oraş s-a purtat cu Maggie e o ruşine. Dar eu nu pot avea soarta ei. Atât timp cât sunt captivă aici, tăcerea e singura mea opțiune. Prietenii mei sunt tot ce am.

— Ştii, părinții mei sunt imigranți banvish. Au fost fermieri săraci în Banva şi suntem săraci şi aici. Am avut de-a face cu oameni ca Harrington toată viața mea, aşa că, da, iartă-mă dacă te judec pentru că-ți faci griji pentru ce-ar crede proştii tăi de prieteni despre tine. Lumea e mai mare decât oraşul ăsta.

Aşteaptă răspunsul ei, dar acesta întârzie. Mânia şi dezamăgirea îi stau amare pe vârful limbii.

— Aşa stau lucrurile, deci.

Annette clipeşte des şi scutură din cap, ca şi cum s-ar trezi dintr-un vis. Deşi e întuneric, băiatul îi vede lacrimile sclipind în ochi.

— Trebuie să plec.

— Doamne, murmură el.

Vinovăția îi înmoaie stomacul; urăşte când face femeile să plângă.

— Îmi pare rău. Nu voiam să... Măcar dă-mi voie să te conduc înapoi.

— Nu.

Ea se ridică şi-şi şterge praful de pe fustă.

— Mă descurc şi singură. Noapte bună.

Wes o priveşte până când dispare în mulțime, apoi se lasă pe spate în iarbă cu un geamăt. Are la activ multe întâlniri dezastruoase, dar asta e una imposibil de uitat. Acum se simte la fel de rău ca înainte. Poate şi mai rău.

Stomacul îl doare de furie. Poate că n-ar fi trebuit să-i spună că e banvish. Poate că ar fi trebuit să râdă sau să schimbe subiectul. Dar deja a râs la prea multe glume pe seama populației banvish, de-a lungul anilor, iar în seara asta nu suporta ca vreunul dintre ei să se prefacă a fi ceea ce nu era.

Bucata de cer de deasupra capului său e brusc eclipsată de chipul lui Margaret, ca o lună albicioasă.

— Annette părea supărată.

— M-Margaret!

Wes se îneacă. Se ridică repede în capul oaselor.

— Ai venit.

— Bineînțeles că am venit.

Fata îşi încrucişează braţele.

— Ce i-ai zis?

Ce i-ar putea răspunde? Vorbeam despre tine, şi dintr-una într-alta... Nu, nu-i poate spune adevărul. Se simte mizerabil că a aflat ceea ce ştie fără acordul ei.

Aşa că ridică relaxat din umeri.

— Cred că am fost prea obraznic cu ea. Îți vine să crezi?

Margaret se încruntă.

— Da, bine.

— Următorul, se aude un glas la microfon, este Weston Winters.

— La naiba.

Wes se ridică în picioare. De când a luat decizia de a se întinde aici ca să moară, rândurile mulțimii s-au îngroşat şi mai mult.

— Nu avem cum să ajungem mai în față.

— Atunci hai să luăm distanță.

Înainte ca Wes să întrebe care este şpilul din spatele acestui paradox, fata o ia la fugă. Exasperat, se ține după ea cât poate de repede.

Iarba înaltă tremură în jurul lor, în timp ce Margaret îl atrage în vârful unui deal.

Punctul de observație este mai bun – de-acolo văd cum cineva se desprinde din mulțime. Silueta îşi ridică puşca, ocheşte o țintă fixată de creanga unui chiparos noduros şi trage. Pocnetul răsună pe tot câmpul şi apoi, în timp ce oamenii aşteaptă ca fumul să se risipească, se lasă o tăcere desăvârşită.

Ținta de lemn se aprinde. O ploaie de scântei țâşneşte din țintă şi străluceşte ca nişte licurici. Un oficial al vânătorii aleargă spre țintă, strigând şi fluturând un extinctor.

— Da! Wes bate din palme. Da! A funcționat! Ai văzut asta?

Ținta în flăcări este o pată de portocaliu pe fondul negru al nopții, dar chiar şi de aici, de sus, îi poate vedea strălucirea reflectată în ochii lui Margaret. Ea spune, liniştită şi condescendentă:

— Am văzut.

— Mai spune-mi o dată, de câte puncte am nevoie?

— O sută cincisprezece, răspunde ea fără ezitare.

Şi-a derulat în minte toate scenariile posibile de o mie de ori până acum.

Împreună, privesc cum juraţii se consultă şi focul se stinge. Wes îşi răsuceşte degetele în firele lungi de iarbă şi jură că Margaret nu mai respiră. După câteva minute, crainicul anunţă:

— Juriul a acordat o 117 puncte lui Weston Winters. Urmează...

— Margaret, răsuflă Wes.

Ea stă perfect nemişcată, ca şi cum nu ar fi auzit corect.

— Margaret!

Îşi aruncă braţul în jurul gâtului ei şi o lipeşte de el cu atâta forţă, încât aproape că se prăbuşesc în iarbă. Abia când ea protestează sugrumat, el îşi revine în simţiri – îşi dă seama că o îmbrăţişează –, dar e prea ameţit ca să-i pese sau ca să-i dea drumul.

— Am reuşit!

Margaret se zbate până când el slăbeşte strânsoarea. E roşie în obraji, o culoare caldă, rozalie, care-l duce cu gândul la o după-amiază de vară.

— Tu ai reuşit. Îmi pare rău că m-am îndoit de tine.

El îi zâmbeşte. Ea îi răspunde cu un surâs blând, iar asta aproape că-l face să se intimideze. Pentru prima dată, Wes se gândeşte că poate-poate au o şansă să fie învingători.

18

Când după-amiaza acoperă conacul cu lumina aurie şi somnoroasă a soarelui, Wes încă doarme. Margaret nu-l poate învinovăți, având în vedere că au ajuns acasă aproape de miezul nopții şi că a stat treaz aproape o săptămână. În plus, după performanța de-aseară, merită să stea în pat toată ziua.

Nu-i vine să creadă că a reuşit. După ce şi-a croit drum prin mulțimea prezentă de la demonstrație, a văzut momentul în care scânteia alchimică i-a luminat chipul, strălucitor ca o stea. Pentru prima oară în ultimii ani, şi-a dat seama că alchimia poate fi înfricoşător de frumoasă. Că poate face mai mult decât să rănească oamenii.

Şi acum, dacă ea se va clasa în frunte la concursul de tir de săptămâna aceasta, vor ajunge în primul grup de vânătoare. Vor avea o şansă reală de a câştiga. În camera ei, Margaret îl găseşte pe Bucluc încolăcit în pat şi trăgând un pui de somn într-un ochi lăptos de soare. Îi vine să-l dea jos, dar nu are inima asta.

Mulțumită lui Wes, azi se simte tandră şi plină de speranță – şi ciudată, din cauza asta. O face să tânjească după compania lui, ceea ce nu-i convine deloc.

E destul de rău că a făcut un lucru pe care nu-l mai poate lua înapoi: şi-a permis să recunoască, chiar dacă s-a întâmplat o singură dată, că între ei există atracție.

Poate să-şi suporte închipuirile inutile despre cum ar putea profita de această casă goală, cu alcovurile ei ascunse şi cu cotloanele ei scăldate în soare. Poate trăi ştiind cum arată Wes nestăvilit, în genunchi, deasupra ei. Dar i se pare periculos felul în care îi flutură stomacul când îşi aminteşte cum a îmbrățişat-o aseară, ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Zâmbetul lui era atât de larg şi de sincer. Vesel. Purtarea lui afectuoasă, liberă şi relaxată îi aminteşte prea mult de ceea ce a pierdut – şi de ceea ce poate pierde din nou.

Margaret deschide geamul şi-şi scoate fața în mângâierea răcoroasă a vântului. E

prea târziu să se mai antreneze, căci nu vrea să fie afară după lăsarea întunericului, dar ar trebui, cumva, să se folosească de toată această energie. Ar fi păcat ca Wes s-o eclipseze.

Îşi scoate trusa de scule din dulap, ia puşca de pe suportul ei de pe perete şi se aşază pe podea. Demontarea şi curățarea armei înseamnă un fel de act ritualic, o sarcină pe care o face şi legată la ochi. Până când termină de lubrifiat metalul şi de lustruit puşca până când luceşte, deja a amețit de la mirosul de kerosen şi plumb. Lemnul sclipeşte în lumina soarelui, auriu şi cald ca mierea.

— Bucluc.

Câinele se ridică iute, cu o ureche pleoştită.

— Bucluc, spune din nou fata, de data asta pe un ton mai jucăuş.

El o priveşte din pat, dând uşor din coadă pe aşternuturi. Ştie că n-ar trebui să fie acolo, dar îşi dă seama că stăpâna lui e mai îngăduitoare astăzi. Un dresor mai bun l-ar fi pus la punct, dar pe ea nu a deranjat-o niciodată puțină încăpățânare.

Margaret îşi pune puşca pe umăr.

— Vrei să mergem afară?

Bucluc ciuleşte urechile.

— Hai! Să mergem.

Cățelul se dă jos din pat şi coboară scările în viteză. Margaret nu-şi poate înăbuşi un hohot de râs, urmându-l. Afară, umbrele se alungesc pe măsură ce soarele apune. În depărtare, pinii şi brazii acoperă munții şi se întind spre ocean, ca şi cum cineva ar fi turnat peste văi o sticlă mare de sirop.

Fata se duce la gardul padocului din spate şi îl strigă pe Sclipici, calul ei sur.

Acesta vine în fugă, părând supărat când o vede pe Margaret cu căpăstrul în mână. După ce-l leagă de stâlp, îi şterge spinarea de praf şi-l înşeuează. O dor coapsele de la atâta călărit, dar se urcă pe spatele lui şi-l face să meargă la trap.

În timp ce se îndreaptă spre lizieră, Margaret îndrăzneşte să arunce o privire peste umăr. Ar fi bine să-l scoată pe Wes afară ca să prindă şi el gustul vânătorii, dar azi trebuie să se concentreze. În plus, băiatul va speria toate animalele de pradă de pe o rază de câțiva kilometri dacă va deschide gura.

— Bucluc, zice ea, ia urma.

El face o pauză, cu trufa spre cer, apoi o ia la goană în frunziş cu viteza unui glonț. Liniştea care se aşterne peste pădure în absența lui e sinistră şi desăvârşită.

Nu se aude niciun sunet în afară de tropotitul constant al copitelor lui Sclipici.

Margaret îl mângâie pe gât în timp ce calul pufneşte neliniştit.

Ajung la o porțiune de pădure pe care ea nu o recunoaşte. Ferigile răsar dese şi verzi pe marginea potecii. O mulțime de flori cresc în sălbăticie, sufocându-se unele pe altele, iar deasupra lor crengi noi se ridică din trunchiurile copacilor, dându-şi la iveală seva, prea fragedă pentru a supraviețui frigului brusc. Totul aici este prea viu; natura se canibalizează şi aerul miroase a putrefacție.

Ştie că asta e opera halei. Livezi întregi putrezind. Întinderi întregi de pădure care cad victime creşterii lor excesive. Îi

amintește de o schiță din caietul mamei sale, pe care a pus-o sub cheie cu mult timp în urmă, cu un șarpe care-și devorează propria coadă. Margaret își strânge în palmă cheia de la gât.

Familiile Halanan și Harrington au căzut deja victime halei. Câți oameni vor mai avea de suferit înainte ca Luna Rece să răsară? Câtă durere trebuie plătită în schimbul promisiunii gloriei?

Numele ei se aude ca un șuierat printre frunze. Margaret încremenește în șa.

Nu-i plac schimbările din această pădure – pădurea ei. Cândva, nu exista nimic care s-o supere aici. Nici măcar croncănitul vreunui corb sau ciorovăiala gaițelor.

Nici sclipirea neclintită a ochilor vreunui iepure în întuneric. Dar acum o pată albă pândește pe lângă copaci.

Aburul răsuflării îi plutește în frig.

Bucluc urlă.

A găsit ceva. Margaret și Sclipici o iau la galop. Vântul rece îi biciuiește fața.

Pietrele se rostogolesc pe pantă, sub copitele calului, în timp ce el fuge spre chemarea câinelui.

Margaret se lasă înainte şi simte cum coapsele îi iau foc când Sclipici sare peste un sequoia doborât pe potecă. Apoi calul şi călăreața ajung într-o poiană. Bucluc stă cu labele din față lipite de trunchiul unui copac masiv, dând din coadă. Îşi lasă capul pe spate şi urlă din nou. Saliva îi zboară în toate direcțiile.

E foarte mulțumit de sine.

— În regulă, te-am auzit.

Fata se dă jos de pe spinarea lui Sclipici. La trei metri deasupra capului, îşi zăreşte ținta. O vulpe roşie, obişnuită, lipită de o creangă acoperită de licheni.

Margaret îşi ia puşca şi ridică luneta la ochi. Simte lemnul neted şi rece pe obraz.

Miroase încă a lac şi a ulei.

Deşi disprețuieşte alchimia, unul dintre principiile ei de bază ale acesteia i-a plăcut dintotdeauna. Toate ființele – de la oameni la vulpi – sunt compuse din aceeaşi materie primordială. Unicul e Tot şi Totul e Unicul. În esență, toate lucrurile sunt la fel, toate încearcă să supraviețuiască.

Această asimilare etică i s-ar părea mamei sale greşită sau excesiv de sentimentală. Dar Margaret nu e nimic altceva decât fiica mamei sale şi nu e deloc sentimentală. Adevărul este simplu şi amoral. Ea va trăi pentru că vulpea aceea va muri.

În cătarea puştii, vulpea îşi lasă urechile pe spate şi dă din coadă. E o adevărată uşurare să vezi o vulpe obişnuită, una cu putința chinului mortalității, nu una stranie, de pe altă lume. Dincolo de bătăile inimii care-i răsună în urechi, Margaret aude frunzele foşnind în vânt – fâşşşşş. Sună ca nerăbdarea înăbuşită care străbate o mulțime de oameni. Margaret trage o gură de aer şi o reține adânc în stomac.

Acolo.

Apasă pe trăgaci. Pocnetul răsunător alungă păsările din vârful copacilor. Un trup mic şi roşu se loveşte de pământ cu un zgomot surd. Pădurea suspină odată cu Margaret, măturându-i părul în ochi. Margaret se apropie de forma chircită printre frunze. Sunt ruginii, ca sângele uscat. Vulpea stă întinsă într-un cerc dincolo de botul cizmelor ei, cu coada până la gura deschisă. Imaginea acelui ouroboros o sperie. Trebuie să fie un fel de mesaj, sau un avertisment, sau...

Nu, hala nu e decât un animal.

N-o urmăreşte şi nici nu încearcă să-i spună ceva. Presiunea vânătorii şi sentimentele ei confuze față de Wes o fac, probabil, paranoică.

Margaret ia vulpea de coada stufoasă, iar greutatea corpului acesteia îi atârnă în pumn ca o pungă plină de monede. Ochii săi aurii sunt la fel de fioroşi şi dincolo de moarte, încă plini de foc. Pe măsură ce pădurea uită de împuşcătură, viața revine în picături mici. Un corb croncăne. Un iepure foşneşte în tufişuri. Chiar şi Bucluc îndrăzneşte să se mişte acum din loc. Vine vesel şi se sprijină cu toată greutatea lui pe ea, aproape dezechilibrând-o. Când îl bate uşor pe spate, răsună plăcut, ca şi cum ar lovi un dovleac copt.

— Bravo, băiete. Ne pricepem.

Mai are două săptămâni ca să dreseze un câine de vânătoare şi un cal aproape la pensie, pentru ca ei să devină cei mai buni din țară. Au făcut oamenii lucruri şi mai ciudate.

Dar foşnetul copacilor o nelinişteşte în continuare. Cu cât stă mai mult aici, cu atât e mai convinsă că vântul vorbeşte. Că-i transmite nişte vorbe de duh sau un avertisment pe care ea nu-l poate înțelege.

Când ajung în Wickdon, fanfara din program e în plin spectacol.

Soarele aruncă raze de lumină peste mare şi acoperă toți pomii ca un şal roşu.

De-a lungul anilor, copacii de pe coastă au fost atât de biciuiți de vânt, încât acum stau lipiți de pământ, ca nişte câini bătuți. Margaret cunoaşte curburile acestui țărm aşa cum îşi cunoaşte propriile buzunare, dar coasta pare a fi singurul lucru familiar în Wickdon în seara asta.

E la fel de înspăimântător ca prima dată când şi-a văzut mama ieşind din biroul ei după moartea lui David. Aceleaşi oase, aceeaşi piele întinsă peste ele, dar cu ceva întunecat şi schimbat în spatele ochilor ei.

Mulțimea umple străzile ca apa azvârlită dintr-un lighean cu rufe. Oamenii mişună pe străduțe şi se învârt pe trotuarele pietruite, străbătute de strălucirea torțelor care ard la aproape fiecare colț. Copiii se năpustesc în toate direcțiile, cu

mustăți pictate pe față şi cozi de vulpe care le atârnă de la spate, prinse în curele.

Adulții sunt machiați extravagant la ochi şi sunt îmbrăcați cu etole şi paltoane din blană de vulpe. Deasupra lor, strălucesc multe şiruri de beculețe şi pânzele colorate legate de firele de telefon flutură în vânt. Margaret simte în gât atingerea ascuțită şi rece a aerului sărat.

Undeva, dincolo de toți aceşti oameni, se află locul unde ar trebui, de fapt, să se afle: pe poteca mărginită de stânci care duce spre țărm, unde va trage cu arma ca să-şi câştige locul în primul grup de vânătoare.

Wes îşi aşază mâna pe mijlocul ei. E un gest inocent, pentru a-i atrage atenția, dar fiecare atingere a lui o curentează. El nu pare să-şi dea seama de asta sau poate că se preface că nu observă. În orice caz, îi e recunoscătoare pentru felul dezinvolt în care stă aproape de ea, încrezător şi sigur în mijlocul haosului.

— Cum rezişti? o întreabă el.

— Sunt bine.

Fata îşi dă după ureche o şuviță de păr rătăcită. Lumina portocalie şi caldă a focurilor şi a felinarelor se revarsă peste umerii băiatului.

— Ar trebui să mergi în oraş. Să te bucuri de noaptea asta.

— Deja te-ai săturat de mine, Margaret? În lipsa ta, voi petrece această seară tânjind după tine şi după toate lucrurile pe care nu mi le pot cumpăra.

Uneori are numai vrăjeală în el.

— Vrei nişte bani?

Expresia lui şireată se transformă în uimire.

— Vorbeşti serios?

— Foarte.

Margaret îşi scoate portmoneul din buzunarul hainei şi scormoneşte până găseşte o monedă. Îl prinde uşor de încheietură, i-o întoarce uşor şi-i lipeşte moneda de palmă.

— Du-te.

Un strop din lumina ambientală ajunge în ochii lui Wes, dar Margaret îi poate vedea strălucind în întuneric. Pare melancolic, aproape trist, apoi îşi revine şi scutură din cap.

— Ți-i voi da înapoi.

— De unde?

— Mm. Corect.

Nu mai zice nimic, dar zâmbetul acela lasciv şi felul în care o priveşte pe sub gene spun multe. Margaret urăşte faptul că fața îi ia foc sub ochii lui atenți, chiar şi atunci când minte. O stânjeneşte.

— Eşti sigură că nu pot face nimic altceva...?

— Nu. Pleacă şi gata.

El râde plăcut, lăsându-şi mâna să cadă pe lângă el şi vârând-o în buzunar.

Amintirea atingerii lui Wes încă o arde pe spate.

— Bine, bine. Eşti convinsă că nu pot face nimic pentru tine? Pot măcar să rămân şi să te încurajez.

— Sunt sigură.

El şi-a făcut deja partea. În seara asta, Margaret trebuie să strălucească şi ştie că poate câştiga.

— La ce oră începe? Vreau să te văd cum tragi.

— La 6:30. Nu sunt sigură că merită aşteptarea. Este stil turneu. Rundele se termină în câteva secunde.

— Bineînțeles că merită, protestează el. Mi-ai promis o demonstrație. În plus, cum altfel aş putea să ştiu dacă n-am comis cumva o greşeală teribilă când am făcut echipă cu tine?

Ea zâmbeşte fără să vrea.

— Voi încerca să nu te fac de râs.

— Nu mă vei face de râs.

Wes surâde şi el, unul dintre zâmbetele sale rare şi sincere, care o încălzeşte pe

Margaret până în străfundul sufletului.

— Ei bine, mult noroc. Vin după tine mai târziu.

Când Wes dispare în mulțime, fata se simte mai singură decât în mijlocul pădurii, deşi e înconjurată de atâția oameni şi de o sută de conversații învălmăşite. Margaret se încordează şi-şi croieşte drum prin gloată.

Aerul miroase a fum de pădure şi a sare, cu iz de pâine coaptă şi de carne prăjită.

Tarabele din piață umplu străzile, scoțând la vânzare pălării cu boruri largi, decorate cu flori complicate din fetru, şepci de călărie, cizme de piele şi tot felul de produse alchimice. Alambicuri artizanale rotofeie şi strălucitoare ca nişte cochilii, sticlă modelată manual în toate culorile pietricelelor de la malul mării.

În piață, câinii campioni şi stăpânii lor se aliniază în fața unor jurați cu mutre severe.

Câțiva oameni se uită la ea. Murmurul numelui ei o urmăreşte la fiecare pas, şuierând la fel de grav ca vântul în lanul de secară. Frica i se pune ca un nod în gât. Toată viața ei a trebuit să se facă mică şi nevăzută ca să supraviețuiască. Dar în această seară va fi în centrul atenției, iar acest lucru o înspăimântă mai tare decât prezența unui demiurg.

Când faleza care dă spre ocean se termină, Maggie răsuflă uşurată. Alunecă cât se poate de grațios pe digul stâncos şi se strecoară printre ierburile îngălbenite de pe plajă până când ajunge la țărm. Apa e agitată în această seară, spumegând sub o ceață atât de densă, încât de-abia poate desluşi luna, dincolo de un văl argintiu.

Focurile de tabără ard din loc în loc şi aruncă pe nisip o lumină portocalie. Cel mai mare dintre ele îi conturează siluetele colegilor ei de competiție, care stau ghemuiți ca să se apere de frigul toamnei. Deasupra lor, pe marginea stâncilor, spectatorii încep să se adune şi să se îndrepte spre plajă.

Margaret se apropie de ceilalți trăgători de elită până când le poate vedea trăsăturile conturate la lumina focului. Nu-l recunoaşte aproape pe niciunul.

Mulți sunt mai în vârstă decât ea, îmbrăcați în jachete de vânătoare, bătute în pietre prețioase şi purtând puşti poleite cu aur. Îşi poate doar imagina cum vor arăta câinii lor hăitaşi. Eleganți şi rapizi ca nişte gloanțe.

O străbate un fior de nelinişte. Simte cum cineva o fixează cu privirea.

Întorcându-se spre golfuleț, întâlneşte ochii lui Jaime prin întuneric. E obişnuită cu indiferența, cu dezgustul lui, dar nu e pregătită pentru ura nestăvilită din privirea lui. O face să tremure de frică. Cu o expresie rece, băiatul se desprinde de grup şi se îndreaptă spre ea. Mattis, grijuliu ca un câine de vânătoare nerăbdător, vine la câțiva paşi în urma lui.

Instinctul îi spune să se ferească de ei, să se ascundă. Dar furia pe care o reprimă de obicei clocoteşte la interior, prea fierbinte ca să mai fie înăbuşită. Poate că a petrecut prea mult timp cu Wes sau poate că s-a săturat de mizeriile lor, dar faptul că a încercat să dispară nu l-a făcut niciodată pe Jaime s-o disprețuiască mai puțin. O urăşte. Întotdeauna a urât-o şi o va urî mereu.

Dacă trebuie ca lumea s-o vadă în seara asta, va fi incandescentă.

Când se opresc în fața ei, Margaret zice:

— Jaime.

— Maggie.

Răsuflarea lui Jaime miroase a whiskey şi a tutun de mestecat.

— Unde-ți sunt corciturile?

Ea nu răspunde. Jaime şi Mattis râd, ca şi cum tăcerea ei i-ar încânta.

— Ştii, am auzit o poveste interesantă despre Winters. Se pare că, de fapt, şi-a făcut renume în oraş. Ştii că a fost dat afară de la fiecare alchimist la care a fost ucenic?

— Nu credeam că eşti genul care să aplece urechea la bârfe inutile.

— Nu sunt bârfe, parează Mattis. E adevărul.

Jaime îi aruncă o privire scurtă, ca şi cum Mattis ar fi întrerupt ceva important.

Acesta tace, supus. Clătinând din cap, Jaime continuă:

— Mi s-a părut ciudat că e atât de ratat. Dar apoi mi-am dat seama de ce. E

banvish.

— Contează asta?

Vocea ei sună mai slabă şi mai nesigură decât ar fi dorit. De unde ar fi putut afla asta Jaime?

— E sumic! Sunt practic nişte animale. Nu ți-e frică, singură în casă cu el?

Margaret auzise o mulțime de lucruri despre sumici. Că se închină la idoli. Că scot din pântecele mamelor copiii kathari nenăscuți şi că-i devorează. Că au venit aici pentru a-şi stabili capitala unui imperiu pe țărmurile Noului Albion şi că

au jurat credință națiunii străine Umbria, unde papa stă pe tronul său sfânt.

Dar la familia Winters nu văzuse decât bunătate.

— Nu, spune ea. Nu mi-e frică.

— Ah, acum înțeleg. Ar fi trebuit să ghicesc că-ți place să-ți bagi bestii în pat.

Vă meritați unul pe celălalt: uzurpatorul sumic şi conspiratoarea yu'adiră.

Jaime rânjeşte.

— Va fi o plăcere să te înving în seara asta. Eu şi prietenii mei ne vom asigura că nu ai nicio şansă, Maggie. Te-am avertizat.

Un sunet de corn reduce mulțimea la tăcere. Când sunetul păleşte, Maggie nu mai aude decât şuierul valurilor. În timp ce fata tremură de furie şi de ruşine, Jaime se răsuceşte şi se îndreaptă spre prietenii săi, la adăpost. Mattis se târăşte în spatele lui, aruncându-i o privire neliniştită peste umăr. Laşă ce eşti. Margaret ştie că Jaime a vrut s-o sperie, ceea ce-o face să sufere şi mai mult, pentru că a funcționat.

Vocea lui îi răsună în cap, la nesfârşit. Te-am avertizat.

În jurul ei, mulțimea pare flămândă, sălbatică şi rea. Ce-o fi avut în cap?

Împotriva lor – împotriva lui Jaime – e neputincioasă şi singură, aşa cum a fost întotdeauna. Mama ei nu e aici s-o protejeze şi poate că nu va mai fi niciodată. Poate că l-a blestemat şi pe Wes laolaltă cu ea.

Bătăile inimii îi zdruncină tâmplele şi o sudoare rece i se prelinge pe frunte. Prin ceața tot mai densă a groazei, i se pare că aude vocea maestrului de ceremonii rostind ceva la microfon şi reacția mulțimii. Dar tot ce se află în jurul ei pare ireal şi îndepărtat, ca şi cum ea s-ar fi scufundat în marea tomnatică. Ştie că e pe marginea unei noi crize.

Senzația se declanşează odată cu zgomotul împuşcăturilor. Margaret se trezeşte la realitate cu un oftat înăbuşit. Competiția a început şi ea nici măcar nu şi-a dat seama.

Eşti aici, îşi spune fata. Concentrează-te.

Dacă nu pentru ea, măcar pentru Wes.

Fumul se ridică de la mal şi, când se risipeşte, vede doi bărbați la marginea apei.

Unul dintre ei se întoarce spre mulțime cu un zâmbet pe față, cu trăsăturile sale aspre şi deformate de lumina focului. Celălalt îşi aruncă puşca în nisip şi se îndepărtează.

Primul dintre ei a fost deja înfrânt.

Dacă demonstrația alchimică se jurizează după criterii multiple, regulile acestui joc sunt mult mai simple. Cincizeci de puncte pentru fiecare victorie, zero puncte – şi ieşirea din

competiție – pentru cei care pierd o confruntare. Wes a obținut un scor care-l plasează în prima treime a alchimiştilor, suficient pentru o bună poziționare pentru intrarea în primul grup de vânătoare, în privința punctelor acumulate. Sunt aproximativ o sută de echipe înscrise, iar Margaret va trebui să câştige cel puțin cinci runde din şapte. O lovitură imperfectă îi poate costa totul.

Se linişteşte concentrându-se pe atmosfera evenimentului. Maestrul de ceremonii strigă o pereche de nume. Se aude pocnetul unui glonț şi mirosul prafului de puşcă se ridică în aer. În timp ce inima îi bate nerăbdătoare, Margaret îşi şterge palmele transpirate pe coapse.

— Margaret Welty şi Kate Duncan.

În sfârşit, a sosit timpul.

Emoțiile îi sapă un gol în stomac. Se simte amețită de căldura focului, dar se apropie de poligonul de tragere. La câțiva metri în fața ei, o mică insulă străjuieşte valurile. Lampioanele formează o cărare pâlpâitoare peste apă, până la o structură şubredă de lemn, unde o țintă se leagănă, prinsă cu nişte lanțuri zornăitoare. Oceanul şuieră în vârful bocancilor ei. Un val zgomotos se ridică şi o udă până la genunchi. Frigul i se strecoară în oase, dar ea se concentrează pe lumina focului care se reflectă în apă ca o dâră de sânge. În depărtare, lumina lunii dansează şi străluceşte, ca nişte solzi argintii pe valurile negre şi înalte.

Margaret îşi ridică puşca şi îşi ia ținta în cătare. Inspiră şi nu dă aerul afară. Încă două bătăi ale inimii ei şi lumea rămâne perfect nemişcată. Mintea i se goleşte.

Stomacul i se calmează. Degetul i se încolăceşte pe trăgaci, la fel de familiar ca atingerea unui iubit.

Apoi trage.

Fumul pluteşte peste ocean ca o ceaţă. Se risipeşte încet, dezvăluind gaura făcută în centrul ţintei. Mulţimea izbucneşte în urale, iar ea găseşte printre oameni chipul familiar al lui Halanan, care zâmbeşte larg, triumfător. Margaret se retrage înainte de a-şi privi adversara. Nu are deocamdată nicio satisfacţie – se va bucura doar atunci când va ajunge în primul grup de vânătoare.

În timp ce se strecoară înapoi în mulţime, aude clar, peste vacarm, numele lui Jaime Harrington. El o izbeşte peste umăr când trece cu paşi mari pe lângă ea, apoi îşi ia locul la marginea plajei.

Margaret îl urmăreşte pe Jaime care trage cu arma de când se ştie. Întotdeauna se agită înainte de a trage, rostogolindu-şi umerii şi trosnindu-şi gâtul de parcă asta l-ar face să se descurce mai bine. Dar în seara asta nu execută niciunul dintre ritualurile sale. Pur şi simplu ridică arma la ochi şi trage, fără aroganţă sau plăcere. Ca şi cum nu i-ar păsa deloc – sau ca şi cum n-ar avea nimic de pierdut. Ţinta zornăie în lanţuri. Margaret tresare la vederea găurii perfecte din centrul acesteia, la fel ca reuşita ei.

O lovitură perfectă.

Jaime se întoarce spre mulţime, zâmbind înfumurat. O calcă pe nervi, dar nelinişstea ei e mai profundă. Oare s-a antrenat atât de mult de când l-a văzut ultima dată când a tras cu arma? A devenit uimitor de bun.

Sau poate că de data asta a avut noroc. Asta trebuie să fie.

Dar, în runda următoare, Jaime repetă figura. Şi la următoarea la fel, egalând-o, lovitură cu lovitură. Se mişcă cu o grație nenaturală, cu o precizie care e aproape de pe altă lume. Margaret nu-şi dă seama cum reuşeşte să facă asta. Nu pricepe cum de a ajuns s-o egaleze atât de repede la îndemânare. Lumina focului de tabără colorează oțelul armei lui într-o nuanță stranie de roşu, care-i aminteşte mult de rubedo.

Când e chemată la cea de-a patra rundă şi-şi ridică puşca, simte că tremură, ca şi cum s-ar agăța de una dintre acele stânci care ies din valuri. Încă două runde, îşi spune fata. Încă două focuri şi vor ajunge în primul grup.

Margaret ocheşte, dar apasă prea tare pe trăgaci. Arma se mişcă şi glonțul loveşte ținta în stânga centrului. Fata trage aer printre dinți, înciudată.

Neatenție. Asta a fost o greşeală de începător neatent şi-i putea costa totul.

Stomacul îi freamătă şi-şi doreşte ca glonțul adversarului să lovească lanțurile.

Doamne, trebuie să se stăpânească. Ce contează dacă Jaime se descurcă bine? Cu ce-o va ajuta dacă-i disecă tehnica la nesfârşit? Singurul lucru care contează e acesta: dacă se va confrunta cu el şi nu-şi controlează emoțiile, va pierde.

Margaret se îndepărtează din poligon şi se aşază greoi pe o stâncă, pentru a-şi reveni. Închide ochii şi încearcă să simtă

forța pământului, conştientizând vuietul valurilor, sarea de pe buze şi frigul din obraji. Încă o rundă şi vor fi în siguranță.

Poate s-o facă.

— În următoarea rundă, îi avem pe Jaime Harrington, strigă maestrul de ceremonii cu vocea lui sofisticată, şi pe Margaret Welty.

Maggie deschide ochii brusc. Se privesc în ochi, din colțuri opuse ale plajei. În lumina focului, părul lui Jaime străluceşte arămiu, iar zâmbetul lui e cel al unui bărbat care ştie că deja a câştigat.

19

Wes simte că vibrează din cauza emoției. Cu atâția oameni, toți de nerecunoscut, zâmbitori şi îmbrăcați ca să fie observați, e ca şi cum s-ar fi întors în Dunway.

Inima îi zvâcneşte în ritmul unei melodii care se aude undeva, în depărtare.

Se plimbă pe străzi, împins de mulțime, până când ajunge în dreptul unei tarabe vopsite în roşu, care vinde mere caramelizate, cu glazură de bomboane. Acestea strălucesc ca

nişte pandantive în vitrina unui bijutier, sclipind în nuanțe de chihlimbar şi granat. Strânge în pumn moneda pe care i-o dăduse Margaret.

Bunătatea ei neaşteptată îl derutează. Îi aminteşte cum tatăl său obişnuia să le dea lui şi surorilor sale o singură monedă de cinci cenți, prețioasă ca aurul, şi să-i lase să-şi facă de cap în magazinul cu dulciuri. Amintirea îl doare mai tare decât se aştepta; respiră printre lacrimile blocate în fundul gâtului şi încearcă să se concentreze asupra oricărui alt lucru.

Cum ar fi fermecătoarea nuanță roşie care i-a înflorit lui Margaret în obraji atunci când a tachinat-o.

Wes îşi înăbuşă un geamăt. Nu contează unde se întoarce sau ce face, totul duce înapoi la ea. Urăşte chestia asta. Urăşte modul în care o admiră. Felul în care şi-o închipuie citind acele cărți în camera ei, noaptea, a devenit noua lui metodă preferată de sacrificiu de sine – îl face să se simtă vulnerabil şi disperat. În tot acest timp, şi-a păstrat mințile întregi pentru că a refuzat să se cerceteze prea atent, pentru că nu a permis nimănui să-şi înfigă ghearele prea adânc în el. Dar dintre toate femeile din lume, Margaret – aşa severă, taciturnă – l-a pus cu botul pe labe.

Christine obişnuia să-l tachineze pentru că se îndrăgostea de fiecare femeie pe care o întâlnea, dar niciodată nu era ceva serios. Nu era niciodată real. Odată ce se va îndrăgosti, se va îndrăgosti profund, pentru că nu şi-a permis niciodată să facă un lucru pe jumătate. Dar nu-şi poate permite să-şi dea inima nimănui până când nu ajunge în vârf. Nu-şi poate permite încă o slăbiciune.

— Vrei ceva, puştiule, sau ai de gând să stai acolo şi să caşti gura toată noaptea?

Vânzătoarea îl priveşte nerăbdătoare, făcând un gest către coada care a început să se formeze în spatele lui.

— Da, îmi pare rău. Vreau şi eu un măr...

Cineva de peste drum flutură din mână ca să-i atragă atenția. Acolo, la doar câțiva metri distanță, se află Annette Wallace, cu o vulpe moartă atârnată de gât.

Are gura întredeschisă, lăsând să i se vadă dinții albi ca perlele care strălucesc, umezi, în lumina felinarului. Părul îi e ondulat lejer, iar pe buze are un ruj de culoarea sângelui. Când îl priveşte în ochi, stomacul i se strânge de groază.

Dar furia pe care o aştepta nu se dezlănțuie. Annette îi zâmbeşte sclipitor.

Gândurile i se încâlcesc când o vede venind spre el. Săptămâna trecută, a făcut-o să plângă. Aparent, acum l-a iertat. Nu poate fi atât de uşor, dar perspectiva de a avea companie îi învinge temerile. Discuția cu Annette îl va scoate din mlaştina gândurilor sale. Înainte de a se întreba cât e de etic să folosească banii lui Margaret ca să cumpere ceva altei fete, el zice, spre bucuria vânzătoarei: – Ba două mere caramelizate.

După ce plăteşte, părăseşte coada şi Annette îl prinde de cot.

— Wes! Te-am căutat peste tot.

— Aşa ai făcut?

Vocea îi sună mai piţigăiată şi mai alarmată decât ar fi dorit. Îşi drege glasul.

— Ce convenabil! Se întâmplă să am două mere, aşa că poate îmi iei şi mie unul din mână.

— Ce amuzant! Şi eu am două căni cu ceva bun în ele.

Înainte să-şi dea seama ce se petrece, ea schimbă unul dintre merele lui cu o cană aburindă, care dă pe dinafară de un lichid mirosind a zahăr şi a scorţişoară. Timp de câteva clipe, se privesc unul pe celălalt în tăcere. Apoi ea spune:

— Pace?

— Pace.

— Îmi pare foarte rău pentru deunăzi. N-ar fi trebuit să reacţionez în halul ăla.

Aveai dreptate şi acum îmi dau seama că probabil am părut aşa de...

— Annette, o întrerupe el. E în regulă.

— Serios? Eşti sigur?

Wes se simte brusc epuizat. Iertarea ar însemna să afle pentru ce anume îi pare fetei rău, dar asta ar aduce o discuție serioasă şi, probabil, dificilă. Nu crede despre ea că e o persoană rea – în întregime. În acelaşi timp, dacă e să fie sincer cu el însuşi, nu pare convins că totul e în regulă sau că tăcerea ei înseamnă că a devenit brusc complice la suferința lui Margaret. Din fericire pentru Annette, nu-l prea interesează să fie sincer şi nici singur în acest moment. De dragul sănătății sale mintale, trebuie să păstreze discuția la un nivel frivol. Să-şi alunge propriile îndoieli.

— Serios.

— Bine, spune ea, uşurată. Atunci, mulțumesc pentru măr.

— Şi eu îți mulțumesc pentru... ce-i chestia asta, mai exact?

— Cidru, spune ea, atât de angelic, încât el devine brusc suspicios.

Îl ia de braț şi-şi reazemă capul pe umărul lui. E beată, dacă ar fi să se ia după gesturile ei afectuoase şi după bujorii din obraji. El nu simte absolut nimic, ceea ce-l deranjează. Magia s-a scurs de tot din lumea asta dacă o femeie frumoasă la brațul lui nu-i trezeşte nicio senzație. Se uită în cana de cupru pe care i-o dăduse fata şi constată că lichidul dinăuntru are aceeaşi culoare cu ochii lui Margaret.

Asta îi provoacă o mică stare de greață, dar nu-i va strica dispoziția.

Bucură-te de noaptea asta, îi spusese Margaret. Asta va face, într-un fel sau altul. Ia o înghițitură, apoi aproape că se îneacă.

Alcoolul alunecă pe gât şi-l arde ca o explozie, într-un amestec de cuişoare şi gust de măr. Annette râde.

— Îmi pare rău! Ar fi trebuit să te avertizez că uneori mă joc de-a barmanița.

— Şi ce barmaniță generoasă eşti tu! Doamne, ce ai pus în chestia asta? Ulei de motor?

— Whiskey. Un pic mai multă tărie.

Se ridică în vârful picioarelor pentru a-i şopti la ureche.

— Alchimie – să nu spui nimănui.

Băutura alchimizată nu e deloc legală, mai ales pentru că grijuliii legiuitori kathari cred că e responsabilă pentru infracțiunile violente. Sau poate că, pur şi simplu, nu vor ca cineva să se distreze. În zilele noastre, doar cei care se descurcă pot cumpăra alcool în baruri clandestine sau de la distilerii domestice.

Dar cu atât de mulți alchimişti claie peste grămadă în Wickdon, nu e de mirare că băutura de contrabandă circulă liberă ca apa.

Întotdeauna şi-a dorit s-o încerce, iar faptul că acum bea seamănă puțin cu momentul în care Mad a furat o sticlă de vin scump din cămara fostei sale prietene bogate. Se furişaseră pe scara de incendiu după ce mama mersese la culcare şi, cum nu aveau un tirbuşon, au spart-o pe scări şi au dat-o pe gât. Şi-a tăiat limba şi probabil că şi acum mai

are cioburi în ficat, dar este una dintre cele mai frumoase amintiri pe care le are cu Mad. A fost noaptea în care Mad îşi găsise prima ei slujbă, noaptea în care el gustase pentru prima dată alcool, noaptea în care împlinise 14 ani. Prima senzație că undeva, pe lume, exista ceva mai mult în afară de propria lui persoană.

— Nici prin cap nu-mi trece, spune el. Rămâne între noi.

Un val de căldură leneş şi plăcut i se răspândeşte în întregul corp. Wes muşcă din măr. E crocant şi atât de dulce, încât simte furnicături în tot capul – sau poate că e de la otrava pe care i-a dat-o Annette adineauri.

— Deci ce părere ai? întreabă fata.

Pentru prima dată, el observă fardul auriu pe care ea îl are pe pleoape.

Străluceşte sub luminile înşirate deasupra lor, care par să fi devenit şi mai scânteietoare de-un minut încoace. Se întreabă dacă nu cumva culorile au fost întotdeauna atât de vibrante.

— Despre ce?

— Despre festival, insistă ea.

— Ah, ăăă...

Oare cuvintele au fost întotdeauna atât de greu de găsit?

— Îmi place. Tu ai mai fost până acum?

— O dată. Fratele meu a participat la vânătoare acum câțiva ani şi am mers cu toții să-l încurajăm. Am însoțit vânătoarea şi aşa mai departe. A fost un adevărat spectacol.

— Deci ai văzut-o. Hala.

— O, da, am văzut-o.

Vocea fetei devine mai gravă.

— Tu ai văzut-o?

— Da.

Wes bea ultima picătură de cidru strâmbându-se. Nici nu termină de înghițit şi Annette îi umple din nou cana dintr-un flacon de metal pe care l-a scos de nu se ştie unde.

— Şi vânătoarea? Cum e?

— Un haos total. Nu prea poți s-o urmăreşti decât călare. Dar o poți auzi şi mirosi. E un lucru pe care nu-l poți uita vreodată. Un amestec de măcelărie cu fum de pucioasă.

— Doamne. De ce face cineva aşa ceva?

— Pentru Dumnezeu şi țară.

Fata îşi ciocneşte sticluța de cana lui.

— Toți oamenii vor să fie divini.

El strâmbă din nas.

— Nu ştiu ce să zic despre asta.

— Nu? Şi atunci, tu şi Maggie? De ce o faceți?

— Nu pot pretinde că ştiu ce se petrece în capul ei.

— Atunci vorbeşte pentru tine.

— E ultima şansă de a-mi îndeplini visul. Singura şansă de a-mi ajuta familia.

Şi iată-l din nou prizonierul sentimentelor sale. Wes îşi termină băutura dintr-o singură înghițitură, disperat să scape de ea.

— Mă rog, hai să nu ne gândim la asta acum.

Nu-i poate citi expresia din lumina focului reflectat în ochii ei, dar Annette are pe față cel mai ciudat zâmbet.

— Ce alte năzbâtii mai facem noi în seara asta?

Insinuarea din această întrebare îl sperie. Înainte să răspundă în acelaşi mod, un claxon răsună în piaţă. Câţiva turişti – inclusiv el – tresar, un copil începe să plângă, iar mulţimea urlă. Oamenii îi strâng la mijloc, îndreptându-se spre plajă.

— Ce se întâmplă? strigă Wes, ca să acopere zgomotul.

— Concursul de tir.

Corect, competiţia de tir. Motivul pentru care se află, de fapt, aici.

— Ar trebui să mergem să ne uităm.

Ea se apropie de el şi se strâmbă.

— E musai să mergem?

Bineînţeles. Wes trebuie s-o vadă pe Margaret.

Nu poate înţelege reticenţa fetei, dar înainte de a apuca să insiste, se trezesc despărţiţi de mulţime. În aglomeraţia de oameni şi în vacarmul stârnit, nu aude nimic şi nici nu se poate concentra. Undeva, în haos, îşi pierde cana şi, mai tragic, mărul. Fierbinţeala îmbătătoare a alcoolului îi atenuează însă senzaţia de panică.

Wes urmează mulţimea mişcătoare, legănându-se ca o frunză pe un râu, până când ajunge pe plajă. Focurile de tabără licăresc la orizont, întinzându-se spre lună. Cu doar o

săptămână înainte de începerea vânătorii, astrul nopții îl urmăreşte ca un ochi întredeschis. Întunericul se zdruncină şi se clatină în jurul lui, dar, aşa amețit cum e, îi distinge pe concurenții aliniați la mal. Aproape imediat o găseşte din priviri.

Margaret.

Stă la margine, singură printre toți aceşti oameni. Vântul îi încâlceşte părul şi i-l ridică la ceafă, ca şi cum s-ar pregăti să-i prindă un pandantiv la gât. Îşi imaginează că-i vede peticul delicat de păr tuns la ceafă şi apoi îşi închipuie că-şi apropie buzele de acesta. Vrea să ştie ce sunete ar scoate Margaret atunci. Vrea s-o trântească în nisip chiar aici şi s-o facă să se uite la el aşa cum o făcuse în laboratorul mamei sale, sălbatică şi dornică. Vrea să-i sărute sarea de pe buze şi să-şi strecoare genunchiul între picioarele ei şi...

Doamne, băutura asta e tare ca naiba.

Vag îşi dă seama că se uită cineva fix la el. Când întoarce capul, îl vede pe Jaime Harrington privindu-l furios şi speriat. Prin amețeala whiskey-ului, totul se înroşeşte. Margaret l-a avertizat să stea departe de Jaime, dar în seara asta nu crede că are chef.

— Aici erai! zice Annette, prinzându-l de braț. Chiar trebuie să ne uităm la asta?

E atât de plictisitor.

— Doar puțin. Vreau s-o văd pe Margaret cum trage.

— E pricepută. Foarte pricepută. Ce altceva să mai vezi? E prea întuneric să distingi ceva.

Crainicul anunță:

— Jaime Harrington şi Peter Evander.

— Vreau să-l văd şi pe Harrington.

Se desprinde de fată şi-şi croieşte drum până în față. Aude cum Annette îl urmează, cu un geamăt frustrat.

Cu fiecare pas, pământul i se clatină sub picioare, iar scânteile care ies trosnind din focul de tabără îi acoperă vederea cu o strălucire portocalie. Cu toate acestea, când îl priveşte pe Jaime îndreptându-se cu înfumurare spre poligon, totul devine clar. Jaime trage cu puşca, iar aerul se unduieşte, umplându-se de o energie la fel de subtilă ca un val de căldură. Revelația îl loveşte pe Wes ca un baros.

Jaime trişează.

Wes se uită în jur, dar nimeni nu pare să dea atenție acestui fapt. N-a mai observat nimeni? Cum e posibil ca nimeni să nu remarce că, în mod evident, arma lui e vrăjită?

— Cred că trişează.

Annette se crispează.

— Cum ți-ai dat seama?

— Arma...

Wes face un gest vag.

— E clar că a fost modificată. E o înşelătorie.

— De unde ştii asta?

— Ştiu, pur şi simplu.

— Ştii, pur şi simplu?

Îşi coboară vocea intenționat, ca şi cum ar vrea să-i transmită lui Wes că vorbeşte prea tare.

— Eşti un aiurit, Wes.

— Sunt măreț.

— Ba nu eşti deloc.

Fata îi cuprinde obrazul şi-i întoarce fața spre ea.

— Hai să plecăm de aici.

— Şi unde să mergem?

— În altă parte.

Mâna ei liberă urcă pe pieptul băiatului şi-i atinge trupul. Se uită la el ca şi cum ar vrea să-i spună ceva foarte important.

— Nu vreau să vorbim despre Jaime sau Maggie. Nu vreau să vorbesc despre absolut nimic.

El trage aer în piept.

— Nu?

— Nu, nu vreau. Te rog!

Te rog. Dacă două cuvinte l-ar putea ucide!

Ar fi atât de uşor să cedeze. Alcoolul îi tulbură gândurile şi nu se poate hotărî dacă e cazul să-şi facă atâtea griji pentru nimic. Promisiunea ei nerostită îl face să nu se poată gândi dincolo de următoarele 30 de minute. În plus, fata are dreptate. Nimeni nu-l va asculta văzându-l atât de beat. În plus, s-ar putea ca înşelătoria lui Jaime să nu-i afecteze deloc pe el şi pe Margaret.

Când nu te-a mințit? Wes şi-o aminteşte pe Mad răstindu-se la mama lor. E un copil egoist care nu s-a gândit la nimeni altcineva nici măcar o dată în viața lui.

Mad are dreptate în privința lui. Poate că nu e în stare de mai mult. Poate că se amăgeşte de unul singur spunându-şi că are sentimente nobile. La urma urmei, asta e exact ceea ce-şi dorea. Ceva simplu, ceva care să-l facă să uite de propriile slăbiciuni. Câştigarea vânătorii e un vis abstract, care-l va distruge dacă nu va reuşi să-l împlinească. Dar senzația

corpului lui Annette lipit de al lui este sigură şi reconfortantă.

— Deci?

Ea îl trage de cravată până când frunțile li se întâlnesc. Respirația ei e caldă şi are miros dulce de scorțişoară.

— Jaime Harrington şi Margaret Welty, strigă crainicul.

Margaret.

Numele ei îi răscoleşte stomacul de vinovăție şi atunci simte că e vorba şi despre altcineva, nu doar despre el. Doamne, Mad se înşală extrem de tare în privința lui. La toate capitolele. Cum a pierdut din vedere lucrul acesta? N-o poate abandona pe Margaret tocmai acum. Nu doar pentru că în joc sunt şi ambițiile lui, ci şi pentru că-i pasă cu adevărat – de familia lui, de țara lui, de ea.

— Îmi pare foarte rău.

Îi desprinde cu grijă mâinile lui Annette de pe cravata lui şi i le coboară pe lângă trup.

— Trebuie să plec.

— Stai!

Se îndepărtează de ea şi se îndreaptă spre poligonul de tragere. Un bărbat îl înjură când îl calcă pe picior, dar nu are

timp să-şi ceară scuze. Margaret şi Jaime vor trage în curând, iar el habar n-are ce are de făcut. Jaime e un trişor mincinos, dar dacă nu-şi dă seama în ce fel şi-a modificat arma, nu poate desface vraja.

Doar dacă nu cumva, desigur, a pus la cale un fel de defecțiune la scară mai largă...

Îi vine o idee. Ce e, oricum, praful de puşcă, decât un amestec de azotat de potasiu, cărbune şi sulf? Trebuie doar să se apropie suficient de mult pentru a efectua nigredo – şi pentru a găsi ceva cu care să deseneze.

Are în buzunar o bucată de cretă zdrobită, probabil, pe jumătate, dar nu i se va lipi de piele suficient de bine ca să funcționeze. Scrutează mulțimea până când zăreşte o femeie tânără, toată îmbrăcată în alb, cu excepția etolei de blană roşie din jurul gâtului şi a dungilor negre de vopsea de pe obraji. Ar trebui să-i ajungă.

— Mustăți.

În acest moment, nu ştie să formuleze o propoziție coerentă, aşa că rosteşte cuvântul cât poate de pasional. Femeia îl priveşte nedumerită, apoi arată spre propria față.

— Ce? Vrei şi tu?

Wes dă din cap. Ea caută în geantă şi-i întinde un borcănaş care conține un soi de mâzgă. Vede dublu şi aproape că scapă capacul când îl răsuceşte. N-a fost atât de beat în viața lui. Cu mare atenție, îşi înmoaie vârful degetului în vopsea şi reuşeşte să-şi mâzgălească un cerc de transmutare pe dosul

mâinii. Vopseaua se întinde groasă şi rece ca pământul peste un mormânt proaspăt.

— Vă mulţumesc, doamnă, spune el, înapoindu-i vopseaua. Trebuie să plec acum.

— Bine, scumpule. Mult noroc acolo.

Jaime iese din mulţime, cu umerii drepţi, şi se duce lângă apă. Dacă mai întârzie o secundă, totul va fi în zadar.

— Hei, Harrington! ţipă Wes.

Vacarmul aproape că-i anulează strigătul, dar Jaime îl aude. Îşi înclină capul şi-l priveşte, cu o bucurie maliţioasă în ochi.

Wes se îndreaptă spre el cu toată siguranţa de sine de care e în stare. Nu trebuie să fie un bun actor pentru a-şi pierde în mod convingător echilibrul; se poticneşte şi-i pune o mână pe umăr lui Jaime. Cealaltă, marcată cu formula pentru nigredo, nimereşte pe patul puştii. Şi de atât are nevoie.

O lumină albă înăbuşită i se aprinde în palmă, ca o priză electrică scurtcircuitată.

Un firişor subţire de fum sulfuric se încolăceşte între ei. Dă Doamne ca manevra să fi funcţionat!

— Poate c-ar fi cazul s-o iei mai uşor, Winters. Te faci de râs.

— Îmi pare rău, îmi pare rău. Voiam doar să-ți spun să te duci drac... adică, să ai baftă.

Fața lui Jaime capătă o nuanță stacojie – îi vine să omoare pe cineva. Câțiva oameni râd agitați. De pe malul apei, Margaret îl străpunge din priviri cu frumoşii ei ochi căprui. Nu trebuie să spună nimic pentru ca el să-şi dea seama ce vrea ea să spună. Ce naiba pui la cale?

Îi face cu ochiul, dar, înainte de a-i putea savura reacția, cineva îl trage înapoi în mulțime. E sluga lui Jaime, Mattis, care mârâie:

— Adună-te, frate.

Aceeaşi femeie roşcată pe care a văzut-o la Blând Fox, alchimista lui Jaime, îi rânjeşte şi se apleacă spre el, şoptindu-i:

— Frumoasă încercare.

Jaime se apropie de ocean şi ridică nesigur puşca. Apasă pe trăgaci, iar arma scoate un pocnet jalnic, ca un motor stricat. Glonțul zboară prin aer într-un arc neconvingător şi cade fâsâit în apă.

Murmurele se răspândesc prin mulțime. Mattis îşi slăbeşte strânsoarea. Buzele fetei se întredeschid, îngrozite. Iar când Jaime se întoarce peste umăr ca să-l privească fix, Wes ştie că acesta şi-a dat seama. Poate că, dacă ar fi treaz, ar simți un strop de instinct de conservare. Dar acum, beat criță şi drogat cu propria-i genialitate, îşi scoate mâna din buzunar şi salută mulțimea.

Margaret e derutant de tăcută. A câştigat, dar nu pare deloc fericită.

Prin ceața densă care-i tulbură vederea, Wes o priveşte cum trage la țintă cu aceeaşi precizie eficientă cu care face orice altceva. Dar chiar şi atunci când maestrul de ceremonii o declară învingătoare, chiar şi atunci când le citeşte numele pe lista primului grup, chiar şi atunci când se desprind din mulțime, expresia împietrită a lui Margaret nu se schimbă.

Wes o observă din profil, cu trăsăturile ei luminate delicat de felinar, dar îşi dă seama că e îngrijorată şi atentă. Se stăpâneşte până când ajung la marginea oraşului Wickdon, unde pavajul face loc pământului bătut şi ierbii legănate de vânt.

— Margaret.

Ea îl ignoră, iar el spune din nou:

— Maggie.

— Ce?

— La ce te gândeşti?

Abia acum, când îi atrage atenția, Wes îşi dă seama cât de mult îşi dorea acest lucru. Îşi doreşte atât de multe lucruri de la ea acum. Mai mult decât orice, vrea s-o vadă zâmbind.

— Ai reuşit. Am intrat în primul grup. N-ar trebui să sărbătorim?

În cele din urmă, Margaret se uită la el, dar Wes aproape că-şi doreşte să nu facă asta. Fata îl studiază cu un amestec de frustrare şi confuzie, ca şi cum motivul supărării ei ar trebui să fie cel mai evident lucru din lume.

— Eşti beat?

— Nu, spune el defensiv.

Ea deschide gura, probabil pentru a-l certa, dar cel care-l salvează de la papară e fix Jaime.

— Hei, Winters.

Dacă ar fi un om mai bun, ar merge mai departe. Dar pantofii lui se proptesc scârțâind pe pavaj. Se opreşte, răsucindu-se. Ochii lui Jaime sunt de gheață. De un albastru rece, surprinzător.

— Ah, spune Wes. Salutare.

Se holbează unul la celălalt, într-o tăcere apăsătoare. Wes aude râsetele oamenilor care se întorc de pe plajă. Bătăile îndepărtate ale tobelor îi zguduie cutia toracică. Dar pe această stradă pustie sunt doar ei trei.

— Amândoi vă vârâți nasul unde nu vă fierbe oala într-un mare fel, spune Jaime.

— Wes.

Vocea lui Margaret este egală, dar el simte tensiunea din ea.

— Ar trebui să plecăm.

Wes îşi îndreaptă umerii.

— Nu te băga, Margaret.

— Oh, nu. Nu pleacă nicăieri până când nu avem o mică discuție sinceră.

Jaime se apropie de ei. Wes îşi înclină gâtul pentru a-l privi în ochi pe Jaime cel încruntat şi asta îl face să ameţească puțin.

— N-ar trebui să fiți în primul grup de vânătoare. Ce a fost şmecheria aia pe care ai făcut-o acolo?

— Nu am făcut nicio şmecherie. Tu, pe de altă parte...

Jaime râde amar.

— Eşti un băgăcios nenorocit.

— Şi tu eşti un nemernic laş!

Wes bagă mâna în buzunar şi-şi găseşte bucata de cretă. Când o scoate, Margaret şi Jaime se holbează la ea de parcă ar fi un briceag într-o încăierare de pe o alee lăturalnică. Wes îşi savurează momentul de putere.

— Vrei să mă pui în continuare la încercare? Ți-ai pierdut arma mai devreme. Ce altceva mai vrei să pierzi în seara asta? Ce părere ai avea dacă ți-aş arde tot carbonul din piele?

Una e să descompui un lucru atât de simplu ca praful de puşcă. Să dai foc unei persoane necesită mult mai multă experiență. În plus, ar trebui să fie treaz.

Totuşi, nu se poate abține. Vrea ca Jaime să se teamă, aşa cum s-a temut şi el.

Dar apoi frica de pe mutra lui Jaime se transformă într-o superioritate arogantă.

— N-o vei face. Nu eşti alchimist. Eşti doar un bețivan.

Wes scapă creta pe pavaj, cu un trosnet sec.

— Aşa credeam şi eu. Acum du-te şi târăşte-te acasă ca un câine cuminte.

Câinele unei şobolance yu'adire jegoase...

Simte cum orbeşte de furie. Jaime l-a insultat, dar, mai grav, a jignit-o pe Margaret. Poate că Annette e prea laşă să-l

înfrunte pe Harrington, dar Wes nu mai rabdă. Îşi dezmorţeşte pumnul şi-l loveşte pe Jaime drept în faţa lui batjocoritoare.

O să-l doară ca naiba când adrenalina se va evapora, dar sunetul dulce al strigătului de durere al lui Jaime face să merite acest sacrificiu. Îi vede expresia uluită şi simte un fior ameţitor. Buza lui spartă e la fel de umflată şi purpurie ca o smochină răscoaptă. De ce să ne oprim aici? Dar chiar când se află pe punctul de a-i mai trage un pumn, Margaret îl prinde de guler atât de tare, încât acesta se împiedică, dându-se în spate.

— Ajunge!

Wes n-a văzut-o niciodată atât de strălucitoare şi de fioroasă ca acum, cu ochii sclipind sub lumina aurie a felinarelor. O mână i se odihneşte pe arma agăţată la spate.

Jaime se uită ba la unul, ba la celălalt, făcându-şi calculele. Scuipă nişte salivă amestecată cu sânge pe pantoful lui Wes.

— Bine, Winters. Bine.

E o ameninţare acolo, undeva, în acele cuvinte dezlânate.

— Plecăm, spune Margaret.

— Sunteţi terminaţi, asta sunteţi, spune Jaime. Mă auziţi? Terminaţi.

Terminați. Cuvântul are ecoul unei străzi goale.

Margaret îl prinde pe Wes de braţ şi-l trage de acolo. De îndată ce Jaime nu-i mai poate vedea sau auzi, Margaret sare la el. Îl pocneşte peste umăr, destul de tare ca să-l sperie, dar nu suficient ca să-l doară.

— Au! face el, frecându-şi locul loviturii. Asta pentru ce mama naibii a fost?

— Ce-ai avut în cap? A fost o mare nesăbuinţă să te bagi în halul ăsta peste arma lui. Şi dacă spune cuiva că l-ai agresat, vom fi descalificaţi amândoi! Ce trebuie să-ţi spun ca să te fac să înţelegi? Ce pot să fac ca să te conving să te calmezi?

Trebuie să-ţi alegi bătăliile, iar acum nu-ţi mai poţi permite luxul acesta.

Asta îl doboară. În timpul misiunii sale de frate mai mare, se încăierase cu mai mulţi bătăuşi decât poate număra pe degetele de la mâini. Surorile lui i-au fost întotdeauna recunoscătoare, dar Margaret se comportă de parcă ar fi plesnit un căţeluş peste bot.

— Ce altceva puteam avea în cap? Ce altceva trebuia să fac? Nu aveam de gând să-l las să trişeze şi nici să vorbească aşa despre tine!

— Ah, despre mine era vorba? spune ea, cu o condescendenţă seacă.

— Da! Despre tine!

— Nu mă interesează deloc să-ți alimentez egoul. Dacă aş fi dorit ca Jaime să sufere de pe urma lucrurilor intolerabile pe care le spune, l-aş fi pocnit eu însămi.

Wes nu are nimic de spus la asta. Stomacul i se chirceşte de ruşine.

Margaret oftează greoi şi se ciupeşte de nas. Încrâncenarea i se şterge încet de pe chip.

— Probabil că nu va spune nimic. Va fi prea jenat să admită ce s-a întâmplat.

Dar trebuie să te ții departe de necazuri până la vânătoare.

— Par să mă găsească ele pe mine.

— Nu, tu le cauți, iar eu nu pot fi lângă tine ca să te țin tot timpul în frâu.

Wes râde neconvingător.

— Nu e nevoie să faci asta.

— Ba e clar că e nevoie.

— Nu e treaba ta. Ştii asta, nu-i aşa? Nu-i treaba ta să ai grijă de mine, sau să faci curat în casă ca o menajeră, sau să pregăteşti cina pentru amândoi în fiecare seară, sau... Doamne, Margaret, nu e treaba ta să ai grijă de toată lumea, mai puțin de tine.

Fata tresare, depărtându-se de el ca şi cum ar fi lovit-o.

— Nici treaba ta nu e să protejezi pe toată lumea. Şi nici nu merită să încerci să-ți dovedeşti valoarea în fața unor oameni care oricum au o părere proastă despre tine.

— Ce tot spui?

— L-ai amenințat că-l vei ucide.

— E, haide. Nu vorbeam serios!

— Nu contează dacă vorbeai sau nu serios, se răsteşte ea. Te-ai simțit bine când ai spus-o?

Wes nu poate nega. E adevărat. Pentru o clipă minunată, s-a simțit de neoprit.

— Chiar asta vrei să faci cu viața ta, cu alchimia? continuă Maggie. Vrei să fii la fel ca Jaime – ca restul oamenilor? Vrei să fii un tiran?

Replica ei îl izbeşte ca un glonț în piept. Înainte de a spune vreun lucru regretabil, se răsuceşte şi se îndreaptă cu paşi repezi spre conac.

— Wes, strigă Margaret după el, nelinişti tă. Wes?

Băiatul nu se uită înapoi.

Margaret se înşală în privința lui. Lumea asta e plină de tirani, dar el nu se numără printre aceştia. Tirani sunt cei care dețin clădirea în care locuieşte şi care-i măresc chiria lună de lună. Tirani sunt cei care dețin fabricile şi care refuză să-şi asume orice responsabilitate pentru moartea tatălui său ori pentru accidentul mamei sale. Tirani sunt copiii ca Jaime Harrington, care cred că pot să calce în picioare pe toată lumea doar pentru că s-au născut bogați în Noul Albion.

Atât timp cât există oameni ca ei – oameni care fac abuz de poziția, banii şi originea lor –, Wes nu poate proteja pe nimeni. Pentru că asta e treaba lui, scopul lui, indiferent de spusele lui Margaret. Principiul fundamental al alchimiei spune că Unicul e Tot şi Totul este Unicul. Cum e sus, aşa e şi jos. A proteja o singură persoană înseamnă a proteja lumea întreagă.

Dar nu poate face asta fără alchimie. Şi nici fără putere.

20

Când Margaret deschide uşa de la intrare, conacul doarme, ca întotdeauna, într-o linişte mormântală. Dintre toate lucrurile, asta o înfurie cel mai mult. E furioasă pentru că-i este frică. Frică de ceea ce a citit în ochii lui Wes, frică de ceea ce va face acum Jaime, frică pentru că îi pasă de asta.

— Wes? strigă ea. Eşti acasă?

Îi răspunde doar tăcerea.

De ani întregi, ea are grijă de această casă. A fost refugiul ei, chiar şi aşa, degradată cum e ea. Fiecare colţ, fiecare cotlon, fiecare loc cald, luminat de soare, e plin de amintiri – aceasta a fost cândva o casă plină de viaţă, bucurie şi fericire. Dar acum, deşertăciunea ei îi aduce amar aminte că doar ea, Margaret, a mai rămas aici. Şi chiar dacă umbrele ar înghiţi-o cu totul, n-ar avea nicio importanţă, pentru că nu e nimeni aici care s-o plângă. Unde e mama ei, care s-o întrebe pe unde a umblat şi cu cine? Să-i spună să nu şi-i facă prieteni pe băieţii care se iau la harţă cu fiul celui mai bogat şi mai puternic om din oraş?

Ce n-ar da s-o certe Evelyn!

Când Margaret urcă treptele, Bucluc iese din dormitorul ei, dând somnoros din coadă. Cască, un sunet ascuţit care-i alungă starea apăsătoare. Margaret se lasă în genunchi lângă el şi-l mângâie pe urechi.

— Ce cățel cuminte eşti tu, Bucluc.

Pentru prima dată, el nu protestează în timp ce ea îşi lipeşte fruntea de a lui şi oftează. Nu-şi poate ascunde niciodată sentimentele faţă de el, chiar dacă ar vrea.

Câinii ştiu întotdeauna.

Încuietoarea uşii de la intrare se răsuceşte şi balamalele scârţâie ca urletul de moarte al unui animal rănit. Bucluc se desprinde brusc de ea şi latră scurt, de avertizare.

— Mai taci, Bucluc, spune Wes. Eu sunt.

Margaret se afundă şi mai adânc în umbrele de la etaj. De acolo, îl priveşte cum îşi scoate încălţările fără să se descheie la şireturi şi aproape că se împleticeşte când le aruncă în hol. Apoi se încurcă în nasturii hainei. Foşnetul ţesăturii şi câteva înjurături şoptite îi dau de înţeles că băiatului îi e greu să se dezbrace.

Wes se îndreaptă spre scări în vârful degetelor de la picioare. Treptele gem sub greutatea lui. Când păşeşte pe fiecare scară, lemnul scoate un scrâşnet aproape comic. Ar trebui să intre în camera ei, să încuie uşa şi să stingă toate luminile ca să nu creadă că e trează. Nu ajută la nimic să discute cu el acum, când e încruntat, furios şi beat.

Dar când îl vede, când îi vede părul ciufulit şi plin cu apă sărată, sămânţa de furie care a prins rădăcini în adâncul ei se reaprinde, ca un foc fulgerător. Un sentiment iraţional şi nearticulat, care o face să se dezlănţuie. Îi place să despice lucrurile în patru, să le analizeze pentru a le înţelege. Să păstreze totul în ordine, înăuntrul său şi în afară. Dar Wes i-a sfâşiat într-un fel sufletul.

Nu-şi mai poate înfrâna emoţiile.

Margaret îl acostează când el ajunge, pe vârfuri, pe holul de la etaj. În lumina albastră şi vagă ce pătrunde pe fereastră, ochii lui sunt rotunzi şi strălucitori ca nişte luni pline. Are

privirea unui câine prins furând resturi de mâncare de pe masă.

— Margaret? şopteşte el.

Fata ar vrea să-l întrebe de dragul cui e atât de grijuliu sau cine altcineva ar putea fi dacă nu ea, dar e prea supărată pe el ca să se abată de la subiect. Fără să răspundă, se apropie de el până când ajung nas în nas. Prima întrebare care-i vine în minte este:

— Ce faci?

— Mă duc la culcare, spune el, defensiv. Tu ce faci?

— Te aştept.

— De ce?

— Pentru că-mi făceam griji că Jaime te va urmări în drum spre casă.

O parte din tupeul lui Wes se evaporă, însă răspunde tot arogant:

— Ei bine, acum poți să te liniştești. M-am întors întreg şi în totalitate singur.

În mod clar vrea să-şi facă o ieşire dramatică, dar când se răsuceşte, îşi pierde echilibrul şi se prinde de balustradă.

Prin întuneric, ea vede cum degetele mâinii drepte încep să i se umfle. Margaret oftează prelung.

— O să-ți aduc nişte apă.

Nu-i treaba ta, îi spusese el. Nu e treaba ta să ai grijă de toată lumea, doar de tine nu.

Dar ea simte că e. După ce tatăl ei a plecat, a fost treaba ei să aibă grijă de Evelyn, din moment ce aceasta părea atât de hotărâtă să se autodistrugă. Fără ea, cum ar fi rezistat lumea asta? Ea însăşi cum ar fi rezistat dacă nu putea avea grijă de propria persoană? Şi poate cea mai arzătoare întrebare dintre toate: când l-a atras pe Wes pe orbita ei? Se lăsase fraierită de vorbele lui ieftine şi de zâmbetul lui de circar.

Fără să-i aştepte răspunsul, se grăbeşte să coboare după un pahar de apă şi o pungă cu mazăre congelată din frigider. La întoarcere, uşa dormitorului lui e închisă. Margaret bate încet şi aşteaptă. Pentru că nu-l aude înăuntru, împinge uşa cu şoldul şi întâmpină rezistenţă. S-a baricadat înăuntru? N-ar fi crezut că astfel de lucruri îl copleşesc.

Împinge uşa, deschizând-o cu greu, şi aprinde lumina. Chiar e o baricadă. Dă laoparte grămada de haine de pe podea şi cercetează consternată restul camerei din priviri. Lucrurile lui sunt împrăştiate peste tot. Cravatele sunt înfăşurate pe spătarul scaunului de la birou. Cărţile sunt aruncate în teancuri dezordonate pe jos, ca un mic peisaj urban. Resturile de foi de caiet împânzesc podeaua ca un strat de zăpadă. Nu e cu nimic mai bun decât mama ei.

Şi nu e acolo.

Stă ca o proastă în mijlocul camerei lui goale, cu apa şi cu mazărea în mână, până când uşa se deschide trântindu-se de perete. Wes apare în prag, privind-o consternat.

— Ce? întreabă ea.

— Nu poți să intri în camera mea neanunțată. Dacă eram dezbrăcat?

— Şi dacă erai, ce, Wes?

— Vai, încercai să mă prinzi din nou în pielea goală?

Parează admirabil, reuşind să pară fals ofensat şi cochet în acelaşi timp.

— Margaret, Margaret, Margaret...

Ea îşi dă ochii peste cap şi arată spre marginea patului.

— Ia loc.

Wes se supune. Margaret se aşază lângă el şi îi ia mâna în palmele ei. Degetele lui au căpătat deja nuanțe pestrițe, albastre şi roşii. Îşi ține răsuflarea când fata îşi trece vârful degetelor peste vânătăi.

— Te doare?

— Nu.

Bineînțeles că nu.

Lumina lunii care intră pe fereastră e delicată ca o dantelă. Îi învăluie părul negru cu un strat de argint şi-i îndulceşte întunericul mohorât al ochilor, aducându-l la culoarea maronie-închis a cafelei. O mică parte din ea, aceeaşi care i-a susurat numele în dormitorul gol, şi-ar dori să zăbovească asupra acestei privelişti. Încă se luptă cu sentimentele pe care le are față de el. Dar în acest moment, Wes are nevoie de disciplină, nu de linguşeală. Margaret îi aşază punga cu mazăre peste pumnul umflat şi nu bagă în seamă geamătul înăbuşit de protest.

— Poartă-te blând cu mine. Sunt un delicat.

— O să supraviețuieşti.

Îi trage mâna la ea în poală. Îi simte palma caldă pe genunchi, un contrast binevenit cu răceala boabelor de mazăre care-i separă.

— Şi, oricum, e doar vina ta.

— Aşa cred şi eu.

El tace pentru o clipă.

— Nu înțeleg. Jaime a ajuns şi el în primul grup şi nu are nevoie de premiu.

— Pentru majoritatea oamenilor nu e vorba de bani. Nici măcar de siguranța orașului. E vorba despre uciderea halei și, mai ales, despre persoana care va ucide.

Margaret își ține ochii în jos.

— Nu e o onoare la care vor renunța în favoarea unora ca noi.

— Cum adică „unora ca noi”?

Pare că dintr-odată s-a trezit din beție.

— Oameni care nu sunt ca Jaime, reușește ea să spună. Cine omoară hala îndeplinește lucrarea lui Dumnezeu, iar acesta e cel mai patriotic lucru din lume.

Totul e simbolic. Eroic. Dominarea naturii. Ce ar însemna pentru tine să câștigi?

Pentru ei e în joc sufletul națiunii.

— Atunci va fi o chestie destul de eroică atunci când vom câștiga. Recunoaște, Margaret. A fost eroic să-l pocnim.

Nu recunoaște. Nu-și amintește decât panica pe care a simțit-o când l-a văzut pe Jaime cum îl pândea pe Wes ca un câine de vânătoare și privirea dezlănțuită a lui Wes în timp ce privea fața însângerată a lui Jaime. Dacă n-ar fi intervenit ea, cine știe ce s-ar fi întâmplat? Încă se teme de ceea ce se va petrece când Jaime nu se va mai abține.

— Ai intenții nobile, dar acțiunile tale sunt nechibzuite. Nu ştii de ce-i capabil.

— Ba da, ştiu, Margaret.

E prima dată când glasul băiatului i se pare atât de ostenit.

— Chiar crezi că n-am mai avut de-a face cu oameni ca el? Oraşul e plin de ei şi conduc această țară. Dau foc bisericilor sumice. Îi țin pe yu'adiri departe de universități şi le sparg toate vitrinele magazinelor. Pun taxe de imigrare pentru oamenii care fug din alte părți din cauza foamei şi masacrelor. Ne forțează să trăim în mahalale şi să muncim în locuri care ne vor ucide. Ei...

Se întrerupe şi-şi trece mâna liberă prin păr.

— M-am săturat de asta. M-am săturat să îndur. Tu nu?

— Ce altceva putem face?

— Putem riposta.

Glasul îi e plin de furie.

— Ne putem revolta. Putem vota. Orice.

— Pe mine nu mă va ajuta cu nimic. Sunt singură aici.

— Ba nu, nu eşti.

Nu mai suportă să păstreze secretul – mai ales când el o priveşte atât de grav. S-a săturat să-l țină la distanță.

— Eu sunt yu'adiră.

După mărturisirea ei, se aud doar foşnetul moale al perdelelor în bătaia brizei şi respirația ei şovăitoare. Margaret îşi ia inima în dinți pentru orice fel de reacție, dar Wes doar se încruntă.

— Ce contează asta? Eu sunt aici, cu tine.

Aproape că leşină de uşurare.

— Ştiu că tu crezi că sunt nesăbuit, continuă el. Dar nu pot fi altfel. Nu pot să tac şi nici să fac compromisuri dacă vreau să schimb lucrurile. Când îmi voi termina misiunea, nu va mai conta de unde au venit bunicii noştri.

Ea nu-şi poate imagina o astfel de lume. Dar, pe de altă parte, nu şi-a închipuit nicicând cum e mai departe de coasta oraşului Wickdon.

— Nu-mi doresc nimic mai mult decât să văd acest vis împlinit, dar nu poți schimba lumea dacă nu câştigăm. Nu poți ajunge în vârf dacă Jaime te omoară înainte. Trebuie să mă asculți câteodată. Trebuie să mă laşi să te ajut.

Nu poți lăsa alchimia să te consume.

Dar nu spune asta. Cuvintele rămân nerostite.

În mod normal, Wes e extrem de expresiv. Dar acum nu-l poate citi deloc.

— Parcă spuneai că nu ai visuri măreţe.

— Vreau doar să supravieţuiesc acestei poveşti. Vreau să-mi revăd mama. E un vis destul de însemnat pentru mine.

Margaret îl strânge de mână.

— Şi vreau să te ajut să-ţi duci şi tu visul până la capăt. Visurile noastre trăiesc şi mor împreună. Nu asta mi-ai spus?

Wes este suficient de beat ca fata să simtă izul alcoolului din respiraţie. O

răsuflare dulce, cu aromă de băutură şi mere confiate. Miroase a praf de puşcă, a colonie şi a mare. A tot ceea ce o face pe ea să simtă că trăieşte.

— Vrei să mă ajuţi? Cum?

— Acum? Lasă-mă să te povăţuiesc. Lasă-mă să te protejez.

— Şi când vom câştiga? Atunci ce se va întâmpla?

— Te voi învăţa cum să rezişti alături de mama mea.

El scutură din cap.

— După asta.

După asta nu va mai fi nimic.

— Nu ştiu.

Wes pufneşte frustrat şi mânios.

— Nu vrei să pleci? Să vezi lumea? Să găseşti oameni care să nu te judece doar după zeii veneraţi de tatăl tău?

— Îmi place aici. E linişte.

— Atunci poate voi rămâne cu tine.

— Nu.

Se sperie de forţa cu care a rostit acest cuvânt. Margaret nu ştie de unde vine asta sau ce l-a apucat.

— Te-ai plictisi de mine. Te-ai simţi singur.

— Nu m-ai putea plictisi niciodată, spune el rugător. Gândeşte-te la asta. Am putea construi o casă chiar lângă gară. M-aş duce la oraş câteva zile pe săptămână, iar în weekenduri am merge la piaţă şi am face plăcinte, gem sau orice altceva. Am avea o păşune pentru Sclipici, păduri pentru tine şi Bucluc şi toate locurile astea însorite unde să citeşti netulburată.

Când el îi descrie acest viitor, Maggie aproape că şi-l poate imagina. Băiatul visează atât de frumos!

— Şi pentru tine?

Când Wes o priveşte în ochi, ea nu-şi aminteşte cum să respire. A mai observat culoarea ochilor lui şi înainte, un maroniu pătrunzător ca al arborilor sequoia, la fel de întunecat ca pământul umed. De data aceasta, ochii lui o incită dincolo de orice dorință fizică.

E foarte adevărat că Wes e un nebun şi la fel de adevărat că e genial. Ambițios şi leneş, generos şi egoist, grijuliu şi nesăbuit – toate calitățile lui duale se unesc într-un întreg perfect ca o reacție alchimică. În sufletul lui, e bun şi tandru, iar pe ea o priveşte ca pe un lucru de mare preț. Asta o sperie mai mult decât eşecul şi mai mult decât moartea.

— Chiar trebuie să ți-o spun, Margaret?

Margaret îşi smulge mâinile dintre palmele lui. Wes îi zâmbeşte şiret.

— Toate fetele frumoase de la țară care mă cred şmecher de oraş.

Dezamăgirea şi uşurarea o copleşesc deopotrivă.

— Taci şi bea-ți apa.

— Da, să trăiți.

Ridică paharul de pe noptieră şi ia o înghiţitură mică.

— Până la fund.

Băiatul se încruntă.

— Altceva?

— Nu. Asta e tot.

Margaret zăboveşte lângă el, cu mâinile împreunate strâns în poală. Abia atunci când vede că Wes clatină din cap şi că paharul i se răstoarnă în mână, îşi revine şi-l pune la loc pe noptieră. Dimineaţă va fi teribil de mahmur, dar nu poate face nimic acum în privinţa asta. Oricum, îşi merită soarta.

În somn, pare atât de liniştit. Fără conflicte, fără furie, lipsit de orice înflăcărare.

Margaret se gândeşte la viitorul pe care el i l-a oferit ca pe un măr la piaţă, comparându-l cu amintirea luminoasă şi caldă a familiei ei. Ce fel de viaţă ar putea duce, de fapt, împreună? Ar rămâne oare ea aceeaşi umbră, bântuind o nouă casă imensă? Ar continua să-şi trăiască zilele doar pe jumătate, aşteptând ca o tragedie inevitabilă să-i fure fericirea?

Nu, nu poate suporta să piardă din nou ceva atât de preţios. Nu are voie să tânjească după el şi nu-şi poate dărui inima altui alchimist.

Pentru ea, cea mai bună soluție e, totodată, cea mai simplă. Vor câştiga vânătoarea. Evelyn se va întoarce şi-şi va aduce aminte cum s-o iubească din nou. Wes îşi va lua certificatul de alchimist de la mama ei. Şi apoi va pleca, pentru a-şi transforma visurile în realitate. Margaret îi mângâie părul de pe frunte şi iese din încăpere, închizând uşa în urma dorințelor ei.

21

A doua zi de dimineață, lumina soarelui îl trezeşte pe Wes ca o bâtă în moalele capului. Primul lucru pe care-l observă este că a rămas complet îmbrăcat peste aşternuturi. În al doilea rând, îi e atât de greață, încât simpla idee de a se ridica îl face să-şi dorească să moară. Când, în sfârşit, îşi revine îndeajuns pentru a deschide ochii, se uită la paharul cu apă neatins de pe noptieră.

Niciodată nu s-a urât mai mult decât acum.

Cu o peliculă neclară peste gânduri, îi ia câteva clipe ca să-şi dea seama unde se află. Îşi vede toate cărțile, răsfirate pe birou. Şi cămăşile mototolite, îngrămădite într-un colț al camerei. Şi biletul pe care nu reuşeşte să-l descifreze de zile întregi, o bucată de hârtie lipită de tăblia patului pe care scrie pote încerc să regglez H?

Cel puțin a ajuns acasă, la el în pat. Apoi simte cum mâna îi pulsează dureros şi-şi aminteşte pe unde a fost noaptea trecută – şi ce a făcut, mai exact. A insultat-o din nou pe Annette. L-a pocnit pe Jaime şi probabil că şi-a rupt nenorocita aia de mână. A cerut-o pe Margaret în căsătorie în mod indirect. Pentru cât de mult din comportamentul lui e responsabilă băutura?

Cu siguranță pentru cererea în căsătorie, decide el. Asta nu e în întregime vina lui.

Wes geme, tâmplele îi zvâcnesc. Îşi trage o pernă peste cap pentru a bloca lumina prea puternică a soarelui. Poate că ar fi fost mai bine să-l lase pe Jaime să-l omoare. Aşa ar fi uitat de toate. Nu s-ar mai chinui acum amintindu-şi de expresia rănită a lui Annette sau cu senzația sumbră că s-a lăsat prea mult absorbit de relația cu Margaret Welty.

Zgomotul împuşcăturilor îi răsună în cutia craniană.

Încearcă să se afunde şi mai adânc în saltea pentru a înăbuşi zgomotul, dar acesta este insistent şi asurzitor. Margaret face asta ca să-l pedepsească. Dă laoparte păturile, se împleticeşte până la fereastră şi trage draperiile. Fata stă la marginea curții, ochind cu puşca o țintă pe care a montat-o lângă copaci. O mulțime de bucăți de sticlă şi de ceramică şi cutii de conserve sunt atârnate de crengi sau sunt aşezate pe butucii de sequoia înnegriți de cărbune. Margaret trage, iar o sticlă explodează, transformându-se în cioburi, ca un foc de artificii. Trage din nou şi sparge o farfurie. Fiecare împuşcătură îl zdruncină până în măduva oaselor. Totuşi, nu-şi poate feri privirea.

Ce caut eu aici?

De ce anume ar putea avea nevoie de la el un om ca ea? E admisibil să vrăjeşti arme pentru vânătoare, dar, când se uită la Margaret, nu ştie cum i-ar putea îmbunătăți tirul. Nu seamănă cu nimic din ceea ce a văzut până acum. Maggie e frumoasă cu toate imperfecțiunile ei subtile. Concentrarea ei, hotărârea ei... Totul e electrizant.

Ea e electrizantă.

Wes se desprinde de fereastră şi se decide să scape de gustul incert şi sălciu al gurii sale. Se freacă de două ori pe dinți, apoi face duş pentru a îndepărta mirosul de aer de mare şi de alcool din piele. Aburul acoperă oglinda. Îl şterge ca să-şi poată cerceta fața. Arată la fel de îngrozitor cum se simte, are o paloare bolnăvicioasă şi cearcăne. Ca întotdeauna, maxilarul îi e mai rotund şi mai neted decât şi-ar dori, dar, dacă-şi înclină bărbia spre lumină, vede o vagă umbră de barbă. E rezultatul mai multor zile de speranță, dar îi e suficient ca să se simtă mulțumit – aşa că-şi întinde pe față un strat de cremă de ras şi ia unul dintre aparatele cu lamă şi cu mâner de fildeş din trusa tatălui său.

După ce se bărbiereşte şi bea suficientă apă pentru a-şi mai alunga mahmureala, se duce în laborator. În săptămâna care a trecut de la demonstrație, a lucrat la distilarea unei esențe de plutire pentru a vrăji firul pe care l-a cusut în pătura de pe şaua calului. Probabil că a țesut acolo şi câteva picături din sângele lui.

Christine coase de cele mai multe ori hainele rupte, aşa că nu se mai descurcă atât de bine cu acul şiața. Mai e o săptămână până când începe vânătoarea, aşa că se poate apuca de altceva.

Dar tot nu poate scăpa de grija că glonțul pe care l-a confecționat nu e destul de bun. Dacă armele fermecate alchimic ar fi fost destul pentru a ucide hala, n-ar fi reușit cineva până acum? Dacă demiurgii sunt cu adevărat de origine divină, atunci e discutabil. Faptul că sunt nemuritori e o realitate, ceea ce înseamnă că, probabil, ei sunt fundamental diferiți de orice altă ființă din carne și oase, majoritar compusă din carbon, de pe această planetă. Pentru a distruge ceva alchimic, trebuie să știi din ce este compus. Dacă vor să spere că pot ucide hala, trebuie să afle acest secret.

Straniile texte alchimice ale lui Evelyn zac pe birou, necăjindu-l cu tainele lor indescifrabile. Ea știe, își spune Wes. Trebuie să știe.

Și, oricare ar fi adevărul, a fost considerat suficient de periculos pentru a fi codificat.

Își ia stiloul și deschide un manual numit Mutus Liber. Este o altă carte ca și Crisopeea, plină de ilustrații ciudate. Pe fiecare pagină se află o altă ciudățenie tulburătoare. Soarele cu chip de om. Îngeri îngrozitori cu aripi pline de ochi.

Oameni care urcă pe scări spre nicăieri. Demiurgii morți care se uită la el cu privirile lor albe, asemănătoare vidului. Paginile sunt mărginite cu modele geometrice elaborate și rune alchimice. Spre deosebire de Crisopeea însă, fiecare ilustrație este adnotată cu scrisul șovăitor al lui Evelyn. Ea a adăugat niște instrucțiuni, dar din trei în trei cuvinte unul e în limba vorbită în Albion.

Probabil că a descifrat codul original propus de autor, dar apoi l-a rescris, în propriul cod. Alchimiştii sunt oameni ciudați, secretoşi şi plini de idiosincrazii.

Ei îşi codifică întotdeauna cercetările pentru a le proteja de ochii nechematilor şi pentru a-şi tortura colegii aflați în căutarea adevărului suprem.

Wes se uită în jos la manuscris. Durerea îi pulsează violent în tâmple. Cititul e o sarcină aproape imposibilă şi în zilele obişnuite, dar deja asta e o absurditate.

Aceste instrucțiuni nu reprezintă altceva decât un amalgam de numere şi cuvinte în limbi străine, inclusiv...

Banvish?

În sfârşit, cuvinte pe care le recunoaşte. Wes le atinge cu pixul pe fiecare, pe rând. Bás[6]. Athbhreithe[7]. Óir[8]. Nu înțelege mare lucru, deoarece părinții lui rareori vorbeau acasă în banvish, dar a reținut suficient pentru a şti că toate acestea sunt metafore obişnuite pentru etapele procesului alchimic. Mai jos, sunt nume de rune şi ingrediente. Isteț din partea lui Evelyn, să-şi ascundă cercetările într-o limbă pe care puțini locuitori din Noul Albion o cunosc. Wes nu s-a priceput niciodată prea bine la citit, dar la tipare se pricepe. Deşi are la dispoziție un mic fragment din cod, ar trebui să fie capabil să-l descifreze, într-un răgaz convenabil.

---

[6] Moarte – în irlandeză (N.t.).

[7] Renaştere – în irlandeză (N.t.).

[8] Aur – în irlandeză (N.t.).

Lasă stiloul jos de-abia când mâna învinețită începe să-l doară. Clipește nelămurit spre ceasul care pretinde că au trecut două ore. A pierdut din nou noțiunea timpului și nu a produs decât niște pagini pline de traduceri eșuate și câteva schițe ale unor ochi care seamănă suspect de mult cu cei ai lui Margaret.

Wes își închide caietul și-și masează mușchii înțepeniți ai mâinii. Nu are timp într-o săptămână să limpezească toate aceste amănunte, dacă ele or avea vreun sens. Poate că Evelyn nu a rezolvat niciodată misterul sau poate că aceste manuscrise nu sunt altceva decât o mare glumă bine pusă la punct.

Nu, trebuie să descifreze codul. Dacă nu găsește o modalitate de a ucide hala, își va pierde ucenicia și va arunca pe fereastră siguranța familiei sale. Ceea ce-i amintește că n-a mai sunat acasă de o săptămână. Probabil că mama lui e înnebunită de grijă.

Wes se târăște până pe hol și se uită prin fereastra cu rame duble. Margaret nu mai e în curte și nici nu o aude trebăluind jos, în bucătărie. Dar ușa de la baie e întredeschisă. Un abur cald plutește în hol, de la duș, laolaltă cu aroma săpunului ei de lavandă. Ar putea să se strecoare afară fără să spună nimic, dar e sigur că fata ar vrea să știe dacă iese. Poate că dorește ceva din oraș – sau măcar ca băiatul să se arate recunoscător pentru că a avut grijă de el aseară. Wes se apropie cu prudență de ușa dormitorului ei și ciocănește ușor.

De partea cealaltă a ușii se aude un foșnet. Încuietoarea se deschide. Apoi nasul fetei și un ochi căprui apar în spațiul îngust din prag. Degetele ei se prind de marginea ușii.

— Bună, spune el.

— Bună.

Detaliile exacte ale conversației lor de aseară îi sunt, trebuie să recunoască, un pic neclare, dar acum sunt din nou în relații bune, după părerea lui.

Incertitudinea îi face stomacul deja învolburat să i se strângă şi mai tare. Poate că toată chestia cu cererea în căsătorie o face să fie atât de rezervată. Doamne, uneori tare şi-ar dori să-şi țină gura închisă.

— Deci, spune el. Ai de gând să vorbeşti cu mine aşa sau...?

Margaret deschide uşa complet, iar Wes se străduieşte să nu se împiedice. Fata poartă un halat cu motive florale, cu un cordon înnodat în talie. Din cauza apei, părul ei e închis la culoare, iar pielea e încă roşie de la duşul fierbinte.

În acest moment al vieții sale, Wes a lăsat laoparte jena în privința pieilor dezgolite. Surorile lui se plimbă prin casă cum au ele chef: în fuste cu modele cadrilate şi şorțuri deloc măgulitoare, în furouri de mătase şi corsete, în pijamale largi sau prosoape ori în singura rochie cu paiete pe care o au şi o trec de la una la alta. Dar faptul că o vede pe Margaret cu totul altcumva decât îmbrăcată din cap până-n picioare îl lasă mut. Pare vulnerabilă – mai dezarmată decât a văzut-o el vreodată. Fața ei e impasibilă, dar nerăbdătoare, ca şi cum i-ar măsura reacția sau ar aştepta ca băiatul să spună ceva inteligent. Pentru prima dată, el nu are nimic de zis.

Cu o privire exasperată, ea se răsuceşte. Lasă uşa deschisă, iar el consideră că asta e o invitație. Şi, uite aşa, intră în camera lui Margaret Welty. O cameră de fată. O fată care nu e sora lui. Asta îl tulbură mai mult decât ar vrea să recunoască.

Camera în sine este teribil de simplă. Are mai puține lucruri decât el, ceea ce e foarte puțin, având în vedere că el are doar un dulap plin cu costume ieftine, dintr-un catalog. Totul e curat şi alb. Perdele de dantelă albă la ferestre. Rafturi albe deasupra biroului ei alb. Un pat alb cu baldachin, făcut cu grijă, desigur.

Wes simte impulsul brusc de a-i tulbura prețioasa ei ordine. Vrea să strice acele pliuri atente, să desfacă pânza de deasupra patului aşa cum faci cu cravata după o zi grea la muncă, fie şi numai pentru a o enerva. Apoi aruncă o privire asupra şirului lustruit de arme etalate la căpătâi şi se răzgândeşte.

Margaret se cocoață pe marginea patului.

— Cum te simți?

Cumva, el nu e convins că asta e întrebarea pe care fata vrea să i-o pună. Se prăbuşeşte pe scaunul ei de birou.

— Groaznic, dacă te consolează cu ceva. Îți mulțumesc că ai avut grijă de mine aseară. Trebuie să recunosc că nu-mi amintesc prea clar ce s-a întâmplat, aşa că sper că nu m-am făcut prea tare de râs.

Fata se strâmbă, apoi începe să-şi împletească părul pe umăr.

— Nu mai tare decât de obicei.

— Ce vrea să însemne asta? întreabă el tăios.

— Ai venit pentru ceva anume?

— Trebuie să vin pentru ceva anume ca să vorbesc cu tine? Ştii ceva, mai bine nu-mi răspunde. Mă duc în oraş s-o sun pe mama şi voiam să ştiu dacă ai nevoie de ceva. Sau dacă vrei să vii cu mine.

— Sigur.

Îşi leagă capătul cozii împletite.

— Am putea merge cu calul.

— Cu calul, repetă el sceptic.

— Trebuie să înveți şi tu cum să stai în şa în săptămâna care urmează.

— Ştiu, ştiu.

Se abține din răsputeri la faza cu şaua. Pe bune, e ca şi cum fata asta ar vrea să-l vadă cum suferă.

— Trebuie să văd dacă mi-a ieşit vraja cu pătura de pe şa, deci e mai bine aşa.

Apropo, îmi place halatul de baie. Aşa mergi în oraş?

— Nu. Dar ți-l pot împrumuta dacă vrei.

Oare Margaret Welty tocmai a flirtat cu el?

În timp ce încearcă să-şi revină, ea îi aruncă unul dintre rarele ei zâmbete secrete. O curbură mulțumită de sine a buzelor, care aproape că-l face praf.

— Ne vedem jos.

Supus, Wes ia pătura pentru şa şi coboară greoi la parter, aşteptând-o. Când fata iese din camera ei, arată din nou ca ea însăşi, purtând o fustă până la glezne, un pulover cu manşete şi cizme pline de noroi.

Ies amândoi din casă şi merg până la gardul păşunii, apoi îl cheamă pe Sclipici.

Acesta vine în galop, nerăbdător ca un câine, şi-l sperie pe Wes de moarte, pentru că nu încetineşte decât în ultima secundă. Bestia fornăie şi-l priveşte cu un ochi uriaş şi cafeniu. Pare că nu are deloc încredere în Wes şi sentimentul e reciproc.

Margaret îi pune un ham pe cap şi-l prinde de stâlp. Se ocupă de el o vreme, periindu-l pe spate şi ajustând

cataramele şi curelele şeii. Când termină, îl mângâie pe gât şi se întoarce cu nerăbdare spre Wes.

— Eşti gata?

Nu.

— Da. Cum mă sui?

Maggie îi întinde mâna.

— Urcă-te pe gard şi trece-ți piciorul peste cal.

Mâna ei, caldă şi aspră de la atâta muncă, se potriveşte în a lui ca un ac de gramofon pe striațiile unui disc. Wes se urcă pe gard şi apoi în spinarea calului.

E mult mai sus decât se aştepta să fie – şi mult mai instabil, mai ales din cauza curentului subtil de energie ascendentă care se prelinge din şaua alchimizată.

Greața îi revine ca un val răzbunător, dar cel puțin ştie că vraja funcționează.

— Eu merg pe jos şi îl ghidez ca să te obişnuieşti cu călăria.

Margaret îl dezleagă pe Sclipici şi-i prinde o frânghie de ham.

— Te simți bine acolo sus?

Strânge zdravăn frâiele.

— Niciodată nu m-am simțit mai bine.

Cu o privire sceptică, ea descuie poarta şi-l îndreaptă pe Sclipici pe drumul spre Wickdon. După ce Wes se obişnuieşte cu mersul legănat al calului, toată povestea i se pare surprinzător de relaxantă. Pădurile luminate de soare se întind în jurul lor, cu culorile lor aurii şi maronii. Îi aminteşte de Margaret, toamna —

luminoasă şi firească. Când ajung la jumătatea drumului spre oraş, fata îl opreşte pe Sclipici.

— Dă-te mai în spate. M-am săturat să merg pe jos.

— În regulă, ăăă...

Nici nu apucă să se dea ca lumea înapoi, că fata deja s-a urcat, aproape plutind în şa. În timp ce ea se aşază mai bine, pe Wes îl izbeşte din nou mirosul ei, de lavandă şi sare de mare.

— Ține-te.

— De ce anume?

— De mine.

Wes îi cuprinde talia cu brațele. Ea pocneşte încet din buze, iar calul fornăie resemnat înainte de a porni din nou la drum.

La fiecare pas, Margaret se lasă din ce în ce mai jos, până când ajunge la nivelul lui Wes şi respiraţia lui îi răscoleşte părul care-i flutură pe lângă urechi. Băiatul simte încordarea unduioasă a muşchilor ei şi fiecare mişcare chinuitoare a şoldurilor lui Margaret când aceasta se atinge de el.

Doamne, oare îi va fi vreodată mai uşor să fie atât de aproape de ea?

Maggie se răsuceşte peste umăr. În această lumină aurie, aşa afectuos cum se uită la el, ochii fetei strălucesc, în nuanţa untului rumenit şi a mierii.

— Vrei să mergem mai repede?

— Sigur, spune el, puţin ameţit.

Îl îmboldeşte pe Sclipici strângând din coapse. Ca şi cum ar fi vorbit un limbaj secret, calul dă din ureche şi trece la un trap mai rapid. Un pas, doi, şi Wes simte aerul vâjâindu-i pe la urechi. Ţipă şi se agaţă cu putere de ea ca să nu cadă.

Margaret râde, echilibrându-se în şa şi strigând:

— Ho, ho!

Este prima dată când o aude râzând: un sunet cald şi moale care i se insinuează prin sânge ca vinul ameţitor. În timp ce Sclipici încetineşte şi le aruncă o privire plină de reproş, Wes vede soarele strălucind în părul lui Margaret şi-şi petrece restul drumului visând cum s-o facă să râdă din nou.

Margaret leagă calul în piața oraşului şi-i scoate căpăstrul. Apoi ia un morcov din buzunar – evident că are un morcov la ea – şi i-l dă animalului. Wes priveşte înspăimântat cât de mult se apropie de pielea ei dinții mari, fiecare semănând cu o țiglă galbenă şi plată.

— Ne întâlnim aici când termini.

Îl mângâie pe Sclipici pe greabăn, apoi îşi şterge mâinile de haină.

— Mă duc să fac o plimbare.

— În regulă. Ne vedem în curând.

Îl lasă singur cu Sclipici, care-l priveşte ciudat, dând din coadă ca un bici ca să alunge muştele invizibile. Wes nu are încredere în el deloc, după ce aproape l-a ucis.

— Fii cuminte cât sunt plecat.

Îi trece prin cap să se ducă la familia Wallace să dea un telefon, dar are senzația că Annette n-are chef să-l vadă prea curând. Poate niciodată. Va trece mult până când va uita dezamăgirea din ochii ei atunci când a lăsat-o singură pe plajă. Îşi permite să cheltuiască ceva mărunțiş la cabina telefonică doar ca să evite acea întâlnire penibilă.

Se strecoară pe o străduță laterală îngustă care porneşte din piața Wickdon şi care pare la fel de sumbră ca un bâlci abandonat. Întregul oraş arată ca şi cum ar fi fost prădat. Toate vitrinele magazinelor sunt întunecate, iar pavajul e plin

de cotoare de mere şi pahare de hârtie mototolite. Se fereşte să nu calce în câteva bălți formate dintr-un lichid misterios şi îndoielnic, apoi găseşte cabina telefonică de la capătul drumului. Înăuntru, e ca într-un confesional intim, cu grilajul său de fier. Scoate câteva monede din buzunar şi le vârâ în fanta telefonului. Acestea cad înăuntru cu un zornăit vesel.

Telefonul sună o singură dată înainte să-i răspundă cineva.

— Alo?

— Măi, măi, ca să vezi. E chiar sora mea preferată! Ce surpriză plăcută!

Nu e deloc plăcută. Mad e ultima persoană pe care spera s-o audă. Legătura telefonică pârâie.

— Aha. Ce vrei?

— Sunt OK, mulțumesc de întrebare. Ce te face să crezi că vreau ceva?

— Tu suni doar când vrei ceva.

Acesta e un mare neadevăr. Wes se încruntă, dar îşi păstrează vocea domoală.

— Îmi ajunge bucuria de a vorbi cu iubita mea soră.

— Minți de nu se poate.

Apoi, după o clipă, întreabă:

— Când e vânătoarea?

— Săptămâna viitoare.

Îşi răsuceşte firul de telefon în jurul încheieturii.

— Ar trebui să veniți. Va fi distractiv, dacă nu moare nimeni.

— Eu şi Christine muncim, iar Colleen are şcoală. Nu putem să ne luăm liber să mergem să ne plimbăm pe la țară de dragul tău.

— E în weekend, aşa că poate veni şi Fasolică.

Wes şovăie.

— Şi, dacă vom câştiga, nu va mai trebui să te întorci la muncă o vreme dacă nu vrei.

— Chiar îi ceri mamei să privească aşa ceva?

— O să fie OK. I-am spus deja c-o să merg la spovedanie. Mă gândesc că, dacă spun zece sau douăzeci de rugăciuni, o să fiu iertat.

Mad pufneşte. Băiatul îşi muşcă buza ca să nu întindă coarda. Când glumeşti cu Mad e ca la box; trebuie să ştii când să ieşi din ring.

— Mai gândeşte-te, OK?

— Bine. Mă gândesc. Cu cine vrei să vorbeşti, de fapt?

Cu tine. Cuvintele îi rămân însă pe vârful limbii şi, chiar dacă ea ar rămâne la telefon, ce ar mai fi de spus? Că-i e dor de ea? Că vrea să-l ierte? Ar fi adevărul, dar dorinţele lui nu au contat niciodată prea mult pentru ea. Până când nu-i va umple o cadă cu aur sau până când nu-i va vindeca el însuşi mâna mamei, niciun discurs nu-i va fi de folos.

În schimb, zice:

— Poți să mi-o dai pe mama?

— Sigur.

Apoi aşteaptă, răsucindu-şi cablul telefonului în jurul degetelor atât de strâns, încât vârfurile lor devin la început roşii, apoi albe. După un minut şi încă o monedă vârâtă în fantă, îşi aude mama spunând: – Wes?

— Ce mai faci, mamă?

— Sunt atât de fericită să-ți aud vocea. N-ai mai sunat de mult. Mi-am făcut griji pentru tine.

— Păi, am fost un pic ocupat. Dar acum sunt aici! Viu şi nevătămat.

— Chiar aşa? Mănânci cât trebuie? Dormi bine?

Wes îşi trece o mână peste faţă.

— Da, mamă...

— Ah, nu-mi vorbi cu tonul ăsta. Pari obosit. Asta-i tot.

— Sunt doar puţin stresat. Tu cum te simţi?

— Rana se închide frumos. Însă nu prea am mobilitate. Nu-ţi face griji pentru asta, a thaisce. Nu pot face nimic acum. Ce te tulbură?

Trebuie să mintă. Dar de îndată ce deschide gura pentru a-i oferi un răspuns evaziv, stomacul îi zvâcneşte dureros.

— Multe lucruri, să fiu sincer.

Ea tace prelung şi Wes are senzaţia că nici nu l-a auzit. Apoi, de parcă s-ar teme să nu-l sperie cumva, mama zice:

— De ce nu-mi povesteşti?

— Maestra Welty încă nu s-a întors în Wickdon. Ceilalţi concurenţi sunt...

Dacă-i va spune despre Jaime, îi va da insomnii; n-o poate împovăra cu aşa ceva.

— Sunt o grămadă de oameni care vor să câştige. Şi, dacă pierdem, eu nu voi deveni niciodată alchimist, iar Margaret

va fi nefericită pentru totdeauna, noi vom rămâne fără casă şi, pe lângă toate astea, cred că Mad mă urăşte.

— Sora ta nu te urăşte.

Wes strâmbă din nas.

— Te-am auzit.

— N-am spus nimic!

— Ştiu la ce te gândeai, îi reproşează ea. Mad e supărată din mai multe motive, iar tu eşti o pradă uşoară. Nu spun că vreunul dintre voi are dreptate. Spun doar ce se petrece.

— Nu înțeleg de ce eu.

Ea oftează.

— Madeline şi-ar asuma orice risc pentru oamenii pe care-i iubeşte. La fel şi tu.

Dar dragostea ei se câştigă cu greu. În inima ei nu are loc decât pentru câțiva oameni. Iar tu... Tu îi iubeşti pe toți cei care îți ies în cale.

— Şi totuşi, ea mă consideră egoist.

— Aşa spune doar. Realitatea este că eşti prea idealist. Ea crede că-i preţuieşti pe străini la fel de mult ca pe propriile tale rude.

— Dar eu nu...

— Ştiu. Dar nu o ajuți deloc să vadă asta. Poți păcăli pe toată lumea. Şi eşti prea mândru ca să recunoşti că i se sfâşie sufletul din cauza ta.

— Credeam că mă iubeşti, spune el posomorât.

— Te iubesc, de aceea îți spun asta. Concentrează-te pe ceea ce poți controla acum. Fă-ți treaba aşa cum trebuie şi ai încredere că Dumnezeu va avea grijă de restul. Avem nevoie de tine.

Mama face o pauză.

— Margaret are nevoie de tine.

— Mai degrabă eu am nevoie de ea.

Lui nu-i place tăcerea apăsătoare a mamei. Nu are încredere în această tăcere.

— E o fată drăguță, spune ea.

— Vorbeşti serios? râde el nervos. Ştii bine că nu e sumică, mamă.

— Păi, nu contează, atât timp cât se cunună la biserică. Îi plac copiii?

— Doamne, murmură el.

— Ai grijă cum vorbeşti, Weston.

— Scuze, scuze.

Îşi trece o mână prin păr.

— Trebuie să spun că nu cred că ea e... Nu ştiu dacă sunt genul ei.

— Prostii. Oricum, doar te tachinam. Să te porţi frumos cu ea, bine? Sărmana fată, i-ar prinde bine un prieten. Mama ei nu i-a scris măcar?

Wes îşi sprijină capul de geamul cabinei telefonice.

— Nu, niciun semn. Parcă ar fi intrat în pământ.

— Ce fel de mamă i-ar face aşa ceva copilului ei? Nu mă interesează că e destul de mare şi că poate avea grijă de ea însăşi. Nimeni n-ar trebui să fie atât de singur.

S-a gândit şi el la asta de nenumărate ori. Se întreabă prin ce oare a trecut Margaret dacă a luat-o razna doar când a văzut biroul mamei sale. Dar nu ştie dacă are energia – sau mărunţişul necesar – pentru a săpa în indignarea mamei sale.

— Ştiu. Tocmai de aceea tot clanul Winters trebuie să-i arate puțină dragoste. Vii să vezi vânătoarea?

— Nu ştiu dacă pot suporta să privesc, dar voi fi acolo.

— Bine.

Wes ezită din nou.

— Mi-e dor de tine, ştii?

— Vai, o thaisce. O să ne vedem în curând. Fă tot ce poți. Sora ta te va ierta, indiferent de ce se va întâmpla. Vom supraviețui.

— Sper că da. Eu... nu vreau să te mai rănesc. Vreau să fii fericită. Ştiu că a fost greu în ultimii ani şi ştiu că eu nu ți-am făcut viața mai uşoară. Am fost un fiu rău, dar...

Wes aude respirația întretăiată a mamei sale.

— Weston, să nu îndrăzneşti! Mă faci să fiu mândră de tine în fiecare zi. Doar că-mi fac griji pentru tine. Au trecut ani întregi de când nu te-am mai văzut zâmbind aşa cum zâmbeai înainte să moară tatăl tău. Nu ştiu dacă te-am rugat vreodată să vorbeşti cu mine despre ceea ce te preocupă de atunci, şi eu...

Şi tocmai asta e chestia: nu-l rugase. Nu voia ca ea să-şi facă griji, dar nici nu-şi imaginase vreodată că, dacă se închide în sine, o va răni şi mai rău.

— Mamă, te rog, nu plânge, spune el răguşit. Nu suport asta.

— Câteodată îmi aminteşti tare mult de el. Ştiu că şi el ar fi mândru de tine.

Ar fi? Lacrimile îi înțeapă ochii. Au trecut doi ani, dar încă îl uimeşte cum i se redeschide rana acestei suferințe. Îşi drege glasul ca să nu scoată vreun sunet ciudat. Când, în sfârşit, se linişteşte, spune încet: – Mulțumesc. Înseamnă enorm pentru mine.

— Te iubesc. Ne vedem la sfârşitul săptămânii, bine?

— Şi eu te iubesc. De-abia aştept.

Apoi se aşterne tăcerea. Wes nu ştie când discuțiile cu mama lui îi vor rupe mai puțin inima. Când va începe să simtă că face ceea ce se cuvine sau că va fi vreodată genul de bărbat care să merite mândria părinților lui. Dar, deocamdată, mama are dreptate – la fel cum a avut şi Margaret. Până nu câştigă, nu poate face nimic pentru oamenii pe care-i iubeşte, cu atât mai puțin pentru o țară întreagă.

Aşa că se va concentra pe lucrurile care-i stau în putere. Să descifreze notițele lui Evelyn. Să-l umilească pe Jaime Harrington. Să depună trupul lipsit de viață al halei în mâinile lui Margaret.

După aceea, şi el, şi Margaret vor avea ceea ce-şi doresc. Wes se întreabă dacă asta îi va face cu adevărat fericiți. Odată ce se va întoarce Evelyn, vor trebui să se hotărască în privința asta. Dacă e sincer, nu e convins că poate învăța ceva de la o

persoană atât de rece ca Evelyn – sau dacă-şi va putea ține limba în frâu în fața femeii care i-a distrus viața lui Margaret.

22

Marea e cenuşie şi neliniştită sub cerul din ce în ce mai întunecat. Din când în când, un val cu creastă albă se înalță vuind şi se sparge de stânci – suficient de violent pentru a dovedi că nu e deloc o creatură îmblânzită. Margaret îşi dă jos cizmele şi merge pe țărm, unde spuma sărută nisipul, strălucind slab în lumina soarelui la apus, ca un surâs cu dinții dezveliți.

La câțiva metri în larg, una dintre țintele de lemn de la competiția de aseară se balansează în lanțurile sale ca un om într-o frânghie de spânzurătoare. Margaret găseşte o bucată ruptă din aceasta încâlcită într-un şir alunecos de alge adus pe plajă. E o amintire sumbră a faptului că, după noaptea trecută, nici ea şi nici Wes nu mai sunt în siguranță.

— Maggie?

Se întoarce la auzul vocii bine cunoscute a doamnei Wreford – dar uşurarea îi dispare când îl vede pe Jaime lângă ea. Fața lui pare chiar mai încrâncenată decât de obicei, cu buza spartă şi cu vânătăile negre care-i umplu pomeții. Wes va fi încântat când îşi va vedea opera.

Jaime îşi ține gura închisă şi ochii feriți, de parcă i-ar fi jenă că e surprins făcând un lucru atât de banal ca o plimbare pe plajă. Doamna Wreford îi aruncă o privire tăioasă, iar el mormăie un salut abia inteligibil.

Doamna Wreford oftează. Are fața roşie de frig şi, cu stropii de apă de mare care-i împodobesc şuvițele, pare învăluită într-o aureolă argintie.

— Ce faci aici? Vine furtuna.

Îşi îndreaptă bărbia spre munți, unde norii tot mai groşi coboară lent, uşori ca o pisică leneşă, şi se întind peste pădurile întunecate de chiparoşi. Ceața se revarsă peste golf şi i se încolăceşte în jurul gleznelor. În foarte scurt timp, nu vor mai deosebi marea de cer.

— Mă gândeam să înot puțin, spune Margaret.

— Ți-ai pierdut mințile? O să mori de frig sau o să te îneci.

Ar vrea să-i spună că apa rece nu e atât de rea, dar când se întoarce din nou cu fața spre mare, un val sărat o loveşte peste față. Marea se agită tulburată şi, deşi e înfricoşătoare, lui Margaret îi place cel mai mult când e aşa dezlănțuită.

Găseşte o satisfacție ciudată în forța acelei furii. Îşi ridică fusta şi şi-o leagă deasupra genunchilor.

— Voi doi ce faceți aici?

— Noi? Îl căutăm pe Zach Mattis. Mama lui mi-a spus că dementul ăla nenorocit nu s-a întors acasă aseară, iar eu i-am spus că aş paria pe orice că e încă leşinat în peştera aia dubioasă în care toți vă credeți suficient de deştepți să vă ascundeți. De parcă eu nu am avut şapteşpe ani cândva şi n-am băut tot acolo din alcoolul furat de la părinți.

Mişcă din deget spre Jaime.

— Eu măcar aveam prieteni cu suficient bun-simț cât să mă ducă acasă.

Presupun că tu erai prea ocupat să te încaieri.

— Ți-am spus deja că m-am împiedicat şi am căzut, spune Jaime, spăsit.

Margaret îşi lasă capul în jos pentru a-şi ascunde zâmbetul.

— Aşa e.

Doamna Wreford îi aruncă lui Margaret o privire iscoditoare, ca şi cum ar aştepta vreo mărturisire.

— S-a împiedicat şi a căzut. Tu ce părere ai despre asta, Maggie?

— Nu ştiu nimic despre asta.

— Aşa-i. Sunt convinsă că nu ştii nimic.

Doamna Wreford oftează, iar Jaime o priveşte încruntat.

— Păi, dacă vrei să ne dai o mână de ajutor la căutări, ți-am fi recunoscători.

Cred că vremea se va înrăutăți.

Vântul suflă în rafale în jurul lor, fluturând cu putere fusta lui Margaret. Sunetul mareei i se umflă în urechi, din ce în ce mai zgomotos, până când nu mai aude decât şuieratul numelui ei.

Margaret, Margaret, Margaret.

Îşi strânge pumnii ca să-şi învingă spaima care o paralizează când aude din nou acea voce, fragilă ca frunzele uscate, sfărâmicioasă ca scoicile măcinate de valuri. Nisipul i se strecoară printre dinți. Gustul de sare şi de cupru îi acoperă limba.

Un geamăt îngrozitor se ridică deasupra vuietului furtunii care se înteţeşte.

Doamna Wreford se strâmbă în direcția vântului.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-a fost asta?

Margaret a mai auzit un sunet ca acela. Anul trecut, o căprioară s-a strecurat prin gardul păşunii familiei Halanan şi şi-a prins capul între stâlpi. În timp ce se zbătea ca să se elibereze, şi-a rupt gâtul. A găsit-o acolo, gâfâind slab, cu

ochii daţi peste cap, cu picioarele contorsionate sub trup. Plângea necontenit. Scotea nişte sunete îngrozitoare, rugătoare. Sunetele morţii. Margaret a ucis-o ca s-o scape de chinuri, dar căprioara suferise mult timp de una singură.

Gemetele se aud din nou.

— Parcă ar fi Mattis, zice Jaime.

Toţi trei o iau la fugă. Vântul îi sfâşie şi părul îi biciuieşte faţa lui Margaret, umplându-i ochii de sare. Nisipul e negru ca noaptea şi lucios ca o oglindă, încetinindu-i flămând picioarele goale. Fata simte cum îi ard gambele. Se apropie de o mică peşteră săpată într-o stâncă. În pereţii de piatră ai acesteia stă sculptată istoria secretă şi mult mai liniştită a tinereţii oraşului Wickdon: iniţiale crestate în interiorul unor inimi, desene falice şi, ici-colo, o confesiune sau un fragment de poezie. Mai multe sticle de bere goale se ciocnesc între ele în nisip.

Când va veni fluxul, întreaga peşteră va fi scufundată.

Margaret măsoară cu atenţie fiecare pas pe care-l face pe nisipul instabil. Lumina săracă se reflectă în bazinele formate de maree. Margaret nu vede mare lucru prin întunericul şi lumina vagă – dar desluşeşte o formă întunecată şi zdrobită la câţiva metri în faţa ei.

Mattis.

— Dumnezeule, şopteşte doamna Wreford. Copii, nu vă uitaţi.

Dar Jaime nu ezită şi plonjează prin bălți, căzând în genunchi lângă prietenul lui.

— Zach!

Margaret se apropie cu grijă de ei şi se ghemuieşte pentru a vedea ce s-a întâmplat. Pielea lui Mattis e albă ca hârtia, buzele lui par albastre ca solzii de peşte, iar muşcătura de pe umăr este de un roşu aprins. Arată de parcă ar fi fost sfâşiat şi apoi lipit la loc. Carnea arsă fierbe peste şirurile zdrențuite de muşchi, iar marginile rănii sunt acoperite cu un strat negru de caput mortuum. Prin valul de sânge, Margaret îi vedea osul umărului. Miroase a alchimie, a mare şi a moarte.

Probabil că hala l-a surprins aici de unul singur: prima victimă umană a sezonului de vânătoare. E aproape de forța sa maximă acum, dacă a avut destulă îndrăzneală să atace pe cineva în vecinătatea oraşului.

Apoi Zach respiră aproape insesizabil.

— E în viață, strigă Jaime. Chemați ajutoare!

— Nu vă mişcați, spune doamna Wreford. Niciunul dintre voi să nu se clintească din loc.

Margaret nu face nimic.

În timp ce-i priveşte zbaterea slabă a pieptului, ascultă paşii doamnei Wreford care se strecoară în apa puțin adâncă. Strigătele ei în timp ce sunt smulse şi purtate de vânt. Mormăielile lui Jaime care se ridică în picioare şi se plimbă

ca o fiară în cuşcă. Totuşi, marea o încolțeşte. Totuşi, valurile îi şuieră numele.

Margaret, Margaret, Margaret.

— Taci odată, şopteşte ea. Taci.

Apa curge prin gura peşterii şi i se infiltrează în țesătura fustei. E atât de rece, încât îi taie respirația. În timp ce duhoarea amestecată de sare, cupru şi pucioasă umple aerul, ceața se roteşte în ochii lui Margaret. Amintirea acelei nopți îngrozitoare se materializează peste lumea reală.

Este aici şi nu este. Stă îngenuncheată sub valul care se ridică şi tot în genunchi stă şi pe podeaua laboratorului mamei sale. Îi leagănă capul lui Evelyn în timp ce din părul ei auriu picură sânge. Mama ei o prinde de încheietură. Degetele îi sunt ca nişte bețe de gheață.

Maggie, mormăie ea.

— Maggie.

Se prăbuşeşte în spate sub greutatea propriului corp, încercând să respire. Pielea i-a devenit alunecoasă, din cauza transpirației şi a apei de mare. Mattis se agață slab de ea, deschizând ochii.

— Nu vreau să mor.

Auzindu-i vocea, Jaime se opreşte din mersul furibund.

— Zach. Eşti... Rezistă, OK? Vin ajutoare. O să fie bine, îți promit.

Lui Mattis îi tremură buzele. Chipul ei palid şi dezorientat se reflectă în ochii lui îngroziți şi sticloşi. Jaime nu ştie dacă l-a auzit, pentru că Zach nu răspunde.

— E în stare de şoc, spune Margaret.

Jaime scoate un sunet frânt, chinuit, de care ea nu-l credea capabil. Îşi îngroapă fața în mâini.

— Trebuia să fie o glumă. A fost o glumă stupidă şi nenorocită. Nu m-am gândit... N-ar fi trebuit să... E numai vina mea. Doamne, e numai vina mea.

— Maggie, şopteşte Mattis. Îmi pare rău.

Trăsăturile lui Jaime se înăspresc. Îşi trece iute privirea de la unul la altul.

— Îmi pare rău.

Mattis se îneacă la fiecare cuvânt şi începe să plângă.

— Poți să mă ierți?

Dacă s-ar fi simțit mai puternică, dacă n-ar fi fost încă pe jumătate detaşată de propriul corp, l-ar fi întrebat pentru ce. Pentru ce îi pare rău. De ce ar trebui să-l ierte. Mattis nu a fost niciodată bun cu ea, dar actele lui de răutate erau

blânde în comparație cu cele ale lui Jaime. Erau simple şi absurde – Zach era ca un câine care execută un truc pentru a-i face pe plac stăpânului său. Uşor de suportat, uşor de înghițit.

Trebuie doar să supraviețuieşti, şi-a spus ea însăşi ani întregi. Îndură şi gata.

Dar s-a săturat să îndure, la fel ca Wes. Nu-i poate oferi nicio consolare, nicio iertare. În această stare de stranie detaşare, ar vrea să-şi lipească degetul mare în rana lui până la zgârci, să apese până la acel nod galben de os care se întrevede sub muşchiul sfâşiat. Vrea să-l rănească măcar puțin din cât a rănit-o el pe ea.

Vrea ca Jaime să vadă în ce a transformat-o.

— Maggie, se smiorcăie el. Te rog.

Jaime se apropie de ea.

— Spune ceva!

Dar la ce i-ar folosi să-şi verse mânia asupra lui? Apa se scurge din tavan, căzând la fel de greu ca nişte pietre aruncate de fluxul înalt. Părul lui şi fusta ei se unduiesc în jurul trupurilor lor, înflorind în apă ca un şuvoi de sânge.

— O să fii bine, spune ea şi-l strânge uşor de mâna lui liberă. O să fii bine.

Când vin paramedicii, îl găsesc pe băiat cu mâna deja răcindu-se între palmele fetei.

Ploaia bate în acoperişul apartamentului doamnei Wreford, format din câteva camere vechi de deasupra cârciumii Blând Fox. Margaret stă la o masă şubredă care ocupă jumătate din bucătăria încinsă de căldura cuptorului, legănându-şi capul în mâini în timp ce râsetele de jos se aud slab prin podele.

Nu se poate opri din tremurat, în ciuda tuturor eforturilor pe care doamna Wreford le-a făcut pentru a o încălzi. După ce a adus-o aici, doamna Wreford a convins-o să-şi schimbe hainele şi a aşezat-o în faţa focului. Margaret n-a spus nimic în timp ce doamna Wreford a şters-o cu prosopul şi i-a împletit din nou părul. O durea tot corpul. După ce doamna Wreford i-a legat părul cu o cureluşă de piele, s-a dus să-i ceară doctorului noutăţi despre Mattis.

O pătură grea, căptuşită cu blană, îi atârnă peste umeri, iar un castron neatins se răceşte în faţa ei. Supa de scoici şi textura alunecoasă şi cauciucată a acesteia îi amintesc prea mult de carnea vie de pe umărul lui Mattis. Când închide ochii, vede aceeaşi imagine întipărită în minte. Mattis şi mama ei, una şi aceeaşi persoană palidă şi plină de sânge în apa plină de spumă. Margaret se freacă pe faţă şi încearcă să dea totul uitării.

În tot apartamentul miroase a bere şi a pâine coaptă, a drojdie şi a confort. Pe blatul bucătăriei sunt o sumedenie de sticle, iar butoaiele care nu încap jos, în birt, servesc aici drept piese de mobilier improvizat. Câteva măsuţe de cafea pline cu bere brună, câteva scaune pline cu alte băuturi.

Dintr-un cotlon nevăzut al apartamentului, se aud paraziții unui radio şi trilul vesel al unui saxofon. Familiaritatea acestui loc nu-i este de ajuns ca s-o calmeze. Dintre toate lucrurile din lume, ea îl vrea pe Wes. Tânjeşte după privirea lui încurajatoare, după râsul lui optimist.

Probabil că se întreabă unde a dispărut. I-a promis că se va întâlni cu el lângă cal.

Uşa se deschide cu un scârțâit, iar parchetul duduie sub paşii doamnei Wreford.

Aceasta are în mână două pahare reci cu bere neagră. Haina îi e plină de picuri de ploaie şi are părul încâlcit de la umezeală. Încă miroase ca în peştera în care l-au găsit pe Mattis: a pucioasă şi a alge marine putrezite. Simte că-i vine să vomite.

— Ți-e sete? întreabă doamna Wreford.

Se aşază pe scaunul de vizavi de Margaret şi lasă paharele jos. Margaret îşi încolăceşte mâinile în jurul unuia dintre ele, bucuroasă de frigul care-i cuprinde degetele. Măcar poate simți ceva.

— Mulțumesc.

— Va trăi.

Ochii lui Margaret se închid şi respirația îi părăseşte trupul. Fără nicio spaimă care s-o mai țină în picioare, e brusc epuizată.

— Mă bucur să aud asta.

Privirea doamnei Wreford se îndreaptă spre bolul neatins de supă.

— Nu ai mâncat.

— Nu mi-e foame. Sunt doar obosită.

— Atunci de ce nu rămâi aici în seara asta? Nu vreau să mergi acasă pe întuneric şi pe ploaie, mai ales acum când hala a dat de gustul sângelui.

Margaret detestă ideea de a fi adunată de pe stradă ca o pisică rătăcită.

— O să fiu OK. Bat drumul ăsta destul de des.

— Când o să încetezi să mi te mai împotriveşti, Maggie?

Frustrarea din glasul femeii o sperie.

— Nu am copii, aşa că pot la fel de bine să spun că eşti şi a mea. De dragul nervilor mei, rămâi aici. Îmi faci o favoare. E doar o noapte.

— Bine, spune ea cuminte. Dar Wes... domnul Winters este...

Femeia face semn cu bărbia spre fereastră.

— Aproape că mi-a dărâmat uşa când a auzit că eşti aici, dar i-am spus că ai nevoie de puțin spațiu.

Margaret îşi întinde gâtul. Wes stă sub un umbrar, părând pe jumătate înecat cu părul lipit de obraji. Îl împinge uşor laoparte pe Sclipici, care-i mestecă reverele hainei supradimensionate. Exact atunci, băiatul ridică privirea şi ochii li se întâlnesc. Zâmbetul pe care i-l aruncă e incredibil de luminos, amestecat cu o senzație care-i face inima să tragă o tumbă de fericire.

— Poate să rămână şi el aici, dacă se poartă frumos.

Doamna Wreford îi aruncă o privire plină de subînțeles şi Maggie nu se bucură deloc de insinuarea aceasta.

— E atât de jovial.

Margaret ia o înghițitură mică din bere. Are gust de malț şi un pic dulceag, de ovăz cu ciocolată. O plimbă pe limbă înainte de a o înghiți.

— Da. Aşa e el.

— Îți place de el?

— Îndeajuns de mult.

— E cel mai optimist lucru pe care te-am auzit spunându-l despre cineva.

Margaret se roagă ca roşeaţa care-i străbate gâtul să nu-i ajungă la faţă. E

adevărat. Sunt puţini oameni în viaţa ei cu care relaţia ei a înaintat atât de mult, încât să poată să spună că a ajuns să-i placă.

— Se pare că şi el ţine la tine.

Acesta e de-abia un gând pe care nu şi-l poate permite. Îşi face de lucru desenând modele pe condensul de pe pahar.

— Maggie.

Gravitatea vocii doamnei Wreford o opreşte.

— De ce faci asta?

Ca să-şi determine mama să rămână aici. Pentru dragoste. Acesta a fost întotdeauna răspunsul, fără ezitare.

Dar în săptămânile de când Wes şi-a făcut loc în viaţa ei, a început să-şi pună la îndoială aceste certitudini. Iubirea nu e un obiect cu muchii ascuţite, aşa cum a crezut ea mereu. Nu e ca marea, care-i alunecă printre degete dacă se agaţă prea tare de ea. Nu e o monedă de schimb, un trofeu ce poate fi câştigat, refuzat sau negociat. Dragostea poate fi neclintită. Poate fi stabilă sau sălbatică precum o flacără deschisă. E o felie de pâine unsă cu unt la o masă. Este ciuda izvorâtă din îngrijorare. E o pieliţă jumulită şi ruptă de la un deget rănit.

Nu mai e de ajuns să facă asta pentru Evelyn. Poate că o face, de fapt, şi pentru Wes.

Dar faptul că ţine la el ar putea s-o ucidă. Dacă Maggie câştigă, el va rămâne aici şi va deveni alchimist. Dacă pierde, el va pleca. Oricare ar fi rezultatul, ea s-ar simți pierdută. Orice ar face, ea îşi va făuri propriul destin nemilos. Fie Wes îşi va îndeplini visurile şi se va căsători cu o femeie frumoasă şi mondenă, fie se va întoarce la Dunway fără ea. Margaret nu poate merge cu el. N-ar suporta acel oraş, cu toată aglomerația lui cenuşie, cu mulțimile care se înghesuie şi cu tot zgomotul lui oribil. Şi-ar trăi zilele ca o soție selkie[9], închisă în casa lui, departe de mare.

Nu există o lume în care amândoi să fie fericiți.

— De ce mă priveşti aşa? insistă doamna Wreford.

— Nu e nimic. Fac asta pentru că n-am încotro.

— Nu trebuie să faci nimic din ceea ce nu vrei.

— Mama mea...

Doamna Wreford îşi trânteşte berea pe masă. Spuma groasă se prelinge peste buza paharului.

— Aproape ai văzut un om murind azi. Las-o pe maică-ta.

---

[9] Ființă mitologică din folclorul irlandez, scoțian şi feroez, pe jumătate femeie, pe jumătate focă (N.t.).

Margaret tresare.

— Îmi pare rău. Am întrecut măsura.

Doamna Wreford îşi freacă tâmplele.

— Ascultă-mă, dacă vrei, bine? Am trăit cu câțiva ani mai mult decât tine, ceea ce-mi place să cred că mi-a oferit o anumită perspectivă asupra lucrurilor. Sunt mai înțeleaptă decât tine în unele privințe. Nu în foarte multe, crede-mă, dar pot să-ți spun cu siguranță: puțini sunt oamenii pe această lume care merită să fie aşteptați. Şi mai puțini dintre ei merită să te facă, cu bună ştiință, să te simți nefericit. Mă înțelegi?

Margaret dă din cap. Acesta, se pare, nu e un răspuns care s-o mulțumească.

— Când se va întoarce mama ta, ce ai de gând să faci?

— Voi fi fericită, iar domnul Winters îşi va începe ucenicia.

— Dar tu ce vei face?

Şi după ce câştigăm? a întrebat-o Wes aseară. Atunci ce va fi?

Nu a ştiut cum să-i răspundă atunci lui Wes şi nici acum nu ştie cum să-i răspundă doamnei Wreford. Ce mai poate exista pentru ea, dincolo de zidul iminent al întoarcerii mamei sale? Cine e ea fără durerea absenței mamei şi fără teama de a o pierde din nou?

— Încă eşti convinsă că sunt o mare proastă, nu-i aşa? întreabă doamna Wreford.

Ştiu prea bine că ea habar nu are ce ai făcut tu luna asta. Cum crezi că va reacționa când îl va găsi pe băiatul ăla în casa ei?

Margaret s-a gândit la asta doar pe jumătate. Evelyn îşi protejează aprig cercetările. Şi dintre toate regulile pe care Evelyn i le-a insuflat după plecarea tatălui ei, acestea erau esențiale: să nu aibă încredere în nimeni şi să nu depindă de nimeni. Faptul că-l lasă pe Wes să intre în viața ei le încalcă pe amândouă.

— Mă aştept să fie furioasă. Dar dacă ucidem hala, Wes o va convinge.

— Evelyn Welty nu e genul de femeie pe care s-o mituieşti. Cred că ştii asta în străfundul sufletului tău.

— Şi ce vrei să fac? Să renunț?

— Ar fi mult mai bine pentru liniştea mea dacă ai renunța, dar nu cred c-o vei face. Îți cer doar să te gândeşti la ce e mai bine pentru tine. Nu pentru mama ta.

Nu pentru Weston. Pentru Margaret.

Şi dacă nu ştiu? vrea ea să întrebe. De unde aş putea să ştiu?

— Ştiu că-ți iubeşti mama şi ştiu că şi ea te iubeşte, în felul ei. Dar sunt şi mulți alți oameni care te iubesc.

Doamna Wreford se întinde peste masă şi-şi pune mâna peste pumnul strâns al lui Margaret.

— Sper că ştii asta.

— Ştiu, minte ea.

Ochii doamnei Wreford se umplu de o tristeţe teribilă când dă drumul mâinii fetei.

Pe fereastră, Margaret vede că Sclipici l-a dezbrăcat de tot de haină pe Wes.

Calul strânge ţesătura între dinți şi smuceşte triumfător din cap. Wes strigă ceva ce Maggie nu poate desluşi de aici, întinzând rugător mâna spre pânza umedă şi moale în care s-a transformat paltonul său.

— Băiatul ăsta e... altceva, nu-i aşa?

— Da, răspunde Margaret încet. Este.

— Mă duc să-l chem înăuntru.

După ce doamna Wreford îl salvează pe Wes din dinții calului şi-l aduce în casă, îi întinde un prosop şi îi oferă un loc pe canapeaua ei, ca să rămână peste noapte.

Wes mănâncă vesel supa rece a lui Margaret, umplând liniştea cu o pălăvrăgeală inutilă până când scepticismul exersat al doamnei Wreford cedează. A mai cucerit pe cineva – doar că, de data asta, Margaret se simte mai degrabă mulțumită că o persoană din viața ei îl simpatizează. Doamna Wreford se agață de brațul băiatului şi-l bombardează cu întrebări stânjenitor de directe până când e satisfăcută de poveştile despre familia şi aspirațiile lui şi despre avantajele vieții din Wickdon față de cea din Dunway. După aceea, se comportă ca şi cum ar fi prieteni vechi. Doamna Wreford râde de-i dau lacrimile, până când trebuie să plece la birt, pentru că e tura ei.

Cu mâna pe clanța uşii, se răsuceşte şi le aruncă fiecăruia o privire cu subînțeles.

— Voi fi chiar la parter şi am urechi peste tot. Cu tine vorbesc, Weston.

— Nu te speria. O să am grijă de ea.

Doamna Wreford cască ochii, ca un avertisment.

— Asta sper să faci.

Uşa se închide în urma să şi ei rămân singuri.

Margaret se întinde pe canapea şi-şi trage pătura până la bărbie. Epuizarea din ultimele două zile o apasă şi se simte de parcă n-a ieşit încă la suprafață din adâncurile peşterii. Frigul nu i-a plecat din oase şi nici zidul gros de ceață care o separă de restul lumii nu s-a ridicat.

Degetele ei amorțite îi sunt împreunate în dreptul claviculei; e ca şi cum pe piept i-ar sta mâna unui străin. Se întreabă cum poate trăi cineva în Wickdon în adevăratul sens al cuvântului. Nici măcar liniştea nu e ce trebuie să fie, cu foşnetul constant al valurilor, cu răpăitul ploii, cu larma turiştilor de pe străzi.

— Margaret.

Wes se ghemuieşte lângă ea. Se întinde spre ea, de parcă ar vrea să-i dea laoparte părul de pe frunte sau să-i mângâie obrazul. În cele din urmă, îşi pune mâna peste propriul genunchi.

— Eşti bine?

— Sunt OK.

— Vrei să vorbim despre asta?

Despre asta. Nu despre hala. Nici măcar despre ce s-a întâmplat cu Mattis. Ci despre mama ei. Despre el. Dar cum îi poate spune ce simte fără să-l sperie?

Cum să decidă ce e mai bine pentru ea când tot ce-şi doreşte o va răni atât de mult?

— Nu. Vreau să mă duc la culcare.

— Sigur, bine. O să sting luminile.

Se duce să apese întrerupătorul. Luminile se sting, iar Margaret se cuibăreşte mai adânc în perne. Arcurile i se înfig în spate şi gem sub greutatea ei, dar e atât de obosită, încât probabil va adormi de cum va închide ochii.

Wes se trânteşte pe canapeaua de lângă ea şi se întoarce pe o parte. Chiar şi în întuneric, Maggie îi vede strălucirea felină din ochi. Lumina lămpilor de pe stradă pătrunde uşor în cameră, poleind totul. E destul de aproape ca să-l atingă dacă ar vrea. Pe măsură ce ochii ei se obişnuiesc cu bezna, expresia lui îngrijorată devine limpede.

— Glonțul nu e suficient, spune el.

— Părea că e.

— A fost, dar nu mai e. Nu cred că va ucide hala. Adică ştiu că n-o va ucide. Şi dacă nu avem mijloacele de a o ucide, atunci toate astea sunt în zadar.

Îşi simte inima în gât. Nu, Wes se înşală. Glonțul lui trebuie să funcționeze.

Trebuie să existe o altă cale. E obligatoriu, altfel ce i s-a întâmplat lui Evelyn i se va întâmpla şi lui Wes. Simte cum alunecă din nou în apele reci ale spaimelor sale.

— Nu pot să vorbesc despre asta. Nu acum.

— Ai dreptate. Îmi pare rău, spune el, apoi se rostogoleşte pe spate şi oftează.

Nu mă gândesc decât că puteai fi tu cea rănită.

— Dar nu am fost.

— Chestia asta nu mă linişteşte deloc.

— Nu trebuie să te liniştească. Aşa s-a întâmplat şi gata.

— Uneori nu te înțeleg. De cele mai multe ori, de fapt.

Margaret zâmbeşte, ceea ce pare să-l facă să se simtă mai bine.

— Îmi pare rău că te-am făcut să te îngrijorezi.

— Să nu-ți pară. Cred că ai dreptate. Asta s-a întâmplat şi gata. Dar adevărul e că încă nu mi-am terminat treaba. N-am încotro decât să mă străduiesc şi voi găsi o soluție până la sfârşitul săptămânii. Îți promit.

Îşi întinde brațul între paturile lor improvizate, ca şi cum s-ar aştepta ca fata să-i strângă mâna.

— Ce-i asta?

— O promisiune.

— Eşti caraghios.

— Ba, vorbesc foarte serios.

Margaret îl ia de mână. În comparație cu a ei, mâna lui e netedă şi nestricată de muncă. Niciunul dintre ei nu se retrage. Deşi îi vede trăsăturile scăldate de lumina ambientală domoală, nu poate ghici la ce se gândeşte. Wes o mângâie cu degetul mare peste încheietură. Respirația i se opreşte odată cu această senzație, când simte cât de atentă e atingerea lui. Se întreabă dacă el e conştient că face asta. Ba mai mult, se întreabă dacă el ştie exact cum o face să se simtă.

— Doamna Wreford a spus că are urechi peste tot, îi aminteşte ea.

— Şi?

Încă o dată, ea îi vede strălucirea din ochii întunecați. Apăsarea privirii lui îi aprinde o scânteie în adâncurile stomacului.

— Nu se întâmplă nimic din ce poate ea să audă.

O atinge cu o intensitate reînnoită şi fiecare mângâiere a sa pare uşoară ca o pană, iar ea se crispează la fiorul care-i străbate şira spinării. Ascultându-i respirația întretăiată, nu se mai poate convinge că e singura care-şi imaginează cum degetele lui o ating în alte locuri.

— Da. Cred că nu.

— Vrei să mă opresc?

În pofida tonului cochet al întrebării sale, pare sincer îngrijorat.

Dacă el se opreşte, minţile ei vor reveni la locul lor. Dar atunci el n-ar mai atinge-o, iar asta ar fi aproape insuportabil. Nu are încredere în ea însăşi să spună ceva, aşa că face iute semn că nu.

Degetul lui mare trece deasupra curburii încheieturii ei. Îi trage mâna mai aproape de el, până când Margaret îi simte în palmă respiraţia fierbinte. Buzele lui plutesc la un centimetru de pulsul ei, care pare la fel ca în clipa de dinainte de a apăsa pe trăgaciul armei. Sângele îi zvâcneşte în urechi, inima îi bubuie în piept, respiraţia îi încremeneşte.

Pură aşteptare divină.

Dar de îndată ce buzele lui îi vor atinge pielea, povestea lor va deveni concretă, imposibil de ignorat sau de catalogat drept nebunie. E prea înspăimântător să facă acest pas. Margaret îşi trage mâna din strânsoarea lui.

— O să te fac să-ţi ţii promisiunea.

Wes îşi ia mâna înapoi şi clipeşte, ca şi cum s-ar fi trezit brusc dintr-o vrajă.

— Ha? Ah... Bine. De data asta, o voi face aşa cum trebuie. Va fi perfect.

Ea şi-ar dori să-l creadă.

Minutele trec şi tăcerea îi cuprinde. Îl invidiază pentru cât de repede adoarme, dar asta îi dă ocazia să-l admire fără ocolişuri. Pare atât de inocent, cu gura întredeschisă şi cu cotul îndoit peste nas. Părul i se împrăştie pe pernă ca o creastă de cocoş.

Perfect.

Weston Winters e atât de departe de perfecțiune, dar acum aşa pare. Strălucirea caldă a felinarelor de dincolo de fereastră şi ritmul rapid al ploii fac ca totul să pară cumva ireal. Ca şi cum ar visa cu ochii larg deschişi.

23

Următoarele două zile trec ca mierea picurată de pe vârful unei linguri.

Margaret îşi petrece zilele în pădure, iar Wes, în laborator, traducând cartea misterioasă a mamei fetei. A făcut progrese în privința primelor instrucțiuni, care par să detalieze un cerc de transmutare deosebit de complicat. Când codul devine din nou imposibil de înțeles, băiatul cercetează datele morții demiurgilor, căutând un indiciu, un semn. Toate sunt la fel: sub lumina lunii pline, un kathar evlavios cu un arc, cu o rugăciune potrivită sau cu o piatră deosebit de ascuțită îl răpune în flăcările furiei justițiare. Wes nu crede că

Dumnezeu îl va ajuta prea curând, având în vedere deznădejdea din sufletul său.

Margaret Welty l-a aruncat într-un păcat de moarte.

Noaptea, când ea se întoarce acasă de la antrenamente, el se mută în bibliotecă şi citeşte somnoros, în timp ce Margaret se ghemuieşte cu cărțile ei dolofane sau îşi coase în haină firul alchimizat făcut de Wes. E momentul lui preferat din zi, pentru că ea îşi despleteşte părul, care străluceşte, auriu ca lumina soarelui prin apă. Wes ştie întotdeauna exact ce citeşte Maggie, după cum i se colorează obrajii.

Îl distrage teribil.

De când a luat-o de mână în apartamentul doamnei Wreford, se simte legat de ea cu o vrajă feerică. Nu se poate abține să se uite la ea. Nu se poate gândi decât la ea. Nu poate să nu observe fiecare pagină pe care o întoarce foşnind sau să nu-şi dorească să transforme pasajele citite de ea în realitate. Vrea să-i smulgă cartea din mâini şi să-şi sărute propriul nume de pe buzele ei şi apoi...

Alchimia. Trebuie să se întoarcă la alchimie.

Doamne, ea nu e aici, iar el e pe jumătate bolnav de dor. Probabil că l-ar jupui de viu dacă ar şti ce fel de gânduri are în privința ei, dar Wes nu s-a priceput niciodată să se concentreze la ce ar trebui să facă. Mai are încă de lucru înainte de a se scălda în apă rece şi de a se ruga pentru iertare. Dar dacă pofta lui e atât de perversă, de ce a mai lăsat Dumnezeu pe pământ fete ca Margaret?

Îşi lipeşte stiloul de hârtie şi se agaţă de bruma de concentrare care i-a mai rămas. Munca îl aduce cu picioarele pe pământ, deşi n-ar fi crezut asta în ruptul capului. Scrisul lui stângaci de mână şi simbolurile dau formă gândurilor sale şi le alungă temeinic departe de Margaret, ca un far prin furtună.

Se freacă la ochi şi priveşte pe fereastră, simţindu-se ca un câine care-şi aşteaptă stăpânul să se întoarcă acasă. Margaret a plecat cu Bucluc şi cu Sclipici acum câteva ore, iar el ştie că se va întoarce în curând. Lumina soarelui de la sfârşitul după-amiezii se revarsă peste frunzele roşii căzute, blândă ca atingerea unui îndrăgostit. E prea greu să se concentreze acum, mai ales cu această durere de cap provocată de încordare. Munceşte de ore întregi şi simte că va exploda dacă mai rămâne într-un loc.

În numai câteva zile, toate problemele se vor rezolva. Familia lui îşi va găsi stabilitatea, iar el îşi va obţine ucenicia. Asta dacă va reuşi să descifreze secretele acestui manuscris. Dacă Evelyn se va întoarce la conacul Welty.

Cineva bate la uşa de la intrare, speriindu-l. Groaza îl copleşeşte. Nimeni nu vine aici decât cu veşti proaste.

Dar, când deschide uşa, e Annette.

— Ah, rosteşte el. Bună seara.

Fata stă pe verandă într-o rochie largă cu modele albastre. Gulerul supradimensionat i se încolăceşte în jurul gâtului ca o pereche de mâini, iar o fundă atent legată îi cade pe piept. Afară, dincolo de poarta din faţă, farurile maşinii ei îl privesc, albe şi mate ca privirea halei în lumina orbitoare a soarelui.

— Bună.

Annette îşi dă o buclă rebelă după ureche.

— Te deranjează dacă intru?

Familia sa i-a acordat multe, multe şanse de-a lungul anilor. Annette însă trebuie să fie cea mai iertătoare persoană de pe planetă dacă încă vrea să-l vadă.

— Nu, deloc. Intră.

Trece pe lângă el, suficient de aproape încât să-i simtă mirosul parfumului.

Cireşe, se gândeşte el – la fel de dulci şi roşii ca rujul ei. Wes se întreabă dacă a arătat vreodată atât de nelalocul lui în casa asta. Strălucitoare şi dură ca un diamant, Annette e mult prea frumoasă față de nuanțele pământii şi arămii ale conacului. Se ruşinează brusc de ghemele de praf care dansează groase în razele solare.

— Te pot servi cu ceva? întreabă el.

— Nu, mulțumesc. Maggie e acasă?

— Nu e acasă.

Din păcate.

Annette aruncă o privire spre uşa din față.

— Şi vine în curând?

— Aşa cred. De ce?

— Speram să vorbim între patru ochi.

— Acum suntem singuri.

Annette ridică din sprâncene.

— Singuri-singurei.

— Aha.

Fiecare gând coerent îi e inundat de aerul stătut şi prăfuit. Se roagă ca fierbințeala care-i cuprinde ceafa să nu-i îmbujoreze şi obrajii.

— Ăăă, sigur. Urmează-mă.

În timp ce o conduce pe scări, nu-i vine să creadă că totul e real. N-au mai vorbit din noaptea concursului de tir. Deşi se simte teribil de derutat, nu se află deloc în poziția de a o refuza. Încă se simte închis în propriul corp, nelinişti, ca şi cum pielea l-ar strânge. Dar, cu Annette acolo, îşi dă seama că nu vrea să se tortureze gândindu-se la Margaret. De data aceasta, îi va acorda toată atenția lui.

La etaj, şovăie puțin. În laborator e prea dezordine în acest moment, nu au unde să se aşeze, şi bănuieşte că începe să miroasă îngrozitor, a aer viciat, pucioasă şi nefericire.

— Putem merge la mine-n cameră.

— Perfect.

Wes deschide uşa dormitorului său şi regretă imediat. Cănile goale de vreo cinci zile şi cărțile din jumătate de bibliotecă umplu fiecare locşor posibil. Wes îşi smulge haina de pe spătarul scaunului de la birou şi o aruncă pe patul nefăcut.

— Poți să te aşezi acolo dacă vrei.

Se cocoață pe marginea patului, iar Annette trage uşa în urma ei. Aceasta se închide cu un scârțâit definitiv şi sinistru. Fata priveşte amuzată şi curioasă încăperea, oprindu-se la fereastră. Lumina caldă şi târzie a soarelui pătrunde printre copaci şi pictează pereții albi cu o strălucire portocalie.

Apoi fata trage jaluzelele.

— Camera asta are cheie?

Lui Wes i se usucă gâtlejul.

— Încerci să mă închizi aici? Crede-mă, nu-mi doresc să fiu în altă parte.

Ea pare uimită, ca şi cum ar fi prinsă făcând un lucru interzis. Apoi izbucneşte în râs.

— Eh, ştii tu. Doar un obicei. Tatăl meu îmi dă târcoale din zece în zece minute când am musafiri.

Wes deschide sertarul noptierei cu un soi de încântare ciudată. Tresare când acesta se loveşte de capătul şinelor. Scoate cheia şi o pune pe noptieră.

— Ca să stai liniştită.

— Ce drăguț din partea ta!

Annette îl surprinde luând loc lângă el. Arcurile saltelei gem sub greutatea lor.

E surprins când îşi dă seama cât de singuri sunt. La opt kilometri de civilizație, pe marginea purpurie a amurgului, în spatele uşii lui închise, genunchiul ei îl atinge pe al lui. E exact genul de situație în care n-ar trebui să se afle niciodată o fată ca ea. E fix scenariul pentru care tatăl ei i-ar fi supravegheat cu mare atenție camera.

— Pari agitat, spune ea.

— Aşa să fie?

— Mm-hmm. Niciodată nu mi-ai părut un tip cumsecade. E posibil ca toată această bravadă a ta să fie o mască?

— Nu, nu. Pur şi simplu m-ai luat prin surprindere. Nu mă aşteptam să te văd.

— Cred că nu te aşteptai, spune ea, sprijinindu-se în mâini. Îmi pare rău că am venit neinvitată şi că între timp n-am mai dat niciun semn şi... Ei bine, îmi pare rău. Asta am venit să spun.

— Poftim? Pentru ce?

— Pentru că ai făcut ce trebuia în acea noapte, înfruntându-l pe Jaime. Ai fost mai curajos decât aş fi fost eu vreodată. N-ar fi trebuit să încerc să te opresc.

— Ah. Mulțumesc. Eram doar beat, pe bune.

Uşa de la intrare scârțâie şi se deschide. Margaret trebuie să fi ajuns acasă, deşi nu aude zornăitul ghearelor lui Bucluc pe duşumea. Annette îl loveşte cu genunchiul, atrăgându-i atenția înapoi la ea.

— Cred că şi pentru asta ar trebui să-mi cer scuze. Eu sunt cea care te-a îndopat cu alcool.

— Aşadar, mi-ai fost complice la capitolul curaj.

— Sau arhitecta propriei nefericiri.

— Nefericire? Sper că nu ai stat nedormită din cauza mea.

Ea zâmbeşte vag.

— Puțin doar. O prostie din partea mea, serios.

— Nu am dorit să te rănesc. Chiar aş fi vrut să-mi petrec vremea cu tine. Doar că...

La naiba. Acum se gândeşte din nou la Margaret.

— Înțeleg. Să ştii că înțeleg.

— Serios? Adică... mă bucur. Nu mi-ar plăcea să cred că am greşit în fața ta fără să am şansa de a mă îndrepta.

— Nu e nimic de îndreptat, sincer. Mă bucur că am avut ocazia să vorbim.

Annette îşi adună fusta.

— Îmi vine atât de uşor să vorbesc cu tine. Simt că mă înțelegi aşa cum nu o fac majoritatea oamenilor din Wickdon şi, cu siguranță, mă intrigi mai mult decât toți ceilalți de pe-aici. Mi-e jenă să recunosc, dar am fost atât de supărată în acea seară pentru că... Mă rog, pentru că-mi place de tine, cred. Şi mă gândeam că poate am interpretat greşit ceea ce simți.

— Nu, nu te-ai înşelat. Şi mie îmi place de tine.

Şi chiar vorbeşte serios; Annette e o fată destul de drăguță, chiar dacă e mai retrasă. Dar imediat ce cuvintele acestea îi ies de pe buze, nu mai ştie dacă e adevărat.

Ochii ei îl fixează, mari şi plini de speranță. Asta îl face să se simtă brusc rău.

— Da?

Până acum, asta nu i s-a mai părut niciodată o problemă. A mai primit de multe ori astfel de mărturisiri şi a dispărut mereu după ce a obținut ceea ce voia. Mad îl certa pentru asta de multe ori şi, deşi a ştiut întotdeauna că asta nu-l face deloc un om decent, acum i se pare că gestul fetei e o adevărată încălcare a intimității.

— Eu...

Paşii lui Margaret răsună pe scări, apoi se îndreaptă încet spre dormitorul ei din capătul opus al holului. Wes îşi trece nelinişstit o mână prin păr.

— În ce fel îți place de mine?

Annette îl strânge de genunchi.

— Vrei să-ți spun pe litere?

Agitația din stomac i se domoleşte, apoi se ascute la loc, când mâna ei îi alunecă puțin mai sus pe coapsă.

S-a închis atât de mult în sine în ultimele zile, torturându-se cu fanteziile lui jalnice. Îl înspăimântă cât de mult şi-o doreşte pe Margaret – felul în care ea îi consumă fiecare gând, în care-l face să vrea să devină vulnerabil, în care-l

îngrozeşte gândul că o poate pierde. Dar cu două nopți în urmă, ea l-a respins, smulgându-şi mâna din mâna lui. Chiar dacă doar din cauza emoțiilor, a fost mai bine aşa. Nu poate fi cu ea dacă va deveni ucenicul mamei sale şi nu poate rămâne cu ea dacă Maggie nu vrea să plece din Wickdon. Dar poate că, dacă va avea o altă soluție, va putea îndura această suferință. Îşi va reprima sentimentele pentru Margaret aşa cum a făcut mereu cu orice altă emoție care a încercat să-l tragă în jos.

Simplu, îşi spune el. Nu trebuie decât să lase să se întâmple lucrul acesta. De data asta, va ceda, şi nu din egoism. Acum e vorba despre autoconservare.

Annette se apropie, iar buzele ei se lipesc de obrazul lui. Wes îşi lasă capul pe spate, suspinând.

— Se va întuneca în curând.

— Şi? Vrei să mă dai afară? îl întreabă ea la ureche, înfiorându-l.

— Bineînțeles că nu. Ar fi lipsit de eleganță.

— Nu cred că vreau să fii gentlemanul perfect.

Când buzele ei alunecă peste gura lui, instinctul preia controlul. Mâna lui se lipeşte de talia fetei, iar Annette îl trage de părul de la ceafă. Se simte primitiv şi neîndemânatic, de parcă degetele lui pătate de cerneală vor strica țesătura delicată a rochiei fetei, de parcă îi va rupe panglica de la mijloc când o va desface. Dar ea scoate un

sunet moale, încurajator, şi-şi îndepărtează buzele dulci de ale lui.

E plăcut s-o sărute, e ca şi cum s-ar strecura într-un pulover vechi şi cunoscut.

Dar inima lui vrea altceva – pe altcineva. Vrea pe cineva puternic, iar Annette e moale. Părul auriu, nu castaniu, i se răsuceşte în jurul degetelor. Nu ştie cum ar fi s-o sărute pe Margaret, dar crede că acolo ar exista dinţi şi pasiune. N-ar fi deloc aşa, cuminte şi simplu. Toate astea au fost uşoare pentru el pentru prea multă vreme. Nu mai vrea să se ascundă. Vrea să fie expus şi consumat.

O vrea pe Margaret.

Wes se desprinde de Annette.

— Îmi pare rău.

Annette deschide ochii, care strălucesc dureros de uimiți.

— Îți pare rău?

— Da, spune el cu tristețe. Îmi pare rău. Nu pot să fac asta.

— De ce nu poți?

Wes îşi sprijină coatele de genunchi şi-şi leagănă capul în mâini.

— Nu ştiu.

— Acum un minut puteai.

Băiatul aude foşnetul ţesăturii cât ea îşi aranjează rochia mototolită şi eşarfa de la gât. Apoi aude ceva dur şi ascuţit, ca o bucată de metal care cade pe o suprafaţă de lemn.

— Nu e vina ta. E vina mea. Gândurile îmi tot zboară, iar viaţa mea e un mare haos şi...

— E vorba de Maggie?

— Nu, spune el, apoi adaugă, încet: Nu. Nu e vorba de Margaret.

Ea îl priveşte sceptică, dar ce credea că va spune? Da? Wes ştie că are multe defecte, dar crud nu e. La ce i-ar ajuta dacă ar mărturisi că şi-a imaginat că, în locul ei, o sărută pe Margaret? Oricât de oribil s-ar simţi, cel mai bine ar fi să pună capăt chiar acum acestei poveşti. Ar fi cel mai corect.

— Nu ştiu care dintre noi e mai prost că nu ne-am dat seama mai devreme. Când ai de gând să-i spui că o iubeşti?

— Nu o iubesc.

Fiecare cuvânt îi iese cu greutate de pe buze. Expresia ei e stranie – vocea ei sună şi mai ciudată, rece şi dură, când spune:

— La revedere, Wes.

Uşa se închide cu un mic zgomot în urma fetei.

Gemând, se întinde pe saltea şi se uită la tavanul plin de pânze de păianjen şi pete de apă. Se gândeşte să se masturbeze, ca să se poată întoarce măcar la muncă, dar se simte prea nefericit şi ruşinat de el însuşi, cu gustul rujului vişiniu al lui Annette zăbovindu-i pe limbă.

Când ai de gând să-i spui că o iubeşti?

Wes se strâmbă. Nu o iubeşte pe Margaret.

Sau o iubeşte?

În ultima lună, s-a obişnuit cu ideea că e iremediabil atras de ea, aşa simplu cum o credea cândva. Niciodată nu i-a fost greu să recunoască faptul că o admiră: forța şi convingerea ei tăcută, inteligența şi tandrețea ei surprinzătoare, devotamentul şi tenacitatea ei. Mai mult decât orice pe lume, Wes îşi doreşte să fie fericită, vrea s-o protejeze – aşa cum şi-ar proteja propria familie.

Dar asta este oare dragoste? Mai poate distinge, când s-a amăgit atât de mult la fiecare pas? Colleen i-a spus odată că fetele nu sunt atât de derutante pe cât le crede el şi poate că avea dreptate. Poate că oamenii, în general, sunt derutanți. Şi pe el asta îl derutează cel mai mult.

În depărtare, aude cum se sparge un geam şi cioburile se lovesc de podea. Apoi nişte râsete înăbuşite răsună pe hol. Recunoaşte acea voce.

Jaime.

Wes sare din pat şi dă să iasă pe uşă, dar aceasta nu se deschide. E încuiată pe dinafară. Se întoarce şi vede că cheia a dispărut de pe noptieră. Annette trebuie s-o fi luat când a plecat.

— La naiba, mârâie el, lovind cu pumnul în uşă.

— Ce naiba faci? o aude întrebând pe Annette, îngrozită. N-ai spus nimic despre...

Un alt geam se sparge, iar răceala clanței metalice i se răspândeşte din mână prin tot corpul. Singura şansă pe care o are de a ieşi de aici e să dărâme uşa – sau să topească încuietoarea. Durează doar un minut să încercuiască mânerul uşii cu cretă şi să mâzgălească în jurul ei, cu chiu, cu vai, compoziția chimică a bronzului. Flacăra alchimică se trezeşte slab la viață, dar metalul se fărâmițează, devenind caput mortuum, şi el se chinuie să deschidă uşa. Ce-a mai rămas din clanță se prelinge pe podea în râulețe groase de metal topit.

Când ajunge în hol, e deja prea târziu. Prin ferestrele de deasupra uşii de la intrare, îi poate vedea pe Jaime, pe Annette şi pe alchimista roşcată a lui Jaime alergând spre maşină.

Deci nu pe Margaret o auzise venind acasă.

În capătul holului, uşa laboratorului lui Evelyn stă întredeschisă. Nu vrea să vadă ce e înăuntru. Dar n-are încotro. Trebuie să-şi asume. Wes înaintează ca prin apă, apropiindu-se şi intrând în laborator.

Se opreşte brusc în faţa priveliştii dezolante.

Alambicurile zac pe podea, sfărâmate în mii de cioburi. Sertarele descuiate ale biroului au fost smulse şi aruncate peste tot. Hârtiile rupte sunt împrăştiate pe jos, transformate într-o pastă lichidă argintie, ce părează podeaua ca o baltă de sânge. Pânza vrăjită pentru şaua calului zace sub forma unor panglici zdrenţuite, iar bobinele de aţă alchimizată au dispărut. Tot ce a lucrat în ultimele două săptămâni, toate progresele pe care le-a făcut cu descifrarea cărţii lui Evelyn, tot echipamentul din laborator...

Totul e distrus.

Dar cel mai rău e ceea ce scrie cu cretă pe podea. Una dintre insulte îi este dureros de cunoscută. Au auzit-o el şi surorile sale atunci când au solicitat diverse locuri de muncă, atunci când a întâmpinat probleme cu cititul sau când nu se putea concentra la lecţii. A răsunat pe alei când el şi prietenii lui se întorceau acasă de prin cârciumi. Celălalt este îndreptat împotriva lui Margaret şi-l umple de o furie pe care nu şi-o poate stăpâni.

De data asta, Jaime a mers prea departe.

Dar cui îi va păsa? Indiferent de dreptatea subţire pe care le-o va aduce acest oraş, ea nu le va garanta şansele că vor câştiga şi nici nu-i va pune la adăpost.

Hala nu e singurul monstru din aceste păduri. Oamenii sunt mult mai răi.

Vânătoarea nu a fost niciodată menită pentru el şi Margaret. Niciodată nu a fost vorba de protejarea acestui oraş, de bani, de siguranță sau de glorie. Nu e vorba nici măcar de Dumnezeu. E vorba de otrava din inima acestei țări.

Vânătoarea e cea mai veche tradiție a noastră. Moştenirea noastră ca locuitori de drept ai Noului Albion, a spus Jaime în noaptea înscrierii în competiție.

Căci ce ar însemna, de fapt, pentru ei – o fată yu'adiră şi un băiat din oraşul sumic – să revendice această moştenire? Oamenii ca Jaime n-ar accepta aşa ceva în ruptul capului. Şi, din moment ce n-a putut să-i păcălească sau să-i intimideze pentru a renunța la vânătoare, i-a sabotat.

Şi acum va plăti pentru asta. Wes îl va face să sufere.

Îşi va petrece fiecare zi din viața lui pentru a afla compoziția exactă a existenței lui Jaime. Va fi obsesia lui, magnum opus-ul lui, va distruge tot ceea ce contează pentru el. Îi va pârjoli livezile şi-i va dărâma conacul, scândură cu scândură. Va incendia tot ce deține acesta până când totul va deveni o grămadă de caput mortuum pe care o va împrăştia în vânt.

Se simte atât de bine când îşi imaginează toate astea – e o senzație mai amețitoare decât orice vin, mai ispititoare decât atingerea oricărei femei. E ca o nouă putere care-i curge prin vene. O fi Jaime locuitor de drept al Noului Albion, cu sânge pur, dar nu e alchimist. Nu a atins niciodată divinul. Nu a atins niciun lucru dincolo de limitele sale. E dureros de muritor şi ambițiile lui sunt îndoielnice.

Şi totuşi, Wes nu-şi închipuie decât privirea acuzatoare a lui Margaret. Asta vrei să faci cu viața ta, cu alchimia? Vrei să fii la fel ca Jaime, la fel ca toți ceilalți?

Vrei să fii un bătăuş?

— La naiba!

Wes găseşte o bucată de alambic aproape intactă şi o izbeşte de perete. Aceasta se sparge şi străluceşte ca o ploaie, căzând la podea. Oricât de mult şi-ar dori, nu se poate coborî la nivelul lui Jaime. Nu poate îndura s-o vadă pe Margaret încă o dată dezamăgită de faptele lui.

24

Când Margaret se întoarce de la antrenamentul de tir, primul lucru pe care-l observă este liniştea înspăimântătoare din casă. Lumina soarelui se strecoară leneş dincolo de ferestrele înalte şi vălureşte podeaua. Nimic nu se clinteşte, cu excepția scârțâitului vag al fundației în bătaia vântului şi a prafului care se învolburează în jurul ei când închide uşa de la intrare.

Îşi dă jos haina şi-şi scoate cizmele.

— Wes?

Aproape imediat, el apare în vârful scărilor, luminat din spate de lămpile discrete din hol. Mânecile îi sunt suflecate până la coate, primii nasturi ai cămăşii zdrenţuite sunt descheiaţi, iar părul lui arată de parcă s-ar fi atins de o priză electrică. Ar fi aproape simpatic dacă n-ar fi furia pe care o emană. Nu l-a mai văzut aşa din noaptea concursului de tir, nu mai e deloc atât de relaxat ca de obicei.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu veni sus.

De parcă l-ar putea asculta, când îl vede atât de agitat.

— De ce?

El o priveşte neputincios în timp ce ea îşi aruncă haina în cuier şi începe să urce treptele. Margaret cunoaşte fiecare crăpătură a acestei case. Ştie unde să calce pe scările deteriorate ca acestea să nu scârţâie, unde să evite lemnul desprins din balustradă ca să nu se taie la mână. Dar în acest moment, nu se simte deloc în largul ei. Casa e ca un animal rănit care se crispează sub atingerea ei. Wes o interceptează de îndată ce ajunge la etaj. De aproape, pare şi mai furios decât era înainte de a-l ataca pe Jaime. Atunci era beat, impulsiv şi avea dreptate. Acum e complet treaz, cu ochii limpezi şi cu o furie stăpânită care o tulbură.

— Margaret, pe bune. Te rog să te întorci jos!

— Eşti enigmatic. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Am de gând să-l omor pe Jaime Harrington, e tot ce spune Wes.

Ea îi urmează privirea meditativă până la uşa laboratorului mamei ei, care stă larg deschisă, ca o invitaţie sumbră.

— E legat acolo?

— Aş vrea eu, spune el, întinzând un braţ pentru a-i bloca calea. E de rău.

— Nu poate fi cu nimic mai rău decât ceea ce am văzut deja.

Margaret îi coboară braţul şi împinge uşa. Simte cum inima i se prăbuşeşte.

E rău – mai rău decât se aştepta ea vreodată.

Cioburile alambicurilor de sticlă scânteiază într-o baltă luminată în roşu de razele soarelui, iar bucăţile de fereastră strălucesc ca nişte foi de gheaţă în pervazuri. O mâzgă macabră de coincidentia oppositorum şi caput mortuum acoperă duşumelele, rămăşiţe ale transmutărilor încă neterminate de Wes. Nu e nici pe departe prima dată când găseşte această cameră distrusă şi se îndoieşte că va fi ultima. Echipamentul poate fi înlocuit. Chiar şi cercetarea poate fi luată de la capăt, având în vedere că aproape orice alchimist îşi poate recrea opera din memorie. Dar ceea ce o doare cel mai mult sunt cuvintele mâzgălite pe podele, cu fervoarea unui alchimist care desenează un cerc de transmutare.

Cuvinte pe care le-a auzit şuşotite toată viața ei, dar pe care nimeni nu a îndrăznit să i le spună în față. Cuvinte pe care e sigură că Wes le-a îndurat de multe ori şi înainte de venirea lui aici.

El apare lângă umărul ei.

— Îmi pare rău.

— Pentru ce să-ți pară rău?

— Pentru că nu meriți să fii tratată în felul acesta.

— Nici tu nu meriți.

Între ei se lasă o tăcere plină de înțelegere reciprocă. Toată viața ei, şi-a dorit să se facă mică, să fie nevăzută. Dar oamenii ca Jaime nu i-au permis asta niciodată şi nu o vor face nici de-acum încolo. M-am săturat, i-a spus Wes noaptea trecută.

M-am săturat să îndur asta. Tu nu te-ai săturat?

Ba s-a săturat. Jaime îi dă târcoale ca un câine înfometat de ani întregi, fără s-o muşte niciodată suficient de tare încât s-o facă să sângereze. Un fel de testare a puterii sale, o aducere-aminte a neputinței ei. Dar acum, când în sfârşit şi-a înfipt dinții în ea, Margaret nu va ceda atât de uşor.

— Cum s-a întâmplat una ca asta? întreabă ea, surprinsă de duritatea propriei voci.

— Păi, ăăă...

Pentru prima dată, ea observă dârele roşii de pe buzele şi de pe obrazul lui şi părul lui ciufulit.

— Annette a trecut pe la mine şi cred că m-am lăsat puțin distras.

— Nu vreau să ştiu amănunte.

Margaret detestă durerea care i se strecoară în voce. Un ghimpe de gelozie o înțeapă şi îi cade în stomac ca un bolovan.

De ce ar trebui să conteze pentru ea ce face Wes în timpul lui liber? Nu şi-a ascuns interesul pentru Annette, chiar dacă ea ar fi putut jura... Nu, nu mai are nicio importanță acum ce credea ea. L-a alungat de prea multe ori şi e clar că el n-o va aştepta.

Margaret îşi ia inima în dinți, aşteptând ca Wes să facă vreo glumă sau vreo remarcă veselă, dar el se încolăceşte în el însuşi ca un câine lovit.

— Am auzit pe cineva intrând pe uşa din față, dar am presupus că erai tu. Dintr-odată, Annette a început să se comporte ciudat – mai ciudat decât se purta deja, în orice caz – şi a ieşit din camera mea ca o tornadă. M-a încuiat pe dinăuntru şi, până când am topit clanța, ia-i de unde nu-s.

— Ai topit clanța?

— Îmi pare rău! N-am ştiut ce altceva să fac. O voi înlocui.

Margaret scoate un oftat moale printre dinți.

— Înțeleg de ce ar face Jaime aşa ceva, dar Annette? Ea nu a fost niciodată crudă făţiş.

— Nu, nu cred că e crudă. Nu cu intenție, cel puțin.

Wes se încruntă.

— Am mai vorbit cu ea despre Jaime. Crede c-o va ostraciza dacă nu-i cântă mereu în strună.

De-a lungul anilor, Annette nu i-a spus niciodată ceva care s-o deranjeze. De fapt, nu i-a prea spus nimic, ci a preferat s-o evite.

— Probabil că e adevărat.

— Nu cred că ştia ce plănuia Jaime. Părea destul de supărată când a văzut laboratorul, dar... Doamne, poate că e vina mea. Am lăsat-o baltă pe plajă noaptea trecută, iar ei nu i-a picat prea bine.

— Nu, spune ea cu fermitate. Nu e vina ta. Este vina lor.

El îi zâmbeşte vag.

— Aşa cred şi eu.

Margaret ridică un ciob gros de sticlă, cântărindu-l în mână.

— Ce înseamnă asta?

Wes îşi bagă mâinile în buzunare şi examinează pagubele.

— Mi-au distrus toată munca. Şi tot echipamentul. Şi toate notițele la care lucram.

Marginile ciobului îi taie palma cu o durere aprinsă şi pulsatilă. Îl scapă, în timp ce sângele i se prelinge pe piele.

— Deci suntem pierduți.

— Nu.

Wes strânge sumbru din buze.

— Mai avem patru zile şi ştiu să recreez totul din memorie. Pot să fac asta.

— Atunci cred că trebuie să curățăm pe-aici.

Muncesc până când noaptea acoperă conacul ca un strat gros de zăpadă. După ce mătură sticla spartă, aruncă o găleată cu apă pe podea şi freacă până când nu se mai vede nicio urmă a mesajului odios pe care Jaime l-a lăsat în urma să.

Margaret priveşte reflexia lui Wes care se unduieşte pe parchet, temându-se de determinarea pe care o vede în ochii lui şi admirând-o în acelaşi timp. Îşi strânge cheia de la gât. Cu doar patru zile rămase până la vânătoare, cât oare se mai poate agăța de fantezia ei? Oricât de priceput ar fi Wes, oricât de mult s-ar strădui, va da greş. Există o singură cale de a ucide hala.

Iar dacă îi va oferi acces la acest fel de cunoaştere, îi va distruge pe amândoi.

După două zile, Wes iese în sfârşit din laborator.

Se întâmplă când Margaret se aşteaptă mai puțin, atunci când iese din camera ei pentru a merge cu Sclipici la o plimbare. Aproape că se ciocnesc unul de celălalt pe hol şi, pentru o clipă, Margaret nici nu-l recunoaşte. Arată şi mai dezordonat decât de obicei. Părul i se ridică țepos în nişte unghiuri impresionante, aspre, şi – spre marele ei şoc – are un puf crescut pe bărbie. Are pete de cerneală şi caput mortuum pe față, adâncindu-i cearcănele de sub ochi. Pare extenuat, dar cumva însuflețit, ca şi cum ar fi posedat de vreun spirit, şi o priveşte prin masca pe care parcă o are pe față. Aproape că o înspăimântă.

— Ah!

Şi el pare la fel de şocat când dă cu ochii de ea, de parcă ar fi o pasăre rară.

— Margaret.

E atât de nelalocul lui, având în vedere circumstanțele. Atât de dezinvolt, de parcă n-ar fi dispărut timp de două zile şi n-ar fi lăsat-o singură cu spaimele ei.

— Unde ai fost?

— Am lucrat.

Şi-ar fi dorit ca acest răspuns relaxat să n-o enerveze atât de mult şi să nu se ruşineze de furia ei. Ar fi voit să găsească un sens furtunii de emoții care clocoteşte în ea şi suferinței provocate de abandonul lui brusc.

— Miroşi a cafea stătută şi arăți de parcă n-ai mai dormit de câteva zile.

— Poate că nici n-am dormit, spune el cu amărăciune. Eşti foarte binedispusă azi.

Ea scutură din cap şi încearcă să-şi îndepărteze nodul din gât.

— Ies puțin.

O parte din enervarea lui Wes se domoleşte.

— Se face târziu.

— Şi ce dacă?

— Speram să mă ajuți cu ceva. Am luat totul de la capăt şi cred că aproape mi-am dat seama cum să fac ceva care să omoare hala.

Neliniştea o înfioară de-a lungul şirei spinării. Oare chiar a găsit o altă cale?

— Pe bune?

— Da. Vrei să vii să arunci o privire?

— Bineînțeles, spune ea, cu glas şovăitor.

Urmându-l spre laborator, Margaret se simte din nou ca fetița speriată din toate coşmarurile ei. Inima îi bate cu putere când el împinge uşa. Înăuntru, aerul pluteşte la fel de dens şi de calm ca un văl de ceață. Notițele lui acoperă pereții, scrise cu frenezie şi pătate de cafea. Un manuscris atât de cunoscut stă deschis pe birou.

Margaret priveşte scena cu un soi de amorțeală, neînțelegând mare lucru. Wes mişcă din buze, dar cuvintele i se estompează într-un sunet neclar, ca un zumzăit de albine. Abia când îşi încruntă fruntea şi se întoarce spre ea, îl aude zicând: – Margaret?

Ea îşi revine brusc la realitate.

— Da?

— Deci? Ce părere ai?

Vocea lui se aude de parcă ar fi sub apă. Aproape că o zdrobeşte văzându-l cum o priveşte nerăbdător, fără să respire, ca un câine de vânătoare care a executat un truc de maximă dificultate. Oare vrea doar să-i facă pe plac?

— Îmi pare rău. Ce-ai spus?

El pare dezamăgit.

— Spuneam că vreau să vorbesc cu tine despre problema asta care mă frământă.

De ce n-a reuşit nimeni să-l ucidă pe ultimul demiurg? Dacă tot ce lipsea era un glonț suficient de puternic, cineva ar fi trebuit s-o facă până acum, nu crezi? M-am gândit că trebuie să fie un fel de meşteşug pierdut – un lucru pe care l-am uitat în ultimii 200 de ani. Şi, din moment ce ai spus că mama ta cerceta hala, m-am gândit că probabil ştie ceva despre asta. Poate chiar a descoperit secretul.

În timp ce Wes se îndreaptă spre centrul camerei şi dă laoparte un teanc instabil de cărți, detaliile încăperii devin tot mai neclare. Vederea i se îngustează din ce în ce mai mult până când nu mai vede decât cercul de transmutare de la picioarele lui, redat minuțios cu cretă. Un şarpe care-şi consumă propria coadă se află la baza cercului, înconjurat de liniuțe ferm desenate care seamănă cu razele soarelui.

Margaret ar recunoaşte această matrice oriunde.

Îi bântuie coşmarurile. E ca o cicatrice pe podeaua acestei camere.

Componentele sale umplu toate caietele codificate de notițe ale mamei sale.

Primul pas din magnum opus, formula care va descompune corpul fizic al unui demiurg. Cu ajutorul acesteia, Wes ar putea transforma hala într-o grămăjoară de cenuşă şi, dacă va descifra restul cercetărilor mamei sale, îi va purifica rămăşițele, preschimbându-le în materia primă a pietrei filosofale.

— Am studiat această carte în ultimele câteva săptămâni. E plină de ilustrații bizare, dar mama ta a scris nişte instrucțiuni. Cred că şi-a petrecut ani întregi încercând să le pătrundă sensul.

Cum? Cum de a găsit singurul manuscris din laboratorul ei – poate ultimul care mai există în lume – cu instrucțiuni despre cum se poate înfăptui acel magnum opus?

— Mama ta a scris totul codificat, aşa că mi-a luat o veşnicie să-i descâlcesc notițele. Am pus totul cap la cap şi am desluşit că ea explică cum să deseneze trei matrice – începând cu aceasta. Dar a lăsat instrucțiunile neterminate, probabil intenționat.

El face un gest către inelul gol din interiorul cercului.

— Dacă aş şti ce lipseşte, cred că am putea să ucidem hala. Mă întrebam dacă...

— Nu, spune ea cu năduf. Nu poți face asta. Nu mai poți urma calea aceasta!

El o priveşte total confuz.

— Dar...

— Asta ai făcut tu în tot acest timp?

— În parte, dar eu...

Margaret cade în genunchi lângă cerc. Ştie că pare nebună, din cauza felului în care el o priveşte cu ochi mari, dar lui Margaret nu pare să-i pese de asta. Îşi trece palmele peste matrice.

— Hei!

Vocea lui exprimă ceva între indignare şi îngrijorare. Wes se ghemuieşte lângă ea şi îi cuprinde antebraţele. Mâinile ei se frâng inutil, albe ca hârtia şi tremurând din toate încheieturile. Privirea lui se plimbă de la palmele ei pline de cretă la chipul fetei şi, în timp ce ochii i se umplu de lacrimi, Wes îi vorbeşte de parcă ar fi un ponei speriat.

— Margaret, ce se întâmplă?

— Distruge totul. Acum. Orice ai găsit, pune pe foc. Orice crezi că ştii, uită.

Trebuie s-o faci. Trebuie să-mi promiți, Wes. Promite-mi!

— Asta ar putea fi singura noastră şansă de a câştiga.

— Te implor, suspină ea.

— Bine, bine. Promit.

Wes o priveşte cu o disperare neputincioasă. Încet, îşi slăbeşte strânsoarea.

— Doamne, te uiți la mine de parcă aş face ceva îngrozitor.

— Habar n-ai în ce fel de lucruri te bagi. Cartea aia, transmutarea asta... Îi afectează pe oameni. Îi schimbă.

— Deci ai văzut pe cineva încercând asta şi înainte.

— Da. Pe mama mea.

Buzele lui Wes rămân întredeschise, într-o expresie uimită. Apoi ochii i se întunecă de furie.

— Ce a făcut?

Margaret scutură din cap. Îşi simte dinții clănțănind, dar parcă nu-i aude.

— Mie poți să-mi spui. Te rog, spune-mi!

— Ea nu a făcut nimic. A fost doar alchimie.

Expresia lui devine sceptică, la fel ca de fiecare dată când fata vorbeşte rău despre prețioasa lui ştiință. Cum ar putea să-l facă să înțeleagă? Trebuie să-l convingă, chiar dacă redeschiderea acestei răni o va distruge.

— Acum aproape şase ani, mama a crezut că a finalizat următoarea fază a cercetării sale. În noaptea în care a testat al doilea cerc de transmutare pe care-l descifrase din acea carte, m-am trezit brusc pentru că am auzit un sunet îngrozitor. Un urlet.

La început, a fost uşor de crezut că şi-a imaginat totul, că nu era decât o vulpe care urla afară. Dar apoi s-a auzit din nou.

Maggie.

Chiar şi acum, amintirea îi dă frisoane din cap până-n picioare. Se auzise ca şi cum Evelyn fusese sfâşiată în jumătate. Ca şi cum ar fi găsit încă o dată corpul rece al lui David în pat.

— Era mama, mă striga la ea. Ea nu mă mai chema niciodată şi nu mă mai lăsa să intru în laborator, aşa că mi-am dat seama că ceva mersese teribil de rău.

Dincolo de dormitorul ei adăpostit, umbrele desenau monştri din piesele de mobilier. Era un monstru lung şi târâtor la capătul scării, unul cocoşat ce pândea pe verandă, altul cu gheare noduroase care zgâriau fereastra. Toți păreau răi şi înfometați în acea noapte.

— Când am deschis uşa laboratorului ei, era foarte cald şi mirosea îngrozitor. A alchimie. A sânge.

Au trecut ani buni de când nu s-a mai lăsat târâtă în mocirla detaliilor acelei amintiri şi deja simte că se apropie periculos de acestea. Pieptul i se contractă până când începe să gâfâie.

— Am zărit-o pe mama zăcând acolo, pe podea. Nu ştiu de ce, nu-mi amintesc clar decât părul ei. Era întotdeauna atât de îngrijită, dar acum părul îi era răvăşit şi îmbibat în sânge. La început am crezut că murise.

Părul unsuros era răsfirat în jurul ei ca o aureolă. Iar lângă ea, cercul de transmutare, desenat cu creta şi împroşcat cu sânge, strălucea într-o nuanță roşiatică sinistră, sumbră. Dar cel mai rău lucru era ceea ce fumega în centrul cercului.

Ceva înnegrit şi deformat, care răsufla ca şi cum ar fi fost copleşit de un plâns hohotit.

Din el curgea un lichid negru ca pământul ud, negru ca marea la miezul nopții.

Nu-şi amintea contururile exacte ale acelui lucru, oricât de mult s-ar fi străduit.

Ține minte doar că i-a insuflat o groază care a lovit-o drept în stomac, o groază care şi acum o face să se simtă amețită şi panicată.

— Ce înfăptuise? întreabă Wes răguşit.

— Nu ştiu. Era... chestia asta formată pe jumătate. Nu era ceva anume. Părea malefică. Ca şi cum n-ar fi trebuit să

existe. Ca şi cum ar fi pedepsit-o pe mama că a încercat s-o aducă la viață.

Când a întors-o pe mama ei cu fața în sus, chipul ei era cenuşiu, cu ochii cufundați în orbite, de culoare violet-vinețiu.

Am fost atât de aproape de data asta, a răcnit mama. Aşa am simțit. Îl puteam auzi.

Haide, mamă, a spus Margaret, cu o voce pe care o dobândise de câteva luni —

o voce blândă, aproape severă, pe care tatăl ei o folosea adesea înainte de a pleca. Hai să mergem în pat.

Îşi aminteşte cum a ridicat-o cu greu pe Evelyn în picioare şi cum aceasta s-a lipit de ea ca un copil obosit, care se agață de mama lui.

— Pe moment, am rămas împietrită. Apoi, dintr-odată, nu mi-a mai fost frică. N-am mai simțit nimic. Nimic nu mai părea real – nici măcar eu. Am făcut doar ceea ce trebuia să fac. Am scos-o din laborator şi am dus-o la baie. Nu spunea decât „Îmi pare rău". La nesfârşit.

După aceea, Margaret s-a dus în bucătărie şi a umplut o găleată cu apă. A urcat scările şubrede şi nu s-a uitat după niciun monstru în întuneric. A intrat în laboratorul încă înceţoşat de fum şi a vărsat toată apa din găleată pe podea. I se prelingea pe picioarele goale, îngreunându-i cămaşa de noapte când a îngenuncheat. A frecat şi a tot frecat până când mâinile şi genunchii i s-au învinețit şi au început să-i

sângereze, până când n-a mai rămas nici măcar o urmă a reacției alchimice.

— Ce ai făcut cu...? întreabă Wes.

— L-am îngropat în pădure.

Băiatul păleşte la față.

— Pricepi acum?

Margaret nu e sigură dacă pare convingătoare sau pur şi simplu disperată.

— Cândva, am crezut toate aceste minciuni. Că alchimia înseamnă binele suprem al omenirii. Că e calea spre mântuire, perfecțiune sau adevăr. Dar nu e deloc aşa. Pregăteşte drumul spre iad. Am văzut asta în acea noapte. Aproape a ucis-o.

— Margaret, ceea ce a făcut ea atunci...

El şovăie.

— Nu ştiu ce a făcut exact, dar, orice ar fi fost, nu alchimia a determinat-o s-o facă. Ci doar a ajutat-o. Ea a ales să manipuleze acea transmutare şi, dacă ştia că este atât de periculoasă, n-ar fi trebuit să te expună şi nici să te lase să-i ştergi urmele.

Dar nu a fost alegerea ei. Pentru că, dacă a fost aşa, dacă femeia în care se transformase mama sa a ieşit la suprafaţă dintr-un loc întunecat dinăuntrul ei, atunci Margaret nu ştie ce să facă. Nu ştie cum să scoată acea otravă. Alchimia a distrus-o pe Evelyn. Asta trebuie să fi fost. Altfel, ce fel de persoană ar face asta? Ce fel de mamă?

Nu poate fi martoră la repetarea acestei întâmplări. Nu vrea să vadă cum asta i se petrece lui Wes.

— Am nevoie de o gură de aer.

Wes scoate un sunet înăbuşit în timp ce ea fuge din laborator. E copleşită de transpiraţii reci, se simte ameţită şi coastele îi străpung plămânii ca un corset.

Chiar dacă soarele e la apus şi norii încep să se înnegrească, nu mai poate rămâne în casa asta niciun minut în plus. O va ucide; e sigură de asta.

Ia arma agăţată pe peretele din dormitorul ei, îşi trage haina pe ea şi deschide larg uşa de la intrare. Margaret nu l-a chemat, dar Bucluc sare lângă ea, dând din coadă nerăbdător. Soarele zăboveşte jos la orizont, aruncându-şi lumina roşie ca o bucată de carne însângerată. Vântul şuieră printre copaci, chemând-o.

— Aşteaptă! strigă Wes de pe verandă.

Se chinuie să se încalţe din mers, cu o singură mânecă a paltonului îmbrăcată.

Vântul îi şfichiuieşte părul peste faţă, apoi îi frânge vocea. Îl poate auzi slab cum îi strigă numele peste foşnetul frunzelor uscate şi roşii.

— Să mergem, îi şopteşte ea lui Bucluc.

Câinele scheaună, dar o urmează îndeaproape, iar umbrele aflate la lizieră se întind spre ea şi o înghit cu totul.

Margaret aleargă, fără să se mai gândească la altceva în afara epuizării din membrele ei, până când tot corpul îi vibrează de frig şi adrenalină, până când simte că fiecare răsuflare îi zgârie plămânii ca o urzică. Contează doar că e departe, foarte departe de casa aceea şi de toate amintirile pe care ar vrea să le poată şterge ca pe un cerc de cretă desenat pe parchet.

Când picioarele ei mai au puţin şi cedează, se prăbuşeşte pe o stâncă. Bucluc, gâfâind greoi, se aşază lângă ea. Loial şi de neclintit ca întotdeauna, el e singurul care nu a părăsit-o şi nici n-o va părăsi vreodată. Îşi lasă capul în poala ei şi scoate un oftat cald, de uşurare, peste mâinile ei. Nu merita să-l pună să alerge atât de mult de dragul ei.

Margaret se apleacă şi-l sărută în creştetul capului.

— Îmi pare rău. Eşti OK?

Copacii îi înconjoară ca nişte santinele, tremurând în bătaia vântului. Lumina care pătrunde printre coroane este densă şi sângerie. Ştie oarecum că a făcut o greşeală venind singură aici. A văzut ce dezastre poate provoca hala. Dar aceste păduri au fost odinioară casa ei – refugiul ei. Deşi nu i-au

mai aparținut de săptămâni întregi, conacul pare la fel de periculos ca orice fiară în acest moment.

Se bucură de distanța pe care a luat-o de el.

Margaret își ridică părul de la ceafă și se lasă pe spate până când frigul pietrei de sub ea i se vâră prin piele. Își lasă pletele să se reverse și să se răsfire în iarbă.

Deasupra capului său, pe cerul violet, cele mai strălucitoare stele se trezesc la viață, fiecare dintre ele sclipind nemiloasă, rece și argintie. Închide ochii.

Și apoi mirosul înțepător de sulf începe să se ridice în jurul ei.

Margaret, Margaret, Margaret.

Se ridică în picioare.

Temperatura scade brusc. Când expiră, dinaintea ochilor i se formează un văl de ceață. Lumea din spatele ei scânteiază ca un miraj. Cu mirosul alchimic care se îndesește în jurul ei și cu cele mai urâte amintiri revenindu-i la suprafață, e atât de ametită, încât abia mai deslușește ce e și ce nu e în mintea ei.

Vine, vine, vine.

Un mârâit îi iese din gâtlej lui Bucluc și blana i se ridică pe spinare. Frunzele căzute șuieră și foșnesc.

Aici. Zgomotul răsună în jurul ei. Aici, aici, aici.

O creangă trosneşte ca un os. Vederea îi tremură din nou. Undeva, în desiş, o pereche de ochi goi, rotunzi ca nişte bile de marmură, strălucesc în întuneric.

Cu doar două zile înainte de Luna Rece, magia ei n-a fost niciodată atât de puternică – şi nici atât de malefică. Îi vibrează pe piele ca un curent electric.

Ascunde-te, îşi spune ea. Trebuie să se ascundă.

Deblochează siguranța puştii şi se lipeşte de zgarda lui Bucluc. La câțiva metri mai încolo e o adâncitură în pământ care duce spre albia unui pârâu plină cu frunze. E singurul adăpost pe care-l au aici, dacă nu cumva vrea să se înghesuie în trunchiul găurit de flăcări al unui copac sequoia. Dacă o găseşte acolo, nu va avea unde să fugă.

— Bucluc, vino, şopteşte ea.

Alunecă în josul albiei, strâmbându-se când îşi răsuceşte glezna. Când ajunge la bază, pământul rece i se lipeşte de spate, iar cizmele i se scufundă în pârâul noroios. Apa neagră îi țâşneşte încet în jurul tălpilor ca sângele dintr-o rană.

Peste murmurul acesteia, nu aude decât bătăile propriei inimi şi respirația greoaie a lui Bucluc lângă ea. Margaret îşi închide uşor mâna în jurul botului lui.

Îşi dă capul pe spate, ca să evite privirea lui ofensată.

În cele din urmă, se face linişte deplină.

Ea oftează cutremurându-se uşurată – chiar în momentul în care nişte fâşii agățătoare de putregai se încolăcesc în jurul terasamentului ca nişte degete lungi.

Topesc pământul ca focul care înghite nişte vreascuri, ca mucegaiul care crapă un fruct prea copt. Lichidul scânteietor se scurge în şanțuri, avansând şi prelingându-se peste ea.

Aici.

Margaret îşi muşcă limba pentru a-şi înăbuşi un scâncet. O altă creangă trosneşte în luminiş. Urmele de caput mortuum plouă peste ea precum cenuşa din înălțimile unui incendiu dezlănțuit.

Te rog să pleci, se gândeşte ea. Te rog, te rog, te rog.

Îndrăzneşte să privească în sus. Hala se holbează direct la ea. Margaret se târăşte înapoi, înăbuşindu-şi un strigăt de frică. Hala stă perfect neclintită, dar copacii par să se arcuiască în depărtare, gemând şi trosnind ca nişte articulații înțepenite.

Privirea sa, albă şi împietrită, imposibil de adâncă, o absoarbe până când gândurile i se transformă într-un țipăt strident şi metalic.

Botul său negru se întredeschide, dezvăluind un rânjet strâmb. Bucluc mârâie.

— Bucluc, stai pe loc!

Îşi caută frenetic arma, dar în mâinile ei aceasta e ca o rămurică subțire. La ce-i poate folosi un glonț nealchimizat? Nici măcar nu e lună plină. Dar, dacă nu face nimic, va muri şi ce se va alege de Wes? Înjurând în barbă, Margaret îşi ridică luneta puştii la ochi. Trage, iar glonțul străpunge umărul vulpii, la mică distanță de un loc vital. Animalul nu urlă şi nici nu sângerează, dar un tremur îi zguduie corpul, ca şi cum oasele i s-ar reaşeza.

Fata face un pas înapoi clătinându-se şi se împiedică de o rădăcină. Se loveşte de pământ, udându-se în apa rece a pârâului. Înainte de a-şi putea trage răsuflarea, Bucluc urcă pe terasament, urlând şi mârâind.

Hala nu pare să se clintească din loc. E acolo, apoi nu mai e. Margaret o vede din nou doar când dinții vulpii se înfig în carnea lui Bucluc. Câinele urlă, zbătându-se şi căzând la pământ.

— Bucluc!

Mâinile îi tremură, dar îşi menține puşca îndreptată spre hala. Nu mai gândeşte, doar acționează. Apasă din nou pe trăgaci şi apoi încă o dată şi încă o dată, golind încărcătorul.

Până când fumul se risipeşte, hala dispare. Câteva şuvițe de blană albă plutesc în vânt. Din cauza țiuitului din urechi şi a vuietului îndepărtat al tunetului, nu-şi dă seama exact dacă scâncetele sunt ale ei sau ale lui Bucluc.

Ale lui Bucluc.

Zace nemişcat, cu blana lui arămie ca o pată de sânge în iarbă. Maggie îşi aruncă arma.

— Nu, nu, nu.

Margaret repetă cuvântul ca pe o rugăciune, târându-se spre cățel. Dumnezeu nu a auzit-o niciodată până acum, oricât de mult l-ar fi implorat. După lucrul pe care mama ei n-a reuşit să-l facă în laboratorul ei, după tot ce a îndurat în numele Lui, nu e sigură că El este acolo sau dacă îi mai pasă de ei. Dacă katharii au dreptate, ei, ceilalți, sunt oameni imperfecți, reflecții ale unui zeu imperfect. Ce i-ar putea să-i ceară? Dar dacă are o fărâmă cât de mică de bunătate, îl va lăsa pe Bucluc să trăiască. E singurul lucru din lume care-i aparține lui Maggie cu adevărat.

Margaret îşi lasă capul pe el şi plânge înăbuşit când îi simte burta ridicându-se tremurat, lipită de urechea ei. Lichidul argintiu şi sângele se scurg din rănile din carnea cățelului, dar măcar trăieşte. Slavă Domnului, e în viață. Rana e adâncă şi va trebui să-i pună copci, dar e un lucru de care se poate ocupa singură.

— Bucluc, şopteşte ea. Eşti bine?

El dă vag din coadă, răspunzându-i. Pentru prima dată în ani întregi, Maggie plânge. De vinovăție, de teamă şi de uşurare. Hala i-a cruțat câinele.

Ploaia începe să cadă, foşnind printre crengile goale de deasupra capului său. În depărtare, fata aude ceva care străbate pădurea. E un lucru prea stângaci ca să fie hala care se întoarce. Seamănă cu o întreagă turmă de căprioare care trece prin tufişuri.

— Margaret!

Wes.

— Margaret?

Își îngroapă nasul în blana lui Bucluc. Acum că și-a dezvăluit secretele, acum că și-a despuiat sufletul în fața lui, nu i-a rămas decât o furie slabă și încăpățânată.

Mânia că a expus munca mamei ei. Furia că a fost prea lașă ca să aibă încredere în el sau să-i îmbrățișeze compasiunea. Furie pe ea însăși pentru că nu-și mai poate reprima sentimentele. Cu toată lumea care se prăbușește în jurul ei, cum ar putea oare să mențină zidurile în picioare? Margaret nu le mai dorește.

Nu vrea să fie singură.

— Sunt aici, strigă ea încet. Sunt aici.

25

În timp ce aleargă după vocea lui Margaret, Wes nu-și poate imagina decât acea creatură și ochii ei înspăimântători. Dinții halei înfipți în gâtul ei. Părul ei auriu scăldat într-o

baltă de sânge. Frica şi furia îi cheamă lacrimile. Dacă i s-a întâmplat ceva...

Nu, nu poate pierde iarăşi pe cineva.

Gâfâind, băiatul străbate pădurea până când o găseşte îngenuncheată într-un luminiş, cu braţele încolăcite în jurul lui Bucluc şi cu puşca abandonată în albia pârâului. Wes ia arma şi o aşază lângă fată.

— Margaret.

Nu şi-a mai auzit niciodată vocea aşa, frântă şi disperată.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că eşti bine. Am fost atât de...

Când fata se întoarce spre el, îi sclipesc fulgere în ochi. Şi asta îl şochează.

— Ce faci aici? E periculos.

— Asta se poate observa cu ochiul liber!

În ultimele trei săptămâni, Wes a văzut-o cum se retrage de nenumărate ori. S-a săturat s-o lase să-l alunge. S-a săturat să vadă cum Margaret se sufocă.

— Te-am auzit cum tragi o mulţime de gloanţe. Ce naiba s-a întâmplat? Şi de ce ai fugit de mine?

Tunetul răsună în depărtare. Margaret nu-i răspunde.

Îngenunchează lângă ea, îngrețoşat de noroiul de sub el, vede că mâinile fetei sunt acoperite de un lichid albicios, ce străluceşte ca nişte diamante zdrobite.

Coincidentia oppositorum. Aceasta se prelinge dintr-o rană de pe spinarea lui Bucluc. Simte un gol dureros în stomac.

— O să fie bine?

— Da, răspunde ea mângâind neliniştită urechile lui Bucluc. L-a muşcat hala.

A făcut o reacție alchimică cu câinele ei, asta a făcut, şi au noroc că nu a fost ceva mai rău.

— Trebuie să vă duc pe amândoi acasă. Pot să-l ajut cumva să nu-l mai doară.

Margaret nu se mişcă, chiar dacă ploaia cade din ce în ce mai tare. Pare atât de fragilă aşa, cu apa sclipindu-i pe piele şi lipindu-i haina de corp. Vrea să ajungă la ea, s-o trezească din vraja care a pus stăpânire pe ea. Vrea s-o ia în brațe şi s-o ducă înapoi, chiar şi numai pentru a-i simți inima lipită de pieptul lui. Dar între ei e un ocean întreg pe care nu-l poate traversa.

— Margaret, spune el încet. Am stabilit deja că sunt greu de cap, aşa că va trebui să-mi explici asta. Eşti supărată pe mine. Vreau să fac lucrurile mai bine, dar nu pot dacă tu nu

vrei să vorbeşti cu mine. Aşa că, te rog, vorbeşte cu mine. Te rog să nu mă îndepărtezi din nou.

— Arătai exact ca ea. În ultimele zile, te-ai purtat fix ca ea. Te gândeşti la lucruri abstracte, la idealurile şi ambițiile tale. Dar îi vezi oare pe oamenii din fața ta?

Recunoaşte că asta îl doare, pentru că seamănă cu întrebarea pe care i-o tot pune Mad. Înseamnă că probabil există un sâmbure de adevăr.

— Bineînțeles că da. Te văd pe tine.

Ea tresare şi, în sfârşit, el ştie că a atins o coardă sensibilă.

— Ți-am spus că aş face orice îmi stă în putere ca să te ajut să-ți îndeplineşti visurile. Mai ştii?

Amintirea acelei nopți e încă înceţoşată, ca şi cum ar fi captivă în spatele unui geam brăzdat de ploaie. Dar asta îşi aminteşte.

— Cât se poate.

— Atunci crede-mă când îți spun că nu va ieşi nimic bun din ceea ce ai descoperit. Vrei să ajuți oamenii, iar cercetările acestea nu vor face altceva decât să-i rănească.

— Atunci voi arde totul când ajungem acasă, dacă asta vrei. Nu-mi pasă de cercetări. Mă interesează doar dacă ne vor ajuta să câştigăm – dacă te vor ajuta pe tine, şi mă rog...

Cred că am dat-o în bară. Îmi pare rău. Niciodată nu am ştiut să-ți ofer lucrurile de care ai nevoie.

— Nu e adevărat, Wes, zice Margaret, uitându-se hotărâtă la Bucluc. Dar ai dreptate să crezi că cercul de transmutare pe care l-ai desenat, odată ce va fi complet, va putea ucide hala. Manuscrisul acela e singura consemnare a modului în care se poate face asta, din câte ştiu eu.

— Ah.

Wes nu este convins că vrea să afle răspunsul, dar trebuie să întrebe.

— Ştiu că ai spus că habar nu ai ce a făcut mama ta în acea seară. Dar ce putea fi?

— Prima materia. Ea a înfăptuit ceea ce credea că e a doua etapă din magnum opus. Iar tu încercai s-o realizezi pe cea dintâi.

Magnum opus: marea operă. Crearea pietrei filosofale. Cu ea, se spune că un alchimist poate trăi veşnic – şi poate crea materie din nimic, ca un zeu.

— Şi să înțeleg că nu vrei să laşi pe nimeni s-o ducă la capăt, spune el.

Pentru o clipă, Wes crede că fata îi va închide din nou uşa în nas. Are privirea aceea pe care o cunoaşte prea bine. Sunt momente când o fată vrea să te ții după ea şi momente când

vrea să dispari. Şi, oricât de mult l-ar durea, va pleca dacă asta îi va cere Margaret. Expresia ei se înmoaie.

— Aşa e. Aş face orice să împiedic asta. Mama mea n-a fost întotdeauna aşa cum e acum. Dar când aveam şase ani, fratele meu s-a îmbolnăvit şi a murit în somn. După aceea, mama mea s-a cufundat în munca ei. Şi-a petrecut tot timpul achiziționând şi traducând texte apocrife vechi. Odată ce a găsit Mutus Liber, a reuşit să pună cap la cap procesul de creare a pietrei.

Piatra filosofală reprezintă doar o notă de subsol în majoritatea manualelor, retrogradată la o simplă lectură de fond sau la un simplu punct de pe o listă cu tabuuri alchimice. Alchimiştii antici s-au dedicat cercetării acestei prima materia – scânteia divină îngropată în întunericul materiei, după cum declama unul dintre profesorii săi – cu acelaşi devotament al unui sfânt ascet. Ei credeau că distilarea acelei substanțe divine şi transformarea ei în piatra filosofală sunt cheia porții închisorii lumii materiale.

Însă nimeni nu reuşise vreodată, iar cei mai mulți dintre cei ce încercaseră îşi pierduseră mințile. În cele din urmă, Biserica Kathară a decretat că e o căutare eretică, o ofensă adusă lui Dumnezeu însuşi.

Wes aproape că poate înțelege cum căutarea pietrei ar putea duce pe cineva la autodistrugere cu un singur gând. Doar cei mai disperați sau cei mai însetați de putere dintre oameni ar putea spera să obțină aşa ceva.

— M-aş fi aşteptat ca mama ta să fie mai pragmatică. Majoritatea oamenilor spun că e un mit. De ce şi-ar dedica viața unui astfel de lucru?

— Pentru că ea credea că-l poate readuce la viață pe fratele meu.

— Poftim?

Dacă piatra poate teoretic să creeze orice, până la ultimul atom, de ce n-ar readuce pe cineva înapoi din morți – sau mai exact, de ce nu l-ar recompune din nimic altceva decât din memorie? Scârba îi inundă stomacul. Nici măcar Dumnezeu nu i-a putut construi pe oameni aşa cum trebuie. Oare ceea ce ar fi făcut piatra ar fi fost om sau un vas gol, fără suflet? O masă de carbon după chipul şi asemănarea fratelui lui Maggie?

— A devenit obsesia ei. Cred că se învinovățea pentru ceea ce s-a întâmplat. În cele mai multe zile nu mai mânca şi nici nu mai dormea, iar apoi n-a mai ieşit din laborator. Tatăl meu a încercat să mă ferească de ce era mai rău, dar nu cred c-a putut duce singur această povară. A plecat şi nu s-a mai întors niciodată după mine. Nici măcar nu mi-a scris vreodată.

Ce fel de părinte şi-ar lăsa fiica singură cu o astfel de persoană?

— Margaret, nu trebuie să-ți petreci viața aşteptând un om să se întoarcă. Nu trebuie să mai rămâi aici.

Ea îşi strânge brațele în jurul trupului. Cu apa care i se adună pe gene, Wes nu-şi dă seama dacă plânge sau nu.

— Ba trebuie. Vreau să cred că mama nu s-a schimbat pentru totdeauna. Pot s-o aduc înapoi. Nu pot să renunț la propria mea mamă. Tu ai face-o?

— Nu, nu aş renunța. Dar nu ca să mă agăț de omul care a fost odinioară.

— Fac asta pentru că o iubesc.

— Ştiu, spune el, chiar dacă nu înțelege de ce. Dar te-a rănit.

— Nu a vrut. Niciodată nu a vrut să mă rănească.

Vocea ei şovăie. Deşi ploaia nu mai toarnă, amândoi sunt uzi până la piele. Apa se scurge din şuvițele ei de păr. Buzele fetei sunt albe, iar ochii îi strălucesc febril.

— Nici măcar nu ştiu dacă mai ține minte noaptea în care a încercat să înfăptuiască al doilea pas. Dar eu numai asta îmi aduc aminte. De fiecare dată când un lucru îmi aminteşte de ea, mă simt ca şi cum m-aş afla din nou în acea cameră. Simt că nici nu mai exist în afara acelei spaime. Îmi pare rău că eşti nevoit să tot vezi cum se întâmplă asta la nesfârşit.

— Nu face asta. Te rog, nu-ți cere scuze, Margaret. Îmi pare rău.

Toată povestea are o logică îngrozitoare şi Wes ar vrea să-şi tragă singur o palmă pentru că nu a remarcat mai devreme tiparul. Niciodată nu s-a simțit mai inutil în toată viața lui. Niciodată nu a simțit că aceste cuvinte, „îmi pare rău”, pot fi

atât de neputincioase. Nu-şi doreşte decât s-o atingă, dar nu vrea să rişte s-o sperie din nou.

— Mama ta e... mă rog, ştii mai bine decât mine cum e ea. Dar ceea ce ți s-a întâmplat ție, ceea ce i s-a întâmplat ei... Nimic din toate astea n-a fost din vina ta şi nu era treaba ta s-o menții pe linia de plutire. Erai doar un copil. Meritai să aibă cineva grijă de tine. Meriți să fii iubită.

Pentru o clipă teribilă, ea îl priveşte ca şi cum ar fi rostit ceva de neconceput.

— Nu sunt atât de sigură. În unele zile, credeam că sunt invizibilă. În cele din urmă, am învățat cum să mă conving că aşa eram – că nu existam deloc. Cred că ăsta e singurul motiv pentru care sunt încă aici.

— Nu erai invizibilă, Margaret. Şi nu eşti nici acum. Ai făcut ceea ce trebuia pentru a supraviețui.

Îşi aşază mâna în noroiul care bălteşte între ei şi vârful degetelor lui le ating pe ale fetei.

— Nu cred că alchimia e bună sau rea, la fel cum nu cred că oamenii sunt buni sau răi. Există ceva în mine – în noi toți – care se poate transforma. Doamne, când tatăl meu a murit, aş fi făcut orice ca să-l aduc înapoi. Poate că, dacă aş fi ştiut atunci despre piatră, aş fi încercat şi eu. Dar ştiu că s-a dus şi tot ce mai am sunt oamenii care sunt încă aici. Îți jur că nu-i voi părăsi.

Se roagă ca Margaret să audă ceea ce el nu are curaj să spună. Nu te voi părăsi.

Pentru că ea nu spune nimic, el scurtează spațiul dintre ei şi-şi împleteşte degetele cu ale ei. Margaret se îndepărtează brusc de el şi îşi ia arma de pe jos.

Când ea se ridică, Wes observă cum ceva dinăuntrul ei cedează, ca un baraj care, în sfârşit, se rupe. Apoi înalță puşca, țintind fix între ochii băiatului.

— Hei, ai grijă unde îndrepți chestia aia.

— Asta fac.

El ridică mâinile în semn că se predă, dar nu se clinteşte din locul în care stă îngenuncheat la picioarele ei.

— Mă cam sperii.

— Mă bucur.

Wes deschide gura să răspundă, dar uită toate cuvintele pe care le gândeşte în clipa în care norii se despart. Cerul e incredibil de luminos în această seară. Sub luna aproape plină, picăturile de apă care cad de pe frunze şi de pe vârfurile şuvițelor lui Margaret strălucesc ca argintul. Aşa, dintr-odată, din ea picură lumina stelelor. E mai sclipitoare decât şi-ar fi imaginat vreodată.

Atunci îşi dă seama că fata plânge. Margaret îşi ridică bărbia şi-şi şterge urmele de lacrimi cu mâneca brațului liber. Noroiul îi brăzdează obrazul cu nişte linii groase şi negre. E înspăimântătoare şi sălbatică, la fel ca o aos sí, iar vederea ei

îl fascinează dureros. Rămâne fără suflare şi se clatină, iar această senzație...

Nu numai că e înspăimântătoare şi sălbatică. Nu doar că o doreşte în ciuda simplității ei, sau că l-a înnebunit, sau l-a înrobit. E mai mult decât atât. Cum de-a fost atât de orb în tot acest timp? Margaret Welty e cea mai frumoasă femeie pe care a văzut-o vreodată, iar el este îndrăgostit de ea, total şi iremediabil.

Doamne, câte complicații!

— Mi-ai spus că visurile noastre trăiesc şi mor împreună, zice Margaret. Aşadar, iată care e visul meu. Nu vor mai exista în lumea asta alchimişti ca Evelyn Welty.

— Nu sunt destul de deştept ca să ajung ca ea.

— Eu vorbesc serios.

— Nici nu mă îndoiesc. Îți jur că, dacă-mi trece prin cap vreun lucru asemănător cu ce a făcut mama ta, o să te las să mă împuşti.

Wes se ridică nesigur în picioare şi, deşi ea îşi ține puşca îndreptată spre fruntea lui, el o prinde de țeavă. Îi simte întreaga lungime a armei tremurând. Cu grijă, o coboară din dreptul feței sale.

— OK?

Umerii lui Margaret se pleoştesc. Masca ei rece se spulberă, iar arma ei se prăbuşeşte pe pământ, între ei.

— OK.

Fata îşi aruncă braţele în jurul mijlocului lui Wes. Acesta geme surprins când trupurile lor se ciocnesc, dar i se pare cel mai natural lucru din lume s-o cuprindă în braţe. Îşi strecoară o mână pe spatele ei pentru a o trage mai aproape şi, cu cealaltă, îi leagănă capul, încurcându-şi degetele în părul ei de la ceafă. Prin cămaşa lui udă, îi simte căldura. Simte bătăile inimii ei lipite de inima lui. Îşi pune buzele pe tâmpla ei şi inspiră mirosul de apă de ploaie şi pământ.

Trebuie să-i spună. Acum, când aproape a pierdut-o, acum, când o ţine în braţe în felul acesta, nu mai poate suporta în tăcere greutatea tainei sale. Vrea mai mult decât şi-a permis să-şi imagineze. O doreşte pe ea, în întregime, cu disperare.

Dar deocamdată îi e deajuns s-o ştie teafără şi în siguranţă, lipită de el.

26

Când Margaret termină de curăţat şi de cusut rana lui Bucluc, Wes apare în uşa laboratorului mamei sale cu două căni de ceai. Cu toate că şi l-a şters cu prosopul, părul e încă umed şi la fel de răvăşit ca de obicei. Cere parcă să i-l

pieptene cineva. Se aşază turceşte pe podea, lângă ea, şi-i pune o cană în mâini.

Aburul care iese miroase bogat a scorţişoară, coajă de portocală şi zahăr brun.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere, spune el, apoi scoate pe gură aburi calzi. Hei, Margaret?

Nimeni nu i-a rostit vreodată numele aşa, încet şi blând, ca şi cum ar vrea să guste fiecare silabă. Fata tace, aşteptând.

— Dacă tot dăm cărţile pe faţă...

El se opreşte, dându-şi capul pe spate, ca şi cum ar găsi cuvintele de care are nevoie scrise pe tavan.

— Eu şi Annette... nu ştiu ce-a fost în mintea mea.

Lui Margaret i se pune un gol în stomac.

— E-n regulă, Wes.

— Nu, nu e. V-am aiurit pe amândouă de cap.

Îşi pune cana între ei şi îşi strânge mâinile pe genunchi.

— Când a murit tata, am simțit că lumea s-a spulberat. Dintr-odată, mama avea cinci copii cu care trebuia să se descurce, pe lângă slujba ei. Christine era complet distrusă, deoarece era cea mai apropiată de tata, aşa că, după înmormântare, Mad şi cu mine am hotărât că vom rezista împreună. Pentru mine, cred că asta a însemnat să mă închid în mine. Era prea înspăimântător să mă confrunt cu absența lui şi m-am gândit că ar fi mai bine să par că mă simt bine – copilul pentru care mama nu mai trebuia să-şi facă griji.

Odată, Wes i-a spus că trebuie să fie arogant, că altfel îşi pierde mințile. Acum înțelege de ce anume fugea băiatul.

— Totul s-a cam întors împotriva mea, pentru că acum Mad crede că nu iau nimic în serios şi se pare că mama a observat ce încercam să fac, dar... Ele sunt familia mea, aşa că mă pricep destul de bine să ignor lucrurile pe care mi le spun şi pe care eu nu vreau să le aud. Dar de când te-am întâlnit pe tine, nu m-ai cruțat deloc. M-ai arătat lumii aşa cum sunt, dar când te-am văzut acolo, în seara asta, toate sentimentele pe care am încercat vreodată să le reprim m-au copleşit.

Wes şovăie.

— Am dat-o în bară de multe ori. Am irosit aproape toate şansele de a fi sincer cu tine. Te-am rănit. Dar tu încă ai încredere în mine. Încă mă laşi lângă tine.

Încă mă determini să fiu un om mai bun.

Margaret se simte ciudat de amețită, ca şi cum n-ar mai şti deloc să vorbească. El îi zâmbeşte, mâhnit şi, în acelaşi timp, plin de speranță.

— Am fost un prost, nu-i aşa?

Nu, se gândeşte ea. Dar eu am fost o proastă.

Poate c-ar fi trebuit să-şi dea seama mai devreme. Poate că el i-a transmis deja de o mie de ori, în felul în care îl surprinde privind-o, în felul în care arăta aşa fericit stând în bătaia puştii ei, în felul în care a luptat pentru ea de nenumărate ori.

Dar ea nu-şi doreşte mărturisirile lui.

L-ar fi crezut măcar? Ar schimba asta lucrurile cu ceva, când va veni timpul ca el să părăsească Wickdonul pentru totdeauna? Se teme de ceea ce se va întâmpla dacă se va lăsa cuprinsă de această fericire timidă care înfloreşte înăuntrul ei.

Dacă nu-i permite lui Wes să-i transforme povestea în realitate, atunci n-o poate pierde. Şi nici pe el nu-l poate pierde.

— Nu face asta, şopteşte ea.

Uşurarea şi disperarea trec atât de iute peste chipul lui Wes, încât fata nu-şi poate da exact seama ce sunt aceste emoții. O doare mai mult decât se aştepta, dar a-l consola ar însemna că şi ea îi face propria mărturisire. Dar, în timp ce-i cercetează privirea, pare să găsească acel lucru de care are nevoie. Expresia lui se înmoaie.

— Aşa e. Problema mai presantă e că vânătoarea începe peste două zile. Suntem în găleată, nu-i aşa?

Sunt în găleată. Dacă nu cumva, bineînțeles, vor apuca pe calea cea mai evidentă.

— Nu, zice ea. Nu suntem.

— Ce vrei să spui?

Margaret îşi pune ceaiul pe biroul mamei sale şi deschide sertarul cel mai de sus, unde, sub un teanc de hârtii, se ascunde încuietoarea fundului fals al acestuia.

Mâinile îi tremură în timp ce-şi trage lanțul din jurul gâtului şi ia cheia în mână.

O răsuceşte în încuietoarea acesteia şi ridică placa de lemn din sertar.

Înăuntru se află un jurnal legat în piele – care conține piesa lipsă a cercului de transmutare, ultimul dintre secretele mamei sale. Evelyn i-a destăinuit locul în care se află; a cerut ca acesta să fie distrus, dacă ei i se întâmpla ceva. Opera vieții ei va muri odată cu ea şi acesta era un lucru bun. Nu există pe lumea aceasta alchimişti cu intenții atât de pure ca să merite cunoaşterea pietrei filosofale.

Dar Wes e diferit.

Margaret îndepărtează un strat de praf de pe copertă, care e cusută cu auriu şi are pe ea o imagine roşie ca sângele a unui ouroboros, în relief. Wes o priveşte cum se apropie, cu expresia înceţoşată dincolo de aburul care iese încolăcindu-se din cană.

— Ce e asta?

— Ai spus că ţi se pare că lipseşte ceva din cercul de transmutare pe care l-ai desenat. Şi ai dreptate. Acestea sunt notiţele complete ale cercetărilor mamei mele. Vei găsi aici tot ce-ţi trebuie. Explică exact cum să faci transmutarea care poate ucide un demiurg.

El rămâne cu gura căscată.

— Nu. După tot ce mi-ai spus, nu pot accepta asta.

— Trebuie să iei jurnalul.

— Nu, nu trebuie.

— Vreau eu să-l iei.

Întinde jurnalul în spaţiul gol dintre ei.

— Nu pot să te pedepsesc pentru temerile mele. Nu-ţi voi lăsa familia să sufere pentru că am fost prea laşă ca să am încredere în tine. Dacă avem vreo şansă să câştigăm, atunci trebuie s-o fructificăm.

— Chiar ai încredere în mine?

— Da, spune Margaret, lipindu-i caietul de piept. Am.

Wes strânge şovăitor jurnalul în braţe.

— Ştii că nu pot grava un glonţ cu un cerc de transmutare, nu? Nu pot activa matricea de la distanţă.

Să ucidă hala de la o distanţă atât de mică nu e deloc o situaţie ideală, dar se va descurca ea cumva.

— E în regulă. Dacă o gravezi pe un cuţit de vânătoare, pot s-o fac.

— Ştii cum să faci o transmutare? Căci dacă nu ştii...

Atunci el va trebui să dea lovitura finală. Simplul gând că Wes s-ar putea apropia de acea fiară îi provoacă un strop de panică.

— Nu ai cum să faci asta. Hala te va ucide.

— Nu voi păţi nimic.

Ea îi poate auzi frica împletită în tonul său de obicei relaxat.

— Va trebui doar s-o ţii.

Ea se lasă pe podea lângă el. Îngenunchează în mijlocul camerei, chiar deasupra resturilor cercului eşuat de transmutare făcut de mama ei. Margaret a ştiut dintotdeauna ce presupune vânătoarea. Niciodată nu i-a fost teamă să moară.

Dar, în seara asta, cu mai puțin de 48 de ore înainte de startul vânătorii, orice dezastru poate să se petreacă.

Poate pierde premiul. Mai rău de-atât, îl poate pierde pe Wes.

— Asta e o nebunie.

— Poate, spune el, cu privirea fixă. Eşti sigură că vrei cu adevărat să faci asta?

Dacă mama ta nu se mai întoarce?

— Atunci vom găsi pe altcineva care să te învețe...

— Nu-mi pasă de asta, spune el cu blândețe. Ce înseamnă asta pentru tine?

E o soartă prea crudă ca să se gândească la ea. Dar au trecut aproape patru luni, mult peste ce promisese Evelyn. Poate că orice îndatorire care a legat-o de locul acesta s-a evaporat, în cele din urmă.

— Dacă nu se mai întoarce, nu se mai întoarce şi gata. Fac asta pentru familia ta.

Pentru noi.

Buzele i se întredeschid şi peste ochi i se lasă un văl ceţos din cauza emoţiei pe care ea i-a interzis s-o numească. E acolo şi apoi dispare înainte de a-şi întoarce privirea de la ea, alungându-şi lacrimile nevărsate cu nodurile degetelor.

— La naiba. Am măturat ieri toată ziua şi am stârnit tot praful, aşa-i?

Ea îi pune o mână pe spate.

— Cam aşa ceva.

Wes inspiră printre dinţi, iar umerii i se ridică şi-i cad la loc, încercând să-şi revină. Când o priveşte din nou, genele lui întunecate sunt lipite şi umede.

— Aşadar. Hai să ne uităm peste ce ne-a lăsat mama ta aici, nu vrei?

Aşază jurnalul mamei lui Maggie pe podea şi-l deschide cu un respect temător.

Gura fetei se usucă brusc când recunoaşte scrisul mamei sale. Wes aruncă o privire şi râde scurt – un sunet sacadat şi amar.

— Cred că mama ta are un umor foarte negru.

— Ce vrei să spui?

— Totul e codificat. E total diferit de cealaltă carte. Îmi pare rău. Tot nu cred că pot face ceva cu... unde te duci?

Margaret înşfacă un pix de pe birou, apoi îi smulge cartea din mâini. Cu un scris atent şi nesigur, trece acolo un singur cuvânt în limba yu'adirilor. Wes îşi plimbă degetele peste foaie atunci când fata îi înapoiază jurnalul.

— Ce e asta?

— Cifrul. Lucrul pe care Dumnezeu l-a folosit ca să creeze lumea.

Davar[10].

Îşi petrec noaptea în bibliotecă, punând cap la cap pagină după pagină din jurnalul încifrat al mamei lui Margaret. Nu dorm aproape deloc, în afara câtorva clipe când Margaret clipeşte trezindu-se dintr-odată şi se pomeneşte cu capul la câțiva centimetri distanță de fruntea lui, pe birou. Trebuie să-şi înăbuşe dorința de a-i mângâia obrazul domol şi de a-i da părul laoparte de pe frunte. Mai ales atunci când el se trezeşte brusc şi-i zâmbeşte năuc. Mai ales când el se uită în continuare la ea ca şi cum ar vrea să-i destăinuie cel mai frumos secret pe care ea l-a auzit vreodată.

De-abia în zori reuşesc să decodifice tot textul şi, în final, când isprăvesc, obțin un codex plin cu simboluri şi aranjarea lor exactă sub forma unui cerc împrejmuit de un şarpe care-şi devorează propria coadă.

---

[10] Cuvânt sau lucru – în ebraică (N.t.).

— Ar trebui să te duci la culcare, îi spune Wes.

Băiatul a început deja să graveze cercul de transmutare pe prăselele cuțitului de vânătoare.

— Pot să termin de-acum şi singur.

Ea nu vrea să-l abandoneze. Parcă peste noapte ar fi fost legați cu un fir imposibil de rupt, dar face cum îi spune el. Epuizarea i-a pus capac şi, pentru că vânătoarea începe mâine, are nevoie de odihnă ca de aer.

Câteva ore mai târziu, se trezeşte în răpăiala egală a ploii de afară. Norii sunt atât de groşi, încât nu-şi dă seama cât e ceasul. La parter, îl găseşte pe Wes aplecat peste măsuța din salon, înconjurat de teancuri întregi cu notițe.

— Ce oră e?

El se întoarce speriat spre ea.

— Aproape 4.

Margaret nici nu mai ține minte de când n-a mai dormit atât.

— Tu ai dormit vreun pic?

— Un pic.

Wes răsuceşte cuțitul de vânătoare în mâini la nesfârşit. Lama sclipeşte în alb şi argintiu, până când Maggie îşi întâlneşte privirea pe oțelul ascuțit. El i-l întinde.

— L-am terminat.

Detaliul de pe mâner e incredibil de întortocheat. Fiecare solz de pe ouroboros e pictat într-o nuanță roşie ca sângele. În mâinile ei, cuțitul e o armă fatală. În mâinile lui, e un obiect de-a dreptul divin. Fetei cu greu îi poate veni să creadă că asta va ucide hala. Că aceste simboluri înscrise aici înseamnă lucrurile din care e făcută o fiară mitologică – fiara pe care magia lui Wes o va transforma în cenuşă. Mângâie fiecare detaliu cu o atingere delicată.

— Cum te simți? întreabă el.

— Bine, zice ea, aşezând cuțitul pe masă. Tu?

— Sunt ostenit. Puțin emoționat. Dar sunt pregătit.

Amândoi ştiu că totul va fi mai complicat de-atât, dar Margaret crede că s-au prins într-un joc care înseamnă mai mult decât ceea ce rostesc cu glas tare.

— Deci. Vrei să ardem dovezile?

În timp ce Wes adună notițele, Margaret pune vreascuri în vatră şi trezeşte focul la viață. Apoi, în cele din urmă, flăcările se ridică din nou cu un foşnet, se aşază şi oftează când simte dulcea mângâiere a căldurii pe chipul ei. Wes îi dă hârtiile.

— Vrei să faci tu onorurile?

Ea şovăie pentru o clipă, apoi le aruncă în vâlvătaie. Focul se umflă şi şuieră, iar hârtiile se risipesc ca frunzele uscate, apoi se aprind. Băiatul stă cu mâinile în buzunare, iar în lumina focului jucăuş expresia lui e imposibil de desluşit. Doar când ultima bucăţică de hârtie se topeşte apăsarea din piept i se ridică, purtată departe odată cu fumul.

— Şi acum? întreabă ea.

— Ar trebui să sărbătorim.

— Să sărbătorim?

— Da, să sărbătorim.

Wes străbate camera, ducându-se la vechiul gramofon al tatălui ei, care e plin de praf.

— Ştii tu. Să ne destindem, să ne relaxăm, să ne bucurăm de ultima noastră seară în lumea materială.

— Nu e amuzant.

— Ba e.

Wes scotoceşte într-o cutie de carton şi scoate un disc de vinil dintr-o copertă colorată. Îl aşază pe platan şi potriveşte acul până când nişte trosnituri se aud din cilindru. Ea recunoaşte cântecul – era printre preferatele tatălui său.

— Tu ştii măcar să te relaxezi?

Margaret se strâmbă. Wes se crede prea deştept.

— Normal că ştiu. Dar tu îmi îngreunezi mult misiunea.

— Fă-mi doar pe plac. De ce nu te faci comodă?

În ochi i se citeşte o pornire ghiduşă.

— De ce nu dansezi cu mine?

Margaret n-o să danseze nici într-un milion de ani. Îi aruncă o privire arţăgoasă, aşezându-se pe braţul unui fotoliu.

— Stau foarte bine aici.

— Bravo.

Wes îşi face de lucru stingând luminile şi căutând ceva de băut pe căruciorul împins într-un cotlon. Exclamă mulţumit aha! când descoperă o sticlă cu scotch.

Toată scena îi reaminteşte cu o nostalgie amară lui Maggie cum era să stea aici, în această încăpere şi să asculte muzică, în timp ce Wes desface băutura scumpă după care tatăl ei nu s-a întors nicicând. Wes îi zâmbeşte într-un fel copilăresc şi tâmp, iar ea nu se poate abţine să surâdă. Cu un aer afectat, el spune:

— Pot să ofer un pahar, stimată doamnă?

Margaret se mai destinde un pic. Poate c-ar fi bine să intre în joc, dacă Wes e gata să-i alunge acele amintiri.

— Poți.

El toarnă pentru fiecare un strop de scotch. Băutura sclipeşte în nuanțe de chihlimbar pe fundul paharelor de cristal, reflectând lumina focului. Când el îi întinde paharul, fata inspiră mirosul dureros de familiar al băuturii. Fum de cărbune şi lemn ars.

— N-am mai băut de ani buni, zice ea.

— Dar ai băut. Eşti plină de surprize.

— O dată. Tu ai mai băut?

El se cufundă pe fotoliu, lângă ea, şi-şi urcă picioarele pe măsuța de cafea.

— Te rog. Sticla asta valorează mai mult decât propria-mi viață. Trebuie să spun că mă bucur că ți-am dat senzația că sunt genul care bea scotch, nu bere ieftină.

Margaret oftează, exasperată într-un mod afectuos. Îşi roteşte scotch-ul în pahar şi o şochează cât de ireală e toată scena asta. De parcă ar trage cu ochiul dincolo de o fereastră, privind-o pe o altă Margaret care duce o viață fericită şi casnică, pe care nu şi-a închipuit-o niciodată. Nu i-a trecut

niciodată prin cap că poate exista dincolo de umbra mamei sale – şi nici că şi-ar dori asta vreodată.

Totuşi, e aici, înecându-se în lumina flăcărilor şi în ochii căprui ai lui Wes. E

aproape romantic. Înainte ca Maggie să cadă în butoiul cu sentimentalisme, Wes se înclină şi zice:

— Hai să toastăm.

— Pentru ce?

— Pentru victorie.

— Pentru victorie, repetă ea.

Ciocnesc paharele. Apoi beau, iar el o priveşte peste gura paharului cu o expresie pe care fata n-o poate descifra. Tensiunea se dezleagă plăcut, ca un nod, undeva înăuntrul ei.

— Ce-i? întreabă fata.

— Nimic.

Are glasul cald, ca scotch-ul care-i inundă stomacul.

— Nu-ți stă în fire să-ți ții gura.

— Mi-o țin pentru că tu m-ai rugat. Şi o să mi-o țin şi de-acum încolo pentru că nu vreau să te forțez, deşi mor de câte ori te uiți la mine, pentru că văd exact ce mi-ai răspunde şi... atunci de ce?

Lasă paharul pe masă cu un gest lent, ridicând mirat dintr-o sprânceană.

— De ce nu mă laşi s-o spun?

Margaret nici nu mai ține minte când i-a spus cineva ultima oară c-o iubeşte. Nu poate suporta nici măcar să se gândească la acele cuvinte. Îi cad în stomac ca nişte bolovani şi fiecare sună mai gol decât celălalt. Nu vrea să-l vadă rănit atunci când scepticismul îi va umple ochii. Nu vrea să se audă sufocându-se când va încerca s-o spună şi ea, la rândul ei. E mai bine să țină unul la celălalt în tăcere, să rămână pe tărâmul sigur al putinței de negare plauzibilă.

Iubirea o înspăimântă. Şi totuşi, nu vrea să-l respingă. Mai ales când se uită la ea cu atâta disperare. Mai ales când nu vrea deloc ca el s-o părăsească.

— Pentru că nu vreau să-ți zic că minți.

— Nu trebuie s-o spun în cuvinte, zice el, după un moment, dacă asta înseamnă ceva pentru tine.

Maggie simte o durere surdă în mijlocul pieptului, care se dizolvă apoi ca nişte picături de cerneală în apă. Alcoolul îi încinge fața. Chiar dacă a sorbit doar câteva picături, probabil că aceasta e cauza.

— Da. Cred că înseamnă.

Distanța dintre ei pare imensă. Wes o priveşte ca un coiot, înfometat şi neastâmpărat. Se ridică şi, deşi ar putea jura că ea nu s-a mişcat din loc, Maggie se trezeşte şi ea sus, în picioare. Se apropie de ea cu un singur pas, cuprinzând-o de talie. O duce de-a-ndărătelea până când fata se loveşte uşor de biroul de la fereastră. O ajută să se urce pe birou, iar Margaret dă laoparte cărțile şi hârtiile care le stau în cale. Acestea cad bufnind pe podea, dar fata le aude ca prin vis.

Apoi Wes îi desface genunchii şi se postează între ei. Căldura trupului lui o copleşeşte şi, în timp ce o admiră, intensitatea înfometată a privirii lui se topeşte, transformându-se într-un respect tăcut. Lumina focului îi pictează trăsăturile în auriu şi ochii îi sunt de nuanța ceaiului de esență tare. Acum, Maggie îi poate citi fiecare gând. E dezbrăcat de orice aroganță, de orice şmecherie, de orice armură poleită.

E doar el, sincer, al ei.

Fluturii îi zboară prin stomac când el îi scoate o agrafă din păr, lăsându-i-l să i se reverse peste umeri. Wes îşi împleteşte degetele cu ale ei şi o sărută pe frunte, apoi pe nas. În cele din urmă, buzele lui îi ating gura cu atâta blândețe, încât respirația i se întretaie.

E mult mai tandru decât în fanteziile ei. Aproape pios, ca şi cum ea s-ar putea sparge sau ar putea fugi dacă nu se poartă atent cu ea. Mâinile lui o înfierbântă când i se plimbă pe obraji şi apoi, în jos, pe trup, oprindu-i-se pe genunchi. O

mângâie uşor şi neîncetat, în cercuri, şi fiecare atingere o chinuie, ameţind-o şi trezindu-i mii de dorinţe. A aşteptat o veşnicie să se întâmple asta şi e exact cum a zis el.

Nu e nevoie de cuvinte ca să-i spună ce simte.

— Wes, şopteşte ea, cu glasul plin de emoţie.

El profită de ocazie ca să-i guste buzele cu vârful limbii. Are exact aroma pe care şi-a imaginat-o: cafea neagră şi scotch. Wes o sărută, spunându-i astfel că va avea răbdare cu ea, c-o va tortura şi o va savura cu încetinitorul. Durerea dinăuntrul ei creşte şi o înnebuneşte. Săptămânile în care l-a dorit cu atâta patimă i-au consumat răbdarea şi raţiunea. Margaret îşi înfige degetele în părul lui, iar gemetele lui îi răsună în piept. Se simte încurajată de această nouă şi stranie putere pe care o are asupra lui.

Îl mângâie în jos, pe piept, peste abdomen, până când găseşte catarama rece de metal a curelei. Zăboveşte un pic până i-o desface, cu un zornăit ca al gheţii care cade într-un pahar, dar victoria ei nu durează mult. După asta nu mai ştie ce are de făcut. Wes se retrage puţin, iar Margaret îi vede ochii larg deschişi cum o sorb laolaltă cu lumina din cameră. Pare panicat şi, în acelaşi timp, dornic.

— Ăăă...

Glasul băiatului e îngroşat de dorinţă, chiar dacă se înroşeşte în obraji.

— Ar trebui să-ţi spun că n-am făcut niciodată...

— Nici eu.

Îl trage de guler şi-l sărută din nou. El geme din nou, mulţumit, şi o trage mai aproape de el. Îşi ţine mâna pe mijlocul ei; şoldurile lui se lipesc, insistente, de ale ei. Cu mâna liberă, îi găseşte marginea fustei şi i-o ridică până când răcoarea din încăpere muşcă din carnea ei dezgolită. Degetele lui urcă pe interiorul coapsei fetei, iar ea scoate un sunet înfundat, de care nu ştia că e capabilă. Simte cum el zâmbeşte, lipit de buzele ei – arogant nenorocit.

Şi apoi Bucluc scoate un lătrat.

Margaret se sperie. Dinţii li se lovesc. Se aude încuietoarea uşii de la intrare.

Wes se desprinde de ea ca şi cum trupul fetei l-ar fi ars, iar groaza din ochii lui se oglindeşte în privirea ei. O singură persoană mai are cheia casei.

Asta înseamnă că mama ei s-a întors, în cele din urmă.

27

În costumul ei impecabil, Evelyn Welty e o siluetă tăioasă în lumina moale şi caldă a salonului. Deşi e subţire ca o ramură de copac, prezenţa ei efervescentă domină întreaga încăpere.

După ce Wes îşi revine din şoc, primul lucru pe care-l observă la Evelyn e cât de mult seamănă cu Margaret. Are părul auriu prins la spate şi, dincolo de ochelari, ochii îi sunt rotunzi, la fel ca ai fiicei sale. Dar ochii lui Margaret au culoarea whiskey-ului, în timp ce ochii lui Evelyn au nuanța romului întunecat şi tare. Vede cum expresia ei trece de la uimire la dezgust şi apoi la spaimă într-o singură fracțiune de secundă.

Wes priveşte întreaga scenă prin ochii ei. O vede pe Margaret, lipită în continuare de marginea biroului, cu părul despletit şi ciufulit. Pe el însuşi, la fel de răvăşit, grăbindu-se să-şi încheie cureaua. Discul care se învârte vesel, la focul care trosneşte jucăuş şi cele două pahare de cristal pline cu scotch.

Îşi poate doar închipui ce par a fi toate astea. Se bâlbâie:

— Maestră Welty, în acelaşi timp cu Margaret, care de-abia spune:

— Mamă.

Au lăsat-o pe Evelyn fără cuvinte, dar furia ei e palpabilă, zăbovindu-i în gât ca lama ascuțită a unui călău. Acum devine dureros de evident de unde a învățat Margaret să se uite la oameni ca şi cum ar vrea să-i jupoaie de vii.

Lângă el, Margaret păleşte. Dinții îi clănțăne în ciuda căldurii focului. Wes ar trebui să fie mort de spaimă – şi chiar este. Dar stânjeneala îi dispare sub torentul rece al furiei, mai negru decât un întreg ocean.

Unde mama dracului ai fost? îşi doreşte să țipe. De ce nu ai rămas aici, lângă ea?

În cele din urmă, Evelyn găseşte puterea de a rosti:

— Ieşi de-aici. Imediat.

Îi vorbeşte ca unui câine vagabond, dar el renunță la mândrie. De dragul lui Margaret şi de dragul propriei persoane, trebuie să rămână neclintit. Wes îşi trece o mână prin păr, dar n-are cum să şi-l mai aranjeze după ce i-a făcut Margaret.

— Maestră Welty, vă rog, dați-mi voie să vă explic. Mă numesc Weston Winters şi sunt...

— Nu-mi pasă nici dacă ai fi preşedintele, ce naiba nu pricepi? Vreau să ieşi din casa mea.

Evelyn trage un picior în uşa care se închide în spatele ei. Bucluc latră, amuşinând marginile camerei şi dând nelinişstit din coadă. Margaret se încumetă să-l potolească, dar când se ridică în picioare, vocea îi e slabă şi distantă.

— E un învățăcel. Nu mai are unde să meargă în oraş, aşa că a locuit aici.

— A locuit aici, repetă Evelyn.

Detaşarea din glasul ei îl înfricoşează mai mult decât orice altceva. Apoi ea râde, un sunet întretăiat şi lipsit de orice umor, care-i îngheață sângele în vine.

— Ai lăsat un străin să locuiască în casă fără ca eu să fiu aici? Cât de naivă poți fi?

Margaret pare să se micşoreze în fața dojenii mamei sale. Se face din ce în ce mai mică, dispărând în fața ochilor lui. Nu mai are nimic din pasiunea ei obişnuită, nimic din îndrăzneala fetei pe care a sărutat-o, nimic din ferocitatea fetei care a îndreptat arma spre el.

— Cât despre tine... gata, Bucluc!

Câinele mârâie din nou, dar se ghemuieşte cuminte lângă şemineu, cu ochii lipiți de Evelyn. Ea îşi freacă tâmplele şi oftează, enervată.

— Cât despre tine, nu primesc ucenici, lucru pe care fiica mea ar fi trebuit să ți-l spună. Cred că ştii să ieşi şi singur de-aici. Ai abuzat suficient de ospitalitatea ei, nu crezi?

Evelyn îşi înşfacă valizele şi se îndreaptă spre scări.

— Margaret, vino cu mine. Avem de vorbit.

Când Margaret dă să spună ceva, aproape că vocea nu i se aude.

— Nu.

Evelyn se uită la fiica ei ca şi cum n-ar fi văzut-o în viața ei.

— Nu?

— Nu-l poți da afară.

— Te porți ca un copil. Vino sus şi vom discuta ca nişte oameni mari.

O amintire îşi face drum la suprafață şi, brusc, Wes are din nou şase ani şi stă cu urechea lipită de radioul din living, care nu prea funcționează. Aproape seară de seară, refuza să se ducă la culcare, iar tatăl lui îl lua în brațe şi-l ducea în pat.

Wes se agăța de orice în calea lui – de marginea mesei, de cadrul uşilor – în timp ce tatăl lui îi dezlipea degetele de pe obiectele de care se prindea, răbdător şi tăcut.

Exact asta va trebui să facă şi Evelyn cu el.

N-o va lăsa pe Margaret singură cu ea şi nu va capitula atât de uşor cât timp are în mânecă asul câştigător.

— Ştiu că vrei hala şi ştiu la ce lucrezi. N-o poți obține fără mine. Margaret şi cu mine ne-am înscris la vânătoare împreună.

Evelyn se opreşte pe scară şi se întoarce spre Margaret.

— E adevărat?

— Da, şopteşte ea.

— Când vom câştiga mâine, consideră că aşa te pot plăti.

Wes vorbeşte cu toată siguranța de sine de care e în stare.

— Şi pentru ospitalitate, şi pentru instruire.

Evelyn îşi lasă valizele jos şi merge spre el cu precizia rece şi lentă a unui prădător. E înaltă – mult mai înaltă decât el – şi-l fixează cu nişte ochi roşii care ar putea găuri metalul. Mirosul cafelei stătute şi al pucioasei îi înțeapă gâtlejul.

— Cu ce fel de vorbe meşteşugite i-ai împuiat capul ca s-o convingi să intre în jocul tău, şarpe ce eşti?

— Mamă...

— Taci, se răsteşte ea la Margaret. Nici nu suport să mă uit la tine.

— Să nu-ndrăzneşti să-i vorbeşti în felul acesta!

Evelyn râmjeşte, ca şi cum ar fi încântată de izbucnirea lui.

— Ai foarte mult tupeu, domnule Winters, să profiți de fiica mea sub acoperişul meu şi să-mi spui ce fel de părinte ar trebui să fiu. Ştiu că-ți închipui că eşti mai deştept decât mine, dar, crede-mă, nu vrei să intri în jocul ăsta. Chiar crezi că ai vreun avantaj aici? Crezi că nu pot obține ceea ce vreau şi fără ajutorul tău? Că lumea academică e atât de mare,

încât să poți ascunde o astfel de insultă? Dacă insişti să te amesteci cu mine, cu munca mea, cu copiii mei, mă voi asigura că nu vei avea nici carieră, nici viitor, nici speranță. Dacă mă superi, nu vei mai face niciodată vreo transmutare. Ne-am înțeles?

Wes nu ştie ce să spună. Ce poate spune? Habar nu are. Nu are nimic în afara furiei care fierbe înăuntrul său şi ce înseamnă asta oare în fața influenței ei?

Indiferent ce ar face, va rămâne pentru totdeauna neputincios.

— Aşa mă gândeam şi eu. Acum, dacă nu vrei să trimit o scrisoare fiecărei universități, fiecărui partid politic, fiecărui seminar teologic – la naiba, fiecărei case din țara asta, mă aştept să-ți iei lucrurile şi să pleci într-o oră.

Se răsuceşte.

— O seară minunată în continuare, domnule Winters.

Marginile camerei se înceţoşează cât timp el îi ascultă paşii urcând treptele, la fel de zgomotoşi ca nişte împuşcături. Undeva, la etaj, se trânteşte o uşă. Margaret îngenunchează lângă foc şi-şi vâră fața în blana lui Bucluc. Chiar şi de-aici, Wes o vede cum tremură. Toată căldura s-a scurs din conac. Ceea ce odinioară i s-a părut un adevărat cămin, acum se spulberă în jurul lui, rece şi pustiu.

— Nu contează, spune el, sufocându-se. Las-o pe ea să facă asta. Dacă nu vrea să-i fiu ucenic, cariera mea e oricum

distrusă. Pesemne că familia mea a ajuns deja în oraş. O să-mi iau lucrurile şi apoi putem pleca...

— Şi ce-o să facem?

Margaret se întoarce cu faţa la el şi lui îi scapă un oftat scurt. E frumoasă, dar atât de distantă, ca o stea îndepărtată. Privirea ei pustie îl convinge că sărutul lor n-a fost decât un vis.

— Ce fel de viaţă am avea dacă renunţăm amândoi la tot?

Lui Wes i se face un gol în stomac.

— O viaţă bună. Ce vrei să spui?

— Am avea o viaţă bună?

— Sigur că da! Mai bună decât acum. Orice ar fi mai bun.

Dar ar fi el oare pe deplin împlinit dacă nu va deveni alchimist? Ar dori să se simtă aşa pentru tot restul vieţii sale, învins şi absolut neputincios? Asta nu înseamnă viitor.

— Nu pot s-o părăsesc.

— Poftim? De ce? După cum s-a purtat acum cu tine...

— Nu zice asta. Nu te preface că ştii ceva despre ea.

— Scuze, spune Wes, aşezându-se lângă ea pe podea. Ştiu doar ce am văzut.

— Nu e mereu aşa. Doar că...

Îşi freacă ochii cu podul palmelor.

— Poate că, de data asta, lucrurile vor sta altcumva. Şi, fără mine, nu ştiu ce i s-ar întâmpla. Deja a pierdut totul. Ar fi un act de cruzime.

— S-a descurcat bine-mersi şi fără tine aproape patru luni. Ce i se întâmplă ei nu e responsabilitatea ta.

Deşi nu-şi doreşte asta, Wes simte cum fiecare cuvânt pe care-l scoate e plin de frustrare.

— Margaret, nu e treaba ta să ai grijă de ea când ea nu ți-a făcut niciodată aceeaşi favoare. Nu asta trebuie să însemne dragostea. Nu înțelegi asta?

— Şi ce ar trebui să însemne? spune ea, cu glas tremurător. Să te urmez pe tine fără comentarii?

— Nu! Doamne, nu. Nu asta îți cer.

Îşi doreşte s-o poată atinge din nou, să-i cuprindă umerii şi s-o facă să priceapă.

— Putem merge oriunde ne dorim. O să ne descurcăm împreună.

Preț de o clipă i se pare că a convins-o. Speranța umple ochii fetei şi buzele încep să-i tremure. Dar apoi şi le strânge ferm şi clatină din cap.

— Nu pot. Nu cred c-ar fi mai bine. Eu nu sunt ca tine, Wes. Singurul lucru pe care mi l-am dorit vreodată e siguranța. Asta e casa mea şi e singurul loc ferit pe care-l cunosc. Nu pot renunța la asta, după cum nu pot nici să nu mă aştept la ce e mai rău.

— Şi dacă asta nu se întâmplă niciodată?

Acum o imploră. Aude asta în disperarea din vorbele sale, dar e prea târziu să-şi mai facă griji pentru orgoliul său.

— Cum poți să ştii aşa ceva?

Tot trupul lui Maggie se tensionează ca şi cum şi-ar lua inima în dinți ca să primească o lovitură.

— Nu pot risca totul de dragul unor presupuneri. Promisiunile deşarte nu-mi ajung.

Wes simte că vorbele ei îl sfâşie. Promisiuni deşarte? Doar de asta îl crede în stare?

— Deci asta a fost tot?

— Da. Asta a fost, zice ea, cu o expresie înghețată. Nu pot pleca de-aici cu tine.

Ceva se rupe înăuntrul lui. Dintr-odată nu mai are nimic. Nicio perspectivă.

Niciun ban. Nu o mai are pe Margaret. Din nou, nu mai e nimic, decât un puşti aiurit din Fifth Ward cu un vis prea măreț pentru semenii lui. Doar că, de data asta, a rămas fără nicio şansă. Mai rău, nu mai are ce să-i spună. Margaret s-a priceput întotdeauna de minune să-l lase fără cuvinte.

Wes se duce la etaj să-şi strângă lucrurile. Deja e un ritual bine cunoscut – să-şi facă bagajele şi să plece. Mai târziu, în timp ce merge spre Wickdon în lumina slabă a amurgului, nu-şi mai aminteşte cu limpezime ce a făcut – doar că i-a luat doar zece minute să-şi îndese toate lucrurile în geanta cu care a venit din Dunway. Nu-şi aminteşte decât privirea lui Margaret când el i-a spus: – Ai grijă de tine.

Cu atâta dor în ochii ei.

Crede că-şi va petrece tot restul vieții încercând să se descotorosească de această senzație. Îl îneacă pe dinăuntru, ca o întindere de apă rece şi întunecată.

Margaret l-a respins. Poate trăi cu gândul acesta. Faptul că a văzut-o pe femeia pe care o iubeşte pentru ultima oară aproape că-l doboară, dar îl poate suporta.

Mai rău e că ea a respins totul. Viziunea lui, visurile lor, viitorul lor împreună.

N-a putut s-o convingă. A dat greş.

Pentru prima oară, Wes înțelege ce înseamnă să ai inima zdrobită. Fără alchimie, e un simplu muritor. Şi, fără Margaret, nu mai ştie cum să se orienteze.

Annette păleşte la față când îl vede intrând pe uşa hanului.

În oricare altă zi, Wes i-ar fi savurat ruşinea şi panica de pe chip, dar acum a trecut de culmea epuizării emoționale ca să-i mai pese de sentimentele ei sau de ranchiuna proprie. O vede acolo, lipită de perete, ca şi cum ar vrea să se autoconvingă că e o piesă de mobilier, şi nu simte nimic. Sub luminile sclipitoare ale candelabrului de cristal, totul pare fals şi steril. Îşi scoate şapca şi şi-o îndeasă sub braț înainte de a-şi târî valiza la recepție.

— Bună.

— Wes, şopteşte ea. Ce cauți aici?

— Am venit după familia mea.

Ca şi cum nici nu l-ar fi auzit, ea izbucneşte:

— Îmi pare atât de rău! Dacă aş fi ştiut ce are de gând, jur pe toți sfinții că nu m-aş fi băgat.

— Nu? spune el pe un ton lejer, ca într-o conversație oarecare. Şi ce anume credeai c-o să se întâmple?

— Nu ştiu! Credeam că vrea doar să te sperie, nu să...

— Dar tot ai fost de acord.

— N-am gândit clar. Eram rănită, iar Jaime poate fi foarte convingător când poate învrăjbi lumea.

Se apleacă peste tejghea, şoptind:

— Asta nu înseamnă că a fost frumos din partea mea şi nici că sunt mândră de ce am făcut. Dar acesta e adevărul. Amândoi ştim că sunt o mare laşă când vine vorba de el.

Wes e tentat s-o întrebe numărul camerei în care stă familia lui, să-i ureze noapte bună şi să nu mai vorbească în viața lui cu ea. Dar se pare că nu e atât de golit emoțional precum credea, pentru că dintr-odată se simte copleşit de un val de furie. În tot acest timp, şi-a negat sentimentele față de Margaret. Şi pentru ce?

Pentru o fată ca asta, care i-a oferit vorbe deşarte poleite cu aur. Doamne, ce prost a fost că nu şi-a dat seama mai devreme de lucrul acesta.

— Cât din povestea noastră a fost prefăcătorie?

— Nu în întregime, spune ea încet.

Se simte umilit când întreabă, cu glas frânt:

— Cât de mult?

— Prima oară când te-am văzut, am flirtat cu tine pentru că ştiam că eşti de la oraş şi asta îl va enerva pe Jaime. Voiam să mă doreşti. Voiam să cred că-mi vei oferi o cale de scăpare din locul ăsta. Dar apoi mi-am dat seama că mă distrez cu tine şi, deşi eram supărată pe tine la demonstrație, tot nu mi s-a părut ceva ieşit din comun când Jaime m-a rugat să-ți atrag atenția în timpul concursului de tir.

— Deci ştiai că va trişa?

— Nu! Jur că n-am ştiut.

Fata îşi lasă ochii în jos.

— Dar chiar îmi plăcea de tine, Wes. Pe cuvânt. De-asta m-am necăjit că nu te-am putut captiva. Şi cred că după ce mi-ai spus ce mi-ai spus despre părinții tăi...

— N-am mai părut o partidă atât de strălucită? întreabă el sec.

— Nu, recunoaşte ea.

— Atunci nu ți-a plăcut de mine niciodată. Ți-a plăcut ideea.

— Sună îngrozitor când o zici în felul acesta.

Ochii fetei se umplu de lacrimi. Cele patru surori l-au imunizat împotriva acestui fapt. Sunt genul de lacrimi care cer iertare necondiționată, nu care vor să îndrepte lucrurile.

— Dacă vrei să pleci, pleacă. N-ai avut niciodată nevoie de mine să te duc la oraş şi cu siguranţă nu ai nevoie de Jaime şi de restul oamenilor. Ei scot ce e mai rău din tine.

A spus-o cu un ton tăios, pe care-l regretă. Face parte din regulile sale de comportament să nu ţipe la nicio femeie care nu-i e soră şi nu vrea să le încalce într-un astfel de moment de slăbiciune. Inspiră scurt şi-şi trece o mână prin păr.

— Ce ai făcut tu a fost un act de cruzime, dar nu mai contează. Jaime a primit ce şi-a dorit şi nu datorită trucurilor sale. Nu mai particip.

— Nu mai participi? De ce?

— Evelyn mi-a cerut să plec, aşa că am plecat. Mă voi întoarce mâine în Dunway.

— Şi Maggie?

Simpla pomenire a numelui ei îl înjunghie în inimă cu un dor disperat. Aproape că-l dărâmă din picioare.

— Ce-i cu ea?

Tăcerea lor se acoperă cu pălăvrăgeala oamenilor din bar, cu clinchetul paharelor şi cu muzica amețitoare. Toate astea îl fac să se simtă insuportabil de singur.

— Îmi pare rău, Wes, zice Annette. Pentru tot. Măcar acum am aflat că Jaime nu e inofensiv. Mi-ar plăcea să pot lua totul înapoi sau să mă revanşez cumva faţă de tine.

El ar vrea să izbucnească în râs. Cum se poate revanşa cineva faţă de el? Dacă fata ar putea scăpa de miezul putred al Noului Albion care naşte nemernici ca Jaime Harrington, poate doar aşa s-ar putea revanşa faţă de el. Dar e o fată simplă care nu va suporta niciodată consecinţele lucrurilor pe care i le-a făcut lui şi lui Margaret.

Oricum s-a mai înmuiat şi, de data asta, fata pare sinceră.

— Te iert, oftează Wes. În mare parte pentru că vreau să dorm. Ai văzut cumva patru femei şi o fetiţă pe-aici? Gălăgioase? Care seamănă oarecum cu mine?

— De fapt, da... Stai aşa. Aceea e familia ta?

Wes reuşeşte să zâmbească la vederea expresiei alarmate a fetei.

— Da.

Annette deschide iute un sertar şi începe să scotocească prin el.

— Atunci trebuie să mă laşi să plătesc eu camera. Te rog. Măcar atât să fac.

— N-o să intri în bucluc pentru asta?

— Trebuie să intru şi eu în bucluc pentru ceva, nu crezi?

Îi întinde mai multe bancnote. Acolo sunt mai mulți bani decât a văzut el în ultima vreme. Probabil că Mad şi-a cheltuit o mare parte din economiile ei ca să ajungă toate aici, lucru care-i transmite o senzație amețitoare de vinovăție şi, în acelaşi timp, de recunoştință.

— Mulțumesc. Înseamnă mai mult decât îți dai seama.

— Sigur, zâmbeşte ea vag. Sunt la etajul doi, camera 200.

Wes străbate holul şi urcă treptele, apoi, imediat, le aude. Doamne, îi e milă de vecinii lor. Glasul lui Colleen se aude la distanțe kilometrice, iar chicotelile lui Christine amenință să dărâme oglinda cu ramă aurită de la capătul culoarului.

Wes îşi desprinde cu greu privirea de la propria-i reflexie. Deja se autocompătimeşte şi nu mai trebuie să i se reamintească în vreun fel cât e de distrus şi de pustiit ca lucrurile să nu se înrăutățească. Paşii lui răsună grav pe parchetul lustruit, apropiindu-se de camera 200. Ciocăneşte şi, peste o fracțiune de secundă, uşa se deschide, lovindu-se de perete.

— Wes!

Colleen îl cuprinde cu brațele pe după gât, gata-gata să-l dărâme. Când îl eliberează şi se uită la el, fata se încruntă.

— Ah. Arăți îngrozitor.

Înainte ca Wes să apuce să dea vreo replică tăioasă, alte patru capete cu păr negru apar în cadrul uşii. Mama lui radiază de veselie, dar când dă cu ochii de el, îngrijorarea îi alungă voioşia.

— Ah, a thaisce. Ce-ai păţit?

— De ce eşti trist? se bagă şi Edie.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Christine.

Mad se uită fix la el în tăcere, lucru pe care-l apreciază, având în vedere că habar nu are de unde să înceapă povestea, cu toate acele întrebări. Nu se poate gândi decât că-şi doreşte cu disperare să se întindă într-un aşternut. Îşi lasă bagajul jos şi se trânteşte pe cel mai apropiat pat, care e plin de o droaie de perne decorative, colorate şi inutile. Arcurile gem în semn de protest când surorile şi mama lui se înghesuie pe saltea, alături de el.

— Păi, nu mai particip la vânătoare, spune el, cât poate de vesel. Dar vestea bună e că ţi-am recuperat banii, Mad.

Într-o fracţiune de secundă, ochii încep să-l ardă şi vederea i se împăienjeneşte şi... naiba să-l ia, plânge ca un prost în faţa întregii sale familii. Nu-l vor lăsa să uite momentul acesta cât timp va trăi.

Christine face „vaaai” într-un fel în care încearcă să-l consoleze şi să-l înţeleagă.

Colleen sare din pat să-i aducă un prosop de la baie, iar Edie se bagă şi mai adânc în sufletul lui.

Cu greutate, Mad îi pune mâna pe frunte şi-i dă părul laoparte de pe față.

Blândețea ei îl ia prin surprindere.

— Unde e Margaret?

Povestea se țese, începând de la actul de sabotaj al lui Jaime, de la cercetările lui Evelyn până la refuzul lui Margaret de a pleca de-acasă cu el. Când sfârşeşte, toată lumea tace mâlc. Nu le poate desluşi expresiile uluite. Chiar şi tabloul macabru de deasupra tăbliei patului, care reprezintă o vulpe, îl priveşte cu o expresie dojenitoare.

— Deci dă-mi voie, te rog, să înțeleg, spune Christine. Îmi spui că ai lăsat-o acolo, pur şi simplu?

— Ce altceva puteam să fac? Să mă arunc în genunchi şi s-o implor?

— Da!

Colleen se îmbujorează când toată lumea se întoarce spre ea.

— Mă rog, cred c-ar fi fost ceva romantic.

Furia şi suferința îl copleşesc din nou – şi laolaltă cu ele, acea autocompătimire îngrozitoare. Îşi şterge lacrimile de pe obraji.

— Nu e nimic romantic la asta. Şi dacă ar fi venit cu mine, n-am ce să-i ofer.

Nici bani, nici slujbă, nici planuri de viitor. Nimic. Nu sunt bun de nimic.

Nu are decât un vis despre o lume mai bună unde pot fi fericiți împreună. Dar asta e tot. Un vis absurd. O promisiune deşartă, exact cum a spus ea. Odinioară credea că forța voinței sale va fi suficientă pentru a-i sufla în aripi. Dar acum vede că Mad şi Margaret au avut dintotdeauna dreptate. A fost naiv crezând că poate crea ceva din nimic, o perspectivă asupra lumii bazată pe o imposibilitate alchimică.

— Weston Winters, zice mama lui. N-ai voie să vorbeşti despre tine însuți în halul acesta.

— Lasă vrăjeala, mamă! Şi Margaret mi-a spus asta şi e adevărat. Nu te-am putut ajuta. Nu v-am putut ajuta pe niciuna dintre voi şi e evident că nici pe Margaret n-am putut s-o ajut. La ce sunt bun dacă nu pot face niciun lucru concret pentru oamenii pe care-i iubesc?

— Tatăl tău şi cu mine n-am avut nimic, decât unul pe celălalt şi visul de a pleca din Banva. Ai multe lucruri pe care i le poți oferi.

Îl loveşte uşor în piept.

— Asta.

Wes strânge din ochi, străduindu-se să nu cedeze.

— Nu o vrea.

Nu mă vrea.

— Ah, tacă-ți fleanca, se răsteşte Mad. Când te-a oprit pe tine chestia asta?

Christine îşi mută privirea la ea.

— Voi doi, puteți să nu vă certați, măcar în seara asta? M-am săturat. Săriți unul la gâtul celuilalt de ani întregi şi...

— Nu mă cert cu nimeni, zice Mad, netezindu-şi fusta cu un gest afectat. Vreau să-mi răspundă la întrebare. Când te-a descurajat pe tine un refuz? Când ai considerat vreodată că nu mai ai opțiuni? Când vreodată deciziile tale naive şi egoiste te-au oprit să faci aşa cum ai dorit?

Wes se încruntă.

— Niciodată.

— Exact. Acum explică-mi de ce lucrurile stau altfel de data asta.

— Pentru că mi-a spus să plec.

— Şi ce dacă? Asta ți-au spus toți maeştrii de alchimie din Dunway. Nu zic că nu avea niciun motiv să-ți spună să dispari, nu mă-nțelege greşit. Te iubesc, Weston, dar n-o să te contrazic: ai dreptate când spui că nu eşti cea mai promițătoare partidă. Eşti un idealist înflăcărat, fără bani în buzunar, iar ea e o fată pragmatică care s-a închis în casa aia ca să fugă de lume. E normal să fie atât de precaută.

Nu toți avem visuri mărețe, i-a spus ea odată.

Wes s-a gândit atunci că fata e doar limitată şi acum îi vine să-şi tragă un şut în fund pentru asta. Normal că nu avea visuri, pentru că grija ei era să mai supraviețuiască încă o săptămână. Nu putea mânui visurile ca pe o armă, nici să le mănânce sau să le bage pe foc pentru a încălzi conacul.

— I-ai spus vreodată ce simți pentru ea? întreabă Christine.

— Nu, dar...

Toate în afară de Mad scot nişte sunete nearticulate şi scandalizate.

— Dar cum m-ar fi ajutat asta s-o iau din locul acela? mârâie băiatul.

— Pentru că nu-i oferi doar iubire, spune Mad. Îi oferi speranță.

Nu pot risca totul de dragul unor presupuneri, Wes. Promisiunile deşarte nu-mi ajung.

Atunci îi va oferi ceva solid de care să se agațe. Dacă o poate convinge de un singur lucru, ar face bine să fie acesta: o viață în afara acelei case, dincolo de toate fantomele care o bântuie, e un vis în care merită să creadă. Un vis pentru care merită să lupte.

— Mad... Mulțu...

— Mulțumeşte-mi mai târziu, spune ea, strângându-l de umăr. Acum du-te după iubita ta.

28

Acum, când uşa laboratorului mamei sale e încuiată şi tăcerea din conac i s-a lăsat ca un fior rece peste oase, Margaret nu ştie ce să facă. Nu se poate linişti, când furia mamei sale umple toată casa, ca fumul.

În scurt timp, totul va reveni la normal. Îşi vor relua ritmul confortabil al existenței lor, ca o planetă cu satelitul ei. Ideea aceasta ar trebui s-o consoleze.

Raza de lumină care se întrevede prin crăpătura din uşă ar trebui să-i aducă uşurare în suflet. Evelyn a venit, în sfârşit, acasă, şi e toată a ei.

Cu toate astea, e în continuare singură.

Uşa închizându-se în urma lui Wes răsună încă de-a lungul coridoarelor şi Maggie poate să jure că acel rămas-bun oficial şi durerea din ochii lui o vor bântui pentru tot restul vieții. L-a privit plecând şi asta i s-a părut aproape insuportabil, şi acum toate vechile ei răni o dor dintr-odată. Dacă se va mai gândi la el multă vreme, se va dezintegra. Aşa că face curățenie în casă. Freacă fiecare locşor până străluceşte, până când mintea începe să i se deconecteze de la realitate, până când durerea pare să se îndepărteze. Dar când se apucă să spele vasele, îşi revine în prezent, văzând cănile murdare de cafea pe care Wes le strângea în camera lui zile la rând. Şi-a lăsat amprenta până şi pe această rutină.

Nu mai e nimeni care s-o enerveze, sau s-o distragă, sau să umple tăcerea cu pălăvrăgeala lui nesfârşită, cu viață, cu râsete. În mod normal, ar trebui să fie o binecuvântare.

Dar nu e. E o senzație sufocantă.

Nu mai există nimic în acest loc care să nu fi fost atins de el. Margaret şi-ar dori să arunce cuierul în care Wes îşi atârna haina jerpelită. Ar vrea să rupă în bucăți toate discurile tatălui ei. Ar vrea să spargă toate paharele de cristal şi să pună pe foc toate manualele de alchimie prăfuite de pe rafturi. Ar vrea să țipe până când lucrul care i-l va întoarce ecoul să nu mai fie ea, doar ea. Umple cu apă din chiuvetă o găleată şi-şi priveşte reflexia tremurând neîncetat, palidă şi deja pe jumătate moartă. Mama ei s-a împăcat dintotdeauna cu fantomele, dar Margaret trăieşte pentru prima oară după multă vreme. Nu e gata să bântuie din nou acest loc, tăcută şi invizibilă.

— Margaret.

Silueta lui Evelyn apare înaltă şi subțire în vârful treptelor.

— Trebuie să vorbim.

Mâinile îi tremură atât de tare, încât aproape că varsă apa din găleată. O aşază jos, amorțită. Apa i se prelinge peste picioare, aşa că Maggie lasă urmele ude ale tălpilor sale prin toată casa, urmându-şi mama la etaj, în laborator.

În ultimele câteva săptămâni, ea şi Wes au înlocuit aproape toate amintirile dureroase din această încăpere cu ceva vesel şi proaspăt. Dar când mama ei se aşază la birou şi-şi împreunează mâinile, totul devine la loc apăsător şi întunecat în lumina amurgului. Mânecile sacoului lui Evelyn se ridică, dezvăluindu-i încheieturile. N-ar trebui s-o surprindă pe Margaret cât sunt de fragile, dar aşa se întâmplă de fiecare dată.

— Fereastra e spartă, zice Evelyn, şi se pare că alambicurile mele şi câteva dintre manuscrise au dispărut.

În felul ei, şi mama sa e un vânător genial. Şi-a întins capcana cu nişte simple observații şi cu un ton relaxat. E doar e chestiune de timp până când Margaret se va lăsa prinsă. Dar, din toate punctele de unde ar fi putut începe interogatoriul, acesta e de departe cel mai uşor. Nu are nimic de ascuns.

— Jaime Harrington e de vină. El a distrus laboratorul.

— Şi de ce a făcut una ca asta?

— Ştii bine de ce.

— Da, cred că ştiu.

Evelyn îşi scoate ochelarii şi-şi masează nasul.

— Tatăl lui a fost informat?

— Nu.

Prima fisură în calmul lui Evelyn.

— Şi de ce, mă rog?

— N-ar fi luat nicio măsură. Wes şi cu mine...

— Wes.

Evelyn se strâmbă rostindu-i numele, ca şi cum ar fi luat o pastilă amară.

— Da, hai să discutăm despre el. Cred că pricepi de ce sunt iritată, Margaret.

Dacă nu v-aţi fi înscris la vânătoare fără ştirea mea, mă îndoiesc că Jaime v-ar fi băgat în seamă. Mă îndoiesc că aş avea acum o pagubă de zeci de dolari şi că ar trebui să-mi înlocuiesc echipamentul şi mă îndoiesc că am avea acum această conversaţie neplăcută. Şi totuşi, iată-ne.

Jurnalul legat în piele al mamei sale stă pe birou, între ele. Vederea lui Margaret se învolburează, până când nu mai zăreşte nimic în afara ştanței cu ouroborosul ce sclipeşte roşie ca soarele la asfințit. Tremură ca o monedă aruncată pe fundul unei fântâni.

— Acum, vrei să-mi explici de ce ai scos chestia asta de la mine din birou?

Margaret pusese jurnalul la loc exact aşa cum îl găsise. Ştersese orice semn pe care-l făcuseră în el. Cum de-şi dăduse seama?

— Deci?

Evelyn nu-şi ridică vocea. Nu a recurs niciodată la manevra aceasta ca să demonstreze ceva. Furia ei e ca apa ce fierbe încet. A te confrunta cu această furie e ca şi cum ai face primul pas, şovăitor, pe un lac cu gheață subțire.

— Îmi pare rău, e tot ce poate rosti Margaret, printre dinții clănțănind.

— Aşa cum bănuiam, şuieră Evelyn.

A căzut direct în capcană. Lațul i se strânge în jurul gâtului.

— Îmi pare rău.

— De ce tremuri ca un câine fricos? Nu ți-am făcut nimic.

Glasul lui Evelyn sună înăbuşit, ca şi cum Margaret şi-ar fi tras peste urechi un pulover gros de lână. E greu să se agațe de detalii când, de fapt, îşi doreşte cu disperare s-o ia la goană.

— Te aştepți să vin acasă, să-mi găsesc laboratorul distrus şi prădat, pe fiica mea încurcată cu un parvenit, şi să mă bucur pentru asta? S-o trec cu vederea? Nu.

Nu permit să vă bateți joc de mine în felul acesta. Acum răspunde-mi. I-ai arătat jurnalul?

— Da.

— Are vreo copie?

— Nu, spune Margaret, luându-şi inima în dinți. Nu, jur.

— Dar l-a văzut. Doamne, Margaret, ce-ai avut în cap?

Margaret simte că e aruncată din nou în acea peşteră, ghemuită lângă Mattis, în timp ce mareea se colorează în roz din cauza sângelui din jurul ei. Se va îneca dacă nu se mişcă, dar nu se poate clinti. Nu face altceva decât să tremure când apele propriei spaime se ridică împrejur şi-i umplu urechile, gura, ochii. Mama ei nu a lovit-o niciodată, dar atunci când Margaret se gândeşte ce se va petrece dacă o dezamăgeşte dincolo de pragul iertării, simte un vid la fel de vast şi înspăimântător ca amintirea acelui lucru care fumega în mijlocul cercului de transmutare al lui Evelyn. Pentru multă vreme, Evelyn a reprezentat întreaga ei lume şi Dumnezeul acesteia. Sunt pedepse mai grele decât să fii lovit. Să fii dat uitării şi neiubirii – asta e cea mai grea soartă din lume.

Wes a fost mereu atât de revoltat în fața acestui lucru. Cineva ar fi trebuit să facă ceva, i-a spus odată. Dar ce să facă? Ce-ar fi putut regla? Evelyn nu a rănit-o vreodată într-un fel pe care lumea să-l poată vedea.

— Înțelegi care ar fi consecințele dacă acea transmutare codificată ar circula liber? Ai idee ce s-ar întâmpla dacă acea cercetare ar încăpea în mâinile cui nu trebuie?

— Da, înțeleg, şopteşte Margaret, încremenind.

Nu e sigură că ea însăşi a rostit aceste cuvinte şi nici mama ei nu e sigură, căci clipeşte, uimită, ca şi cum ar fi plesnit-o cineva.

— Ai grijă la ce spui.

— Am văzut cu ochii mei ce fac acele cercetări în mâinile cui nu trebuie.

Glasul îi tremură, dar se chinuie să continue.

— I le-am arătat pentru că nu există o altă cale de a ucide hala. I le-am arătat pentru că am încredere în el şi pentru că e prietenul meu.

— Ceea ce-am văzut eu era prietenie, nu-i aşa?

Evelyn se ridică de pe scaun. Umbra ei se proiectează pe podea.

— Sincer. Eşti atât de însetată de atenție, încât o să laşi orice băiețaş cu vorbele la el să-ți otrăvească mintea...

— Da! Pentru că m-ai lăsat singură aici. Am trăit atât de mult timp ca şi cum nici n-aş exista. Am crezut că magnum opus este lucrul care-i consumă pe oameni.

Am crezut că alchimia face asta. Dar, în tot acest timp, ai fost tu. Tu te-ai lăsat consumată de tine însăți. Cum poți să-mi fii acum mama care nu mi-ai fost în atâția ani?

Faptul că spune acest lucru cu voce tare rupe ceva dinăuntrul său şi acum vede totul cu o limpezime desăvârşită. Ce a fost mai rău i s-a întâmplat deja de o mie de ori şi a supraviețuit. Evelyn a dat-o deja uitării.

Nu aşa trebuie să fie iubirea.

Lui Margaret nu-i vine să creadă că nu a vrut să afle acest lucru la prima mână.

Nu-i vine să creadă că l-a dat pe Wes pe uşă afară.

— Ce te-a apucat?

Ochii lui Evelyn trimit săgeți oțelite.

— N-ai decât să mă critici cât vrei, dar tot ceea ce fac, fac pentru familia noastră.

Îmi pare rău că nu pot fi ca acele femei bune şi kathare din oraş şi să-mi dedic toată viața ție. După plecarea tatălui tău, a trebuit să te întrețin de una singură, şi nu te-aş fi lăsat aici dacă n-aş fi crezut că eşti suficient de matură ca să te descurci.

— Poate că nu sunt suficient de matură.

Evelyn inspiră sacadat, ca şi cum luptă cu ultima sa urmă de răbdare.

— Nu. Poate că nu eşti. Dar acum sunt acasă şi m-am gândit la tine în fiecare zi.

Am fost cât am putut fi de răbdătoare în aceste împrejurări. Nu ți-e de ajuns?

Măcar te porți purta decent cu mine, în loc să fii atât de crudă.

Nu, vrea ea să-i spună. Nu mi-e de ajuns.

Evelyn e aici, dar nu e prezentă şi nici n-a fost, de ani întregi. O parte din ea a plecat în ziua morții lui David şi nu s-a mai întors nicicând înapoi. Lacrimi fierbinți i se preling pe obraji şi Margaret simte gustul sării pe buze. E atât de umilită că plânge – atât de umilită să-i arate mamei sale că are dreptate. Poate că nu e suficient de matură să gestioneze toată această situație, dar a obosit să tot încerce. A obosit să-şi tot dorească să schimbe lucrurile.

S-a săturat să fie mereu singură.

— Mâine la prima oră, zice Evelyn, mergem în oraş şi-l voi înlocui din poziția de alchimist. Nu-mi doream deloc lucrul acesta, dar pentru că mi-ai ridicat această ocazie la fileu, aş fi nebună să nu profit de ea.

— Nu, spune moale Margaret. Nu mai pot continua aşa. Nu mai vreau.

Evelyn râde, nevenindu-i să creadă.

— Vrei să mă şi şantajezi acum? Prietenului tău i-a mers de minune. Eşti invitata mea.

— Nu. Nu-i niciun şantaj. Nu e o negociere. Plec. Mâine-dimineață, eu şi Wes vom câştiga vânătoarea, iar tu poți face ce crezi de cuviință. Chiar te rog să munceşti până la epuizare pentru familia ta formată dintr-o singură persoană.

Înainte de a-şi pierde curajul, Margaret fuge pe coridor. O aude pe mama sa cum o urmează, mai mult în silă. Scârțâitul exasperat al scaunului pe duşumele, bocănitul lent şi condescendent al tocurilor sale.

— Cine mama naibii te crezi de-mi vorbeşti aşa?

Margaret deschide uşa dormitorului şi-şi scoate valiza de sub pat. Nu-şi aude decât bătăile disperate ale inimii în timpane şi ritmul panicat al respirației.

Revino-ți. Mâinile îi tremură atât de tare, e tot ce poate face ca să nu sfâşie toate puloverele pe care le smulge de pe umeraşele din dulap şi le îndeasă în geantă.

Cu siguranță lasă multe lucruri în urmă, alte obiecte care-i aparțin. Dar în afară de haine şi de armă, nimic din casa asta nu are valoare sentimentală pentru ea.

Nimic în afară de cărțile ei, dar paginile vechi se vor transforma în pulbere dacă va încerca să le transporte pe munți. Va fi nevoită să le lase aici.

Evelyn o aşteaptă la capătul palierului, iritată, cu brațele încrucişate.

— Şi unde ai de gând să te duci? Ți-ai făcut vreun plan până la sfârşit?

Departe de tine. Oriunde. La Wes.

— Mă mut.

— Nu te las să-mi întorci spatele când discutăm.

Îşi face loc şi trece pe lângă Evelyn, apoi coboară repede scările.

— Bucluc!

Câinele sare în picioare în timp ce Margaret ia cuțitul pictat din salon. Îl vâră în buzunarul fustei cât se poate de discret.

— Nu face asta.

Duritatea din glasul mamei sale aproape că o dărâmă.

— Nu poți face asta. Nu mă poți părăsi şi tu. Te iubesc, Maggie. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

Te iubesc. Cât timp a trecut de când Evelyn nu i-a mai spus asta?

Odinioară, i-o spunea în fiecare zi, într-o mie de feluri. Când gândul îi zboară la cele mai fericite şi frumoase amintiri, găseşte una aurie ca lanurile de secară şi ca razele soarelui. Primăvara, se plimbau pe coline, unde macii înfloreau răzvrătiți cât vedeai cu ochii şi şoimii pluteau pe deasupra capetelor lor. Evelyn culegea florile sălbatice pe lângă care treceau şi-i spunea cum se numesc, ca şi cum ar fi fost un secret prețios: coada-şoricelului, zorele şi scutellaria. Stăteau întinse una lângă alta în iarbă şi mama ei le împletea cu grijă, făcând o coroniță. Regina Maggie, spunea ea cu deferență şi i-o aşeza pe cap.

Margaret îşi înăbuşă un suspin, apucând mânerul uşii.

Cum se poate desprinde de propria ei mamă? Cum îi poate răsplăti iubirea cu acest abandon? Cum poate uita toate acele mici gesturi frumoase, tandre, pe care i le-a dăruit? Dar lucrurile nu au stat mereu aşa, oricât de mult şi-ar dori Margaret asta. Şi-a construit o mamă din aceste amintiri minunate şi a păstrat-o vie cu ajutorul lor. Dar nu mai poate trăi cu aceste resturi de viață.

Deschide uşa şi face greşeala de a privi înapoi. Deşi Evelyn stă în lumina stranie şi gălbuie a aplicelor de pe perete, Margaret vede cum aceasta se schimbă ca argintul viu.

Chipul ei schimonosit devine o mască atât de calmă şi stăpânită, încât ai fi zis că nu a fost nicicând altcumva.

— Bine. Pleacă atunci. Eşti fiica tatălui tău la nesfârşit.

Margaret trânteşte uşa în spatele ei.

Se duce, sumbră şi hotărâtă, în grajd, şi-l ia pe Sclipici. Apoi, cu copoiul şi cu calul după ea, o apucă pe cărare şi intră în pădure. Cât timp va merge, nu se va prăbuşi. Doamna Wreford i-a spus odinioară că viaţa înseamnă mai mult decât să aibă grijă de acel conac, că există oameni care o iubesc. Oameni ca ea şi ca Wes.

I-au aruncat nenumăraţi colaci de salvare şi acum s-a decis, în cele din urmă, să profite de aceştia. Undeva, dincolo de pădurea de sequoia, există o lume întreagă care o aşteaptă.

Încetul cu încetul, copacii maiestuoşi fac loc dealurilor domoale, acoperite cu lanuri de secară. Marea Semilunii se întinde leneşă în seara aceasta, sărutând plaja şi sclipind sub lumina lunii încremenite. Şi acolo, în depărtare, vede silueta vagă a unui om.

Inima îi bate mai tare, de emoţie. Nu e deloc ceva obişnuit ca oamenii din Wickdon să se aventureze atât de departe, pe jos, la ora aceasta. Margaret înaintează pe cărare până când vede silueta mai clar, scăldată în scânteierea argintie a lunii. De aici, desluşeşte coada paltonului şi ciuful de păr negru şi răvăşit.

— Wes? strigă ea, iar vântul îi poartă glasul departe.

Dar își dă seama că a auzit-o după felul în care-şi îndreaptă brusc umerii. Nu a simțit în viața ei o senzație mai dulce decât aceasta. S-a îndoit de el. L-a respins.

Iar el tot a venit după ea. E la fel de căpos ca întotdeauna.

Margaret dă drumul frâului lui Sclipici, lasă valiza jos şi aleargă spre el. Când ajunge la Wes, el o cuprinde într-o îmbrățişare care-i taie răsuflarea. S-ar putea pierde în această îmbrățişare. Căldura trupului lui lipit de al ei; parfumul amețitor al coloniei şi aroma sălbatică şi sărată a mării; felul în care o ține în brațe, ca un obiect de mare preț.

— N-ar fi trebuit să te părăsesc niciodată, îi şopteşte el la ureche.

— N-ar fi trebuit să te las niciodată să pleci.

Wes se trage îndărăt ca s-o privească în ochi, dar o ține în continuare de umeri.

Are o mutră foarte serioasă, iar lui Margaret i se pune un gol în stomac.

— Margaret, ştiu că nu am multe de oferit şi ştiu că e greu să-ți imaginezi că lucrurile vor merge bine după vânătoare şi ştiu că probabil ai găsi cel puțin o sută de bărbați mai buni decât mine cu care să te măriți, dar vorbeam serios când îți spuneam că ne aşteaptă o viață bună, pe amândoi. O țară de care nu trebuie să ne fie teamă. O casă undeva, la sat. O bibliotecă plină cu cărți pătate şi o bucătărie mare şi şapte copii – sau niciunul – şi cinci copoi exact ca Bucluc. Orice-ți doreşti, jur că voi îndeplini. Jur că te voi face fericită.

Asta o lasă fără suflare. Odinioară, când era foarte beat, i-a descris exact această scenă şi a fost cel mai frumos lucru pe care ea îl auzise vreodată. Ea nu-şi închipuia să existe aşa ceva dincolo de Wickdon sau de zidurile casei mamei sale. Dar în ochii lui Wes vede o mie de posibilități, toate vii şi sclipitoare ca nişte perle.

Cum poate crede Wes că nu are ce să-i ofere? Ea nu a avut nicicând darul imaginației şi nici vreun vis sau vreun viitor în care să creadă, dar el i le dăruieşte. Îşi doreşte asta – îl doreşte pe el – mai mult decât orice altceva pe lume şi asta o înspăimântă. Simte că tocmai s-a îndepărtat de marginea unei stânci. Dar poate că de data asta îşi permite să creadă că, şi dacă va cădea, cineva tot o va prinde.

— Tocmai m-ai cerut în căsătorie?

— Ce? Nu! Doamne, nu.

El se albeşte la față când îşi dă seama ce a spus.

— Nu pentru că n-aş vrea, dar... nu am niciun inel şi tot nu ți-am spus...

— Ştiu, spune Margaret, cuprinzându-i obrajii.

— Vreau doar să fac asta aşa cum se cuvine. Şi o voi face într-o bună zi, dacă-mi dai voie.

O priveşte ca şi cum ar fi cel mai strălucitor lucru de-aici, mai strălucitor decât Luna Rece şi stelele de pe cer.

— Ce faci?

Ea râde uşurel.

— Sincer, nici eu nu ştiu. N-am mai fost niciodată nici atât de tristă, nici atât de fericită.

— O să ne descurcăm.

Wes îi mângâie brațele golaşe, înfiorate de frig.

— Unde ți-e haina?

— Cred că am uitat de ea. Am plecat în grabă mare.

— Atunci, nu trebuie să mori de frig.

Îşi scoate paltonul şi i-l aşază pe umeri ca pe o pelerină, aşa cum îl poartă el mereu. Miroase ca el şi țesătura a devenit moale din cauza uzurii. Wes are o expresie stranie când îi netezeşte mânecile. De parcă ar studia din priviri o ciudată operă de artă.

— Atât de rău îmi vine?

— Nu, deloc. Ți se potriveşte. Îmi place când mă laşi să fac asta.

— Ce să faci?

— Să am grijă de tine, zice el, masându-şi ceafa. Toată familia mea te aşteaptă.

Se vor bucura să te vadă.

— Serios?

— Serios. Dar pot să o fentez dacă eşti ostenită.

În mod ciudat, gândul de a petrece ceva timp cu cele cinci femei din familia Winters i se pare... drăguț.

— Nu, e-n regulă. Şi eu m-aş bucura să le văd.

O ia de mână şi-i sărută degetele.

— Ai grijă ce-ți doreşti, Margaret.

Cu palton sau fără, atât timp cât el îi va zâmbi, ea va simți că-i este cald.

Cele două apartamente lipite de la hanul Wallace arată de parcă ar fi fost întoarse pe dos de o furtună. Cu şase valize, cu toate acele cearşafuri şi cu pernele aruncate peste tot pe podea, a mai rămas un spațiu îngust printre ele. Trebuie să aibă grijă cum calcă după ce cineva o smulge din strânsoarea lui Wes şi o trece de la una la alta. Margaret nu ştie să fi fost atât de mult îmbrățişată în toată viața ei. E o senzație ciudată şi amețitoare şi când, în cele din urmă, se poate aşeza, cineva îi pune în mâini o ceaşcă de ceai. Începe să

înțeleagă că familia Winters poate să facă orice loc din lume să pară un cămin.

— Ne-a fost dor de tine, draga mea, spune Aoife. Şi ne bucurăm că eşti aici.

Margaret surâde, lăsându-şi privirea în jos.

— Mulțumesc. Şi Bucluc cred că se bucură.

Cățelul şi-a ales-o repede drept favorită pe Edie, care se ghemuieşte pe podea lângă el şi-l scarpină între urechi.

— Ies să iau ceva de mâncare pentru cină. Vrei să-ți aduc ceva?

— Nu, e-n regulă. Mulțumesc, doamnă Winters.

Aoife oftează, întristată.

— Bine. Mă întorc în câteva clipe.

După ce uşa se închide în urma ei, Christine spune:

— Sper că ştii că vei fi hrănită cu forța. N-are niciun rost să te împotriveşti.

— O să vedem ce facem când ajungem acolo.

Wes cască şi se întinde intenționat, apoi se apleacă să-i culeagă valiza.

— Amândoi am avut o zi grea, aşa că o să-ți duc lucrurile în camera cealaltă.

— O, ba nu, zice Christine, smulgându-i-o din mână. Camera asta nu e apartamentul tău nupțial în timp ce noi, restul, suntem aici.

Colleen îşi acoperă urechile.

— Serios? Poți să nu începi?

— Eu şi Margaret vom dormi aici.

Toate capetele se întorc spre Mad, care stă aplecată peste fereastra ce dă spre ocean. Îşi scutură portțigaretul lung şi lăcuit de pervaz, risipind scrumul afară.

— Voiam s-o cunosc şi eu mai bine.

Lui Wes îi cade fața.

— Nu mai fi atât de surprins. Christine, Margaret, veniți cu mine, zice Mad.

Trebuie să ne pregătim.

— Pentru ce? întreabă Christine.

— Să ieşim în oraş.

— Cu ce bani? pufneşte Wes.

— Dacă-mi amintesc bine, se pare c-ai vrăjito pe fata de la recepție.

— Corect, spune Wes, frecându-şi ceafa. Hei, deci recunoşti în sfârşit că am şi eu o contribuție la familia asta?

Colleen bate din palme.

— Pot să vin şi eu?

— Nu, spune Christine, cu falsă drăgălăşenie. Fii enervantă de una singură. Sau joacă-te cu sora ta.

— Nu vreau să mă joc cu ea! zice Edie, luându-l în brațe pe Bucluc, care mârâie trezit din somn şi clipeşte amețit spre ea. Îl am pe Bucluc.

— Atunci n-ai altceva de făcut decât să vorbeşti cu Wes. Nasol. Pa!

— Hei! protestează Wes.

Margaret nu se poate împotrivi când Christine şi Mad o duc în camera cealaltă.

O aşază în fața măsuței de toaletă, care e plină de mai multe produse cosmetice decât a văzut ea în toată viața ei. O oglindă cu rama luminoasă îi reflectă chipul ostenit. Cele două surori mai mari o studiază, cu ochi gânditori şi experți.

Christine e prima care rupe tăcerea.

— Dacă eşti obosită, nu eşti obligată să vii, chiar dacă Mad îți dă senzația că nu ai de ales.

— Vreau, spune Margaret, deşi habar nu are ce o aşteaptă.

N-a mai ieşit niciodată „în oraş”. Acordul ei pare însă s-o încânte pe Mad, care-i ridică o şuviță de păr.

— Îmi dai voie?

Ea dă din cap. Mad îi adună părul şi i-l aşază, în valuri, pe spate. E încurcat din cauza vântului tăios de pe mare, dar Mad i-l descurcă din degete, cu îndemânare.

Ochii îi ard. Margaret vrea să scape de senzația că e atât de emoționată de aceste mici gesturi de tandrețe. Nu vrea să plângă în fața surorilor lui Wes, mai ales când ele sunt atât de bune cu ea.

— Hei, spune Christine, strângând-o uşor de umeri. Suntem cu tine. Totul va fi bine.

— Va fi, confirmă Mad, cu un aer absent. Deci ce intenții ai cu fratele nostru?

Christine mârâie.

— Ți se pare că e momentul potrivit?

— Fac şi eu conversație.

— Nu, te pregăteşti să-i iei un interogatoriu. Pe bune, Margaret, n-o băga în seamă. E ca un tăvălug.

— Încerc şi eu să mă informez. În plus, trebuie şi ea să afle în ce anume se bagă.

Mad întâlneşte ochii lui Margaret în oglindă.

— Îi place de tine, lucru pe care mă îndoiesc că ți l-a spus direct, pentru că e alergic la sinceritate mare parte din timp. Vorbeşte mult, dar se retrage exact când trebuie să meargă mai departe. Dar şi când o face, nu e capabil să facă nimic pe jumătate, dacă are alegerea de a continua într-un stil extravagant.

Înțeleg dacă tu crezi că nu-l poți suporta. Dar nici nu vreau să-l văd cu sufletul rănit. E foarte enervant când e supărat.

Nimic din ce-i spune Mad n-o surprinde şi nici n-o sperie, dar vrea să se asigure că-i dă răspunsul corect. Mad, netulburată de tăcere, scotoceşte într-o plasă de pe măsuța de toaletă. Scoate un disc mic cu fard de ochi şi trece o pensulă prin el. Îi ridică bărbia lui Margaret cu un deget şi începe să-i machieze pleoapa. Ochii îi lăcrimează, dar nu îndrăzneşte să se mişte sau să respire până ce Mad nu se dă înapoi, mormăind mulțumită de opera ei.

— Ai dreptate, spune Margaret. E cum spui tu acolo, dar e şi bun la suflet şi generos. Mâine, am de gând să-l protejez cu preţul vieţii mele. Şi, după asta, vreau să fac tot ce-mi stă în putinţă să-l ajut să-şi îndeplinească visurile.

Şi, într-o bună zi, va avea destul curaj să-l iubească aşa cum îşi doreşte ea şi cum, de altfel, el merită.

Mad închide cutiuţa cu fard.

— Atunci aveţi binecuvântarea mea. Acum hai să mergem.

Christine oftează uşurată, iar inima lui Margaret se umple de speranţe.

Mâine-dimineaţă va începe vânătoarea. Visul ei şi al lui Wes depinde de asta —

la fel ca soarta întregii lui familii. Dar în acest moment, înconjurată de oameni care au primito cu braţele deschise, nu e atât de greu să creadă că, până la urmă, totul va fi bine.

29

Cu mai puţin de 24 de ore înaintea începerii vânătorii, Wickdonul e viu şi dezlănţuit.

La Blând Fox, o trupă cântă pe o scenă improvizată şi un abur cu aromă plăcută de tutun se învolburează în tot barul ca vălul de ceață care acoperă portul.

Oamenii dansează în rochii scurte şi foşnitoare sau în cămăşi cu mânecile suflecate. În seara aceasta, totul scânteiază. Paietele, paharele de cristal, ochii lui Margaret care absoarbe totul, fascinată. Wes nu-şi poate lua privirea de la ea.

Găsesc o masă undeva, în fundul cârciumii. Christine se întinde pe banchetă, declarativ. Margaret se aşază vizavi de ea, complet copleşită de zarva din jurul ei, dacă e să judecăm după cât e de bățoasă. Lui Wes încă nu-i vine să creadă că

Margaret a lui – neînfricată, cu dungi de noroi pe față – e această Margaret, cu ochii ei machiați cu negru.

— Wes, spune Christine, fluturând din gene. Mă sting de sete. Faci tu onorurile, dragule?

El oftează.

— Ce vreți? Vă iau ceva de băut.

— Orice, spune Margaret.

— Gin!

Mad îi aşază o mână pe umăr.

— Vin şi eu.

— Sigur.

E o minune că vocea nu i s-a frânt de uimire – şi de frică. Îşi croiesc drum printre dansatoarele de swing şi printre fustele lor cu franjuri, apoi ajung la bar.

În celălalt capăt al tejghelei, o vede pe doamna Wreford turnând o bere cu spumă dantelată care se prelinge peste marginea halbei îngheţate. În cele din urmă, un barman stresat le ia comanda, apoi el şi Mad rămân singuri-singurei, pentru prima oară în câteva săptămâni. Ea se sprijină de bar şi-şi reazemă capul într-un pumn, cercetând din priviri camera, ca şi cum ar aştepta pe cineva – sau ar aştepta să se întâmple ceva.

— Ai spus că pot să-ţi mulţumesc mai târziu. Aşa că-ţi mulţumesc acum.

Wes se apleacă spre Mad, ca să nu fie nevoit să ţipe ca să se audă peste zgomotul din jur.

— Şi-mi pare rău.

— Pentru ce anume?

— Ce, acum vrei toată lista?

— Da, umileşte-te, zice ea, muşcător.

Wes şi-ar dori ca ea să zâmbească sau măcar să nu mai pară atât de intimidantă.

— Aştept.

— Îmi pare rău că-ți distrug viața.

— Nu-i suficient.

Barmanul le aduce băuturile, dar Mad nu pare a avea de gând să se întoarcă la masă. Îşi roteşte whiskey-ul în pahar cu o concentrare gravă. Acesta aruncă o umbră apoasă, de culoarea chihlimbarului, în tot birtul.

— Te-am dezamăgit. Am promis să fim alături unul de altul, dar te-am lăsat să te descurci singură cu prea multe lucruri cu care nimeni n-ar trebui să se descurce singur, iar eu am început să mă ocup doar de ucenicii.

— Eu nu am vrut nicicând să-ți amâni planurile de viață de dragul meu, să ştii.

— Ştiu. Dar m-aş fi putut consulta mai mult cu tine. Îmi pare rău că am crezut că voiai să mă înfunzi şi că nu-ți doreai tot ce era mai bine pentru mine. Şi pentru că m-am aşteptat să fii de acord cu toate trăsnăile mele şi...

— Bine, bine. E destul.

— Mi-e dor de el, spune el, după un moment. Mi-e dor de el în fiecare zi.

Expresia lui Mad se îmbunează.

— Şi mie.

— Şi de tine mi-e dor.

— Şi mie mi-e dor de tine.

Mad îşi trece o mână în jurul gâtului lui Wes şi-l îmbrăţişează, strângându-l la piept. Băiatul trebuie să se aplece puţin ca să nu se dezechilibreze, iar ea îl sărută pe creştetul capului.

— Şi mie îmi pare rău, pentru că te-am crezut mai rău decât eşti.

— Ai avut motivele tale. Dar îţi promit c-o să îndrept totul.

— Te rog să nu mori. Dacă mori, jur pe Dumnezeu...

Wes rânjeşte într-un fel despre care ştie c-ar enerva-o dacă l-ar vedea.

— Vai, Madeline, te-a apucat jalea?

— Ah, spune ea, împingându-l cât colo. Eşti imposibil.

— Mă iubeşti.

— Da, te iubesc.

Lui Wes nu-i prea pasă de privirea şireată pe care i-o aruncă sora lui. E ceva între ghiduşie şi precauţie. Apoi îşi deschide poşeta de pe umăr – o geantă supradimensionată, cu mărgele, pe care a primito de ziua ei anul trecut.

— Închide ochii şi întinde mâna.

Wes ştie din copilărie că ar fi spre binele lui să nu-i dea ascultare. Cu un astfel de truc, Mad îi punea în palmă o sumedenie de chestii scârboase sau neplăcute. Un cub de gheaţă. Unul dintre dinţii de lapte ai surorilor sale. Un gândac de bucătărie mort. Dar acum are acea sclipire în ochi care nu-i lasă loc de întors, aşa că se supune. Ceva foşneşte între palmele lor şi, când deschide ochii, aproape că-i aruncă obiectul înapoi.

— Pe bune? se răsteşte el.

Ambalajul prezervativului sclipeşte metalic în lumină.

Mad mimează nevinovăţia, scoţând pachetul de ţigări din geantă şi aprinzându-şi una.

— Mama nu ţi l-ar fi dat niciodată şi ar arde mai degrabă în flăcările iadului decât să spună cuvântul „sex”, aşa că trebuie să-ţi ţină cineva prelegerea asta.

Dacă o să staţi cu noi până vă puneţi pe picioare, nu mai avem nevoie şi de alţi copii prin casă.

Wes vrea să ia foc. Sau să se topească. Orice, doar să scape de acest chin.

— Grozav. Mersi. Mai ai şi altceva de spus? Încă un sfat de dat?

— Sfat? Sigur. Nu fi egoist, întreab-o ce-i place şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu te holba la ea toată seara ca şi cum urmează să-i înghiţi sufletul. Parcă n-ai mai văzut femei până acum.

Wes vâră prezervativul în buzunar, rugându-se să nu mai fi văzut nimeni scena.

Chiar dacă ştie ce s-ar fi întâmplat dacă Evelyn nu i-ar fi întrerupt pe el şi pe Margaret, simplul fapt că acum are aşa ceva îl face să se simtă într-o grămadă de feluri. Mai ales arogant. Şi înspăimântat. Probabil că înspăimântat, mai mult decât orice altceva.

— Eram sarcastic. Doamne. Te rog, putem să nu mai vorbim despre asta acum?

Sau niciodată?

— Într-o bună zi, mă vei aprecia. Acum hai să mergem până n-o sperie Christine de tot pe Margaret.

Iau băuturile şi, exact când încep să străbată din nou mulţimea, cineva îl înghionteşte. Berea lui Margaret i se varsă puţin peste mâini. Wes răsuflă iritat printre dinţi.

— Winters.

Lui Wes i se face gol în stomac când aude acea voce amenințătoare. Jaime Harrington e la câțiva centimetri distanță de el, legănându-se vag, cu fața înroşită de frig şi alcool. Ura îi fierbe pe dinăuntru, dar măcar vânătăile de pe pomeții lui Jaime îl ajută să pară relaxat când spune:

— Harrington. O plăcere, ca de obicei.

Mad se opreşte lângă el şi-şi trece privirea peste chipul lui Jaime.

— Cine-i ăsta?

Jaime deschide gura, probabil ca să spună ceva caustic şi stupid, dar, când se uită mai bine la Mad, rămâne uluit. Îşi plimbă ochii de la Mad la Wes, ca şi cum n-ar putea pricepe nici asemănarea dintre ei, nici înfățişarea lui Mad. Wes şi-a învățat deja lecția, dar ce n-ar da să-l mai pocnească o dată! Nemernicul are tupeul de a se uita în felul acesta la sora lui.

— El e Jaime Harrington, spune el. Şi ea e sora mea, Madeline.

— Sora? repetă Jaime.

— A, da, recunosc numele.

Mad surâde, mai dulce decât a văzut-o surâzând în toată viața lui. Iar lucrul acesta îl face să încremenească.

— Îmi place geaca ta. E o firmă scumpă.

— Ah.

Jaime priveşte în jos, încă fascinat.

— Mulțumesc, cred.

Înainte de a-şi termina propoziția, Mad varsă tot conținutul paharului pe geaca lui Jaime. Apoi trece pe lângă el şi-l mângâie uşor pe umăr.

— Ups.

Jaime scoate o înjurătură şi Wes rămâne siderat, pe jumătate interzis, oscilând între groază şi încântare. Înainte de a-şi reveni la realitate şi de a pleca de-acolo, Jaime îl înşfacă de guler şi-l smuceşte cu putere. Sunt atât de aproape unul de altul, încât Wes îi simte mirosul de bere stătută din răsuflare şi aroma whiskey-ului care i se usucă pe jachetă.

— Annette nu mai vorbeşte cu mine. Ştiu că tu eşti tartorul.

— Poate c-ar trebui să te calmezi. Te faci de râs.

Wes îi vede furia aprinzându-i-se în ochi când Jaime îşi recunoaşte propriile cuvinte.

— Am trecut şi eu prin asta, dar am descoperit că femeilor le place mai mult de tine dacă admiți faptul că pot lua decizii şi cu mintea lor.

Jaime rânjeşte.

— Şterge-ți aroganța aia de pe față. Mereu ai un plan şi o glumă despre orice, nu-i aşa? Dar eu nu mă mai joc cu tine, Winters. Roagă-te să nu te văd de unul singur în timpul vânătorii, pentru că o să-mi pun ogarul să te sfâşie ca pe un vierme ce eşti.

Wes ar vrea să izbucnească în râs, dar orice replică îi moare pe buze când se uită în ochii lui Jaime. Acesta are o expresie tăioasă, nerăbdătoare, pe care n-a mai văzut-o până acum. E dincolo de orice frustrare, de orice ură. E disperare pură.

Vorbeşte serios.

Jaime îi dă drumul gulerului lui Wes, dar nu-şi ia ochii din ochii acestuia.

Tulburat, Wes face un pas înapoi, apoi doi, după care se răsuceşte şi se grăbeşte să ajungă la masă. Detestă faptul că Jaime l-a întors pe dos, dar i se pare că acest lucru e mai degrabă un semn rău, nu o ameninţare. În legendele mamei sale, zeița războiului apare întotdeauna înaintea unei bătălii, aducând semne rău prevestitoare sărmanilor oameni. De data asta, parcă ar fi grăit cu gura lui Jaime, prezicând soarta sumbră a lui Wes. Băiatul îşi închipuie cum cade lovit la pământ, ca o căprioară fugară.

Se strecoară la locul lui de lângă Margaret şi-şi întinde brațul peste spătarul scaunului ei. Imediat, fata îl fixează cu privirea aceea a ei atotştiutoare.

— E totul în regulă?

— Da, spune el, dând băutura din pahar pe gât dintr-o singură mişcare. Absolut în regulă.

— Cineva are chef să danseze, fredonează Christine.

— Eu cu siguranță am, zice Mad.

— Hai să mergem.

Christine o trage în mulțime, care parcă a luat-o razna, pe ritmurile vesele şi neobosite ale melodiei cântate de trupa de pe scenă. În timp ce Wes se uită la oamenii care se rotesc şi se învârt, e uimit de cât de diferit arată surorile lui în lumina asta. Lipsite de griji, ca şi cum ar fi genul de fete de oraş care fug la cârciumă în fiecare weekend. Ca şi cum n-ar fi sărace lipite pământului.

De dragul lor, trebuie să câştige mâine.

Când se uită din nou spre Margaret, vede că şi ea îl priveşte atent. Wes oftează.

Nu mai are sens să-i ascundă ce s-a întâmplat.

— Am dat iar nas în nas cu Harrington. S-a bucurat să mă vadă.

— Sunt convinsă.

— A spus că, dacă mâine mă întâlneşte singur, mă va ucide.

— Nu-i voi da această ocazie.

Margaret îşi lipeşte genunchiul de al lui, care trepidează fără control.

— I-am promis lui Mad că te voi proteja cu preţul vieţii mele. Intenţionez să-mi onorez promisiunea.

— Ce m-aş face fără tine?

Îşi roteşte băutura în pahar. Gheaţa zornăie, cu un zgomot la fel de disperat ca nervii săi.

— Ştii, până acum, mi-a fost mereu uşor să spun că am curajul să fac asta. Acum uită-te la mine. Mi-e teamă de Jaime şi de mine însumi. Dacă n-o s-o pot face?

— Ce vrei să spui?

— Nu pot face ce vreau să fac fără putere. Dar dacă omor hala, de ce aş fi mai bun decât restul alchimiştilor din ţara asta? Dacă sunt gata să-mi sacrific rădăcinile, dacă sunt dispus să joc după regulile lor...

— Dar tu nu eşti ca ei. Ai intrat în jocul lor, e adevărat. Dar în clipa în care te-ai alăturat vânătorii, le-ai încălcat regulile. Şi dacă vom câştiga, eşti pe cale de a schimba regulile întregului joc.

Oare ce ar însemna ca un puşti sumic din Fifth Ward şi o fată yu'adiră de la ţară să câştige? N-ar însemna nimic şi, în

acelaşi timp, ar însemna totul. Cel puțin pentru o noapte, cel puțin într-un orăşel de nicăieri, ar obliga întregul Nou Albion să-şi reconsidere eroii. Să-şi recunoască moştenirea, identitatea, faptul că nu e şi nu a fost niciodată unitar.

Şi-ar dori însă să existe o cale de a face asta fără să comită un păcat capital.

— Asta îți spui tu? întreabă el.

— Nu, zâmbeşte Margaret, blând şi aproape trist. Nu ştiu dacă am dreptul să susțin că, procedând în felul acesta, trădez un țel sau o persoană. Îmi spun că lucrul pe care-l fac trebuie făcut. Şi aşa ar trebui să faci şi tu.

— Dap. Cred că da.

Wes îşi întinde capul pe masă.

— Eşti un om bun, Wes.

Îl mângâie pe spate, iar el se ridică, întâlnindu-i privirea.

— Mama ta te va ierta. Şi dacă Dumnezeu a lăsat hala pe acest pământ de dragul nostru, al oamenilor, atunci nu se va mânia prea tare pe tine că te foloseşti de ea.

Încearcă să nu te mai gândeşti la lucrurile acestea astă-seară. Ar trebui să te duci la surorile tale.

— Ar trebui să mergem amândoi.

— Nu, nu pot.

— E, hai, se alintă el. Dansează cu mine.

— Nu ştiu să dansez.

Wes îi întinde mâna.

— Promit că nu e greu.

Fata acceptă, cu reticență. Îl lasă s-o ducă la marginea mulțimii, unde e mai puțină înghesuială, iar el simte cum se mai relaxează. Cântecul îşi schimbă ritmul, iar el o cuprinde în brațe. Se simte brusc vesel, chiar fericit că e acolo cu el, că-l lasă s-o strângă la piept, deşi mai devreme a fost gata s-o piardă.

N-am mai fost niciodată nici atât de tristă, nici atât de fericită, i-a spus Margaret.

Lui Wes i se pare că acum înțelege ideea aceasta suficient de bine. În timp ce solistul cântă şi ritmul tobelor se iuțeşte, atmosfera din bar devine moale, încețoşată şi scânteietoare, iar magia pe care Wes o simte printre toți aceşti oameni pare să ajungă, în final, şi în privirea lui Margaret. Ochii îi sunt calzi şi amețitori ca whiskey-ul şi dacă n-o sărută chiar acum, o să moară de dor.

De parcă i-ar putea citi gândurile, Margaret îl prinde de revere. Dar înainte de a apuca să se apropie de ea, Wes încremeneşte la priveliştea de dincolo de umărul fetei.

Jaime Harrington îi urmăreşte cu privirea omului care deja a câştigat.

În dimineața Vânătorii Semilunii, Wes se trezeşte înainte de răsărit.

Christine sforăie lângă el, îmbrăcată tot cu hainele pe care le-a purtat aseară. Îşi propune s-o necăjească mai târziu şi se dă jos din pat. Mama lui şi Edie nu se clintesc şi, în apartamentul de lângă ei, Mad şi Colleen trag la aghioase de o parte şi de alta a unui zid făcut din perne. Patul lui Margaret e gol, iar aşternuturile sunt strânse şi nemototolite, ca şi cum acolo n-ar fi dormit nimeni.

După oboseala şi amețeala pe care le simte în cap şi după culoarea întunecată a cerului, nu poate fi mai mult de 3 sau 4 dimineața, lucru care-l nelinişteşte puțin.

Probabil că n-a putut dormi şi s-a dus jos, să citească. Nici el nu poate, mai ales acum, când îl copleşesc emoțiile că vânătoarea va începe peste doar câteva ceasuri.

Îşi perie dinții, dă pe gât o cană cu apă şi se îmbracă în beznă, apoi se furişează la parter, ca s-o găsească. În hol e o linişte mormântală. Doar Annette e acolo, moțăind cu bărbia în pumni la recepție.

— Ai văzut-o pe Margaret? întreabă el.

Annette tresare.

— Ah, Wes! Bună dimineața. Da, am văzut-o ieşind acum vreun sfert de oră. Mi se pare că zicea că se duce să înoate.

Pare suficient de absurd ca să fie adevărat.

— Mersi.

Ea îi zâmbeşte cu un aer complice.

— Baftă.

Wes îşi pune paltonul şi urmează poteca pietruită care duce la stâncile ce dau spre ocean. Un foc de lemne plutitoare licăreşte lângă un intrând în piatră, iar flăcările sale clipesc roşiatice, arzând sarea şi metalul. Reflexia lunii pline scânteiază pe valuri, un pod de lumină pe care i se pare că poate păşi spre orizont. Şi acolo, în apă, se vede o siluetă întunecată.

Margaret.

Vede că fata şi-a lăsat hainele frumos împăturite pe nisip, unde să nu le ajungă fluxul. O mică parte din el, timidă şi de Dumnezeu temătoare, îi spune: Întoarce-te şi intră la loc în han. Dar o parte mai puternică îi dictează: Spune-i acum, laşule, până când nu e prea târziu.

Astăzi, unul dintre ei poate muri. Nu mai e nimic de spus între ei dintre lucrurile pe care nu le ştiu deja. Citeşte asta în ochii ei. A gustat-o pe buzele ei. O scrie pe pielea lui de câte ori îl atinge. Dar în toate legendele mamei sale există o forță

nemăsurată a cuvintelor, iar Wes nu vrea să moară fără ca sufletul lui să fie împletit cu al ei.

Urcă poteca şi înjură când pietrele se sfărâmă sub paşii lui. E o noapte liniştită.

Doar briza aproape nesimțită îi răvăşeşte părul şi-i umple buzele de sare. Îi e teamă că va sparge tăcerea fragilă dacă va vorbi. Merge spre țărmul apei până când o vede pe Margaret cu limpezime. Luna e enormă în seara aceasta, strălucitoare ca un felinar, iar lumina ei argintie mângâie umerii fetei. Are părul lucios şi umed, disipându-se uşor în apă acolo unde i-l ating valurile. În acest moment, Margaret i se pare o creatură de pe altă lume. O sirenă – sau una dintre acele aos sí care l-ar putea târî în mormântul apelor. Ca o apariție vrăjită străveche şi sălbatică, la fel cum e hala, îmbrăcată în piele de fată.

E atât de frumoasă.

În ultimele câteva săptămâni, a memorat totul despre ea. Fiecare joc de lumină din ochii ei de culoarea mierii. Felul în care-i zâmbeşte când e gata-gata să râdă sau cum nu se poate preface că el e atât de enervat pe cât vrea să-l facă să creadă.

Felul în care-l priveşte când mai are puțin şi cedează. Dar aşa ceva nu a văzut niciodată. Nu ştie ce se va întâmpla dacă i se destăinuie aici, fără alți oameni dansând în jurul lor şi fără să-i ofere diverse scenarii. Viitorul lui e strălucit cu posibilitățile sale infinite, dar prezentul îl înspăimântă, la fel cum îl şi însufleţeşte.

Nu ştie ce va face dacă ea va dori să isprăvească lucrul pe care l-au început. Dar nu mai are cum să se ascundă – şi nu mai e nimeni aici, în afara lor.

De data asta, se hotărăşte el, va fi perfect.

Wes îşi drege glasul zgomotos, iar Margaret îşi întoarce iute capul. Se cufundă şi mai mult în apă şi şopteşte:

— Wes?

El încearcă să-i surâdă cu subînțeles, dar se simte descurajat.

— Salutare, Margaret.

— Ce faci aici?

— Păi, mi s-a părut o dimineață numai bună pentru o plimbare pe plajă, spune el, cât poate de relaxat. Văd că nu sunt singurul.

— Puteai să te plimbi în altă parte a plajei.

— Îmi place mult locul acesta.

Îşi găseşte un punct stabil aici, în acel ton smerit al glasului său care a enervat-o de multe ori până acum.

— Cred că voi rămâne aici, dacă nu te deranjează.

Ea se uită urât la el, de parcă ar vrea să iasă la mal şi să-l înece. Wes nu crede că s-ar supăra foarte tare dacă ar muri de mâna ei.

— Cum doreşti.

— Serios acum, voiam să discutăm. Au rămas detalii nespuse.

Expresia fetei se înmoaie când începe să lege lucrurile, în mintea ei.

— Atunci vino-ncoace.

— Faza e că nu ştiu să înot.

Maggie îi zâmbeşte. Aşa, drăgăstos şi exasperat, surâsul lui preferat.

— E apa mică, poți sta în picioare.

— Vin imediat.

Undeva între momentul când îşi scoate paltonul şi momentul în care-şi desface nasturii cămăşii, îşi dă seama că sunt oarecum în public şi că oricine poate da peste ei aici. Dar mai sunt câteva ore bune până la răsărit şi fiorul aventurii – fiorul pe care i-l dă Margaret – îi mistuie orice reticență, aşa cum un foc de tabără arde un grăunte de sare.

Îşi scoate încălțările, apoi cureaua şi, după ce-şi aruncă şi ultima haină de pe el pe mal, intră în apă şi încremeneşte. E îngrozitor de rece, lucru care nu-i face niciun favor, dar cel puțin fata şi-a întors privirea, ca să-i păstreze demnitatea intactă.

Luându-şi inima în dinți, se avântă mai departe în mare. Frigul îi taie respirația când apa i se ridică deasupra mijlocului, dar înaintează. Aici, cu un spațiu atât de mic între ei, se simte paralizat. Se gândeşte la prezervativul din buzunar, rămas pe mal. Se gândeşte cum ar fi s-o atingă acum, să mângâie cu limba apa care i se scurge pe gât.

— Aşadar, ce doreai?

A venit aici ca să vorbească. Voia să-i spună ceva. Nu mai ştie însă nimic, mai ales acum, când ea îşi muşcă buzele şi-l priveşte cu nerăbdare. Îşi ridică mâna spre scobitura gâtului ei şi se apropie, până când îi simte răsuflarea caldă pe buze.

— Nu-mi mai amintesc.

Margaret îl împinge în piept, mărind distanța dintre trupurile lor.

— Şi dacă se mai trezeşte cineva cu gândul că e dimineață numai bună de plimbat?

— Nu-mi pasă. N-au decât să ne vadă. Ştiu că mi-ai zis să nu-ți spun, dar nu pot să nu...

— Ştiu deja, Wes.

El oftează.

— Mă omori.

— Atunci spune-mi de ce.

— Cum pot să spun asta într-un fel care să însumeze totul? Nimic nu va suna suficient vreodată.

Îşi lipeşte fruntea de tâmpla ei.

— Pentru că eşti loială şi bună, chiar dacă lumea ar fi dorit să te facă să fii altcumva. Pentru că mă faci să râd, mă aduci cu picioarele pe pământ şi mă provoci. Pentru că, probabil, m-ai putea ucide dacă ți-ai dori.

Ea nu poate şopti decât „Ah”, înainte de a-şi încolăci brațele în jurul mijlocului băiatului.

Cumva, Margaret simte că ia foc în îmbrățişarea rece a oceanului. Wes scapă un oftat neputincios şi-şi trece mâna în jos, peste şira spinării fetei, peste talie, peste şoldurile ei rotunde. Îl face să se simtă copleşit de gâfâiala ei scurtă atunci când îi sărută peticul de linia bărbiei. Simte cu dinții cum i se zbate pulsul şi, Doamne, sunetele pe care ea le scoate îi sunt îndeajuns. Ar putea să trăiască fie şi numai cu asta.

Când, în sfârşit, îşi trece buzele peste buzele fetei, un foc se aprinde înăuntrul lui, mai fierbinte decât orice reacție alchimică. Dacă ea nu vrea să-l asculte, el îi va spune c-o iubeşte aşa cum ştie. Îşi încurcă degetele în părul ei şi-i bea

toată sarea de pe buze. În acea zi în care a cunoscut-o, murdară de noroi, disprețuindu-l, nu şi-a imaginat că-l va vrăji în felul acesta. Cum de-ar putea crede vreodată

Margaret că se pierde în meandrele alchimiei când e deja pierdut fără speranță în ființa ei?

Margaret se retrage puțin.

— E frig.

— Ah, pe bune? întreabă el, aiurit. N-am observat.

— Pe bune.

Wes încearcă să nu pară prea dezamăgit când ea îl ia de mână şi-l duce spre o cavernă mică. Aceasta îi fereşte cu milostenie de ochii curioşilor şi de vânt. Se ghemuiesc lângă focul care scuipă scântei ce se rotesc ca nişte ghemotoace de praf în noapte. Prin nu se ştie ce minune, ea nu protestează când el o priveşte cum se şterge cu prosopul, memorându-i fiecare bucată din trup. Când termină, îi aruncă prosopul lui Wes, iar acesta se loveşte sec şi ud de pieptul băiatului.

— Mulțam, spune el scurt.

Cu un zâmbet satisfăcut, Margaret îşi pune rochia pe ea şi-şi scutură părul ca pe o cârpă udă. Prosopul nu mai e bun de nimic de-acum. Nisipul desprins din şuvițele ei îi zgârie pielea, dar îl ajută să-şi tragă la loc pantalonii umezi.

Wes îşi aşază haina lângă foc şi se întinde pe ea. Ameţeşte leneş în apropierea căldurii – şi în apropierea ei, frumoasă ca o sfântă în bătaia flăcărilor albastre.

— Ce faci aici, mă rog?

— Nu puteam să dorm, aşa că am venit să-mi limpezesc gândurile.

Fata îşi trage genunchii la piept.

— Oceanul mă linişteşte mereu.

— Şi a funcționat?

— În mare parte.

Îşi îndoaie un braţ sub cap şi zâmbeşte enervant.

— Mm. Tot la mine te gândeşti, Maggie?

Îşi dă ochii peste cap.

— Nu te umfla în pene.

— Să ştii că eu încă mă gândesc la tine.

Face tot posibilul să pară rănit.

— Vrei să vii aici?

Margaret oftează şi vine să se aşeze lângă el. Incapabil să se abțină, îşi strecoară un braț în jurul taliei fetei şi o rostogoleşte, astfel că Margaret ajunge sub trupul lui. Ea scoate un mic sunet de uimire. Părul i se revarsă peste haina lui şi peste nisip ca aurul lichid, iar ochii ei capătă culoarea caldă a melasei. Fata ridică ochii spre el ca şi cum s-ar gândi să-l respingă doar ca să-i facă-n ciudă, dar dorința din privirea ei îl convinge că, dacă stă cuminte, va scăpa nevătămat.

Wes o mângâie uşor pe piele şi, când îşi vâră genunchiul între picioarele ei, ea îşi mişcă şoldurile exact aşa cum trebuie ca să-l facă aproape să înnebunească de dorință. Lângă ea, băiatul e lipsit de orice putere. Inutil. Îşi vâră nasul în părul ei şi inspiră mirosul sărat.

— Eşti foarte insistent, îi spune ea, fără vreun strop de venin în glas.

— Sunt un om slab, mormăie el. Şi tu eşti răvăşitoare. Dar o să-mi țin mâinile la mine dacă vrei.

— Nu. Te rog să nu ți le ții.

Margaret îi dă laoparte părul ud din ochi. Palmele ei, încă aspre din cauza nisipului, îi mângâie pielea. Şi apoi îi aduce buzele spre ea şi-l sărută până când Margaret devine întreaga sa lume şi nu se mai poate gândi decât la ea.

Wes se retrage puțin şi coboară încet, de-a lungul gâtului şi claviculei; apoi îi ridică fusta şi-i atinge încet cu gura

abdomenul şi şoldurile. Are buzele pline de sare şi nisip, dar nu-i mai pasă – pentru că ea îşi înfige degetele în părul lui şi-l călăuzeşte acolo unde îl vrea cel mai mult. Băiatul se gândeşte s-o tachineze pentru că e atât de nerăbdătoare, dar îşi dă seama c-ar fi mai bine să nu-şi forţeze norocul, pentru că fata l-ar putea arunca foarte uşor în flăcări. Îşi ridică privirea spre ea, admirând felul în care lumina rece se adună în fiecare rotunjime a trupului ei, şi o sărută pe coapsă, în interior. Margaret gâfâie.

— Ştii de câte ori m-am gândit la clipa asta?

Wes se bucură de chipul ei care se îmbujorează, de felul în care tresaltă la fiecare cuvânt pe care el îl rosteşte lipit de pielea ei. E mai plăcut decât ar merita să fie.

— De când am văzut scena aceea din cartea ta, a fost un chin să te mai văd citind-o.

Ea spune dulce:

— Atunci de ce nu taci odată şi nu curmi suferința amândurora?

N-o poate contrazice, aşa că tace. Când găseşte ritmul care-i place fetei, îi trece prin minte că poate ar trebui să fie mai conştient că nimic altceva decât atingerea degetelor ei prin păr şi gustul pielii ei sunt capabile să-l reducă la asta – nerăbdător şi gemând cu blândeţe deasupra ei. Nu crede că a experimentat vreodată ceva mai frumos decât mulțumirea de a o auzi rostindu-i, cu un scâncet, numele, atunci când o înnebuneşte cu atingerile sale.

Nici nu apucă să-şi recapete suflul când Margaret îl rostogoleşte pe spate şi i se aşază pe mijloc. Respiră greu şi rochia ei simplă de bumbac, pe care i-a mototolit-o cu meticulozitate, îl înnebuneşte, pentru că o ascunde de privirile lui.

Când o vede arătând aşa, îmbujorată, şi ameţită, şi luminată de razele lunii, crede cu adevărat că Dumnezeu există şi că numele său e Margaret Welty.

Se apleacă peste el şi părul i se revarsă peste umeri, ascunzându-i de lume.

— Te doresc.

— Doamne, da, spune el şi e tot ce poate articula în aceste clipe.

Apoi, într-un moment brusc de claritate, se bâlbâie:

— Eu... doar trebuie să... Ăăă. Stai aşa.

Inima ameninţă să-i spargă pieptul de emoţie, iar degetele i se încurcă în buzunar, căutând frenetic prezervativul. Când, în sfârşit, îl găseşte, îşi dă jos pantalonii şi rupe ambalajul. Margaret îl priveşte punându-şi-l cu mare atenţie. În viaţa lui nu s-a simţit mai speriat, mai nesigur. În viaţa lui nu s-a simţit aşa.

Ochii ei sunt plini de căldură şi de uimire. Îşi duce degetul mare la buze, întrebând:

— Ai emoții?

— Normal că am. Vreau să fie...

Margaret îl priveşte nerăbdătoare. Ar fi trebuit să-şi dea seama că n-o să-l lase să scape. Că va scoate de la el şi ultima urmă de adevăr.

— Vreau să fie perfect, spune el.

Ea îi aruncă unul dintre acele zâmbete rare şi tainice ale sale.

— Este deja.

Este deja. Cele mai dulci cuvinte pe care le-a auzit el vreodată.

Se aşază pe el, încet şi chinuitor şi e atât de bine, încât lui Wes îi e teamă că nu-şi va reveni niciodată din această senzație. În ochii ei citeşte exact cuvintele pe care el îşi doreşte cu disperare să le rostească. E ca o mărturisire. Şi-ar putea petrece o veşnicie învățând s-o iubească în felul acesta şi să tânjească după mai mult. Dar totul se termină mai degrabă decât spera. Când o trage la piept, îi şopteşte „Scuze” la ureche. Ea râde şi-şi vâră capul sub bărbia lui.

— Nu ai de ce. Te rog.

Împreună, ascultă marea lovindu-se de țărm. Răsuflarea lui întretăiată se linişteşte până când intră în ritmul mareei – o şoaptă constantă: Margaret, Margaret, Margaret. În câteva

minute, ea aţipeşte şi el o lasă să doarmă până când cerul la răsărit se colorează în nuanţele lavandei.

30

Mai sunt doar trei ceasuri până va începe vânătoarea.

După ce Margaret şi Wes s-au întors la han, s-au furişat înapoi în cameră cât au putut de tăcuți, ca să se poată pregăti. Ea şi-a împletit părul şi s-a blindat cu ținuta ei obişnuită de vânătoare: o helancă albă, pantaloni cafenii, scurți şi bufanți, şi cizme înalte maro. Haina ei neagră atârnă pe spătarul scaunului pe care l-a ocupat în salonul hanului. Stă agitată la o măsuță, sfărâmând cu degetele biscuitul pe care Annette a insistat să i-i aducă, şi-l aşteaptă şi pe Wes să coboare.

Pe fereastra de lângă ea se vede marea, cenuşie ca granitul şi pătată de valuri înspumate şi tulburate. Parcă e un alt ocean decât cel pe țărmul căruia stătuse dis-de-dimineață, ascultând bătăile inimii lui Wes răsunând lângă urechea ei.

Chiar şi acum i se pare că visează pe jumătate. Se teme că acea durere plăcută dinăuntrul ei va dispărea sub furtuna care stă să-nceapă – că această fericire imposibil de vie îi va fi luată înainte ca ziua să se sfârşească.

Zgomotul paşilor răsună, străpungând tăcerea. Wes, spune tresăltarea inimii ei ghiduşe.

Însă nu Wes e cel care se apropie de masa ei, ci Evelyn.

— Mamă.

Evelyn poartă un costum de tweed şi părul îi e strâns într-o coadă lejeră, care i se încolăceşte pe umăr ca un şarpe. Fără privirea aceea de disperare sau epuizare în ochi, pare lucidă, mai lucidă ca oricând. Arată aproape aşa cum şi-o aminteşte Margaret, înainte de tragedia care le-a distrus familia.

— Trebuie să vorbesc ceva cu tine.

— Am doar un minut la dispoziție.

— Doar de un minut am nevoie.

Margaret simte cum inima îi urcă în gât atunci când Evelyn ia loc lângă ea.

Aerul din jurul ei devine brusc aproape imposibil de respirat.

— Nu trebuia să pleci, Margaret. Cât timp ai de gând să te ascunzi de mine?

Margaret se uită fix la butonii cămăşii mamei sale, neştiind ce să spună.

— Îmi fac griji pentru tine. În ce fel te poate ajuta să fugi cu el în lume?

— E un om bun.

— Nici mai bun, nici mai rău decât alții. Vin şi pleacă după ce primesc ce-şi doresc. Poate că te-am protejat prea mult dacă nu pricepi asta. Tatăl tău...

Eşti fiica tatălui tău, la nesfârşit.

— Nu vreau să aud nicio vorbă despre tata. Şi nu vreau să aud nimic din ceea ce ai tu de spus despre Wes.

— De ce nu vrei să asculți de glasul rațiunii? Eşti o fată educată. Chiar dacă sunt vremuri grele, numele Welty înseamnă ceva. În privința lui Winters, el...

Evelyn face un gest vag.

— E un ticălos. Singurul lucru pe care ți-l poate oferi sunt necazurile. Te va distruge, presupunând că n-a făcut-o deja.

Furia i se aprinde înăuntru.

— Ce fac eu nu e treaba ta.

— Sunt mama ta. Normal că e treaba mea.

— Şi mi-ai demonstrat cât înseamnă asta pentru tine.

Evelyn pare de-a dreptul rănită – suficient cât Margaret să-şi fi dorit să nu fi spus asta. Se apleacă peste masă, de parcă ar vrea să se întindă şi s-o prindă de mână.

— Înseamnă totul pentru mine. Tot ce fac şi tot ce-am făcut vreodată e pentru copiii mei.

Copiii. Nu copilul.

— Te iubesc, Margaret. Am încercat să am grijă de tine cum ştiu eu mai bine şi presupun că nu ți-a fost deajuns. Dar crede-mă când îți spun că-i cunosc pe bărbații gen Weston Winters. Mi-au fost ucenici. Am ținut la ei. O să plece imediat după ce va termina cu tine. Fie după vânătoare, fie după ce se însoară cu tine pentru moşia mea.

— Te înşeli.

— Se foloseşte de tine, imploră Evelyn. Nu vezi asta? Ce interes ai putea prezenta în ochii lui? Ce ți-a oferit, dincolo de promisiuni şi vorbe frumoase?

Poate că acum te iubeşte, dar dacă peste un an se plictiseşte şi-l cuprinde neastâmpărul? Am văzut asta din clipa în care mi-a apărut în fața ochilor. Se uită la lume ca şi cum ar vrea s-o înghită dintr-odată pe toată.

Mama ei vorbeşte despre temerile ei cele mai profunde, cele pe care le-a reprimat de când l-a văzut îndrăgostindu-se de ea, deşi îl amenința cu arma. Însă acum nu mai poate scăpa de spaima minciunilor care poate o aşteaptă dincolo de vălul de ceață de azi. Pot avea o viață împreună – o viață frumoasă ca în vis.

Dar ar putea să aibă şi una îngrozitoare. Wes, dornic de lucrurile la care a renunțat de dragul ei. Ea, soția lui selkie, într-o suburbie amărâtă din Dunway.

Amândoi săraci, cu regrete, prinşi în capcană.

Se va plictisi. Va minți. Te va abandona.

Wes i-a arătat ambele lui fețe: iubitor şi malițios, ambițios şi altruist, liber şi disperat de devotat. E în ambele feluri. Aşa va fi mereu. Nu poate comite aceeaşi greşeală din nou; nu poate crea un întreg doar dintr-o jumătate a sa. Dacă există o lege a alchimiei în care crede, asta ar fi.

— În el mă văd pe mine. Genul pe care-l interesează mai mult cum ar putea fi lucrurile decât cum sunt ele cu adevărat. Dar tu nu eşti aşa, Maggie. Ambițiile lui te vor devora.

— Nu vrea să devină alchimist de dragul cercetării. Vrea să fie politician – să-i ajute pe oameni.

— Tu te auzi?

Evelyn o prinde de braț.

— Dacă i-ai arătat notițele mele, atunci ştie să distileze prima materia. Dacă veți câştiga, veți avea hala. Şi cât timp o veți avea, această tentație va exista întotdeauna pentru el. Politica nu e nimic altceva decât o corvoadă birocratică.

Dar ce crezi că se va întâmpla când îşi va da seama ce potenţial are piatra? Ce fel de idealist poate respinge puterea de a aduce la viaţă orice vis? Niciun om care are în mâini puterea unui zeu nu-i va întoarce spatele.

Mâinile îi tremură.

— Şi ce-ai vrea să fac?

— Să-mi dai mie vulpea.

Prin ţesătura groasă a puloverului, simte cum unghiile lui Evelyn i se înfig în mână şi o doare. Îi vine să plângă.

— De data asta o să fac lucrurile aşa cum trebuie. Vom fi din nou o familie.

O familie. Ideea aceasta o umple de o dorinţă atât de copleşitoare, încât i se face rău. De atâta vreme a stat însetată, ca în deşert, legată cu lanţuri în afara oazei afecţiunii mamei sale. Aceste cuvinte sunt ca o gură de apă dulce, prima după nu mai ştie câţi ani. Dacă mama ei va da greş, atunci suferinţa ei va lua sfârşit. Hala e ultimul demiurg – ultima oportunitate de a crea piatra. După ce hala va dispărea din lume, misiunea lui Evelyn se va isprăvi. Ar putea fi din nou o familie.

Dar ar mai fi vreodată la fel, ar putea să dea limbile ceasului înapoi? După tot ce i-a promis Wes, ar mai fi ea vreodată mulţumită cu liniştea acelei existenţe sigure şi recuperate?

— Gândeşte-te la asta. Baftă multă azi.

Apoi Evelyn îi dă drumul. Se ridică de pe scaun şi-şi îndreaptă reverele jachetei.

Când ajunge în hol, Wes tocmai coboară treptele. Cei doi încremenesc când ochii li se întâlnesc. Wes strânge pumnii. Lumea îngheaţă. Aerul se cristalizează în plămânii lui Margaret.

Expresia băiatului totuşi nu se schimbă. Îşi vâră mâinile în buzunare şi merge mai departe, spre Margaret, ca şi când nici n-ar fi văzut-o pe Evelyn.

Margaret expiră şovăitor, acoperindu-şi faţa cu palmele. Picioarele scaunului scârţâie pe gresie când Wes trage de acesta. Zgomotul e prea tulburător şi-i asaltează urechile, care şi-aşa ţiuie.

— Ce ţi-a spus? întreabă el.

— Nimic important.

— Margaret...

Îngrijorarea din vocea lui şi felul în care se uită la mâncarea ei abandonată şi ciopârţită sunt insuportabile. Inima ei se va frânge în două înainte ca ziua să se sfârşească.

— Sunt OK. Te rog, nu-ţi face griji din cauza mea.

Se simte străbătută de un fir electric, agitată şi îngrozită. Nimic nu poate fi bine când nu există certitudini. Singurul

lucru cert din viața ei a fost mereu același adevăr crud. Supraviețuirea înseamnă să se agațe de ceea ce știe. Înseamnă să lupte până la ultima picătură de sânge pentru ceea ce are, nu pentru ceea ce-și dorește. Dar acum nu mai știe nici ce are, nici ce-și dorește.

Wes îi ia mâinile și le duce la buze. Sunt moi și calde în mâinile lui. Părul lui a fost pieptănat și strălucește de gel. Câteva șuvițe încăpățânate i se desprind și-i cad însă în ochi. Uneori e absolut adorabil. E atât de proastă, își spune ea, pentru că-l iubește.

Îl iubesc. N-o surprinde deloc faptul că, în cele din urmă, a recunoscut acest lucru față de sine. Nu e deloc o revelație, o senzație abisală – ci doar pare a fi poanta unei glume crude și previzibile. Ea nu a făcut altceva decât să-i ofere universului și mai multe mijloace ca s-o rănească.

— Ești gata? întreabă el.

— Da, zâmbește Margaret, deși n-ar vrea. Tu ești?

— Cât se poate, șoviie el. Ți-e frică?

— Sunt îngrozită.

Dar nu de hala îi e frică fetei. Se teme că, atunci când va veni momentul, va lua decizia greșită.

E prea frig pentru jumătatea toamnei, mai frig decât în ultimele câteva săptămâni.

Până când îşi înregistrează obiectele alchimizate la oficialii vânătorii, trece de amiază şi cerul se umple de nori groşi şi întunecaţi de furtună. Undeva, în depărtare, Margaret aude vuietul tunetului ca un mârâit de avertisment al unui câine fioros. Nerăbdarea pluteşte în aer, e aproape palpabilă. Stau cu toţii în lanul de secară care le ajunge la brâu şi care se întinde dinaintea lor preţ de vreun kilometru şi jumătate. E mărginit de gardurile păşunilor şi se pierde în pădurea de chiparoşi şi arţari, ale căror crengi sunt întortocheate şi strâmbe ca nişte degete de vrăjitoare.

În jurul lor e plin de câini care mârâie în cuşti şi de cai care fornăie şi scot neliniştiţi aburi de răsuflare în aerul rece. Vânătorii îmbrăcaţi în haine de gală purpurii pălăvrăgesc între ei, în vreme ce copiii prea mici ca să participe împart pahare cu vin de Xeres pe tăvi de argint. Mai aproape de Wickdon, cei din vârful dealului, nerăbdători să vadă spectacolul, îşi strunesc caii. Vântul muşcă lacom din pelerinele lor negre; mantiile flutură peste lanurile aurii ca un val întunecat.

E mai mult decât s-ar fi aşteptat Margaret. Majoritatea turiştilor urmează alaiul de vânătoare de dragul pompei, nu al vărsării de sânge. Vor încerca să-şi depăşească mahmureala până la noapte, când hala va fi dezmembrată în piaţa oraşului şi când debutanţii vor fi miruiţi cu sângele ei. Tot ce câştigătorii nu vor vrea să păstreze va ajunge la copoi, asta presupunând că va exista un câştigător anul acesta.

Va exista. Trebuie să existe.

Dar ideea că va câştiga, odinioară atât de necomplicată, o umple cu o groază oribilă. Dacă îi dă hala lui Wes, mama ei nu va mai vorbi niciodată cu ea. Dacă i-o dă mamei sale, riscă s-o piardă pe vecie în favoarea pietrei. Dacă renunţă la

competiție, familia lui nu va mai avea niciun sprijin. Indiferent ce-ar face, îi va răni pe oamenii pe care-i iubeşte.

La microfon se aude o voce flegmatică:

— Voi începe acum binecuvântarea ogarilor.

Pastorul Morris stă cu spatele spre pădure, îmbrăcat într-o robă neagră şi solemnă de amvon şi o etolă de catifea neagră. Mijeşte ochii la razele invizibile ale soarelui, spre câinii înşiraţi în cuşti. Undeva printre toţi aceşti ogari care foiesc dincolo de gratii e şi Bucluc. Margaret nu prea suportă gândul de a-i da drumul. Magia halei pluteşte în aer, chemând copoii la ea, şi cum toţi bălesc la gândul prăzii, se teme că va fi sfâşiat în bucăţi.

Când pastorul Morris începe să vorbească, ea de-abia îl aude peste vuietul năprasnic al vântului şi peste foşnetul secarei. Se învolburează în jurul lor ca marea răscolită de furtună.

— Tatăl nostru care eşti în Ceruri, creator al tuturor lucrurilor, care eşti toate lucrurile, ne-am adunat astăzi aici să sprijinim cea mai îndelungată şi cea mai sacră dintre tradiţiile acestei ţări. Îţi cerem binecuvântarea ta pentru toţi vânătorii dinaintea mea şi-ţi cerem ca unul dintre ei să ucidă, în cele din urmă, hala, ultimul dintre zeii falşi. Îţi oferim laudele şi recunoştinţa noastră pentru ogarii noştri cei vioi, pentru caii noştri falnici, pentru păduri şi pentru mare şi pentru toate creaturile din ţinutul nostru liber al Noului Albion. Veghează asupra noastră, călăuzeşte-ne întru adevăr şi binecuvântează-i pe toţi cei care au venit să celebreze această vânătoare sfântă şi pe toţi cei care au murit în numele tău. Du-ne sufletele înspre lumina ta sacră,

eliberează-ne în sfârşit de legăturile acestei dimensiuni materiale. Amin.

Oamenii mormăie şi ei „amin” în cor. După ce se lasă din nou tăcerea, maestra de vânătoare îşi îmboldeşte calul la galop şi o ia la goană spre pădure.

— Câtă gravitate, bombăne Wes. Acum ce se întâmplă?

— Se duce să caute vizuina vânatului. Aşa e tradiția, ca maestra de vânătoare să gonească vulpea şi să lase o oarece distanță între aceasta şi câini. Nu e o vânătoare adevărată dacă se termină prea repede.

— Cât va dura asta?

— Câteva minute. Sau câteva ceasuri.

— Câteva ceasuri?

— Nu ştiu.

Sclipici îşi pune capul pe umărul ei, iar ea îl mângâie uşor pe bot. De dimineață, Aoife i-a strâns părul într-o împletitură complicată, asigurându-i că asta le va aduce noroc. Azi nu trebuie să aştepte mai mult de câteva minute. Sunetul cornului de vânătoare se rostogoleşte pe câmpuri odată cu vuietul tunetului.

Apoi, în depărtare, cineva strigă:

— După ea!

Ovațiile erup din mulțime şi un grup de voluntari se repede să deschidă uşile cuştilor. Sute de câini țâşnesc în goană, urlând şi clănțănind dinții. Ca un fluviu negru-arămiu, se strecoară în iarba înaltă şi foşnitoare. Zgomotul e teribil, nu seamănă cu nimic din ce a auzit ea vreodată.

— Primul grup! Primul grup la linia de start!

Lui Margaret i se face rău. Totul se petrece prea repede. Exact când simte că se desprinde de propriul ei corp, Wes îşi împleteşte degetele cu ale ei. Aşa îşi revine la realitate.

— Noi suntem ăia, spune el.

— Corect.

Ținându-se de Wes, Margaret strânge hamul cu putere şi se duc împreună spre linia de start. Oamenii se înghesuie sufocant şi brusc cei câțiva metri până la start par câțiva kilometri. Cotul cuiva i se înfige în coaste şi, pe măsură ce se afundă în mulțime, aude şuierături printre dinți.

Banvishul. Yu'adira.

Zvonurile probabil că s-au răspândit şi ar fi şocată să afle că n-au pornit de la Jaime. Cineva varsă bere peste bocancii lui Wes. Altcineva aruncă o mână de monede în calea lor, care sclipesc în chiciură ca nişte picături de sânge.

Sclipici se sperie, fornăind neliniştit lângă ea. Chipul îi arde de furie şi umilință, dar îşi ține bărbia sus. Alături de ea, Wes pare încordat şi mai nefericit ca niciodată, în centrul atenției acelui grup de oameni.

Îşi croiesc drum prin mulțime, unde se adună membrii celui dintâi grup de vânătoare. Se aşază în formație în spatele căpeteniei, cu toții în haine de culorile pietrelor prețioase. Dar nu se poate lăsa intimidată. De nimic, nici măcar de Jaime.

Margaret îl descoperă imediat în mulțime, călare pe iapa lui. E la fel de neagră ca cerul care se învolburează deasupra lor, un contrast şocant cu haina lui purpurie.

Se întoarce cu spatele la ea şi şopteşte ceva la urechea alchimistei, femeia cu părul roşu de lângă el. Ea îşi aruncă privirea şi se uită rânjind în ochii lui Margaret. Buzele ei sunt vopsite într-o nuanță otrăvitoare de roşu, ca pentru război.

Margaret nu se poate gândi decât la ce i-a spus Wes azi-noapte. A spus că, dacă mâine mă întâlneşte singur, mă va ucide.

Va trebui să-i lase în urmă cât mai iute cu putință. Revenindu-şi, Margaret îl ajută pe Wes să urce în spinarea lui Sclipici, apoi se suie şi ea. Calul freamătă sub greutatea lor, dintr-odată dornic s-o rupă la fugă. Fata ia frâiele şi Wes îşi încolăceşte brațele în jurul ei. La orizont, soarele luceşte roşu printr-o despicătură în norii de furtună. E roşu ca jarul de sub cenuşă. Roşu ca piatra filosofală. Îşi aude inima pulsându-i în urechi. Vântul îi şuieră numele. Se aude cornul vuind.

Şi astfel începe vânătoarea.

31

Aleargă sub cerul întunecat precum rămăşiţele de caput mortuum. În bătaia vântului şfichiuitor, părul lui Wes se desprinde de sub straturile de gel şi cel al lui Margaret din agrafă. Şuviţele li se întrepătrund, blond cu negru, şi-i biciuiesc chipul băiatului până când ochii ajung să-i lăcrimeze. Peste umărul lui Margaret, băiatul vede clar haosul de pe câmpul ce se întinde înaintea lor. Iarba e arsă în urma halei şi plină de coincidentia oppositorum. Mai mulţi cai decât e capabil să numere trec în galop pe lângă ei, iar copitele lor sunt ecoul tunetului care se apropie.

Pe frâie, nodurile degetelor lui Margaret au devenit albe de tensiune. Fiecare muşchi din trupul lui Wes e încordat ţinându-se de mijlocul ei, iar picioarele îi sunt înfipte în scările şeii duble. Treptat îi ajung din urmă pe ogarii care urlă în cor. În mijlocul haitei, desluşeşte o nuanţă cunoscută arămie – şi urechile lui Bucluc fluturând în alergare. Se chinuie, în comparaţie cu beagle-ii mici şi zvelţi şi cu ceilalţi câini de vânătoare, dar ţine pasul cu ei. Ceva mai departe, în faţa lor, o dâră albă care taie iarba ca o lamă.

Hala.

Vulpea se strecoară pe sub un gard, urmată de un nor de fum. Câinii se bulucesc sub grilajul încrucişat, lătrând unii la alții. Vânătorii din față sar peste gard ca să urmeze haita, dar, chiar dacă ar încerca şi ei să sară, Wes ar putea zbura din şa sau şi-ar putea rupe şira spinării. Îi costă timp prețios să ocolească pajiştea, dar nu au de ales.

Margaret îl îmboldeşte pe Sclipici la curbă, apropiindu-se de gard. Câțiva dintre călăreții mai nepricepuți se adună în jurul lor, înghesuindu-i. Piciorul lui Wes aproape că e strivit între doi cai şi băiatul simte că ameţeşte din cauza mirosului de pucioasă care se întețeşte, dar, prinşi în grămadă, nu au unde să se ducă.

Scrâşnind din dinți, se uită în jur şi vede pe cineva care-i urmăreşte în acelaşi ritm cu ei.

Alchimista lui Jaime.

Părul ei roşu îi flutură ca o flacără în timp ce se apropie de greabănul lui Sclipici.

Pe mănuşile de piele îi scânteiază un cerc de transmutare, brodat cu fir albastru.

Lui Wes îi ia o clipă până când desluşeşte simbolurile pentru descompunerea carbonului. Dacă va atinge pielea lui Sclipici, îl va pârli. Wes trebuie să acționeze cumva, dar în felul acesta e o țintă clară. Nu se poate desprinde fără să cadă din şa.

— Margaret, la stânga ta!

Fata îşi smuceşte capul şi vede cum cuțitul de vânătoare al altui călăreț sclipeşte şi loveşte calul alchimistei. Acesta sare într-o parte, aruncând-o din şa. Wes nu îndrăzneşte să se uite în urmă când o aude urlând de durere.

— Trebuie să ieşim de-aici, spune Margaret. Ține-te bine.

Îl dor deja brațele de la strânsoare, dar găseşte puterea de a se lipi şi mai tare de ea. Înaintează prin haita nelinişti tă, iar secara de dedesubt e înghițită sub copitele calului, pe măsură ce se apropie de cei din fruntea grupului. Deşi ochii îl ustură, Wes nu şi-i desprinde de pe dâra de blană albă până când aceasta dispare în desişul întortocheat. Copoii se furişează pe sub capătul opus al gardului şi intră în pădure. Copacii îi aşteaptă gravi, în bătaia vântului.

Peste urletele câinilor, cineva strigă:

— Luați urma!

Lui Wes i se face un gol în stomac şi numără secundele până când pădurea îi înghite cu totul.

Aici, sub brazi, nu e pic de lumină. Wes începe să respire greoi, scoțând aburi.

Cumva, răsuflarea lui e mai zgomotoasă decât zarva ogarilor, decât fornăitul ostenit al lui Sclipici, decât crengile care trosnesc sub paşii acestuia. Sunt destul de aproape de cei din față şi-l desluşeşte pe Jaime în haina lui purpurie, ca o pată de sânge pe iapa lui neagră ca pana corbului. Ce naiba crede că va obține fără alchimista lui?

O rafală de vânt îi zdruncină, făcându-l să dârdâie. E acelaşi tip de adrenalină pe care-l simte când foloseşte alchimia – şi aceeaşi groază oribilă cu care s-a confruntat când a văzut hala singur în pădure.

Wes clipeşte şi ogarii se risipesc ca bilele pe o masă de biliard, în toate direcțiile.

Urletele lor hotărâte se transformă în nişte scheunături confuze şi disperate.

Probabil e opera vulpii – un truc subtil ca să contracareze scânteia divină din ei toți. Margaret virează brusc spre stânga, urmându-l pe Bucluc. Vântul care le biciuieşte urechile aduce un glas şoptit, deja familiar.

Veniți.

Wes trage o înjurătură.

— Ai auzit?

— Da, spune Margaret, cu un aer sumbru.

Calul din fața lor se sperie şi se poticneşte; călărețul aterizează într-o râpă, lovindu-se cu capul de marginea unui ciot de buştean. Wes îl vede cu coada ochiului când trec în galop pe lângă el, dar imaginea i se şterge sub pleoape.

După strâmbătura gâtului şi după sângele care-i curge din urechi, ştie că nu se va mai ridica niciodată de-acolo. Wes

simte o gaură în stomac. Moartea i-a influențat profund existența. Dar nu a văzut nicicând cum moare cineva, acea întâmplare simplă şi terifiantă. Cineva e acolo, apoi nu mai e. N-a fost nicicând martor la acel moment în care sufletul cuiva i se dezleagă de trup.

Ce fel de om face asta în fiecare an? N-au trecut nici 30 de minute şi a văzut mai multe decât într-o viață întreagă. Îşi îngroapă fruntea între omoplații lui Margaret şi încearcă disperat să-şi amintească o rugăciune – orice rugăciune.

Doamne, îşi spune în gând. Te rog, las-o pe Margaret să supraviețuiască acestei nenorociri.

Când îşi întoarce obrazul lipit de spinarea fetei, vede că lumea a devenit mai înceţoşată, ca şi cum chiciura i-ar fi înflorit peste ochi. Pâcla argintie se insinuează printre trunchiurile groase de sequoia ca o pisică şireată. Întreaga pădure şuieră ca oceanul, furioasă şi dezlănțuită, şi, deşi desluşeşte ceva mai mult decât nişte forme întunecate şi neclare în jurul lor, poate să jure că vede nişte ochi albi care se deschid în inima umbrelor. E imposibil să-şi dea seama câți oameni sunt în preajma lor – sau dacă mai sunt oameni acolo.

Ca şi cum hala ar încerca să-i izoleze. Îi atrage departe de mulțime, ca şi cum ei ar fi prada.

Copitele lui Sclipici lovesc resturile negre de caput mortuum care acoperă frunzele de pe jos. Mirosul pucioasei pluteşte în aer, ridicându-se din rămăşițele înnegrite lăsate în urmă de hala, ca o dâră de firimituri de pâine. Foşnetul sec al frunzişului se aude din ce în ce mai tare, mai tăios şi, din tot

acel vârtej înspăimântător de zgomot, numele lor se înalță din miezul ceții.

Şi apoi: sunetul clar, în patru timpi, al copitelor unui cal care se apropie de ei.

— Vine cineva.

Wes se răsuceşte să se uite în spate şi vede un câine zvelt de vânătoare năpustindu-se spre ei.

Se aude un foc de armă.

Alicele zboară pe deasupra lor. Creanga unui copac explodează într-o mie de bucățele şi se pogoară asupra lor ca o grindină. Sclipici se opinteşte, speriindu-se, dar Margaret îl ține bine în frâu.

— Ce mama naibii a fost asta? se răsteşte ea.

Wes priveşte din nou, temător, în urmă. Şi acolo e Jaime Harrington, ieşind ca o fantomă din ceață şi din praful de puşcă. Se ține cu o mână de coama iepei, iar în cealaltă are o armă. Nu e de mirare că a țintit atât de prost.

— Eşti nebun? strigă Wes. O să omori pe cineva!

— Ți-am zis că, dacă te prind singur, Winters, te omor!

— Nu pot scăpa de el, spune Margaret, cu un strop de panică în glas. E prea rapid.

— E-n regulă. Mă gândesc eu la ceva.

Dar mintea sa se învârte atât de iute, încât nu se poate agăța de niciun gând. Are acreală în gură – este gustul fricii. Singurul lor noroc e că Jaime nu-şi poate reîncărca arma în mişcare.

Jaime îi ajunge repede din urmă până când aleargă umăr la umăr pe poteca înşelătoare. Se apleacă pe sub crengile joase şi agățătoare. Jaime i-ar putea depăşi cu uşurință, ar putea urmări copoii spre finalul vânătorii, ar putea să câştige. Dar Wes îşi dă seama că Jaime nu vrea să câştige.

Vrea să-i facă pe ei să piardă.

Fug spre o râpă şi Jaime îi sileşte să se apropie din ce în ce mai mult de marginea acesteia. Pietricele cad în prăpastie la fiecare pas de-ai lui Sclipici. Acum sunt practic lipiți unul de altul. Sunt destul de aproape ca Wes să vadă cum ochii lui Jaime sunt mistuiți de o răutate pură şi neclintită.

Timpul încetineşte când Jaime întinde mâna ca să-l arunce din şa. Dacă-şi va pierde acum echilibrul, o va trage şi pe Margaret după el. Nici nu gândeşte. Îşi desprinde picioarele din scări şi îi dă drumul, prinzându-l de încheietură pe Jaime.

Apoi nu mai simte decât plutirea.

— Wes!

Se loveşte de pământ şi aerul îi ţâşneşte din plămâni. Apoi aude ceva trosnind.

Împreună, el şi Jaime se rostogolesc peste marginea râpei, mârâind şi zbătându-se ca doi câini furioşi. Rădăcinile ieşite din sol şi pietrele îi izbesc până când ajung jos. Când aterizează la grămadă, Jaime se târăşte peste el. Îşi înfige genunchii în braţele lui Wes, ţintuindu-l sub greutatea lui. Datorită valului brusc de adrenalină, nu simte exact ce anume a trosnit mai devreme, dar umărul îi zvâcneşte cu o durere ascuţită şi lumea se întunecă. Urlă în bezna ce pulsează în jurul lui.

Haina purpurie a lui Jaime e plină de noroi şi băiatul are ochii împăienjeniţi cu vene roşii, ca o dală spartă de beton. Pumnul strâns şi zâmbetul urâcios sunt ultimele lucruri pe care le desluşeşte Wes înainte ca vederea să i se umple de stele verzi. Durerea agonizantă vine o clipă mai târziu, cuprinzându-i craniul ca un foc. Când îşi revine, după o clipă, simte cum sângele i se urcă tot la faţa fierbinte şi transpirată.

— Am aşteptat o grămadă de timp ca să fac asta.

Wes simte gust de fier în gură şi scuipă un cheag de sânge. Îşi trece iute limba peste dinţi şi-şi dă seama că măcar dinţii i-au rămas intacţi.

— Te-ai potolit, Harrington? Ai renunţat la nenorocita asta de vânătoare pentru asta?

— Mai bine renunţ decât să câştigi tu.

— Chiar şi după ce i s-a întâmplat prietenului tău? Vrei ca hala să se întoarcă şi la anul ca să ai tu şansa s-o vânezi din nou?

— Doar asta mai avem! Ultimul lucru din Noul Albion care e al nostru.

Jaime îşi dă jos rucsacul din spate, scotocind în el şi scoţând de-acolo nişte cartuşe care sclipesc mate şi cenuşii. Se lasă în jos, apoi îşi reîncarcă arma.

— Nu sunt vreun idiot, Winters, zice el, ridicând arma. Nu avem cum să oprim valul de oameni de genul tău, oricât de multe taxe am impune. În curând, şi locurile ca Wickdon vor fi infestate. Dar al naibii să fiu dacă nu voi apăra stilul nostru de viaţă cât voi putea de mult.

— Şi te-ai descurcat de minune...

Jaime îl ia pe Wes în bătaia puştii.

— Nu mai vreau să aud vreun comentariu obraznic din partea ta. Vorbesc serios.

— Şi eu. Am înţeles ce-ai avut de spus, aşa că de ce nu cădem la pace? Nu eşti un ucigaş.

— Şi nici nu voi fi, după părerea generală, chiar dacă te-aş omorî. Crezi că se va întreba cineva ce s-a întâmplat cu tine dacă nu te întorci? Crezi că-ţi va duce cineva dorul? Vor fi doi viermi mai puţin în ţara asta.

Doi viermi mai puțin.

— Pe ea las-o în pace, nenorocitule! Dacă îndrăzneşti să te atingi de ea...

Wes dă să se ridice în picioare, dar Jaime îi trage un picior în coaste. Wes se încovoaie, respirând greu.

— Jaime.

— Margaret, spune răguşit Wes.

Fata stă la câțiva metri distanță, cu puşca îndreptată ferm spre Jaime şi cu părul ei auriu fluturând în vânt.

— Cară-te de-aici.

— Lasă arma jos, Maggie, zice Jaime.

Ea nu se clinteşte. Din ochi îi țâşnesc mut fulgere furioase.

— Acum! Jur pe numele lui Dumnezeu că-l împuşc înainte să apuci tu să clipeşti.

Încordarea i se citeşte pe față. Fiecare clipă durează o veşnicie.

Te rog, îşi spune Wes. Pleacă de-aici. Du-te şi gata.

Inima i se opreşte când o vede lăsând arma jos şi ridicând armele în semn de capitulare.

— Ce crezi că faci aici?

Jaime îndreaptă arma spre ea.

— O să-l fac să se uite cum viaţa ţi se va scurge din priviri. Şi după ce-i fac ce mi-a făcut el mie, o să-l omor.

Nu. Nu se poate sfârşi aşa. Nu poate da greş în a apăra pe cineva – în singura situaţie care contează cu adevărat. Wes sare în sus, dar se prăbuşeşte la loc, din cauza durerii îngrozitoare din coaste. Fiecare gură de aer e ca un cuţit care i se înfige în plămâni.

— Să nu-ndrăzneşti! Să nu-ndrăzneşti, lua-te-ar naiba! N-ai făcut destule rele?

— Chiar crezi că vom cădea vreodată la pace? Părinţii mei au fost alungaţi din oraş de poporul ei. Am pierdut-o pe Annette din cauza ta. A ta! Un banvish care nu are nimic. Iei la nesfârşit ceea ce nu ţi se cuvine şi când o să terminaţi cu ţara asta o s-o lăsaţi pustie. Nu eşti decât o marionetă pentru papa ăla al vostru şi pentru religia voastră de impostori. Aduc un serviciu la fel de mare ţării mele pe cât e uciderea acestui monstru.

Jaime îşi duce arma la umăr şi inspiră profund. Margaret nu spune nimic, dar Wes o cunoaşte bine de-acum şi vede scânteia sălbatică de teamă din privirea ei.

Fata închide ochii strâns şi-şi îndreaptă umerii.

— Nu face asta. Te voi ucide.

Wes îi recunoaşte cu greu glasul, mânios şi dezlănțuit.

— Te voi ucide! Jur pe Dumnezeu, te voi...

O rafală de vânt străbate luminişul. Şuieră peste frunzele căzute şi zgâlțâie crengile golaşe. Sarea îi umple limba şi duhoarea pucioasei îi zgârie gâtlejul.

Şi apoi, cu coada ochiului, o vede.

Ca smulşi de firele unor păpuşari, toți trei se răsucesc spre ea. Hala stă la niciun metru distanță de ei, strălucind în ceață. Ochii aceia înspăimântători şi goi se deschid brusc – de parcă ar vrea să-i înghită. Se holbează la Jaime, neclintită şi mută. Nici măcar când a întâlnit-o de unul singur, Wes nu s-a simțit astfel.

Aura pe care o radiază e de-a dreptul malefică.

— Ce mama dracului face? mormăie Jaime.

Botul halei se adună lent într-un rânjet şi strânge din colți, ca şi cum ar fi dinții unui fermoar.

Jaime îndreaptă puşca spre ea, dar înainte să apese pe trăgaci, hala atacă. Îşi înfige colții în gamba lui Jaime, cu un trosnet îngrozitor.

Acesta urlă şi pielea îi arde cu băşici. Puşca îi cade zăngănind la picioare, iar noroiul îi soarbe sângele. Pământul se colorează în argintiu, roşu şi negru. După ce se prăbuşeşte, vulpea îi dă drumul, dar îl muşcă de umăr. Carnea i se desface cu uşurinţă, lăsând la iveală muşchii sfârtecaţi şi însângeraţi. Wes nu poate decât să privească îngrozit şi fascinat cum Jaime i se zbate la picioare.

Margaret scoate cuţitul din teaca de la şold. Lama se reflectă în blana sclipitor de albă a fiarei. Îl înfige în spinarea vulpii.

Cuţitul scrâşneşte, un sunet care-i zgâlţâie oasele şi-i îngheaţă sângele în vine. E

îngrozitor, ca o mie de ţipete omeneşti ascunse sub urletul ascuţit şi straniu al vulpii. Hala se scutură şi se ridică în picioare, apoi ţâşneşte printre copaci, cu mânerul gravat încă înfipt în şira spinării.

— Du-te! spune Wes.

— N-o pot ucide fără tine.

— Vin într-un minut, spune băiatul, uitându-se spre Jaime. Trebuie să-l pun la adăpost.

Margaret şovăie, dar încuviinţează. După ce dispare în desiş, Wes îşi îndreaptă atenţia spre Jaime. Zace la vârful bocancilor săi murdari de sânge şi noroi. Îşi lipeşte palma de rana deschisă de la umărul lui Jaime, de parcă ar putea să împingă muşchiul sfâşiat la loc. Într-un fel, Wes îl admiră că se ţine atât de bine.

Nu plânge. Nu imploră. Se uită fix la Wes, cu ochii plini de o mândrie disprețuitoare.

— Fă-o şi gata, zice Jaime.

— Ce tot vorbeşti acolo?

— Nu face pe prostul. Nu de-asta ai rămas? Ca să te răzbuni?

Wes nu poate nega că ideea îl umple de o fascinație ciudată. Poate că Margaret a fost mereu îndreptățită să se îndoiască şi să se teamă de el. E ceva întunecat înăuntrul lui care savurează acest val amețitor de putere. E foarte plăcut să dețină, în sfârşit, toate atuurile – să existe o viață care depinde de el. Divinitatea dumnezeiască îşi are locul în fiecare om, dar doar un alchimist poate culege acea scânteie. Chipul lui Jaime e doar un punct palid şi insignifiant lângă al său.

De-asta îşi dorea să devină alchimist. Ca să-i protejeze pe oameni de cei ca Jaime Harrington. Pentru toate lucrurile la care-i supunea acesta – pentru tot ce va continua să facă populației vulnerabile din Noul Albion – ar fi fost just să-i curme suferința chiar acum sau măcar să-i întoarcă spatele şi să-l lase să sângereze până moare. Nimeni nu va pune la îndoială că a fost opera vulpii dacă termină ce are de făcut cu ajutorul alchimiei. Nouăzeci şi nouă la sută din organismul uman e format din şase componente simple. Carbon, hidrogen, oxigen, azot, calciu şi fosfor. Se întreabă dacă asta doare sau dacă corpul se mistuie într-o clipită. Se întreabă dacă e la fel de uşor să dizolvi un om cum e să dizolvi o piatră. Dacă Unicul e Tot şi Totul e Unicul, care e, de fapt, diferența?

Jaime înțelege cu limpezime ce-i trece lui Wes prin minte. Înghite în sec.

Dar Wes nu poate face una ca asta.

Nu poate rezolva astfel o problemă sistemică. Şi nu e destul să creadă într-un viitor mai bun, deşi e ceva la fel de inevitabil ca însuşi Dumnezeu. Trebuie s-o ceară. Trebuie să muncească pentru asta. Şi deşi Jaime merită să sufere, deşi nu se va schimba niciodată, deşi îl urăşte, Wes nu se poate folosi de acest avantaj momentan. Dacă vrea să schimbe lumea şi să ucidă hala cu conştiința curată, trebuie să facă aceste lucruri cum ştie el mai bine.

— Haide, zice Wes. Ridică-te.

Aşa cum poate, având în vedere că Jaime e de două ori mai mare decât el şi greu ca naiba, Wes îi trece brațul teafăr peste umerii săi. Durerea din coaste e din ce în ce mai rea la orice pas, dar reuşeşte să-l tragă pe Jaime sub un copac. După ce-l propteşte de trunchi, Wes îşi scoate paltonul.

— Ce faci? geme Jaime.

— Striptease, se răsteşte el. Vrei să mori sau ba?

Jaime tace, chiar dacă Wes încă-i simte furia pe care i-o poartă. Se strâmbă când Wes îi leagă mânecile deasupra rănii de la umăr, ca să oprească hemoragia.

— De ce?

— Aş prefera să te las să mori, dar Margaret m-ar ucide pentru asta, şi nu pot să las treaba asta să se întâmple, deocamdată.

Îl bate peste umărul nevătămat.

— Şi acum îi eşti dator unui banvish. Să nu uiți asta.

Oricât de mult ar vrea să rămână şi să savureze amărăciunea şi confuzia de pe mutra schimonosită a lui Jaime, trebuie să găsească fata şi să ucidă vulpea.

32

Plămânii lui Margaret ard ca şi cum ar fi plini de apă de mare, dar fata nu încetineşte. Dacă o lasă mai moale fie şi un moment, hala va intra în pământ. Tot ce-au îndurat, toate lucrurile pentru care s-au luptat vor fi în zadar.

Crengile de deasupra lasă printre ele câteva raze ale lunii, dar e suficient cât să arunce o sclipire uleioasă şi iridescentă asupra dârei de sânge pe care hala a lăsat-o în urma să. În fața ei, Bucluc şi copoiul lui Jaime se văd ca nişte dungi negre şi arămii în ceață. Câinii dispar după frunziş, iar Margaret ajunge într-un luminiş la câteva clipe după ei, dând laoparte ramurile şi pânzele de păianjen.

Vede în ultima clipă hala, care se piteşte într-un trunchi gros de sequoia. Bucluc urlă triumfător, dându-i târcoale.

În sfârşit, e încolțită.

Margaret îşi ia puşca din spate şi ţinteşte. E aproape demn de milă să aibă ceva atât de măreț ca hala rănit şi speriat în bătaia puştii. Nu-i aduce nicio bucurie să pună capăt acestei existențe prelungite, mai ales că asemănarea dintre ele două i se pare izbitoare. E mai mult decât sângele ei yu'adir, mai mult decât faptul că i-a salvat viața. Contează faptul că, de sute de ani, fiara a scăpat tuturor celor care sperau s-o ucidă. A supraviețuit. La fel ca şi ea, poate că e tot ce şi-a dorit vreodată.

Inspiră profund şi trage.

Crenguța sub care s-a refugiat se prăbuşeşte şi, deşi se agață de ea în disperare cu ghearele, hala cade, răsucindu-se în aer şi aterizând frântă, cu o bufnitură, la pământ, într-o parte.

Copoii sar imediat. Bucluc o înşfacă de ceafă, câinele lui Jaime, de picior. Hala dă să-i muşte, zbătându-se şi urlând. Pare o cruzime îngrozitoare s-o lase să sufere în halul acesta, dar până când Wes nu-i găseşte, nu are ce face.

A reuşit, dar nu simte deloc triumful. E îngreţoşată de vinovăție şi indecizie. Cel de pe urmă demiurg va muri de mâna ei. O fată yu'adiră va rămâne în amintirea acestei țări. Familia lui Wes va fi în siguranță. Iar Wes...

Dacă va dori, va avea puterea de a pune întregul univers sub ascultarea lui.

Cuvintele mamei ei o torturează şi acum. Ce fel de idealist poate respinge puterea de a aduce la viață orice vis? Niciun om care are în mâini puterea unui zeu nu-i va întoarce spatele.

A avut încredere în el cu magnum opus, dar asta era înainte să existe un lucru tangibil pe care el să şi-l poată adjudeca. Acum, uitându-se la hala, care e fie căderea, fie salvarea ei, nu ştie cum să facă ceea ce a implorat-o doamna Wreford: să decidă cum e mai bine pentru ea. Supraviețuire sau speranță.

Durerea pe care o cunoaşte sau o viață dincolo de Wickdon, infinită în posibilități dezastruoase sau minunate. Evelyn sau Wes. Chiar şi în această clipă cei doi trag de inima ei ca doi ogari de vânătoare.

Frunzele foşnesc în spatele ei şi Wes se poticneşte ieşind din frunziş, gâfâind şi ținându-se de coaste. Ochiul drept îi e închis şi umflat, dar celălalt e larg deschis, sclipind de uimire. Mai multe vânătăi, vineții ca marginea unei galaxii, i-au înflorit pe obraz. Chiar şi aşa, e cel mai frumos lucru pe care Margaret l-a văzut vreodată. Îşi doreşte să-l păstreze, mai mult decât orice.

Dar nu poate.

Ieri, credea că e suficient de puternică s-o părăsească pe mama ei. Preț de o noapte, şi-a imaginat că iubirea o poate salva. Dar dacă-şi permite să se îndoiască de el cu atâta uşurință, nu ştie dacă-şi va depăşi vreodată această spaimă dinăuntrul ei – această dorință rece şi sălbatică de a supraviețui.

E o spărtură în nori şi lumina rece a lunii cade în luminiş. Parcă ar sta în centrul unui cerc uriaş de transmutare. Magia sclipeşte în aer şi le furnică braţele.

— Am reuşit? întreabă Wes, cu glasul plin de mirare.

— Aproape.

Nu i-a mai rămas decât să activeze matricea pictată pe mânerul cuţitului. Wes face un pas spre hala, iar Margaret ridică puşca şi ţinteşte spre băiat.

— Nu te mişca.

Când se aude siguranţa armei, Wes se răsuceşte lent către ea, cu mâinile ridicate şi cu o expresie absolut indescifrabilă.

— Ţi-am spus că te voi împuşca dacă-mi dai motiv, spune ea.

— Aşa ai spus. Şi ţi-am dat motiv?

— Nu, răspunde ea, cercetându-i faţa. Asta-i problema.

Confuzia îi îmblânzeşte trăsăturile.

— Nu înţeleg.

— Mi-ai promis totul, spune ea, cu mâini tremurânde. Şi tot nu pot... nu ştiu ce-ar trebui să fac. Nu ştiu cum aş putea să am încredere că nu-ţi vei încălca promisiunile. Nu ştiu cum

să cred că nu vei pleca în clipa când voi adormi diseară sau că nu vei crea piatra... sau că putem fi fericiți. Că pot fi fericită? Cum aş putea să ştiu?

— N-ai cum să ştii. Margaret, te rog... Ce vrei să spun? Ce vrei să fac?

— Nimic! Nu ai ce să faci sau ce să spui. Nu mă voi vindeca niciodată. O să fiu distrusă pentru totdeauna. Aşa sunt eu.

Vântul vâjâie printre copaci, şuierând şi fierbând furios.

— Nu eşti distrusă. Eşti incredibilă. Ai făcut paşi mari înainte de când te-am cunoscut, deşi ți-e încă teamă. Chiar dacă ai îndoieli. Când te privesc, nu văd un om distrus. Văd un om care suferă – un om care se vindecă. Va mai dura ceva timp, dar asta nu contează pentru mine.

Wes se apropie temător de ea, până când țeava puştii i se lipeşte de piept, chiar în dreptul inimii.

— Te iubesc. Te rog, dă-mi voie să te iubesc.

Ea se retrage la auzul acestor vorbe, dar el cuprinde cu degetele arma şi o ține în loc. Expresia lui e insuportabil de sinceră şi ochii îi sunt calzi şi profunzi cum e cafeaua.

— Am spus-o şi-o s-o repet. Te iubesc, Margaret Welty. Cred că te-am iubit de când te-am zărit prima oară. Te iubesc acum şi te voi iubi şi când ne vom întoarce în Wickdon şi lumea întreagă ne va urî şi te voi iubi indiferent de ce se va întâmpla mâine. Uită-te în ochii mei şi spune-mi că mint.

Maggie nu poate.

— De îndată ce moare, e a ta. I-o poți da mamei tale dacă vrei. La naiba, diseară o putem arde până când nu mai rămâne nimic din ea, dacă asta dorești. Fără cuvinte. Fără alte promisiuni. Fără vreo șansă să mai existe alchimiști ca mama ta. Și dacă nu e destul, eu... noi...

Glasul i se frânge.

— Putem renunța la vânătoare.

Nu vorbește serios nebunul ăsta romantic. Ce lucru absurd și autodistructiv i-a putut promite! Dacă mama ei nu-l va lua drept ucenic și el nu-i poate aduce cadavrul halei ca dovadă a talentului său, atunci nu va mai putea fi nicicând alchimist.

— Dacă nu câștigăm, nu vei deveni alchimist. Nu vei deveni politician.

— Știu.

— Nu vei putea plăti operația mamei tale.

De data asta, el șovăie imperceptibil.

— Știu.

Margaret închide ochii strâns.

— Nu. Nu pot accepta aşa ceva, Wes. Nu-ți pot cere asta. Nu-ți pot cere să renunți la tot de dragul meu.

— Asta e singura garanție pe care ți-o pot oferi.

— Atunci n-o vreau.

De îndată ce rosteşte aceste vorbe, lacrimile îi începtoşează vederea. Nu vrea să trăiască într-o lume în care el să sufere din cauza ei. N-ar putea suporta ca ea să fie aceea care-i ucide visurile. Nu merită o garanție pentru un lucru pe care el s-a jurat deja să nu-l facă. Nimic nu merită asta, mai ales când pentru liniştea ei interioară nu poate primi nicicând vreo garanție. A trăit toată viața aşteptând înfricoşată o nouă lovitură, şi totuşi nici pregătirea şi nici prevederea nu au împiedicat ca noile lovituri s-o culce la pământ.

Toată viața ei, iubirea a fost o resursă precară şi prețioasă, ceva câştigat sau interzis, un lucru după care a tânjit în fiecare zi. Dar, cu Wes, iubirea e ceva diferit. E nechibzuită şi inepuizabilă. E dăruită liber. Pur şi simplu, este. De nenumărate ori a rămas lângă ea când a avut îndoieli. I-a arătat că e cum trebuie să fie, c-o poate iubi în ciuda spaimelor şi zidurilor ei de protecție. Că înseamnă mai mult decât toate lucrurile care i s-au întâmplat şi decât toate durerile pe care le-a luat asupra ei pentru ca aceste lucruri să nu se repete. Şi acum Wes i-a dat şansa să-şi demonstreze acest fapt ei înseşi.

Pentru un timp atât de îndelungat a supraviețuit. Acum, vrea să trăiască.

— Nu vreau decât să fii fericit. Aşa că trebuie să am încredere în tine. Am încredere în tine.

— Nu-mi trebuie mult să fiu fericit, spune el încet. Doar lasă-mă să am grijă de tine. Jur că nu te voi dezamăgi. Nu te voi părăsi dacă nu-mi vei cere tu să plec.

— Atunci nu pleca.

Margaret lasă puşca la pământ şi-l cuprinde cu braţele de după gât.

— Şi eu te iubesc.

Wes pare uluit, înroşindu-se în obraji. Apoi îi zâmbeşte atât de larg că-l doare.

— Aş vrea să te tăvălesc chiar aici, dar avem o vânătoare de câştigat.

E incorigibil, iar ea e atât de îndrăgostită.

Bucuria fetei se evaporă când dă din nou cu ochii de hala, scăldată în lumina lunii. Gâfâie greoi, dar a înţepenit şi a devenit neputincioasă în fălcile dulăilor.

Aceasta e fiara pentru care jumătate dintre vânătorii prezenţi azi aici i-ar fi omorât. Ultimul demiurg: cel din urmă dintre zeii falşi ai katharilor, cel de pe urmă dintre copiii zeilor sumici, cel de pe urmă dar al zeilor yu'adiri.

Nu mai poate lupta aproape deloc, dar copacii foşnesc neliniştiţi şi se cutremură când cei doi se apropie. Margaret

îngenunchează lângă ea şi simte aproape o mângâiere când glasul vântului îi rosteşte numele. Hala o recunoaşte.

Odinioară, şi-a întrebat tatăl cum de ceva atât de înspăimântător şi distructiv poate fi un dar, chiar dacă Dumnezeu a aşezat secretul facerii lumii în inima sa.

Iar tatăl ei i-a răspuns aşa: În limba yu'adiră există un cuvânt care înseamnă înțelepciune, chokhmah. Scriptura ne spune că chokhmah este oglinda nepătată a puterii lui Dumnezeu, imaginea bunătății sale nemărginite. Teama de Dumnezeu este temelia înțelegerii. Trebuie mereu să căutăm chokhmah, chiar dacă prețul pe care-l vom plăti va fi mare.

Wes prinde mânerul cuțitului încă înfipt în spatele halei. Între degetele sale, fata vede încă cercul de transmutare, aprins pictat. Priveşte spre fată printre şuvițele încurcate de păr, ca şi cum i-ar cere permisiunea.

Fata încuviințează.

Wes inspiră cu putere. Lama scânteiază, orbitoare ca fulgerul, albă ca ochii halei.

Vulpea scoate un țipăt înăbuşit, a jale. Se cutremură, se prăbuşeşte şi nu se mai clinteşte. Copoii îi dau drumul. Vântul tremură, la fel de prelung ca o răsuflare ținută mult în plămâni.

Şi, dintr-odată, pe lume rămâne mai puțină magie.

Wes scânceşte uşor. Margaret se ghemuieşte lângă el şi-i şterge lacrimile care-i brăzdează obrajii. El scoate cuțitul şi-l lasă să cadă între ei. E plin de caput mortuum negru care cade de pe lamă ca rugina.

— Mi-a vorbit.

— Ce a spus?

— Nu ştiu exact, zâmbeşte el trist. Ştiu că trebuia s-o facem, dar tot mi se pare greşit.

— Tata mi-a spus că Dumnezeu i-a dat omenirii pe demiurgi ca să învățăm de la ei. Credea că scopul unui alchimist e să caute întotdeauna chokhmah, adevărul.

Îi cuprinde mâinile.

— Spunea că adevărata înțelegere a lumii nu vine fără suferință şi sacrificiu.

Obişnuia să citeze un psalm. Chokhmah poate crea toate lucrurile şi le poate reînnoi. Dacă e cineva care poate face asta – care poate transforma lumea într-un loc mai bun –, tu eşti acela.

— Margaret...

Glasul băiatului şovăie.

— În plus, familia ta va fi în siguranță. Nimeni nu va mai muri din cauza halei.

Şi tu credeai că are demnitatea ei. Acestea sunt nişte lucruri nobile.

— Mulțumesc, zâmbeşte el fără convingere şi o strânge de mână. Acum ce facem?

— Trebuie să anunțăm.

Băiatul se opreşte.

— Ce să anunțăm?

— Strigătul morții.

— Pardon? Strigătul morții? Ai inventat chestia asta.

— Ba n-am inventato. Fă asta, de trei ori.

Îşi pune mâinile peste gură şi scoate un țipăt ca de pasăre. Un sunet care începe jos şi se tot umflă, ca fluxul care acoperă malul. Un strigăt compus din trei părți pe care Bucluc îl primeşte cu un urlet bucuros.

Wes clipeşte, perplex, nevenindu-i să creadă că din ea poate ieşi un asemenea sunet. Apoi îşi dă capul pe spate şi o imită. După al treilea strigăt sunt amândoi în delir, aproape prăbuşindu-se şi izbucnind într-un râs molipsitor. Țipătul pluteşte în aerul neclintit. Înainte ca linişstea să se aştearnă

din nou peste pădure, sunetul clar şi strident al unui corn de vânătoare se aude în depărtare.

Iată că s-a isprăvit.

Wes îi aruncă un zâmbet şmecher şi poznaş, iar inima fetei aproape că se opreşte în loc. În ciuda feţei sale învineţite, în ciuda sângelui care li se usucă pe piele, o trage la piept şi o sărută până când nu mai rămâne nimic pe lume în afara lor.

Fără Sclipici – fricosul probabil paşte acum prin grădina cuiva – le ia cam două ceasuri să iasă din pădure. Deasupra lor, cerul nopţii e imposibil de clar şi de luminos, de culoarea indigo a oceanului la asfinţit. Luna plină stă cuibărită între nori ca o perlă între valvele unei scoici.

Însă pe pământ rămân resturile sumbre ale vânătorii. Cenuşa se roteşte fără astâmpăr în bătaia brizei. Sângele se adună pe frunze ca roua. Cadavrele zac acoperite de cearşafuri albe.

Wes o ţine pe Margaret aproape de el când ajung într-un loc larg de pe câmpul deschis. Câţiva călăreţi vin spre ei, ca nişte dungi mici şi negre prin secara aurie.

Pesemne că Jaime a făcut o treabă excelentă răspândind bârfa. Margaret îşi dă seama după chipurile lor că au aceeaşi grijă care o bântuie şi pe ea. Cum va reacţiona mulţimea când va vedea cine a câştigat?

Când se apropie mai mult, Wes îi şopteşte la ureche:

— Crezi că ne vor da de mâncare copoilor?

Margaret îl fixează cu o privire serioasă.

— Probabil.

Organizatorii vânătorii se opresc în fața lor. Sunt călare pe şirul lor de cai negri şi impunători, a căror răsuflare pictează aburi în aer. Maestra îi priveşte prelung, bănuitor.

— Copii, rămâneți aici până ne lămurim ce trebuie să facem cu voi.

Se întorc aproape o oră mai târziu cu doamna Wreford şi cu un paramedic după ei. Calul acesteia nici nu se opreşte bine că femeia sare din şa şi se năpusteşte spre ei, semănând cu o pisică înfoiată în haina ei groasă de blană.

— Voi doi, mormăie ea, m-ați făcut să trag o spaimă vecină cu moartea.

Îi îmbrățişează, mai-mai să-i strivească. Wes scânceşte în semn de protest.

Durează doar o clipă până când ea se retrage şi le face semn oficialilor. Unul dintre ei vine repede şi ia lesa lui Bucluc din mâinile lui Margaret, în timp ce doamna Wreford se uită la hala cu un soi de melancolie.

— Îmi dai voie?

Margaret încuviințează, iar doamna Wreford îi ia hala din brațe şi o înveleşte cu o pânză, de parcă ar fi brânza din piață.

— După cum vă puteți închipui, ne facem griji în privința mulțimii dacă ne lăudăm în gura mare, aşa că vom proceda rapid şi eficient. Mai întâi o să-ți oblojim fața – Wes se înroşeşte când femeia ridică un deget spre el – şi apoi mergem în oraş unde vă vom prezenta scurt. Nu veți rosti un cuvânt şi nu vă veți îndepărta din ochii mei până când ajungeți acasă, altfel va fi rău de voi.

Pricepeți?

Amândoi dau din cap.

— Bine, oftează doamna Wreford. Pentru că n-o să pot face asta mai târziu, mai bine o fac acum. E o tradiție să miruim toți debutanții cu sângele vânatului.

Ia hala în mână şi-şi trece un deget peste rana de pe spinarea acesteia. Apoi o lasă jos şi-l prinde pe Wes de bărbie. Acesta se strâmbă când femeia îi pictează fruntea şi obrajii cu nişte dungi de argint sclipitor. Sângele halei îi luminează chipul, dându-i o strălucire moale, aproape vie.

— Nu te uita aşa la mine, Weston. E lipsit de respect, sâsâie doamna Wreford, dar Margaret ştie că doar se preface că e enervată. Acum du-te să se uite cineva la rănile tale.

Apoi îşi îndreaptă atenția spre Margaret. Îi cuprinde fața şi o vopseşte pe pometi cu sângele halei. E cald. În timp ce sângele i se usucă pe piele, când doamna Wreford o priveşte

în ochi cu un respect mut şi lumea din jurul ei capătă o aură de lumină argintie, Margaret conştientizează că totul e real. Chiar dacă întregul oraş îi disprețuieşte pentru asta, chiar dacă doar şase oameni şi Luna Rece sunt martorii acestei victorii, aici, în liniştea nopții, triumful lor e incontestabil.

O fată yu'adiră şi un băiat banvish au câştigat Vânătoarea Semilunii şi toate visurile lor sunt mai aproape ca niciodată să se-mplinească.

— Deci? Te-ai lămurit ce vrei să faci?

Margaret se uită spre Wes, care a început deja să vorbească însufleţit cu paramedicul tulburat care-i vâră o lanternă în ochi. Nu-şi poate reține un zâmbet.

— Da. Aşa cred.

Doamna Wreford are ochii plini de lacrimi sclipitoare. Apoi o sărută pe frunte.

— Mă bucur pentru tine, Maggie. Mai vino în vizită, bine?

Restul nopții trece ca printr-un văl de ceață.

Poteca sfârtecată de copitele cailor face loc străzii cu piatră cubică şi lumina aurie a felinarelor îi scaldă domol. Zarva mulțimii atinge apogeul. Sunt plimbați pe străzile aglomerate, pe sub şiraguri de steaguri roşii şi pe sub luna ca un ochi deschis, ajungând la o scenă improvizată care a fost construită în piața mare a oraşului. Toți ochii celor din Wickdon sunt ațintiți asupra lor.

Datorită îmbrăcămintei, oamenii formează o masă de culoare maronie şi albastră, ca vârtejul din apa adusă de flux în miez de noapte. Nu toate privirile sunt ostile – îi vede cu coada ochiului pe Annette Wallace şi pe Halanan, făcându-le entuziaşti cu mâna când trec pe lângă ei –, dar ocheadele răutăcioase o fac să înțepenească de groază.

Ceremonia e scurtă, aşa cum a promis doamna Wreford. Sunt prezentați mulțimii, iar pastorul Morris ține cuvântarea de încheiere, un discurs bolborosit despre bunătatea lui Dumnezeu şi despre răul lumii materiale. Se fac poze – mai multe poze decât şi-ar fi imaginat vreodată că e posibil. Deşi ea nu-şi doreşte decât să doarmă o mie de ani, Wes savurează atenția oamenilor.

Paramedicii s-au ocupat cum au putut mai bine de fața lui; au reuşit să reducă umflăturile, deşi ochiul bun e tot împăienjenit şi firişoarele vineții i se întind pe nas ca meandrele unui râu. În timpul şedințelor foto are grijă să-şi îndrepte capul în altă parte şi să se asigure că rănile nu vor apărea în poze.

Când scapă de-acolo, majoritatea participanților s-au retras la cârciumă sau în camerele lor. Însă Margaret mai are un lucru de făcut.

Când mare parte din aglomerație dispare, Margaret şi Wes iau un taxi până la conacul Welty. De îndată ce dă cu ochii de el, părăsit şi ghemuit ca un câine dormitând într-o văgăună, îşi doreşte să facă drumul întors. Începe să gâfâie de teamă, dar Wes o ia de mână şi o aduce cu picioarele pe pământ. Când ajung pe alee, o singură lumină arde la etaj, ca o rană printre bucățile de geam spart din laboratorul mamei sale.

— Vin şi eu imediat, spune Wes când se dau jos din maşină. Am grijă de tine.

Şoferul se apleacă peste geam.

— Aştept doar zece minute, aţi priceput?

— Mulţumim, domnule, spune el, convingător. Nu avem nevoie de mai mult.

Margaret respiră prelung ca să-şi alunge frica şi amândoi urcă treptele verandei şubrede şi deschid uşa de la intrare. Picăturile transpiraţiei reci i se preling în jos, pe sub guler. În casă, praful se învolburează în coloane verticale amestecate cu lumina albastră şi lichidă a lunii. E ca şi cum ar intra într-un mormânt. Neclintit şi tăcut ca o piatră funerară.

De la etaj nu se aude nicio mişcare, nici când închid uşa în urma lor, nici când se duc în camera ei ca să încarce ultimele lucruri de-ale fetei într-o valiză. Evelyn o va lăsa să plece fără să-i adreseze nicio vorbă şi, cumva, asta e mai rău decât contrariul.

Însă atunci când revin în foaier, Evelyn îşi face apariţia în capul scărilor. Privirea i se lipeşte de mâinile lor împreunate, apoi de bagajul pe care Wes îl cară în locul lui Margaret. În spatele luminii albe care i se reflectă în ochelari, Margaret nu-i poate desluşi expresia.

— Văd că ai luat o decizie.

— Da.

— Prea bine, spune Evelyn, cu un aer ostenit. Atunci mă voi adresa dumitale, domnule Winters. Poate că tu vei fi mai rezonabil şi o s-o convingi să-şi revină.

— Veți fi dezamăgită. Nu mă prea pricep să-i spun fiicei dumneavoastră ce să facă. E cam încăpățânată.

— Aveți ceva în comun, atunci. Pentru că nici tu nu răspunzi la amenințări, atunci o să fac un compromis. Ia-o. Ia şi casa, dacă insişti, pentru că inevitabil o vei convinge să meargă la tribunal şi să aştepte să mor eu. Nu-ți cer decât să-mi dai hala. Îți dau orice în schimb. Vrei ucenicia? Îți ofer ceva şi mai bun. Scriu acum o hârtie că ai absolvit cursul meu şi o recomandare pentru Universitatea din Dunway – sau oriunde ți-ar plăcea şi am eu relații. Tu alegi. Îți voi oferi tot ce este în puterea mea să-ți ofer.

— Nu. Nu prea cred.

Chipul lui Evelyn se încordează de furie, dar, pe măsură ce tăcerea se prelungeşte, femeia se prăbuşeşte, înfrântă. Îşi încolăceşte degetele pe balustradă şi nodurile i se albesc de atâta strânsoare.

— Margaret, te rog. Nu-mi face asta. N-o să mai am nimic.

În sfârşit, Margaret o vede drept ceea ce e cu adevărat: o femeie fragilă care se agață de ultima sa fărâmă de putere. Îi e milă de ea. Nu-i corect să vezi o femeie ca mama sa redusă la atât de puțin. Odinioară era vie şi pasională, şi afectuoasă.

Dar Wes avea dreptate când spunea că în toată lumea există întuneric. Poate că toți oamenii mai au un sine, unul care aşteaptă nevăzut, ca fața invizibilă a lunii.

Moartea lui David a aprins ceva în ea şi pasiunea s-a transformat în obsesie.

— Tu piatra o vrei, de fapt? întreabă Margaret. Nu va îndrepta nimic din toate astea. Nu-l va aduce înapoi şi, chiar dacă o va face, va mai conta după toate lucrurile pe care le-ai irosit? Sau ai iubit dintotdeauna amintirea lui mai mult decât m-ai iubit pe mine, care existam cu adevărat?

I-a dat glas, în sfârşit. Acelei mici şi îngrozitoare frici pe care o ținuse în ea atât de mult.

— Eu am fost mereu aici. Am crescut cu tine şi am trăit o permanentă înfometare. De orice. Doream afecțiunea ta, protecția ta, interesul tău. Credeam că, dacă n-o să-ți cer niciodată nimic, dacă nu te voi deranja nicicând, dacă am grijă de amândouă până-ți isprăveşti opera, mă vei iubi. Dar nu a mers. Nu mă vedeai niciodată. Nu-ți păsa.

— E un drum cu dublu sens, Margaret. Dacă în culorile astea vrei să mă zugrăveşti înseamnă că nici tu nu m-ai văzut pe mine.

Aceste vorbe au efectul unui duş cu apă înghețată.

Aşadar nu se va schimba niciodată.

— De ce nu mi-a scris niciodată tata?

Dintre toate lucrurile pe care se aştepta să le spună, îl rosteşte pe cel mai incredibil.

— De ce nu s-a întors nicicând la mine?

Evelyn pare la fel de surprinsă. Scoate un oftat de om învins.

— Voia să te ia cu el. Dar n-am suportat să te pierd şi pe tine. I-am spus c-o să regrete ziua în care se va mai apropia de tine vreodată.

E ca un cuțit în măruntaie şi e ca o mântuire. El n-a uitat de ea. N-a abandonat-o.

Amintirile n-au înşelat în privința genului de om care era tatăl ei. Gândul la viața pe care ar fi putut s-o aibă o umple cu un dor şi o furie care o sfâşie ca un foc de pădure. Dar Margaret tot n-o poate urî. Când mânia îi trece, nu-i mai rămâne decât o certitudine amară.

Este ultima oară când pune piciorul în conacul Welty.

— Mulțumesc, spune ea domol. La revedere, mamă.

Margaret nu-i aşteaptă răspunsul şi deschide uşa de la intrare. Şoferul lor claxonează nerăbdător imediat ce ei apar în luminile farurilor, dar ea nu suportă gândul să urce în maşina aceea sufocantă când, de fapt, ar vrea să-şi jupoaie pielea de pe ea. I se pare că se va preface în praf şi pulbere dacă inspiră o singură dată. Margaret se poticneşte şi se aşază pe verandă. Wes coboară lângă ea.

Claxonul se aude din nou, iar el îi face semn şoferului cu un zâmbet silit.

— Boule, murmură el, apoi îi spune lui Margaret: Ai fost foarte curajoasă.

— Nu mă simt deloc aşa. Mi se pare că am fost crudă şi nedreaptă.

— N-ai fost.

Wes o cuprinde cu braţul. Margaret îşi doreşte să se cufunde în căldura liniştitoare a trupului lui, în aroma lui de dafin şi pucioasă.

— Ea a fost crudă şi nedreaptă cu tine. Nu-i eşti datoare cu nimic, Margaret. Faci ce e mai bine pentru tine.

— Chiar crezi asta?

— Îmi place s-o cred.

Wes îi zâmbeşte vag şi timid. Nu e acel surâs al lui viclean sau cochet. E unul dintre acele zâmbete pe care le păstrează doar pentru ea.

— Dar n-aş putea băga mâna în foc.

Ea îşi sprijină capul de umărul lui.

— Ba poți.

— Haide, zice el, sărutând-o uşurel pe tâmplă. Hai să mergem acasă.

33

Primăria oraşului Wickdon îi oferă un cec foarte, foarte generos.

Când funcționarul de la bancă i-l înmânează, are un soi de satisfacție să vadă numele lui Walter Harrington acolo, scris cu litere subțiri şi întrerupte, de parcă simplul act de a semna acest cec a fost o obligație insuportabilă. Cifrele de pe el îl amețesc: 75 de dolari reprezintă o sumă mai mare decât a văzut Wes în toată viața lui – şi nici nu crede că va mai vedea vreodată. Ajunge să-i plătească operația mamei sale. Ajunge să plece cu Margaret şi să se stabilească undeva, oriunde, departe de acest loc.

Ajunge, speră el, să şteargă tot răul pe care el l-a făcut familiei lui.

Oraşul s-a golit pentru că vânătoarea s-a terminat. Doar pescăruşii țipă şi ciugulesc din bucățile de pâine uscată, tulburând liniştea dimineții. De aici, băiatul vede valurile izbindu-se uşor de țărm, docile ca o pisică. Briza rece care mătură străzile îi răvăşeşte uşor părul. Nu aduce niciun glas.

Niciun secret al universului pe care Wes simte că-şi va petrece tot restul vieții sale încercând să şi-l reamintească. Miroase ca marea, plină de promisiuni.

Îşi găseşte familia cu Margaret la o cafenea. Stau la o masă afară, înconjurate de o grămadă de valize care seamănă cu temelia unui mic oraş. Familia lui e ca de obicei, adică extrem de gălăgioasă. Margaret îşi bea ceaiul dintr-o ceaşcă delicată de porțelan, încercând să-şi dea seama dacă trebuie să se amuze sau să se ruşineze de surorile lui.

Wes se apropie pe nesimțite, apoi îi pune lui Colleen mâinile la ochi.

— Ghici...

Fata se răsuceşte pe scaun, speriindu-se, şi-l pocneşte în coaste. Tot aerul îi iese din plămâni şi o durere fierbinte îi străbate tot corpul. Paramedicii i-au spus că acea coastă era ruptă şi, deşi au putut să-i grăbească însănătoşirea cu ajutorul alchimiei, va mai trece ceva timp până când se va vindeca de tot. Acum va dura şi mai mult.

Colleen îşi acoperă gura cu mâinile.

— O, Doamne, îmi pare rău, Wes!

— Ți-ai meritat-o! spune Christine, aşezându-şi ceaşca pe farfurioară cu un clinchet elegant.

— Ar trebui să vă rețin amândurora partea din bani pentru asta, spune el, dar, din fericire, mă simt generos.

Aşază cecul pe masă, în faţa mamei sale. Ea oftează surprinsă – oftează din toţi rărunchii, iar asta îl face pe Wes să simtă cum stomacul i se înnoadă.

— Wes. E prea mult. Nu pot accepta.

Mad soarbe prelung din cafea.

— Eu pot.

Christine înşfacă hârtia de pe masă.

— Nu-mi vine să cred.

— Dă să văd, dă să văd! zice şi Colleen, întinzându-se după cec.

— Dacă-l rupeţi, vă omor pe amândouă, spune Mad.

— Trebuie să împărţim, zice Edie cu seninătate.

În vreme ce surorile se ciondănesc, mama lui Wes se ridică în picioare şi-l îmbrăţişează.

— Habar nu am ce să spun, decât să-ţi mulţumesc.

El îşi sprijină bărbia pe creştetul ei.

— Nu-mi mulţumi mie, ci lui Margaret.

Margaret se înroşeşte, dar se ascunde iute în spatele buzei aurite a ceştii.

— E o nimica toată.

— E totul.

Mama lui Wes îi ia cu grijă palma în mâna ei bandajată şi o pune pe cealaltă deasupra.

— Vă sunt foarte recunoscătoare amândurora. Şi mă bucur mult că v-aţi găsit unul pe altul. Mereu mi-am dorit o a cincea fiică, să ştii. Iar Weston trebuie să se potolească.

— Mamă! protestează el. Gata, OK? O s-o sperii.

— Bine, bine, zâmbeşte ea atotcunoscătoare. Când ajungeţi diseară acasă, o să vă pregătesc o cameră. Cred că ne vine taxiul.

Wes o sărută pe obraz.

— Ne vedem în curând. Aveţi grijă, OK?

Un taxi negru şi elegant se apropie scrâşnind pe piatra cubică şi se opreşte în dreptul lor. Wes trage cu ochiul pe geam, vede mustaţa ondulată şi blondă şi mârâie. Bafta lui – desigur, e Hohn. Wes vede că omul regretă că a răspuns la apel. Se albeşte la faţă, dar coboară geamul şi zâmbeşte nesigur: – Ah, domnul Winters! Şi... domnişoarele Winters?

— Noi suntem! spune veselă Colleen.

În timp ce familia lui se înghesuie înăuntru, Wes deschide portbagajul şi vâră toate bagajele înăuntru.

— Ai grijă de ele, Hohn. Noroc îți doresc!

Ştie că va avea nevoie.

Wes le face cu mâna în semn de la revedere şi taxiul pleacă. Le aude pe surorile sale țipând şi râzând până când maşina se îndepărtează.

Briza mării îi mângâie fața lui Wes şi se joacă dezlănțuită în părul lui Margaret.

Ea îl priveşte gânditoare, cu lumina caldă a soarelui în ochii ei de culoarea ambrei. Au toată după-amiaza la dispoziție pentru ca fata să se împace cu gândul că pleacă. Şi apoi...

Ei bine, Wes bănuieşte că posibilitățile sunt nelimitate.

— În sfârşit, singuri, spune el pe un ton cât se poate de perfid.

— Aşa e.

Vorbeşte încordat, dar băiatul îi simte zâmbetul. O trage de talie, aducând-o aproape de el, şi-i adulmecă aroma de ceai din răsuflare. Mentă, miere şi ceva unic, ce-i aparține doar lui Margaret.

— Şi oare ce-o să facem ca să ne omorâm timpul?

Margaret îşi muşcă buzele ca să nu izbucnească în râs. Înainte de a-i răspunde, o voce îi face să tresară.

— Scuze că vă deranjez. Weston Winters, corect?

— Dap, eu sunt acela.

Wes o slăbeşte pe Margaret şi ridică privirea înciudat. De-abia după o clipă o recunoaşte pe tânără, având în vedere că e îmbrăcată mult mai modest decât atunci când a zărit-o prima oară, la demonstraţia de alchimie. Dar nu i-a uitat zâmbetul nevinovat – şi nici omul care l-a ajutat fără să-i ceară ceva în schimb.

— Domnişoară Harlan?

— Ţi-ai amintit! Spune-mi Judith. Cred că meriţi felicitări. Mi s-a părut mie că văd în tine o scânteie, dar să fiu al naibii! Cine ar fi crezut că un alchimist neautorizat va reuşi asta, în cele din urmă?

Margaret încremeneşte lângă el şi schimbă o privire cu Wes. Băiatul încă nu ştie ce să răspundă dacă-l întreabă cineva cum a reuşit.

— Eu în niciun caz, râde el nervos. Mulţumesc însă, apreciez.

— Desigur. Mă bucur că te-am întâlnit. Am o propunere pentru tine, de fapt.

— Ce fel de propunere?

— Ce-ar fi să ne plimbăm puțin?

Wes se uită spre Margaret, care încuviințează. Îi citeşte avertismentul din priviri – ai mare grijă –, dar spune, cu glas plăcut:

— Te aştept aici.

— Bine, atunci, zice Wes, vârându-şi mâinile în buzunare. Hai să ne plimbăm.

Merg prin fața unui şir de vitrine colorate, unde vânzătorii se chinuie din răsputeri să scape de ultimele nimicuri care amintesc de vânătoare – etole din blană, goarne făcute din corn de vacă şi prăjituri ornate cu vulpi albe. Nici nu străbat bine strada, că lui Wes îi vine să plesnească de nerăbdare.

— N-o să te întreb cum ai reuşit s-o omori, începe Judith, şi, oricum, mă îndoiesc c-o să-mi spui. Asta nu contează pentru mine. Mi-am obținut licența de curând şi acum nu prea am fonduri. Ştii şi tu cum merge treaba. Locuiesc în Bardover, puțin mai la nord, şi speram să-mi iau un ucenic ca să primesc un sprijin financiar de la guvern şi să-mi construiesc o reputație.

— Şi mă vrei pe mine? De ce?

— Noi, puştii din Fifth Ward, trebuie să fim uniți. În plus, talentul nu-l poți preda, iar tu ai cu siguranță talent. Ar fi păcat să se irosească.

Judith încetineşte, cercetând o tarabă plină cu plăcințele cu scorțişoară.

— Spune-mi, ce vrei să faci cu viața ta?

Wes şovăie.

— Eu vreau să devin politician.

— Păi, eu am absolvit Universitatea din Dunway, aşa că poate ne ajutăm reciproc.

Fata caută prin geantă şi scoate o carte de vizită. El i-o ia din mână cu delicatețe.

— Sună-mă când eşti prin zonă şi vrei o scrisoare de recomandare. Vino şi cu iubita ta. Alegătorilor le place o poveste cu oameni care vin din sărăcie. Mai ales când e vorba şi de dragoste la mijloc.

Wes răsuceşte cartea de vizită. Numele ei e gravat în aur; lumina se reflectă în el ca într-un medalion. Se simte ca o sticlă de şampanie agitată. Apăsarea din piept îl face să-şi găsească vorbele cu greutate. Iubita lui. O scrisoare de recomandare.

O altă şansă dată visurilor sale.

E tot ce şi-a dorit vreodată.

— Deci ce zici?

— Să vorbesc mai întâi cu familia mea şi cu ăăă... iubita mea.

Wes îşi drege glasul, căutând să pară cât mai matur şi mai echilibrat.

— Ne auzim în curând.

— Aşa facem.

Se abține din răsputeri să meargă încet, nu să alerge înapoi la Margaret, cu cel mai larg şi mai tâmp zâmbet pe față. Viitorul e, în cele din urmă, roz, aşa cum l-a visat.

34

În noaptea aceea se duc la malul mării.

Margaret stă pe un lemn neted şi alb ca marmura, privind cum Bucluc aleargă pe țărm. Vrea să apuce picurii săraţi pe care-i împrăştie cu lăbuțele la fiecare salt vioi. Mai departe de țărm, Wes desenează un cerc de transmutare, cu un băț în

nisip. Pantofii lui au rămas lângă Margaret şi pantalonii îi sunt suflecați peste glezne.

Când isprăveşte, pune în mijloc o cutie de lemn. În ea sunt rămăşițele halei, înmuiate în razele lunii în descreştere. Ca un țurțur sclipind în soare, blana ei licăreşte rece în interiorul de catifea al sicriului improvizat. Wes se ghemuieşte lângă cerc şi-şi aşază mâinile peste matrice.

Nu e de mirare că oamenii cred că alchimia e magie. Pare că nu cere niciun efort.

Acum, Wes stă îngenuncheat în nisip. Peste o clipă, iată-l ridicând brațul şi formând o gură de aer fierbinte, născută din flăcările pe care le-a creat. Vâlvătaia saltă în bezna nopții, mai strălucitoare ca o stea căzătoare.

După ce focul se stinge trosnind sub jar, din cutie nu mai rămâne decât o grămăjoară de caput mortuum. Cu încă o transmutare, o poate purifica şi transforma în prima materia – şi, de-acolo, ar putea făuri piatra filosofală.

După noaptea aceasta, nimeni nu va mai avea această şansă.

Margaret se ridică de la locul ei şi se apropie de Wes. Chiar şi acum fata simte căldura reacției alchimice. O copleşeşte mirosul de pucioasă care se împleteşte cu aerul sărat al mării. Wes ia cutia şi i-o pune în brațe. O simte caldă la atingere pe piele, iar conținutul său e negru ca marea. Toată suferința ei, toate tradițiile şi ura, şi bravada – toate, doar pentru acest morman de cenuşă.

Fluxul le scaldă gleznele. Fata îşi înfige degetele de la picioare în nisip când simte frigul muşcător. La orizont, reflexia lunii sclipeşte pe valuri, ca şi cum Dumnezeu ar fi risipit o mână de diamante în apă. Wes îşi vâră mâinile în buzunare, cu ochii fixaţi asupra unui punct îndepărtat pe care fata nu-l poate ghici. Vântul i se încurcă în păr şi-i biciuieşte coada paltonului.

Aşa, Wes pare foarte serios – aproape matur. O mică parte din ea se simte ruşinată că renunţă la ocazia de a atinge magnum opus. Că aruncă fără regrete toate ambiţiile sterile ale mamei sale.

— Eşti sigur? întreabă ea.

— La ce să-mi folosească o grămadă de cenuşă, Margaret? spune el, fără niciun strop de glumă.

Se comportă cuviincios, ca la o înmormântare, lucru pentru care ea se bucură. E o uşurare să constate că lui nu i se pare caraghioasă această ceremonie improvizată. Mad avea dreptate în privinţa lui. Când vine vorba de dramă, Wes nu face niciodată lucrurile pe jumătate.

Inima fetei se strânge de dor. Într-o bună zi, când el îşi va împlini visurile, vor fi emisiuni la radio şi articole în ziare despre el. Despre un om care şi-a iubit ţara care nu l-a iubit niciodată. Un om care a schimbat-o în bine. Ştie că vor scrie multe lucruri despre el. Despre curajul şi încăpăţânarea lui, despre temperamentul lui vulcanic şi despre foamea lui de dreptate. Dar speră, mai mult decât orice altceva, că lumea va vedea şi ceea ce vede ea la el. Compasiunea şi bunătatea lui. Dorinţa lui de a străbate iadul alături de ea. Margaret

spune: – Dacă cineva poate înfăptui magnum opus, tu eşti acela.

— Nu, nu cred. Încă încerc să-mi dau seama ce mi-a spus, ce trebuie să învăț din asta. Dar cred că magnum opus e o capcană sau o încercare, sau o căutare de cai verzi pe pereți. Nu ştiu. Ştiu doar că, dacă există Dumnezeu sau adevărul absolut, sau orice altceva lucru măreț la care putem ajunge, el nu se află în această cutie. Îl vom găsi în alți oameni.

Margaret se gândeşte la asta.

— Sau poate doar în tine, adaugă el.

Fata îşi lasă capul în jos, ca să-şi ascundă un zâmbet.

— Ce sacrilegiu!

Wes îi face cu ochiul.

— Poate ar fi trebuit să-ți găseşti un bărbat bun şi kathar.

— Cred c-o să mă mulțumesc cu tine.

Nu ştie exact ce o aşteaptă mai departe. Toate lucrurile lor sunt înghesuite în bagajele adunate pe plajă în spatele lor. Dar când stă lângă el, linia tremurătoare a orizontului nu mai pare sfârşitul lumii, ci începutul ei. Wes îi întâlneşte privirea şi ea vede în ochii lui ceva care o umple de o fericire sclipitoare, amețitoare.

E siguranță. E iubire.

În timp ce Bucluc aleargă în cercuri vesele în mare şi Wes îi ia mâna într-a lui, fata simte cum vântul îi ridică tandru părul de la ceafă şi-i şopteşte secrete la ureche. Cu ochii spre orizont, fata împrăştie cenuşa.

Mulţumiri

Toată lumea te avertizează în legătură cu cel de-al doilea roman. Printr-o minune însă, această carte nu m-a chinuit decât arareori şi fără prea multă înverşunare. În multe privințe, scriind-o, m-am simțit ca şi cum m-aş fi întors acasă. M-am simțit ca şi cum aş fi lăsat lumina să intre într-o cameră care a stat mult timp închisă. Sunt incredibil de recunoscătoare tuturor oamenilor care au făcut posibilă apariția cărții şi care m-au susținut la fiecare pas.

În primul rând, îi mulțumesc editorului meu, Jennie Conway. E o mare onoare şi bucurie să lucrez cu tine şi sunt atât de mândră de cum am modelat împreună această carte! Mulțumesc, ca întotdeauna, pentru observațiile tale incredibile, pentru tot sprijinul tău față de mine şi față de munca mea şi pentru că o iubeşti cel mai mult pe Margaret.

Le mulțumesc agenților mei, Jess Mileo şi Claire Friedman. Unde aş fi ajuns fără voi? Vă mulțumesc pentru că m-ați susținut şi m-ați îndrumat mereu spre adevăr.

Deşi iniţial am fost disperată când mi-aţi cerut să renunţ la cea de-a doua jumătate a schiţei acestei cărţi, aţi avut dreptate, ca de obicei.

Echipei de la Wednesday Books, care a oferit cărţilor mele căminul perfect.

Mulţumiri speciale lui Mary Moates pentru toată munca depusă – şi pentru că îmi înveseleşte mereu căsuţa de e-mail! De asemenea, mulţumiri pentru Rivka Holler, Brant Janeway, Natalie Figueroa, Sara Goodman, Eileen Rothschild, Melanie Sanders, Lena Shekhter şi NaNá Stoelzle. Mulţumesc lui Kerri Resnick pentru că a creat haina visurilor mele, lui Em Allen pentru ilustraţia absolut superbă, lui Devan Norman pentru că a dat din nou lovitura cu designul de interior şi lui Rhys Davies pentru minunata hartă. Această carte devine un obiect de artă datorită vouă.

Pentru oamenii care au dat formă acestei cărţi. Alex Huffman, tu mi-ai oferit atât combustibilul, cât şi scânteia care au făcut posibilă naşterea acestui volum.

Christine Herman, nu m-ai menajat deloc; îţi sunt atât de recunoscătoare pentru că m-ai făcut să sufăr. Ava Reid, m-ai încurajat să scriu despre cele mai vulnerabile părţi ale mele şi să mi le asum, ceea ce m-a făcut să conştientizez despre ce trebuia să fie vorba în această poveste.

Celorlalţi patru dintre Cinci Coloşi – Audrey Coulthurst, Elisha Walker, Helen Wiley şi Rebecca Leach – pentru sprijinul moral în viaţă şi în scris. Voi toţi maţi ajutat să trec peste acest an. Mulţumiri în plus lui Audrey pentru minunata recenzie şi lui Elisha pentru consultanţa cu privire

la comportamentul animalelor. Deşi mi-am luat câteva libertăți, vă asigur că niciun cal nu va mai necheza de frică.

Pentru Lex Duncan şi Skyla Ardnt. Talentul şi etica voastră profesională mă inspiră în fiecare zi. Pentru Zoulfa Katouh, Meryn Lobb şi Kelly Andrew. Vă mulțumesc pentru lecturile timpurii şi pentru sprijinul vostru (pentru mine, desigur, dar mai ales pentru Wes). Lui Courtney Gould şi Rachel Morris, fără de care aş fi de-a dreptul pierdută. Sunt foarte norocoasă să cunosc oameni atât de talentați şi cu un suflet atât de mare.

N-a fost uşor să-mi fac debutul în 2021; cu toate acestea, atât de mulți oameni din comunitatea literară au fost atât de generoşi cu timpul, energia şi dragostea lor. Mulțumesc, Joss Diaz, pentru că eşti o persoană incredibilă din toate punctele de vedere şi pentru toată munca depusă în campania mea de precomenzi. Mulțumesc, Cody Roecker, pentru recenzia din Indie Next şi, mai ales, pentru prietenia ta. Vei izbândi în lumea editurilor. Mulțumesc lui Cossette de la teatimelit şi lui Taylor (taylorreads), care au fost neobosiți cu volumul Down Comes the Night. Nu ştiu ce am făcut ca să vă merit! Din adâncul inimii mele, le mulțumesc lui DJ DeSmyter, Cristina Russell, Kalie Barnes-Young, Rachel Strolle, Mike Lasagna, Maddie de la Books Inc. Palo Alto, Lori şi Glen de la Books Inc. Mountain View, Chloe (theelvenwarrior), Skye de la Quiet Pond, Charlotte de la Reads Rainbow, Michelle de la Magical Reads, Allie Williams, Cheyenne (cheykspeare), Emily de la Adaptation Brain, Cait Jacobs şi membrilor Gărzii Regale. Sprijinul vostru a însemnat enorm.

Pentru Aziz, Fudge, Brandon şi Ryan – ultimul şef de la BYB – pentru că mi-au dat cafea şi mi-au insuflat modestie. Mulțumesc că m-ați scos din casă şi mați dus la soare (şi uneori în fumul incendiilor de pădure).

Pentru Mitch Therieau. Mulțumesc că mă iubeşti. Mulțumesc că mă ajuți să visez.

În cele din urmă, mulțumesc fiecărui cititor care a deschis această carte. Vă mulțumesc, vă mulțumesc, vă mulțumesc. Voi sunteți motivul pentru care scriu, scânteia fără de care scrisul meu ar fi rece. Dacă aveți nevoie de alinare, sper s-o găsiți în aceste pagini.

CUPRINS

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14

- 15
- 16
- 17
- 18
- 19
- 20
- 21
- 22
- 23
- 24
- 25
- 26
- 27
- 28
- 29
- 30
- 31
- 32
- 33
- 34
- Mulțumiri